

Cấp Lại, Ok?

Contents

Cấp Lại, Ok?	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	8
4. Chương 4	13
5. Chương 5	18
6. Chương 6	23
7. Chương 7	27
8. Chương 8	33
9. Chương 9	38
10. Chương 10	44
11. Chương 11	49
12. Chương 12	55
13. Chương 13	59
14. Chương 14	64
15. Chương 15	69
16. Chương 16	73
17. Chương 17	77
18. Chương 18	81
19. Chương 19	85
20. Chương 20	89
21. Chương 21	93
22. Chương 22	97
23. Chương 23	101
24. Chương 24	105
25. Chương 25	110
26. Chương 26	114
27. Chương 27	118
28. Chương 28	122
29. Chương 29	127
30. Chương 30	131
31. Chương 31	134
32. Chương 32	139
33. Chương 33	143
34. Chương 34	147
35. Chương 35	151
36. Chương 36	155
37. Chương 37	159
38. Chương 38: Không Có Người Con Gái Kiên Cường, Chỉ Có Ý Chí Kiên Định	163
39. Chương 39: Không Chết Trong Cô Đơn Mà Biến Thái Trong Cô Đơn	166
40. Chương 40: Chồng Cũ, Hãy Tiếp Chiêu!	170
41. Chương 41: Định Nam, Anh Dám Xấu Xa Nữa Không?	174

42. Chương 42: Bị Thương Ở Đâu, Đau Đau Cả...	177
43. Chương 43: Em Mới Hai Mươi Hai Tuổi, Vẫn Còn Thời Gian Chơi Đùa Với Anh	182
44. Chương 44: Cuối Cùng, Một Lạc Lạc Cũng Hiểu Ai Mới Là Người Hủy Hoại Cuộc Hôn Nhân	185
45. Chương 45: Anh Không Quản Được Em Thì Sẽ Có Người Khác Quản Được	189
46. Chương 46: Quy Tắc Bí Mật Của Văn Phòng Làm Việc	193
47. Chương 47: Hai Năm Trước, Định Nam Đã Tổ Tình	197
48. Chương 48: Tiểu Yêu Tinh Làm Người Ta Trách Móc	201
49. Chương 49: Chỉ Có Anh Và Em	204
50. Chương 50: Vợ Ơi, Chúc Vợ Ngày Lễ Tình Nhân Vui Vẻ!	207
51. Chương 51: Hãy Nhìn Thẳng Vào Mắt Em Và Nói Với Em Rằng Anh Chưa Hề Yêu Em	210
52. Chương Cuối: Lời Cuối Cùng - Định Nam, Ai Thắt Nút Thì Người Đó Phải Mở Nút	213

Cấp Lại, Ok?

Giới thiệu

Vấn đề rối rắm nhất trên thế giới không phải là tuổi tác chênh lệch, mà là em đứng ở trước mặt của a

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cap-lai-ok>

1. Chương 1

Ngược dòng về một tháng trước

Một Nhạc Nhạc vào đại học, chính thức trở thành một sinh viên của khoa Công Nghệ Thông Tin hệ Đại học.

Không cần biết ngành học có nhiều điểm không thích hợp với nữ sinh, có thể thi lên đại học đã là một chuyện bất ngờ với cô rồi.

Vì một bi kịch thảm thiết mang tên “ăn mừng”, cô hẹn gặp bạn tốt ca hát uống rượu. Uống đến say xỉn, mới trở lại kí túc xá, lúc đó đã là hai giờ sáng, không cần quan tâm đến thời gian, cô thản nhiên đi qua cổng, nhưng người giữ cửa thấy cô say khướt thì nhất quyết không chịu cho qua. Đêm đen, gió cao, không có chỗ ngủ, Nhạc Nhạc cũng không biết lúc ấy là nghĩ như thế nào, choáng váng hồ đồ đi tới trước cửa phòng của chủ nhiệm lớp – Định Nam. (Ở trường có nơi ở riêng cho giáo sư).

Chuyện sau đó, cô cũng không nhớ rõ, dù sao thì khi tỉnh lại, cô đang nằm ở trên giường của thầy Định Nam. Mà Định Nam lúc ấy đang tắm, mặc dù cửa phòng ngủ đóng rồi, nhưng là, hẳn nhất định là đang luống cuống tay chân hủy diệt chứng cứ!

Cho nên Nhạc Nhạc nhận định, Định Nam – Định lão sư này là loại mặt người dạ thú... Ô ô, cướp đi trong sạch của cô.

“Trò chính là đang vu oan.”

Địch Nam giải thích trăm ngàn lần, như cũ nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

“Mặc kệ, dù sao thầy cũng phải cưới em...”

Mộ Nhạc Nhạc quơ quơ tay, ngày thứ nhất nhập học cô đã nhìn trúng Địch Nam, không quản hấn có đúng là người vô tội bị vu oan hay không, cùng cô nửa xu không có quan hệ.

“Tôi lớn hơn em chín tuổi, em đang như ánh sáng lúc bình minh, một nụ hoa mới chớm nở, xác định muốn dùng tuổi thanh xuân đẹp để này vui đập vào một cuộc hôn nhân không hài hòa sao?”

Địch Nam, một mặt cảm giác sâu sắc chán ghét.

Mộ Nhạc Nhạc chậm chạp gạt đầu, cô chưa bao giờ đối với chuyện nào chắc chắn như chuyện này.

“Trâu già gặm cỏ non, thầy kiếm được rồi ơ...”

Đột nhiên, Địch Nam dần thối mặt.

“Không có vóc người, mặt mũi không thanh tú, không có khí chất, không thông minh, người chịu thiệt ở đây chính là tôi.”

Mộ Nhạc Nhạc ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú gương mặt anh tuấn của Địch Nam, che miệng cười híp mắt.

“Kia thật trùng hợp! Những gì em không có thầy đều có, thật là ông trời tác hợp.”

Địch Nam mím chặt môi, thu thập sách giáo khoa, xoay người rời đi.

Mộ Nhạc Nhạc bỗng nhiên từ phía sau ôm hông của hắn, sống mười chín năm, lần đầu tiên! ... Dám nói ra những câu hứa hẹn.

“Em đối với thầy vừa thấy đã yêu, là thật động tâm chứ không phải là đùa giỡn. Em sẽ cố gắng trở thành một người vợ thật là tốt, biết điều một chút, nghe lời thầy nói, nấu cơm, giặt quần áo, quét dọn vệ sinh... Em có thể làm được tất cả mọi việc, em mặc dù tuổi còn nhỏ một chút, người hơi vụng về góc gềnh một chút, nhưng tuyệt đối sẽ không giận dữ với thầy, cũng sẽ không đi tìm dã nam nhân hẹn hò, chỉ biết toàn tâm toàn ý quan tâm đến thầy... Hôn nhân không có phức tạp như thầy nghĩ đâu, còn không phải cứ như vậy sống...”

Một đoạn tỏ tình thật dài, trong đó cũng có câu nói khiến cho Địch Nam tâm tình xúc động.

“Tôi không có thể bảo đảm hôn nhân hoang đường này có thể kéo dài bao lâu, nếu như em quả thật đã suy nghĩ kỹ càng mình đang làm cái gì, vậy cuối tuần chín giờ, đến nơi đăng ký kết hôn. Nhưng là, phải được sự đồng ý của cha mẹ em.”

Nói xong, Địch Nam không nhanh không chậm rời khỏi phòng làm việc. Anh ngăn không được ý nghĩ kỳ lạ của Mộ Nhạc Nhạc, nhưng trên thế giới này, còn có người có thể ngăn được, bọn họ chính là cha mẹ của Mộ Nhạc Nhạc, có lý trí có sức phán đoán, tuyệt đối có thể chế phục được nhóc điên này.

2. Chương 2

“Ba, mẹ, đầu tiên, cảm ơn hai người đã bồi dưỡng ra được một nữ nhi không biết xấu hổ như con.”

“...”

“Tiếp theo, cảm ơn ba mẹ đã dưỡng dục nữ nhi mười chín năm qua, dĩ nhiên, sau khi tốt nghiệp đại học vẫn còn cần tiếp tục nuôi dưỡng.”

“...”

“Cuối cùng, nữ nhi phải lập gia đình, hy vọng ba mẹ tham gia nghi thức đăng ký kết hôn của nữ nhi, thuận tiện còn nhìn mặt con rể, hồi báo xong.”

“? !”

Má Mộ trợn trắng mắt lên nhìn, tay nâng tách trà của ba Mộ run run.

Mộ Nhạc Nhạc ngẩn cổ, uống xong một ngụm lớn nước đá. Cạch!... Đánh thức má Mộ.

“Nhạc Nhạc, nói cho mẹ, có phải con đã mang thai rồi không?...”

“Không có, nhưng là, ý tứ của con rõ người là vậy.”

“Nhạc Nhạc đừng sợ, có ba thay con làm chủ, đến tốt cùng là tên khốn kiếp nào bức con? !”

“Không có, con cam tâm tình nguyện gả cho tên khốn kiếp kia, không đúng, không phải là khốn kiếp.”

Mộ Nhạc Nhạc vẽ mặt bên ngoài là trấn định, trong lòng lại mãnh liệt rung động.

Má Mộ sờ sờ cái trán của Mộ Nhạc Nhạc.

“Mẹ chỉ có một đứa con gái là con, đừng hù dọa mẹ.”

“Kể từ khi làm kế hoạch hoá gia đình, mỗi nhà cũng chỉ có một con.”

“Nói nhảm, nhà Tiểu Lý vụng trộm sinh thêm một đứa rồi, bây giờ lại mang bầu!”

“Ồ này, phải không? Mình nghe ai nói ?”

Ba Mộ hứng thú thu thập tin bất quái.

Má Mộ hất con gái ra, một bên cắn hạt dưa một bên cùng bạn già tán gẫu.

“Còn không phải là bà Lý nhà hàng xóm không cẩn thận nói lỡ miệng, nghe nói sau khi sinh bị phạt năm vạn!”

Ba Mộ miệng thành hình chữ “O”, cầm tách trà ngồi xuống bên cạnh bạn già.

“Tiểu Lý không phải là không có nhiều tiền bạc sao? Hóa ra lại có nhiều tiền như vậy, sách sách, xem ra bình thường chính là giả nghèo.”

“Còn không phải sao, chính là giấu đi đó...”

“Khụ khụ khụ khụ!”

“Đứa nhỏ này, bảo ăn ít đường thôi mà không nghe lời, đi rửa lê để ăn cho giọng nói thanh hơn đi.”

Má Mộ phỉ hạt dưa, nhìn về phía ba Mộ.

“Mới vừa rồi chúng ta nói đến đâu rồi?”

“...”

Mộ Nhạc Nhạc rất muốn kéo sự chú ý của về ba mẹ về, nhưng không ai chịu phản ứng theo ý cô.

“Con gái của hai người muốn kết hôn, ba mẹ chẳng lẽ không cảm thấy có hứng thú với cái tin bất quái này?”

Hai vợ chồng đồng thời ngừng nói chuyện, mắt hết hứng thú nhìn về phía con gái.

“Con đã kiên trì như vậy, vậy thì nói một chút đi, gia thế, tên tuổi, tiền lương, có xe hay không, nhà ở và vân vân?”

“Con rõ của hai người gọi là Dịch Nam...”

“Nói điể chính.”

“...”

“Thân cao chừng một thước tám, thể trọng tốt, con đoán chừng không nặng hơn một trăm năm mươi cân, ngũ quan cực kỳ đoan chánh, cười lên hàm răng rất trắng, nhưng mà anh ấy rất ít cười, là giáo viên trường đại học T, cũng chính là chủ nhiệm lớp của con, năm nay 28 tuổi, về phần tiền lương, theo con hỏi thăm là 4800 đồng, trường học phúc lợi rất tốt, thường xuyên cho giáo viên dầu ăn và dầu gội đầu, nhà ở có hai

phòng, không biết là có tài sản riêng hay không, anh ấy ở tại trường học, cho nên chưa từng thấy anh ấy lái xe. Hai người còn muốn biết gì nữa, cứ nói trước với con, chờ đăng ký kết hôn xong con đi hỏi một chút.”

(cân ở đây là đơn vị đo lường cổ, 1 cân = ½ kg -> 150 cân = 75 kg)

Mộ Nhạc Nhạc từ trong túi xách móc ra một quyển sổ ghi chép, vừa chăm chú ghi chép vừa hỏi.

“Còn muốn hỏi điều gì nữa cứ nói hết ra đi ạ.”

Hai vợ chồng quay sang nhìn nhau, mắt giật giật, không thể tiêu hóa.

“Trường học mặc kệ chuyện thầy trò yêu nhau sao?”

“Cắm, nhưng thầy trò kết hôn thì không thấy cắm.”

“Nghe điều kiện cũng không tệ lắm, chính là hơi lớn tuổi một chút.”

“Về vấn đề này, con đã sớm suy nghĩ đến, ngày nay nữ giới ăn uống ngày càng thiếu chú ý, theo kết quả điều tra của Cục Vệ sinh – An toàn thực phẩm, tuổi thọ nữ giới vừa bằng với nam giới. Vừa vận cùng nhau chết.”

Mộ Nhạc Nhạc suy nghĩ mấy giờ liền, mới suy nghĩ ra được cái lý do có độ tin cậy như vậy.

“...”

“Cho dù đúng là con rể yêu con đến chết đi sống lại, cũng không cần kết hôn gấp gấp như vậy chứ?”

Má Mộ xưng hô có phần thay đổi.

“Mẹ người hiểu lầm rồi, người gấp gấp chính là con. Con đã tốn bao công sức, thừa dịp anh ấy hồ đồ đáp ứng, vội vàng dẫn đi chứng nhận mới là vương đạo!”

“...”

“Ba nói con gái a, không phải là hàng hóa để mua bán, nhớ năm đó, ba theo đuổi mẹ con đến vô cùng cực khổ a, cưới một chiếc xe đạp, mỗi ngày đi ngang qua hơn nửa thành phố, mưa gió cũng phải đưa đi đón về, theo đuổi mẹ con hơn một năm mới đem mẹ con về gặt đến tay. Con nhìn ba mẹ hôm nay được như vậy ân ái, hoàn toàn dựa vào từng giọt từng giọt tích góp từng tí một mà được.”

Mộ Nhạc Nhạc tròn mắt ngạc nhiên.

“Ba, con không có đi xe đạp, ba cũng không muốn con rể tương lai của ba phải đưa đón con bằng xe đạp, có phải không?”

“...”

Má Mộ tiếp tục dò xét, Nhạc Nhạc thật không phải là đang nói đùa sao?

“Nhỏ giọng nói cho mẹ, các người phát triển đến giai đoạn nào rồi? Cầm tay, nhé nhé?”

Mộ Nhạc Nhạc xấu hổ mím môi nói.

“Cũng không có gì, mới là ngủ cùng.”

“? !”

Má Mộ bất tỉnh lần nữa, ba Mộ tiếp bước theo sau.

Mộ Nhạc Nhạc bước chạy lên trước, đứng ở trước mặt ba mẹ, thổi phù phù, một luồng gió nhẹ thổi vào mặt ba mẹ.

“Nếu như ba mẹ nhận lời, cuối tuần nhớ phải dậy sớm, không thể để con gái của hai người không lấy được chồng. Dĩ nhiên, nếu như ba mẹ không đồng ý, nữ nhi cũng không có thể nói gì hơn, nhưng nhất định sẽ dẫn đến chứng uất ức, cắt cổ tay, nhảy lầu và ..., theo nhau mà đến, đây không phải là uy hiếp, chính là sự thật.”

Nói dứt lời, Mộ Nhạc Nhạc tràn đầy sinh lực đi tắm.

“Kết hôn sao, kết hôn sao, mong đợi cuối tuần, cuối tuần mau tới đi, la la la!”

Má Mộ nước mắt lưng tròng nhìn về phía ba Mộ, ba Mộ tội nghiệp nhìn vợ, nhất thời ôm đầu khóc rống.

“Bạn già, làm sao đây? Ô ô...”

“Còn có thể làm sao, hoặc là ám sát con rể, hoặc là chúng ta đi trước nhảy lầu, ô ô...”

“Cuối tuần ta nên mặc gì đây, bộ y phục kia đâu? Mới vừa mua hai cái quần mới, vừa lúc được dịp trưng ra, mình nói tôi nên mặc màu đỏ hay màu xanh lá? Ô ô...”

“Cùng mặc vào đi, màu đỏ kết hợp với màu xanh chẳng khác gì đồ bỏ đi.”

“Đánh ông nha!”

Mộ mẹ buồn quá hóa giận.

“Tổ Chết, Tổ Chết! Mình là mẹ, không nên để Nhạc Nhạc học tấm gương của mình về làm vợ người ta... Ai nha...” ba Mộ còn chưa nói dứt lời, đã bị ăn một cái đấm môn sa chương của má Mộ.

Tối hôm đó, Mộ Nhạc Nhạc trở về ký túc xá, bởi vì ba mẹ tinh thần hoảng hốt, nói muốn tỉnh táo một chút.

Nhạc Nhạc mới vừa rảo bước tiến vào ký túc xá, vừa vào, bỗng nhiên thấy nhớ thầy Dịch.

Mộ Nhạc Nhạc nhìn đồng hồ, thời gian gác cổng còn có một giờ, thế nên cô quyết định đi đến bìa rừng, hướng về phía phòng ở của Dịch Nam đi tới.

Khi Nhạc Nhạc đi tới phòng học cách ký túc xá không xa, đúng lúc nhìn thấy Dịch Nam đứng lặng im ở phía sau vườn hoa, bất quá, trước mặt hắn còn có một người đàn ông mập mạp đầu hói đang đứng, người đàn ông hướng Dịch Nam cúi đầu khom lưng, Mộ Nhạc Nhạc nhanh như chớp núp ở phía sau thân cây, ngẩng đầu thăm dò ngó nghiêng... Người này, mặt nhìn có chút quen mắt.

Mộ Nhạc Nhạc chà chà cằm, cô nhập học vẫn chưa tới một tháng, cho nên đối với các thầy giáo ấn tượng không sâu... Người đàn ông trung niên mặc tây trang này, chắc chắn nàng đã gặp mấy lần ở sân trường.

Mộ Nhạc Nhạc cố gắng nhớ lại, đầu óc hiện ra hình ảnh ngày tựu trường, nhất thời mắt mở to kinh hãi... Không, không, không thể nào, nếu như cô nhớ không lầm, người đàn ông mập mạp đầu hói kia, chính là vị hiệu trưởng đại nhân “hòa ái dễ gần” của các cô?

Hiệu trưởng tại sao phải cúi người trước thầy Dịch? Tại sao thoát nhìn rất e ngại thầy Dịch? Thắc mắc, thật thắc mắc.

Nghĩ tới đây, Nhạc Nhạc nhặt lên mấy nhánh cây đeo ở trên đầu, khom lưng, bò sát về phía vườn hoa...

“Dừng lại, đứng thẳng lên.”

Một đạo thanh âm trầm thấp từ phía sau Mộ Nhạc Nhạc truyền đến.

Mộ Nhạc Nhạc sống lưng cứng đờ, đứng nghiêm đứng vững, những cành cây trên đầu dần dần rơi xuống đất.

“Báo cáo thầy giáo hoặc là giáo sư hoặc là thầy giáo chủ nhiệm, em, em chỉ là đi tản bộ...”

“Cô học hệ nào.”

Mộ Nhạc Nhạc chính là có tật giật mình, thật ra thì nàng căn bản không có phạm sai lầm.

“Công nghệ, công nghệ thông tin.”

Hàn Tư Viễn thấy Nhạc Nhạc bị làm cho sợ đến lạnh run, cầm lấy một điều thuốc, ngồi lên ghế đá.

“Này, không được quay lại đây.”

“Dạ!”

“Còn nữa, cô tên gì?”

“Năm thứ nhất đại học, Mộ Nhạc Nhạc.”

Mộ Nhạc Nhạc khịt khịt mũi, ngửi được mùi khói thuốc

“Thầy giáo, trong trường học không phải là cấm hút thuốc sao?”

“Cô còn lo chuyện của thầy giáo sao, không muốn tốt nghiệp sao?”

Mộ Nhạc Nhạc ngậm miệng, một mực cung kính, làm ra một tư thế “Không nên vô tình như thế, sẽ xảy ra án mạng”.

Hàn Tư Viễn dập tắt mẩu thuốc lá, đi tới phía sau Mộ Nhạc Nhạc

“Nửa đêm canh ba không trở về túc xá ngủ, ở chỗ này lang thang cái gì?”

Từng đợt khí nóng thổi tới trên đỉnh đầu Mộ Nhạc Nhạc, cô nhát gan đi về phía trước ba bước

“Báo cáo thầy giáo, hiện tại em có thể lập tức trở lại ngủ không?”

Hàn Tư Viễn mỉm cười trộm, mới vừa tính toán tiếp tục trêu chọc Nhạc Nhạc chơi, một thanh âm lạnh lạnh tức giận cấp tốc vang lên.

“Hàn Tư Viễn! Anh dựa vào cái gì tùy tiện gửi một tin nhắn liên chia tay với tôi? !”

Hàn Tư Viễn nhú mày một cái, chậm rãi xoay người, nhìn chăm chú dung nhan xinh đẹp đang giận dữ kia, nhưng lại không cảm thấy hứng thú chút nào.

Tổng Mỹ Lệ hất cằm lên

“Lý do!”

“Không thích thì chia tay, đây chính là lý do.”

Mộ Nhạc Nhạc co lại bả vai, thử nghiêng đầu sang chỗ khác, đúng lúc nhìn thẳng vào mắt Tổng Mỹ Lệ, cả người run bắn lên.

Tổng Mỹ Lệ rất không có lễ phép chỉ về hướng Mộ Nhạc Nhạc, cười nhạo nói.

“Bởi vì cô ta? !”

Không phải là Tổng Mỹ Lệ nhắc nhở, Hàn Tư Viễn cũng đã quên bên cạnh còn một người đang sống sờ sờ ra đó.

Khóe miệng hần chứa đựng nụ cười, không nhanh không chậm đi tới bên cạnh Mộ Nhạc Nhạc, đứng đối diện với Nhạc Nhạc, khi hai mắt nhìn nhau, hần một phen ôm lấy cổ Mộ Nhạc Nhạc, con ngươi của Nhạc Nhạc lồi ra ngoài một chút, thiếu chút nữa bị bóp cổ mà chết.

“Không sai, Nhạc Nhạc là bạn gái mới của tôi, rất khả ái phải không?”

Nói thế thôi chứ Hàn Tư Viễn đến bây giờ còn chưa thấy rõ bộ dáng của Nhạc Nhạc.

Mộ Nhạc Nhạc khuôn mặt đen xì, nguyên lai là đại lừa gạt, không phải là thầy giáo, còn gọi mình là Nhạc Nhạc, lưu manh, đại lưu manh!

Tổng Mỹ Lệ nổi giận bước lên trước, dồn lực đẩy mạnh Hàn Tư Viễn ra, bắt lấy bả vai của Nhạc Nhạc, Mộ Nhạc Nhạc thì hiện lên hình dáng ngu si đứng bất động, Tổng Mỹ Lệ trong mắt đờ đờ sát khí, giơ cao cánh tay lên, chuẩn bị hung hăng cho Mộ Nhạc Nhạc một cái bạt tai, nhưng đột nhiên cổ tay bị một bóng người ngăn cản.

Tổng Mỹ Lệ nhìn chăm chú Địch Nam một đôi mắt nhìn không ra tâm tình, thần sắc hiện lên một chút hoảng hốt, liên tục cúi người chào

“Thầy Địch, chúng em chỉ đang đùa giỡn...”

Địch Nam hất tay Tổng Mỹ Lệ ra.

“Náo loạn kiểu này, tôi hy vọng đây là lần cuối cùng.”

Hàn Tư Viễn nhìn có chút hả hê, hẳn vốn không có ý định cứu Mộ Nhạc Nhạc, thứ nhất: không quen biết; thứ hai: hẳn không tin Tống Mỹ Lệ có gan dám ra tay đánh người, nếu không cô ta sẽ không làm động tác giống một pha quay chậm như vậy; thứ ba: hẳn muốn xem nữ nhân gây lộn. Nhưng là, đang đến màn cao trào lại bị thầy giáo phá hư.

Mộ Nhạc Nhạc thấy cứu tinh tới, vốn định ôm lấy Dịch Nam khóc lớn, nhưng cô lại không có tiền đồ, bị dọa tới mức chân mềm nhũn, thở phà phà đặt mông ngồi dưới đất, đôi môi đáng thương run rẩy.

“Nhạc Nhạc, ta đi trước, ngày mai gặp.”

Hàn Tư Viễn hướng Mộ Nhạc Nhạc ném ra một cái hôn gió, sau đó cà lơ phát phơ rời đi.

Mộ Nhạc Nhạc tại chỗ há hốc mồm, Dịch Nam nhìn cũng như chưa từng nhìn thấy cô, xoay người rời đi.

“...”

Mộ Nhạc Nhạc ngược mắt nhìn trời một góc 45°, mỗi cái lỗ chân lông đều đang gào thét, Thầy Dịch! Nhạc Nhạc trong sạch, trong sạch! ...

3. Chương 3

Mộ Nhạc Nhạc ù xù lơ đãng quay trở lại ký túc xá, phòng ở ký túc xá tổng cộng có bốn người.

Ba người nữ sinh đều đang làm các công việc bận rộn khác nhau: Tiểu Trương nhỏ lông nách, thỉnh thoảng phát ra âm thanh “Tê tê”; Tiểu Triệu nằm ở trong chăn gửi tin nhắn cho bạn trai, thỉnh thoảng phát ra mấy tiếng cười khúc khích; Tiểu Hồng là yên lặng nhất, đang xem tiểu thuyết **. (** là tác giả tự đặt. Mình cũng không biết nó là cái gì đâu.)

Mộ Nhạc Nhạc ngủ ở tầng trên, chậm chạp bò lên, cả người co rúc vào trong chăn...

“Ô ô ô ô...”

Tại sao những bạn học khác không thấy ta đáng thương, mọi người mau tới dỗ dành ta.

“Khóc nhỏ nhỏ thôi, ảnh hưởng tới việc nhắn tin của tớ.”

“...”

Mộ Nhạc Nhạc bịt miệng, đúng là cái đồ không có lòng từ bi.

“Ô ô ô ô...”

“Ahhh, sao, tê tê... Sao ...” Tiểu Trương vừa nhỏ lông nách vừa hỏi.

Trên đời vẫn là có người tốt, Mộ Nhạc Nhạc vén chăn lên, lộ ra khuôn mặt nước mắt lưng tròng, đôi môi run run, vận động quai hàm một chút, vừa mới mở miệng chuẩn bị thao thao bất tuyệt phun ra...

“Thôi, coi như tớ không có hỏi.”

“...”

“Ô ô ô ô...”

Tiểu Hồng chậm rãi gấp trang sách lại, mặt không chút thay đổi nhìn Mộ Nhạc Nhạc một cái, Mộ Nhạc Nhạc mở trừng hai mắt nhìn Tiểu Hồng, mau hỏi tớ mau hỏi tớ đi, đến mức này rồi thật khó chịu...

Tiểu Hồng ngáp một cái, tắt đèn, trùm chăn đi ngủ.

“...”

Mộ Nhạc Nhạc tội nghiệp ngừng khóc, rơi lệ đầy mặt cũng không có người quan tâm, còn khóc cái gì mà khóc, lãng phí tài nguyên!

“Cạch”

Toàn bộ ký túc xá tắt đèn, thở phò phò một mảnh.

“Mộ đồng học, mới vừa rồi vì sao cậu lại khóc?”

Tiểu Triệu gửi tin nhắn cho bạn trai xong, phần khởi hăng còn chưa ngủ được.

“Ồ? Một rồi... Không có gì, ngủ ngon...”

“Hoặc là không khóc, hoặc là đừng treo ngược tính tò mò của người ta như vậy, cậu đứa nhỏ này làm sao như vậy bất hòa, không đoàn kết với mọi người chứ? Đây là biểu hiện ỷ mình thanh cao, làm người ta giận sôi gan, hành động đáng xấu hổ.”

Tiểu Triệu “Lời vàng nói ra”, trực tiếp đem Mộ Nhạc Nhạc xếp vào loại đạo đức phẩm hạnh cực kém.

Mộ Nhạc Nhạc cũng không muốn mới vừa vào học đã bị các bạn học chèn ép, cho nên mơ mơ màng màng xoay người.

“Thật ra thì cũng không có gì, tớ mới vừa rồi ở trong sân trường đi dạo, đi a đi a, đi đến một rừng cây nhỏ...”

“Rừng cây nhỏ” ba chữ vừa ra, trong bóng tối toát ra sáu đạo lục quang.

“Mộ đồng học, nếu như sự việc tiếp sau không đủ đặc sắc, nhất định sẽ bị ăn đòn.”

Tiểu Hồng trầm thấp cảnh cáo.

“Cái gì mới được coi là đặc sắc đây?” Mộ Nhạc Nhạc run run hỏi.

“Không cần thận nhìn thấy có người đang làm gì đó ở trong rừng cây, nam nữ, nam nam, nữ nữ đều có thể.”
(Bạn này chắc vừa đọc ngôn tình vừa đọc đam mỹ, lại ôm luôn cả bách hợp)

Mộ Nhạc Nhạc hít vào một luồng khí lạnh, đặc biệt hồi hận khi nãy đã khóc sụt sùi khiến cho mọi người cảm thấy hứng thú.

“Yêu cầu quá cao rồi, hay là cứ ra tay đi, đừng đánh vào mặt là được.”

“Cậu là vi phạm lần đầu, cho phép bản thân mình tự xử.”

Tiểu Trương lười biếng phán quyết.

Trời, đây là nữ sinh ở ký túc xá hay là nữ cai ngục a?

Mộ Nhạc Nhạc thật cẩn thận, sợ còn có cực hình, cho nên phối hợp tiếp tục sụt sùi. “Trong rừng cây nhỏ có một nam một nữ nói chia tay, nữ sinh rất xinh đẹp, nam sinh không thấy rõ, nhưng khẳng định không phải là thứ tốt, sau đó nữ sinh kia lầm tưởng tớ là bạn gái của nam sinh kia, vươn ra Cửu Âm Bạch Cốt Trảo, liền hướng gương mặt tớ đánh tới! ...”

Ba người bỗng nhiên hưng phấn mà ngồi dậy.

“Mấy cái tát, mấy cái tát?”

“Mặt cậu không có xưng phù a, xem ra đánh không dùng hết sức lực rồi!”

“Sao cậu không cắn cô ta! Xem lúc cậu ăn cơm, điều đó là rất có thể xảy ra.”

“...”

“Vào thời khắc này, có một bạch mã hoàng tử rất phong độ đã cứu tớ, cho nên không có bị đánh.”

Ba người bóp cổ tay thở dài, lại nằm xuống.

“Các bạn học thân mến, các cậu không quan tâm bạch mã hoàng tử là ai sao?”

“Đầu năm nay không thịnh hành nuôi mã (nuôi ngựa), xuất hiện hoàng tử BMW thì hãy gọi chúng tớ.”

Mặc dù không ai phản ứng theo Mộ Nhạc Nhạc, nhưng cô vẫn cứ muốn nói !

“Đều do cái tên Hàn Tư Viễn chết tiệt kia! Làm cho bạch mã hoàng tử của tớ tức giận bỏ đi... Ô ô...”

Ba người đột nhiên đứng dậy, bật đèn pin, lấy khí thế sét đánh không kịp bịt tai càn quét ở Mộ Nhạc Nhạc.

Tiểu Trương: “Năm thứ tư hệ đại học... cái kia Hàn Tư Viễn?”

Mộ Nhạc Nhạc chớp mắt tránh ánh sáng, phần hận nắm quả đấm.

“Không biết, nhưng nhất định là một nam nhân vô sỉ! Biết rõ tớ sẽ bị đánh mà còn trốn sang một bên. Nếu như không phải bạch mã hoàng tử của tớ xuất hiện...”

Tiểu Triệu: “Ai thêm quan tâm bạch mã hoàng tử của cậu, mặc kệ là con ngựa trắng hay con lừa, nói nhanh lên Hàn Tư Viễn nói chuyện gì với cậu? !”

“...”

Bạch mã hoàng tử mới là trọng điểm mà.

Tiểu Hồng hảo tâm giải thích nghi hoặc.

“Hàn Tư Viễn rất nổi danh, một năm trước vào T đại, rất đẹp trai, trong nhà tiền nhiều, điều kiện tốt, cho nên có ảnh hưởng rất lớn đến các nữ sinh.”

Mộ Nhạc Nhạc trong lòng “lộp bộp” vang lên, dường như vẻ mặt lạnh như băng của Địch Nam là do tức giận quá mà thành.

“Cấp lại nam sinh... Rất mất thể diện sao?”

Tiểu Trương: “Nam nhân đều là đồ dê tiện, mất đi rồi mới biết đó là bảo bối.”

Mộ Nhạc Nhạc cau mày, nhưng mà, rất nhanh tìm ra cho mình một cảm giác hài lòng. Oa, thì ra là thầy Địch là đang ghen?

Tiểu Hồng: “Mộ đồng học, xin đừng nửa đêm canh ba dững cảm nhe răng cười như vậy.”

Mộ Nhạc Nhạc xoa xoa nước miếng, thật xin lỗi, có chút không kiểm soát nổi.

Nhạc Nhạc say mê chớp mắt nhìn xa xăm... Địch Nam, I love you...

Mộ Nhạc Nhạc mới vừa ngủ đã phải tỉnh dậy, sáng sớm hôm nào cũng vậy, cô cảm thấy rất mơ màng, nhưng cô còn phải đi học, đã muộn năm phút rồi, ngày nào Nhạc Nhạc cũng đi học muộn.

Nhạc Nhạc lười nhác bò dậy, chậm rãi đánh răng rửa mặt, dù sao cũng đã muộn rồi

Mộ Nhạc Nhạc lấy sách giáo khoa, thừa dịp bác bảo vệ đi nhà vệ sinh, tranh thủ khom lưng chuồn ra ngoài

Nhạc Nhạc đang đắc ý, tự dưng bị cốc đầu một cái.

Địch Nam nhìn đồng hồ.

“Sinh viên Mộ Nhạc Nhạc, hôm nay em đi học thật sớm.”

Xin chú ý, hần nói không phải là nói mát, Mộ Nhạc Nhạc quả thật so với bình thường, hôm nay cô đã dậy sớm mười phút đồng hồ.

Mộ Nhạc Nhạc cũng không cho là thầy Địch muốn bắt phạt cô, hắc hắc... Nhất định là mượn cơ hội để gặp cô rồi.

Nhạc Nhạc nhăn nhó kéo kéo góc áo.

“Sao thầy lại gọi xa lạ như vậy, chung quanh cũng không có người ngoài.”

“Ở trong mắt tôi, em chính là người ngoài.”

“...”

Mộ Nhạc Nhạc gãi gãi khuôn mặt, vội vàng xua xua tay giải thích.

“Thầy Địch, có phải tại vì chuyện tối ngày hôm qua mà tức giận không? Em thật sự không biết cái tên Hàn Tư Viễn kia!”

Địch Nam bắt đầu dĩ thử dài, nghiêm túc nói.

“Sau khi tan học ở lại trực nhật, bây giờ nhanh nhanh đi học.”

Tin dữ như sét đánh trúng đầu, Mộ Nhạc Nhạc mấp máy môi, mong muốn ăn quýt, Địch Nam đẩy Nhạc Nhạc, coi Nhạc Nhạc chẳng khác một túi rác. Giương một tay lên ra lệnh cô mau mau đi.

Mộ Nhạc Nhạc cẩn thận mỗi bước đi.

“Thầy cùng em làm trực nhật có được không? Coi như ước hẹn ...”

Địch Nam chỉ là đang nghĩ, nếu như giết người mà không phạm pháp, Mộ Nhạc Nhạc sớm đã biến mất trên địa cầu này.

Mộ Nhạc Nhạc nhìn chăm chú ánh mắt bén nhọn của hắn, cảm thấy lạnh run, nhanh chóng rời đi.

Nhạc Nhạc chỉ lo cúi đầu nhanh chóng rời đi, không có chú ý bên cạnh đi ngang qua hai nam sinh, nhưng có một tên có thể làm cho cô bùng nổ.

“Tư Viễn, đi đánh bóng bàn sao?”

Hàn Tư Viễn còn chưa mở miệng, một đầu ngón tay đã đâm ở cằm của hắn.

“Đều tại anh, đồ nam nhân vô sỉ! Làm cho bạch mã hoàng tử mà tôi yêu thương sinh khí!”

Hàn Tư Viễn quan sát nữ sinh nhỏ bé này, lui về phía sau một bước né tránh đầu ngón tay của cô, nhưng Mộ Nhạc Nhạc theo sát một bước, đâm đâm! Tiếp tục đâm!

Bạn học của Hàn Tư Viễn đứng im một bên xem náo nhiệt, hắn đã sớm thấy nhưng chẳng hề ngạc nhiên, chỉ là cô gái này cũng quá... đi? (Cái hình vuông xinh xinh kia hẳn là biểu thị cho điều khó nói đi!)

Hàn Tư Viễn hôm nay tâm tình tốt, cho nên lười tranh cãi với cô gái này, hơn nữa lại không nhớ rõ cô ta là ai.

“Cô là nữ sinh có cách tiếp cận tôi độc đáo nhất, thật đáng khen ngợi.”

Mộ Nhạc Nhạc hai tay chống nạnh.

“A phi, một bãi nước bọt phun chết anh! Tôi cảnh cáo anh, không cho phép anh có ý định phá hư chuyện tình cảm của tôi cùng bạch mã hoàng tử, nếu không nửa đêm tôi sẽ đứng ở dưới cửa sổ phòng anh hát kinh kịch!”

Hàn Tư Viễn không tức giận ngược lại cười rất tươi, tựa hồ nhớ tới tiểu quỷ đang tức giận này là ai.

“Cô tên là Nhạc Nhạc sao? Nhìn cô lớn lên ngốc nghếch như vậy, cũng biết cách gây chú ý, sợ tôi đã quên cô sao?”

Mộ Nhạc Nhạc vẽ mặt nhăn nhó, từ xưa tới nay chưa thấy một nam nhân nào không biết xấu hổ như vậy.

Nhạc Nhạc từ trong túi quần móc ra một bọc khăn giấy, rút ra một tờ, tiếp theo, giơ lên cao, làm cờ trắng ở trước mặt Hàn Tư Viễn quơ quơ.

“Bởi vì cái gọi là đạo cao một thước, ma cao một trượng, tôi đầu hàng, mong rằng tôi và anh sau này không còn gặp lại.”

Hàn Tư Viễn nhìn chăm chú bóng lưng tức giận rời đi của Nhạc Nhạc, một cách tiếp cận mới đây, bệnh thần kinh.

“Tư Viễn, bây giờ cậu đói bụng ăn quàng à, cái loại không có vóc người này cậu cũng hạ thủ được sao?”

Hàn Tư Viễn cười mà không nói, nhìn chăm chú phía trước Tống Mỹ Lệ đang tiến tới gần, sắc mặt thay đổi, đột nhiên xoay người đuổi theo Mộ Nhạc Nhạc, Mộ Nhạc Nhạc còn chưa kịp phản ứng, lại bị một lực kéo mạnh vào trong ngực.

Mộ Nhạc Nhạc trong nháy mắt đại ra.

“Không cho kêu, nếu không tôi sẽ đánh cô.”

Hàn Tư Viễn lạnh lùng cảnh cáo nói.

Mộ Nhạc Nhạc không có cốt khí, mím chặt môi, thậm chí hô hấp cũng là len lén.

“Hàn Tư Viễn, anh chớ ở trước mặt em diễn trò, muốn chọn bạn gái mới, cũng nên chọn người có thể cùng em phân cao thấp a? ...”

Tổng Mỹ Lệ cao ngạo, khinh thường cười mỉa.

Hàn Tư Viễn không nói hai lời, nắm lấy bả vai Nhạc Nhạc, “Bá!” ... Dem cô đẩy tới gần Tổng Mỹ Lệ.

Mộ Nhạc Nhạc cùng Tổng Mỹ Lệ hai mặt nhìn nhau, Tổng Mỹ Lệ bực bội thở mạnh, cô nuốt nuốt nước miếng, ánh mắt nhìn xuống phía dưới một chút, nhất thời bị một đôi mắt to tròn làm tổn thương lòng tự ái.

Tổng Mỹ Lệ nhìn chằm chằm người lùn trước mặt, chẳng những kiêu đầu nắm buồn cười, trên đầu còn đang kẹp một cái kẹp tóc hình búp chì, quần yếm rộng thùng thình như cao bồi, đi giày chơi bóng... Sách sách, trông cô ta chẳng khác gì học sinh trung học.

“Nhạc Nhạc khả ái hơn cô rất nhiều, chính là đôi mắt không to không nhỏ, lỗ mũi không cao không thấp, đôi môi không mỏng không dày...”

Hàn Tư Viễn nói một đống những đặc điểm của người bình thường, nhiệm vụ này quá gian khổ, bởi vì thật sự tìm không ra điểm đặc biệt gì ở Nhạc Nhạc, nếu như gượng nói ra ưu điểm của cô, đó chính là da rất trắng.

Mộ Nhạc Nhạc không muốn cuốn vào trận đại chiến nhân thú này, đúng lúc đưa lưng về phía Hàn Tư Viễn đang đứng, cho nên hướng Tổng Mỹ Lệ nháy mắt phát ra ám hiệu.

Tổng Mỹ Lệ nhìn chăm chú Nhạc Nhạc, vẻ mặt tức giận, đến khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần cũng trở nên vằn vẹo.

“Lá gan không nhỏ, còn dám công khai hướng tôi khiêu khích?”

“? !”

Mộ Nhạc Nhạc con người mở lớn hơn, theo bản năng lắc đầu.

“Không có, không có, không có, tôi cùng hần...”

“Cô dám nói, ngay sau khi đi qua bụi cây kia, ngày này sang năm sẽ là ngày giỗ của cô.”

Hàn Tư Viễn từ trong kẽ răng rít ra từng lời âm hiểm, nhưng vẻ mặt vẫn là vui vẻ, thật ra thì hần cũng sợ Tổng Mỹ Lệ nổi bão tố, chẳng qua là muốn cho tiểu quỷ này chịu chút đau khổ, ai kêu cô ta cứ đâm đâm đâm vào cằm hần không dứt.

“Tôi tôi tôi cùng anh ta... Rất yêu nhau!”

Mộ Nhạc Nhạc kinh sợ, không chút nghĩ ngợi khóc nức nở trả lời. Cô đúng là đầu óc bả đậu, thì ra Hàn Tư Viễn cũng không nhớ rõ cô là ai, tự đứng lại đi chọc vào hần làm gì không biết.

Hàn Tư Viễn chịu đựng nén cười, cứng ngắc ôm Mộ Nhạc Nhạc, làm ra một tư thế cố gắng phải bảo vệ Mộ Nhạc Nhạc.

“Tổng Mỹ Lệ, chúng ta đã là quá khứ, cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy, sau này vẫn là bằng hữu nha, ngàn vạn không nên tìm Nhạc Nhạc gây phiền toái, cô ấy là năm thứ nhất đại học khoa Công nghệ thông tin, là học sinh mới, tuổi còn nhỏ, rất đơn thuần đó.”

Tổng Mỹ Lệ tự nhiên không cam lòng bại bởi loại ranh con này, tức giận trừng mắt nhìn Mộ Nhạc Nhạc, ánh mắt kia hiển nhiên đang nói: Cô chờ đấy!

“? !”

Mộ Nhạc Nhạc trước mắt hiện lên một hình ảnh, chính là những hành động trả thù của đại tỷ Tổng Mỹ Lệ.

Đang lúc này...

“Sinh viên Mộ Nhạc Nhạc, tại sao em còn không lên lớp?”

Mộ Nhạc Nhạc âm thầm hô to SOS, hát Hàn Tư Viễn ra, xông về phía Dịch Nam.

“Thầy Dịch, ngài... ngài đã tới bao lâu rồi? !”

Nhạc Nhạc ở trong lòng không ngừng cầu nguyện.

“Chừng mười phút đồng hồ.”

Dịch Nam thờ ơ nói, sau đó thản nhiên đi qua.

Sấm sét giữa trời quang! Đó chính là điều đã nghe thấy cả rồi?

Mộ Nhạc Nhạc không dám đuổi theo, bởi vì vẻ mặt của thầy Dịch lạnh đến dọa người, tuyệt vọng tựa vào thân cây.

Đội Tổng Mỹ Lệ nổi giận ùng ùng rời đi, Hàn Tư Viễn hai tay khoanh trước ngực, khuỷu tay nhẹ đung vào cô.

“Nhạc Nhạc a, người nào chọc giận em sinh khí? Nói cho anh, anh báo thù cho em đi.”

Mộ Nhạc Nhạc đẩy ra, ngửa mặt lên trời khóc lớn.

“Bạch mã hoàng tử của tôi vừa sinh khí, Hàn Tư Viễn ngươi là đồ khốn kiếp, Oa ô ô...”

Hàn Tư Viễn cau mày, mắt nhìn về phía Dịch Nam, không khỏi nhếch miệng, cười đầy xấu xa.

4. Chương 4

“Nhạc Nhạc, bạch mã của cô chẳng lẽ là Dịch Nam?”

Hàn Tư Viễn từ chối lời mời của bạn học, nhắm mắt theo đuôi bám theo phía sau Mộ Nhạc Nhạc.

Mộ Nhạc Nhạc lấy từ trong túi ra một cái khẩu trang to có họa tiết phim hoạt hình, cự tuyệt nói chuyện với hắn.

“Tiêu chuẩn của Dịch Nam đâu có kém vậy, chắc chắn là cô yêu đơn phương rồi.”

Vạn tiễn xuyên tâm!... Hàn Tư Viễn chợt dừng chân, ngồi xổm xuống, nhặt lên một hòn đá nhỏ, bỗng dừng xoay người ném thật mạnh!... Nhưng Hàn Tư Viễn ném không quá được một thước, cô nhìn chăm chú đôi chân thon dài của anh ta, nắm lấy hòn đá nhỏ, xem xét một lúc, đắn đo một chút, không mạnh không yếu ném lên chân anh ta.

“Cách xa tôi ra một chút, nếu không tôi sẽ chém cho anh đầu rơi máu chảy!”

Thua người chứ không thua trận, ít nhất cũng phải nói cho hùng hồn.

Hàn Tư Viễn khinh thường cười, đáp án còn chưa có được, anh sao có thể đi chứ?

“Dịch Nam cho dù có mù cũng sẽ không thêm thích cô, trừ phi hắn có có xu hướng luyến đồng.”

Mộ Nhạc Nhạc tháo khẩu trang xuống, xoay người chạy xa ba thước rồi mới dám to gan chỉ về phía Hàn Tư Viễn.

“Cuối tuần này tôi sẽ kết hôn với bạch mã hoàng tử! Anh mà phá hỏng nhân duyên tốt đẹp của chúng tôi thì tôi sẽ khinh bỉ anh căm thù anh!”

Hàn Tư Viễn mặc dù mặt không biến đổi nhưng trong mắt lại hiện lên một tia kinh ngạc, tuy vậy rất nhanh đã khôi phục lại bình tĩnh.

“Dịch Nam có biết sự kiện khủng bố này không?”

“Đương nhiên biết! Anh ấy là chồng tương lai của tôi, anh ngấm lại đi, nếu anh ấy không thích tôi thì vì sao lại cứu tôi đến hai lần chứ? Đây chính là biểu hiện của tình yêu!”

Mộ Nhạc Nhạc biết mình đúng là rất không biết xấu hổ, lại càng không nên nói những điều này khiến cho người khác chú ý, nhưng Hàn Tư Viễn bắt nạt người ta quá đáng.

Hàn Tư Viễn suy nghĩ không nói gì, day day hàm dưới, nheo mắt đánh giá Mộ Nhạc Nhạc. Quần yếm khiến cô nhìn cứ như cái bánh chưng, hay là bên trong lớp quần áo kia, có “đặc điểm” nào đó không muốn người ta biết?

Mộ Nhạc Nhạc không cam lòng yếu thế, uốn ngược ngẩng đầu hếch cằm, hừ, thầy Dịch là người đàn ông trưởng thành suy nghĩ sâu sắc, còn lâu mới giống Hàn Tư Viễn ánh mắt thiếu căn, chỉ biết chú trọng bề ngoài của phụ nữ.

Hàn Tư Viễn khoanh hai tay lại.

“Xem ra anh ta cũng cô đơn đủ rồi. Được rồi, chúc hai người yêu nhau sẽ thành người nhà, nếu cô có bản lĩnh kết hôn được thật, tôi cam đoan sẽ không gây phiền toái cho cô, không chỉ như thế, còn có thể cảnh cáo bạn gái cũ không được quấy rầy cô, thậm chí còn giữ bí mật giúp cô.”

Mộ Nhạc Nhạc nhướng mày, mẹ nói, người có thể lập tức đưa ra nhiều thứ dụ dỗ người khác, nhất định là người xấu!

“Sao anh lại gọi thẳng tên thầy Dịch?”

Cô nhận ra được điểm nhỏ này.

Hàn Tư Viễn nao nao, rồi sau đó không chút để ý mở miệng.

“Tôi không phải học trò của anh ta, hướng chỉ anh ta lớn hơn tôi cùng lắm là vài tuổi, không nói nữa, chờ tin tốt lành của cô.”

Dứt lời, Hàn Tư Viễn lười biếng bước đi, vừa xoay người, khóe miệng hiện lên chút ý cười sâu xa.

Mộ Nhạc Nhạc cắn cắn môi, không thể để tên căn bã này chế giễu được! Hừ hừ, thầy Dịch nhất định sẽ theo mình!

※

Mộ Nhạc Nhạc nhanh đuổi chậm đuổi rốt cục cũng vượt qua được tiết học cuối cùng trước giờ cơm trưa.

Cô lau mồ hôi ngồi vào bên cạnh Tiểu Hồng.

“Tối hôm qua chẳng phải chúng ta đã thống nhất rồi sao, sao cậu không gọi tớ đây?”

Tiểu Hồng nhún nhún vai.

“Chẳng lẽ cậu không nhìn thấy tờ giấy bên giường à? Tớ đã cố ý dùng bút lông mèo to đùng, viết hai chữ ‘Dậy đi’, còn cho thêm mười dấu chấm than rồi đấy gì.”

“...”

Cám ơn nha, đúng là rung động kiêm không tiếng động “Miêu ninh khẩu”.

Chuông vào học vang lên, Mộ Nhạc Nhạc mở sách giáo khoa chính trị ra, nghiêng mặt nằm lên trang sách, thầy giáo đứng trên bục giảng nước miếng tung bay, cụ thể nói cái gì, căn bản không ai để ý tới.

Giảng đường trước sau đều có cửa, phía sau có cửa sổ quan sát, giúp chủ nhiệm lớp cùng với các quản lý có thể kiểm tra tình trạng học tập của học sinh.

Tiết học được hơn phân nửa, chỗ cửa đó có vô số ánh mắt đang nhìn trộm vào, nhưng từ hàng mi dày mà phán đoán thì hẳn là học sinh nữ.

Các học sinh nam đều quay đầu lại, nhìn không được “?****” nhướng mày tròn mắt, bởi vì hệ kỹ thuật điện tử Internet thiên về dành cho nam sinh, một lớp có khoảng bốn mươi lăm học sinh, nữ sinh không vượt quá mười người, nhưng ngay cả trong tình trạng tài nguyên thiếu thốn như thế, Mộ Nhạc Nhạc và các nữ sinh

khác, vẫn không chiếm được sự ưu ái của nam sinh. Về phần nguyên nhân thì, nữ sinh chọn học khoa này, phần lớn đều khá mạnh mẽ, lại không coi trọng ăn mặc. Đương nhiên, Mộ Nhạc Nhạc không có vấn đề gì với hai điểm này. Vốn ngành học ngoại trừ [ngôn ngữ C](1 ngôn ngữ lập trình) phải thi đạt yêu cầu ra thì, kể ra, lí, hóa đều thay đổi vì phụ thuộc khoa.

Nhưng cô quả thật lại ngây thơ một phen, nghĩ rằng bật máy tính, tán gẫu Q.Q, chơi trò chơi đơn giản trên Internet chính là cái gọi là ngành kỹ thuật Internet, thật ra, aizzz, làm gì có cái gì đơn giản thế chứ.

Còn không bao lâu nữa là tan học, Mộ Nhạc Nhạc vội vàng thu dọn sách giáo khoa, một lần nữa thất lại thất lừng, thế ăn cơm giắt trước ngực, quan sát chúng bạn học kích động bốn phía, mặc kệ trời có sập, cơm trưa phải ăn được ăn no!

Đình –

Mộ Nhạc Nhạc tăng thêm mã lực, “Bịch” một cái nhảy ra khỏi chỗ ngồi, chạy ra khỏi cửa phòng học đầu tiên. Nhưng ai ngờ, trước cửa lại xuất hiện mấy “Hổ mẹ chặn đường”.

“Thực xin lỗi, xin cho tôi qua.”

“Cô chính là bạn gái mới của Hàn Tư Viễn?”

Nữ sinh hiển nhiên là vì khởi bình vắn tội mà đến.

Mộ Nhạc Nhạc thật thà nháy mắt mấy cái, phát hiện mấy nữ sinh đều là những nhân vật không dễ dây vào, Tống Mỹ Lệ cũng ở trong số đó, hơn nữa còn đang âm thầm cười với cô.

Mộ Nhạc Nhạc cúi đầu xuống chín mươi độ.

“Chào các học tỷ ạ! Về việc kia, đó là một câu chuyện dài!...”

“Đúng vậy, Nhạc Nhạc của chúng tôi đúng là đang kết giao với Hàn Tư Viễn đấy, mấy người định làm gì nào?”

Tiểu Triệu, Tiểu Hồng, Tiểu Trương ở cùng kí túc xá ngày thường bắt nạt Mộ Nhạc Nhạc còn chưa đủ, đến thời khắc gay cấn vẫn không buông tha cho cô.

Tiểu Trương hai tay khoanh trước ngực đứng sau Mộ Nhạc Nhạc.

“Mộ Nhạc Nhạc đừng sợ, trước mặt mọi người, không tin mấy học tỷ này có thể làm gì được.”

Mộ Nhạc Nhạc sợ tới mức bấp chân bị chuột rút, đây hoàn toàn là hãm hại mà!

“Nhưng... nhưng, đi đêm lắm cũng có ngày gặp ma...”

Mộ Nhạc Nhạc mất hết cốt khí nói thầm.

Tiểu Hồng khinh thường thổi thổi đầu ngón tay, châm ngòi thổi gió mở miệng.

“Bọn láo toét kia, tắm rửa rồi đi ngủ đi...”

Tiểu Triệu làm người hoà giải.

“Nhạc Nhạc của chúng tôi ngoại hình không xinh đẹp bằng mấy chị, nhưng thịt cá ăn nhiều cũng phải thay đổi khẩu vị chứ đúng không?”

Mộ Nhạc Nhạc khóc không ra nước mắt, ba người hại bạn này, giết người không dao!

Học tỷ cười nhạt.

“Một đám trẻ con không biết gì. Tưởng bọn tôi tới là để đánh nhau sao?”

“Vậy mấy người có ý gì?”

“Đương nhiên là xem cô bạn nhỏ này có thể kiên trì được mấy ngày, bọn tôi chỉ là đứng nhìn nạn nhân mà thôi.”

Một vị học tỷ khác nhẹ giọng cười.

Tống Mỹ Lệ đi đến trước Mộ Nhạc Nhạc, vỗ vỗ bả vai cô, Mộ Nhạc Nhạc sợ tới mức lại thấp đi nửa đoạn.
“Tôi thấy cô nhất định vẫn còn là xử nữ. Tôi cược trong vòng một tuần cô sẽ được thành phụ nữ, qua một tuần nữa, sẽ thành bị chồng ruồng bỏ.”

Lời này vừa nói ra, làm mấy người trào phúng ôm bụng cười to.

Mộ Nhạc Nhạc biết đại học phức tạp, nhưng không ngờ lại loạn thành một đoàn, tâm hồn còn trong sáng của cô đã bị tổn thương, không nhận được nheo mắt bắn tia.

“Chẳng lẽ học tử đã tự mình trải qua hết tất cả rồi? Học muội rất rất rất thông cảm...”

Phụt... Tiểu Trương, Tiểu Triệu, Tiểu Hồng phì cười, hoá ra Mộ Nhạc Nhạc mới là cao thủ hại người.

Tống Mỹ Lệ tức giận đến hoa dung thất sắc.

“Cứ ở đây mà đắc ý đi, xem cô có thể kiêu ngạo được mấy ngày!”

Mộ Nhạc Nhạc khoát tay.

“Học muội không hề có hứng thú với cái tên căn bã kia, là anh ta cứ quần lấy tôi, hy vọng học tử nhanh nhanh lui đi cho, tôi cũng cảm thấy rất phiền toái. Tạm biệt, tạm biệt.”

Vừa dứt lời, Mộ Nhạc Nhạc lôi ba nữ cầm thú bất nhân bất nghĩa hoả tốc rời khỏi hiện trường.

※

Căn tin học sinh

Mộ Nhạc Nhạc ăn còn nhiều hơn bình thường, đây là cái được nói đến trong truyền thuyết, khủng hoảng quá hóa thèm ăn, tục còn gọi là vô tâm vô phế.

“Bạn học Nhạc Nhạc, vừa rồi chỉ là vì giúp cậu giữ thể diện thôi, nhưng cậu thật sự đang hẹn hò với Hàn Tư Viễn sao?”

Tiểu Triệu nói.

“Căn bản không có chuyện đó, Hàn Tư Viễn cố ý hãm hại tớ.”

Mộ Nhạc Nhạc miệng nhồm nhoàm một đồng cơm cơm, vừa nói vừa phun.

Tiểu Trương tự ái hồi tiếc thở dài.

“Ngoại hình cực đẹp trai, hoá ra lại không có mắt, tại sao không đến hãm hại tớ chứ, azzzz...”

Mộ Nhạc Nhạc liếc mắt lườm Tiểu Trương một cái, vừa vận nhìn thấy Dịch Nam đi vào căn tin.

Cô lau miệng, vội vàng đứng lên khỏi bàn ăn.

“Không nói chuyện với các cậu nữa, tớ tìm thầy Dịch có việc.”

Mấy người không cho là đúng ở đằng sau thì thâm to nhỏ.

“Thầy Dịch, đến ăn cơm ạ?”

Mộ Nhạc Nhạc không có cái để nói hỏi.

Dịch Nam ậm ừ đáp, bê khay thức ăn đi về phía phòng nghỉ của giáo sư.

Mộ Nhạc Nhạc vươn bàn tay nhỏ bé, túm lấy túi quần của Dịch Nam.

“Thầy Dịch, ăn luôn ở đây đi, em muốn tâm sự với thầy...”

Dịch Nam theo bản năng nhìn quanh bốn phía, để tránh tạo thành tin tức lớn hơn nữa, thuận thế ngồi xuống.

Mộ Nhạc Nhạc ngồi đối diện với Dịch Nam, tuy rằng chỉ lo cúi đầu ăn cơm, nhưng cử chỉ cũng tương đối tao nhã, khác hẳn so với tác phong lang thôn hổ yển(ăn như hổ đói) của cô.

Cô thẹn thùng mím môi, xoa xoa lòng bàn tay.

“Về việc đó... bố mẹ em đã đồng ý rồi.”

“Khụ... khụ...”

Địch Nam suýt nữa nghẹn cơn mà chết.

“Nói đùa đấy à?”

“Đương nhiên không phải! Theo hiểu biết của em về bố mẹ mà nói, bọn họ trong hai ngày này có khả năng sẽ đến trường học quan sát trộm thầy đó...”

“...”

“Thầy không cần phải sợ, bố mẹ em không hề đáng sợ đâu...”

Mộ Nhạc Nhạc xấu hổ cụp mắt.

“...”

Anh không tin, có thể nuôi dưỡng trưởng thành một đứa nhỏ điên như vậy, bố mẹ nhất định không thể bình thường.

Địch Nam một tay để ở bên môi, đang là thời gian ăn trưa, nhiều người qua lại, anh nói.

“Sau khi tan học ở lại ký túc xá gặp thầy.”

Nói xong, anh gần như là chạy trốn, cứ như là sợ Mộ Nhạc Nhạc sẽ xông lên ôm vậy.

Mộ Nhạc Nhạc trong lòng vui sướng, hắc hắc, vậy không phải làm trực nhật sao? Xấu hổ quá đi, đúng là một ông chồng thích lấy việc công làm việc tư.

Địch Nam bây giờ đã biết rõ một đạo lý, bất kể là tám tuổi hay là tám mươi tuổi, chỉ cần là phụ nữ, nhất là phụ nữ say rượu, trăm ngàn lần không nên tùy tiện dẫn vào phòng, nếu không người sẽ phải đeo trên lưng tiếng xấu là phi lễ “lo lắng sợ hãi” mà sống.

Bên này đang nghĩ kế sách đối phó Mộ Nhạc Nhạc, mà Mộ Nhạc Nhạc bên kia đang trong trạng thái một giây như một năm, cô một lần lại một lần viết tên của thầy Địch lên giấy, nhếch miệng cười ngây ngô.

Địch Nam thông thả đi qua đi lại trong văn phòng, nghĩ mãi, mở di động ra, lật qua lật lại danh bạ điện thoại tìm danh sách bạn bè vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Anh nhìn chăm chú một dãy số điện thoại thật lâu, rốt cục gọi đến số đó.

Điện thoại vừa vang lên một tiếng, Địch Nam lại ngắt điện thoại, đặt điện thoại di động trên bàn, anh đè nén tức giận, mình thế này là đang làm gì chứ? Dù sao cũng chỉ là một nha đầu miệng còn hôi sữa, sao mình phải lo lắng đến như vậy.

Ý nghĩ của anh bị một âm thanh dồn dập kéo trở về thực tại, Địch Nam chăm chú nhìn cái tên hiện lên trên màn hình — người phản bội.

“Tiểu Nam, anh vừa gọi điện thoại tìm em sao?”

Bên kia điện thoại truyền đến giọng nữ, rõ ràng vừa có vẻ khẩn trương lại vừa có vẻ vui mừng.

Địch Nam có chút không được tự nhiên.

“Ừ, không có việc gì, gọi nhầm số thôi.”

Người phụ nữ kia thất vọng đáp lại, chủ động rời.

“Chúng ta cũng đã một năm không gặp rồi, chi bằng...”

Địch Nam suy nghĩ không nói, anh không có bạn cùng tuổi là nữ, trừ có Phương Dung, người con gái duy nhất anh đã từng hẹn hò.

Khi anh còn đang do dự, đúng lúc Mộ Nhạc Nhạc đi vào văn phòng, tay ôm một chồng đề thi đặt ở trên bàn thầy dạy toán, nhưng lại không quên dùng đôi mắt ái muội nhìn Dịch Nam, chiu chiu chiu...

“...”

Dịch Nam ngay lập tức quay mặt ra cửa sổ đứng thẳng, nhẹ giọng nói với đối phương.

“Anh cần em giúp đỡ, lập tức đến trường học tìm anh.”

“Nhiều nhất là ba mươi phút thôi, ở nhà chờ em nhé.”

Phương Dung mừng rỡ cúp điện thoại, lấy túi xách lao ra khỏi văn phòng quản lí.

Dịch Nam day day huyết thái dương, sống đến từng tuổi này, ngược lại càng mất đi khả năng quyết đoán.

5. Chương 5

Dịch Nam trở lại ký túc xá trước, dọc trên đường đi anh nhớ lại từng chút một những ký ức của anh và Phương Dung. Tiếng cười vui vẻ ngày xưa như hiện ra trước mắt, khi mà anh xác định dắt tay cô đến suốt cuộc đời, thì lại không thể cùng cô đi đến cuối cùng.

Dịch Nam đẩy cửa, bước vào phòng trước, Phương Dung trang điểm xinh đẹp, vẫn động lòng người như xưa.

So với Dịch Nam, biểu hiện của Phương Dung có phần điềm đạm hơn, cô chậm rãi đi vào căn phòng kiểu cũ rộng hơn mười mét vuông của anh. Tuy trong phòng không có một hạt bụi, nhưng cô vẫn cảm thấy khó tin. Trước kia, anh là đại thiếu gia sống trong nhung lụa, giờ hà tất phải sống ở một nơi rách nát như thế này.

“Tiểu Nam.”

“Hãy gọi tôi là Dịch Nam.”

Phương Dung ảm đạm cười.

“Xem ra anh vẫn không định tha thứ cho em.”

Dịch Nam im lặng không nói, cầm một chai nước lạnh đưa cho Phương Dung.

“Tại sao anh lại muốn bỏ việc kinh doanh để làm thầy giáo?”

Tuy Phương Dung không dám quấy nhiễu công việc của Dịch Nam nhưng lúc nào cô cũng muốn biết suy nghĩ của anh.

Dịch Nam rõ ràng không muốn trả lời. Anh đứng tựa vào cạnh bàn, quay trở lại chuyện chính.

“Cô hãy giúp tôi một việc, tôi biết cô vẫn chưa kết hôn.”

Phương Dung trong lòng mừng thầm, thì ra một năm nay anh vẫn còn độc thân.

“Chỉ cần anh yêu cầu, muốn em giết người, phóng hỏa cũng không thành vấn đề.”

Cô trở lại tinh quái như trước. Có lẽ cô vẫn cho rằng mình chưa hoàn toàn biến mất khỏi cuộc đời của Dịch Nam.

“Chuyện này tuy hơi hoang đường, nhưng cũng rất khó giải quyết”.

Dịch Nam nghiêm túc nói.

“Hà? Thì ra trên đời này cũng có việc anh không giải quyết được sao? Em đang tập trung lắng nghe đây...”

Phương Dung chăm chú ngắm nhìn ngũ quan tinh tế của anh, nhịp tim không khỏi tăng nhanh. Anh vẫn đẹp trai như vậy, chính xác mà nói, là ngày càng trưởng thành, hấp dẫn hơn.

Địch Nam cười nhạt, giọng điệu bình tĩnh, đem toàn bộ câu chuyện kể lại cho Phương Dung. Nghe xong, tâm trạng Phương Dung ngẩn ngơ, không tin vào tai mình. Cô cười khúc khích.

“Anh muốn nói, chỉ vì học trò của anh sau khi say rượu ngủ trên giường anh, thì cho rằng hai người đã phát sinh quan hệ?”

Địch Nam chỉ tay vào đầu.

“Suy nghĩ của em học sinh ấy có chút kì quái, cho nên tôi không có cách nào giáp mặt cự tuyệt, chỉ có thể dùng cách trực tiếp diễn kịch cho em ấy xem. Cô chỉ cần từ phòng tắm bước ra, không cần làm gì khác.”

Bất kể thông dân tại giường, thật là mỉa mai. Một năm sau, anh lại muốn dùng nguyên nhân chia tay lúc trước để từ bỏ người con gái khác. Chẳng qua sự việc không giống nhau, bây giờ anh chỉ muốn diễn một vở kịch.

Phương Dung vui vẻ nhận lời, thậm chí còn muốn cảm ơn cô học trò ngốc nghếch kia.

Cô ngồi trên ghế sofa, vén mái tóc dài lên, cởi từng nút áo một trước mặt Địch Nam.

“Một giờ sau mới tan học.”

Địch Nam cảm thấy không được tự nhiên.

Phương Dung mở rộng cổ áo, chân mang giày cao gót đi đến trước mặt Địch Nam. Ngón tay nõn nà đặt lên vai anh, một làn hương thơm ngát phảng phất lan tỏa.

“Anh là mối tình đầu của em, cũng là người đàn ông đầu tiên của em, trên người em có chỗ nào mà anh chưa từng thấy qua?”

Phương Dung cười thật lớn, cô nhìn bộ dáng lúng túng không biết làm sao của Địch Nam, chứng tỏ anh vẫn còn hứng thú đối với cô.

“Đó đều đã là quá khứ, tôi không muốn nhắc lại.”

Địch Nam gạt tay cô ra.

Phương Dung bĩu môi, thật sự không chịu nổi thái độ xa cách của Địch Nam, cô giải thích.

“Không ai có thể hoàn mỹ vẹn toàn, trước kia em thật sự không biết người đàn ông kia và anh là...”

“Điều đó không còn quan trọng nữa, hướng hồ, việc hấn là ai lại càng không quan trọng.”

Địch Nam hờ hững nói.

Phương Dung thở dài lên tiếng.

“Thôi bỏ đi, nói đi nói lại vẫn là em không đúng. Thật xin lỗi vì chuyện đã làm với anh. Em rất hối hận, đương nhiên cũng đã nhận báo ứng trừng phạt rồi.”

Địch Nam nhìn ra ngoài cửa sổ, có chút sai lầm, phạm một lần là đủ rồi.

Ở bên kia.

Tiếng chuông tan học Mộ Nhạc Nhạc mong ngóng cuối cùng cũng vang lên. Cô đi như bay về phía kí túc xá của giáo viên, cảm thấy rất phấn khích với việc bàn hôn sự.

Cô lồm lết chạy hết năm tầng lầu. Đầu tiên đứng trước cửa phòng sửa sang lại áo quần, vừa mới chuẩn bị gõ cửa, liền phát hiện cửa không khóa, cô ghé mắt vào gọi to.

“Thầy Địch, thầy có ở trong đó không?”

Cô gọi vài tiếng, nhưng không thấy ai trả lời. Cô bèn lên vào phòng, vừa bước đi cẩn thận vừa gọi Địch Nam.

“Ai ở ngoài đó vậy?”

Từ trong toilet truyền đến tiếng nước tí tách cùng một giọng con gái vang lên.

Đồng tử Mộ Nhạc Nhạc mở to. Trời ạ, tại sao lại có con gái tắm rửa trong WC phòng thầy Địch chứ?

“Cô... cô là ai?”

Phương Dung tắt nước nóng, trên mình khoác áo sơ mi của Địch Nam từ toilet đi ra. Nói thật, cô rất hiểu kì với nữ sinh này. Địch Nam rất có duyên với phụ nữ, nhưng anh luôn từ chối trực tiếp hoặc sớm muộn cũng giải thích rõ ràng để đối phương giữ chút sĩ diện. Vì thế cô mới cảm thấy hối hận, bởi ham vui trong chốc lát mà vuột mất một bạn trai hoàn mĩ như vậy, nhưng có hối hận thì cũng đã muộn rồi.

Mộ Nhạc Nhạc khẽ mở miệng, nhìn về bộ ngực sữa đang lộ ra một nửa của cô gái trước mắt, sét đánh, pháo nổ hai lần bên tai.

“Chị... chị à, nước nóng nhà chị hỏng rồi sao?”

Cô nháy mắt mấy cái.

Phương Dung giật mình. Quả nhiên là một cô gái “ngây thơ, trong sáng”.

“Cô là học trò của Tiểu Nam à? Anh ấy không ở nhà.”

Phương Dung mở tủ lạnh lấy hai lon nước, diễn kịch rất xuất sắc.

Mộ Nhạc Nhạc cầm lấy lon coca, ừng ực uống một hơi cạn sạch, nghĩ lung tung rồi tự an ủi mình vài câu, kiên trì tiếp tục hỏi.

“Chị cùng thầy Địch... là họ hàng à?”

Phương Dung hai tay mở ra, xoay tròn một vòng.

“Tin rằng vừa rồi cô cũng đã thấy, tôi là bạn gái của thầy Địch”.

Loáng một cái, Mộ Nhạc Nhạc ngã bịch vào trong ghế sofa, tâm trạng trong lòng như sấm chớp mưa giạt, đất đá bị cuốn trôi.

Địch Nam đứng lặng tại cửa thư phòng, nghe ngoài phòng im lặng không một tiếng động. Theo hướng cánh cửa nhìn ra... chỉ thấy Mộ Nhạc Nhạc cúi đầu thật thấp, nước mắt rơi lộp bộp trên sàn. Anh hơi nhíu mày, Mộ Nhạc Nhạc còn chưa đầy hai mươi tuổi, nếu như mất đi khát khao với tình yêu, vậy thì anh chính là đầu sỏ gây nên rồi.

Phương Dung cho rằng cô bé này thuộc loại đánh ghen khốc lóc om sòm, chứ không nghĩ cô uất ức chỉ biết nức nở.

Mộ Nhạc Nhạc khóc rất lâu, rồi sụt sịt mũi đứng lên, từng bước đến gần Phương Dung.

Phương Dung theo bản năng lùi lại phía sau, bởi vì cô không nhìn ra Mộ Nhạc Nhạc muốn làm gì.

Đột nhiên... Mộ Nhạc Nhạc vươn tay, cầm chặt lấy tay Phương Dung, cô khóc sụt sịt mở miệng.

“Chào chị, em là vị hôn thê chính thức của thầy Địch, còn chị, trong mắt mọi người chính là kẻ thứ ba, là đứa con gái hư hỏng, là hồ ly tinh... Nhưng em sẽ không làm khó dễ chị, chỉ hi vọng quan hệ của hai người đến hôm nay là hết, em sẽ xem như chưa từng thấy qua, ô... ô...”

“...”

Cô nhóc này thật sự thích Tiểu Nam đến như vậy?

Địch Nam bất giác mỉm cười, Mộ Nhạc Nhạc kiếp trước là Ninja sao?

Mộ Nhạc Nhạc lau nước mắt, trời biết trong lòng cô có nghĩ cho cô gái phiền phức muốn chết trước mặt hay không.

Cô chậm chậm nói.

“Em không xinh đẹp như chị, không có dáng người chuẩn như chị, đương nhiên cũng không có nhiều tiền như chị, nhưng em khẳng định tuyệt đối sẽ không phản bội thầy Địch. Cho nên xin chị tự nhiên rời đi.”

Cô biết thầy Dịch hiện tại không yêu cô, cô có thể hiểu được. Nhưng cô tin tưởng có một ngày, thầy Dịch sẽ phát hiện ra ưu điểm của cô! Tuy rằng cô cũng chưa phát hiện bản thân mình có điểm gì tốt, nhưng hai người có thể cùng nhau nghiên cứu...

Mộ Nhạc Nhạc bày tỏ phân trần một lúc, làm không chỉ có tim của Phương Dung đau nhói, ngay cả cảm xúc của Dịch Nam cũng lay động.

Phương Dung nhìn cô gái trước mắt, nhất thời nói không nên lời. Ánh mắt cô trong suốt, còn có vài phần ngây thơ cổ chấp.

“Em gái nhỏ à, tự mình đa tình sẽ chỉ làm chính mình bị tổn thương, gả cho người yêu mình mới là cuộc hôn nhân mà phụ nữ chúng ta theo đuổi.”

Cuối cùng Phương Dung cũng hiểu được cảm giác bất lực của Dịch Nam, đối với cô học trò nhỏ này thì dù đánh cũng không được mà mắng cũng không xong. Cô bé cứ khẳng khái kiên trì như một rễ cây bám chặt không tha.

“Thầy Dịch chê em tuổi còn nhỏ, em biết...”

Mộ Nhạc Nhạc run rẩy đôi môi, nói tiếp.

“Nhưng em thích thầy ấy, yêu thương không phân biệt tuổi tác. Chỉ nhìn qua một lần, em đã biết thầy ấy chính là bạch mã hoàng tử của em.”

Phương Dung rõ ràng bị chọc tức, cô khinh thường hừ một tiếng.

“Cô mới mấy tuổi đầu mà đã hiểu được tình yêu là gì sao? Tình yêu là củi, gạo, dầu, mỡ, muối, tương, dấm, trà,...là cuộc sống thật, chứ không phải chìm đắm trong mật ngọt như truyện cổ tích.”

Mộ Nhạc Nhạc hơi lùi lại, bình tĩnh gạt đầu, nói năng lại bắt đầu lộn xộn.

“Chưa ăn thịt heo cũng thấy được heo chạy... Không, em đã ăn thịt heo chỉ chưa thấy heo chạy... Việc đó, tình yêu chính là... là...”

Cô đột nhiên cảm thấy hoang mang, đúng vậy, tình yêu rốt cuộc là gì?

Dịch Nam vẫn ở phía sau cửa. Anh đã quên mất dự tính ban đầu, căn bản không biết mình đang cười vui vẻ đến thế nào.

Phương Dung cơ hồ sắp không chịu nổi. Cô sinh viên này chính là vậy, có ai chưa từng trải qua tuổi trẻ, tuổi của cô bé vào lúc này không biết tốt đến thế nào đâu. Một khi gặp phải vấn đề, có thể làm ra vẻ vô tội, đáng yêu, ra vẻ không biết gì, bây giờ nghĩ đến thấy thật là đáng sợ.

Mộ Nhạc Nhạc tìm kiếm từ ngữ nghiêm chỉnh nói.

“Đợi em hiểu rõ tình yêu là gì, em sẽ nói cho chị biết. Nhưng... trước khi đưa ra đáp án, vẫn hi vọng chị gái xinh đẹp có thể tự rời đi”.

Phương Dung đã nói đến khô cả họng mà vẫn không đạt được kết quả như dự tính. Cô sinh viên này rốt cuộc có vấn đề gì, không phải nên che mặt khóc mà chạy đi sao? Lại còn có thể đứng đây đàm phán, thương lượng với cô?

Mộ Nhạc Nhạc không hề mở miệng, khom lưng thi lễ cúi chào. Biểu tình nghiêm trang như vậy có phần giống như đang tham gia một lễ truy điệu.

Ngay khi kế hoạch của Phương Dung không thành, Dịch Nam bước khỏi thư phòng. Anh đứng im phía sau Mộ Nhạc Nhạc, chăm chú nhìn bóng dáng của cô rất lâu... Có lẽ, anh cũng rất cô độc.

Mộ Nhạc Nhạc nhìn thấy đôi giày của Dịch Nam, tấm lưng tội nghiệp thẳng lên, trong lòng có mùi vị không dễ chịu gì.

“Thầy Dịch, lòng em tràn đầy vui vẻ đến gặp thầy, thầy lại sắp xếp một vở kịch đầy kích thích như vậy. Nói thật, em đang rất khó chịu, hình tượng lớn của thầy trong lòng em đã suy giảm. Nhưng ai bảo em thích

thầy làm gì, thật sự em không thể giận thầy được, nhưng mà thầy phải đảm bảo sẽ không tái phạm, nếu không em sẽ thật sự tức giận đấy.”

Cô vừa nói xong toàn bộ ý tứ, Phương Dung đành cười bất lực, vừa định mở miệng, Dịch Nam đã đưa tay ngăn lại.

“Thầy đồng ý với em, sẽ không tái phạm nữa.”

Lời anh nói tương đối bình tĩnh, giống như nói rõ một chuyện mà theo lý phải làm.

Lời này vừa nói ra, Phương Dung trở nên mơ hồ. Dịch Nam không phải trăm phương ngàn kế muốn từ chối cô nữ sinh này sao? Bây giờ lại đang làm gì vậy?

Mộ Nhạc Nhạc bỗng nhiên cảm thấy uất ức, liền gật đầu rơi nước mắt.

“Được, em sẽ tin tưởng thầy một lần nữa, cũng sẽ không truy cứu trách nhiệm hình sự chị gái xinh đẹp này. Em nghĩ, chị nhất định thấy thầy đẹp trai. Vì bị sắc đẹp mê hoặc mới đi làm kẻ thứ ba, em hoàn toàn có thể hiểu được.”

Phương Dung chậm rãi ngửa đầu, việc gì đang xảy ra vậy?

Môi Dịch Nam tím tím, anh sống quá căng nhắc, nên mới đánh mất đi sự vui vẻ vốn phải có.

“Thầy là một người đàn ông không thú vị, không nhất định sẽ trở thành người chồng tốt nhưng thầy có thể thử xem sao.”

Anh xác thực mình điên rồi, mà điên cũng không nhẹ.

Mộ Nhạc Nhạc tiêu hóa rất lâu, đột nhiên ngẩng đầu, có chút không dám tin, bấm vào mu bàn tay một chút, đau quá. Sau đó, cô chuyển hướng nhìn Phương Dung xác nhận, Phương Dung liếc cô một cái, Dịch Nam thay đổi rồi, đã trở nên bất chấp lý lẽ.

“Tiểu Nam, anh biết mình đang nói gì chứ?”

Dịch Nam cúi đầu xin lỗi Phương Dung.

“Thật xin lỗi Phương Dung, hôm nay đã làm phiền cô.”

“Anh đang giận đối em đúng không? Vì trả thù em, anh có cần phải đồng ý kết hôn với cô ta không?”

Phương Dung hoàn toàn không khổng chế được bản thân, nguyên nhân là vì cô hiểu rõ Dịch Nam, biết anh hiện tại không phải nói đùa. Nhưng, cô đang hối hận, vì người cô yêu từ trước tới giờ chính là Dịch Nam.

Mộ Nhạc Nhạc hai tay che trước người Phương Dung, an ủi.

“Chị à, bình tĩnh, hít sâu thở mạnh, tình yêu không thể miễn cưỡng được.”

“Cô tránh ra!”

Phương Dung không quan tâm đến hình tượng, ra sức đẩy Mộ Nhạc Nhạc một phát. Mộ Nhạc Nhạc biểu hiện khoa trương.

“Á... á... á!”

Rồi tìm một góc nghiêng ngã sắp lên ghế sofa. Trong phim truyền hình đều diễn như vậy, nam chính đều sẽ bảo vệ kẻ yếu.

Quả nhiên, Dịch Nam giữ chặt cổ tay Phương Dung.

“Không cần phải hù dọa cô bé ấy!”

Phương Dung bắt đắc dĩ hừ nhẹ.

“Anh còn biết cô ta là cô bé sao? Không phải anh đang tính lấy cô bé ấy làm vợ à?”

Dịch Nam nhướn miệng, nở một nụ cười dịu dàng đã lâu lắm chưa có được.

“Biết đâu, sẽ có một ngày tôi yêu Mộ Nhạc Nhạc. Tuy rằng, tôi vẫn chưa biết lúc nào ngày đó sẽ đến, nhưng vì sao tôi lại không thử nghiệm nhỉ? Tôi cũng đã mệt mỏi rồi.”

Mộ Nhạc Nhạc nằm ở sofa, bờ vai run lên, nhìn từ phía sau giống như đang khóc, nhưng thật sự là đang cười đến run cả người.

6. Chương 6

“Tiểu Nam, có lẽ em không thể trở thành bạn đời của anh, nhưng cô học trò này của anh lại càng không thể, em hy vọng anh hiểu rõ rồi đưa ra quyết định. Đừng hại mình hại người.”

Phương Dung ở trong tình cảnh xấu hổ, Dịch Nam lại dùng ánh mắt hạ lệnh đuổi khách, cô tức giận mà bỏ đi.

Dịch Nam cười trừ, anh thật sự không hiểu nổi cảm xúc của chính mình, có lẽ trong tiềm thức quả thật có ý muốn trả thù, có lẽ anh đã hoàn toàn tuyệt vọng đối với hôn nhân.

Phương Dung bước nhanh ra khỏi phòng học ký túc xá, nước mắt không ngăn nổi mà rơi xuống khỏi khoé mắt. Thật sự cảm thấy rất đau lòng cho Dịch Nam, không biết vì sao anh lại giam mình trong trường học, mỗi tháng nhận được đồng lương còm cõi, mỗi ngày đều phải gò bó theo khuôn phép. Anh luôn là người đàn ông làm việc lớn, dù sao cũng chỉ một năm mà thôi, đến tội cùng đã xảy ra biến cố gì?

“Phương Dung?”

Hàn Tư Viễn không chắc chắn lắm gọi cô.

Lưng Phương Dung cứng đờ, giọng nói ghê tởm này, đến chết cũng không thể quên.

“Sao anh lại ở đây?”

Trong mắt cô tràn ngập cảnh giác.

Hàn Tư Viễn nhún nhún vai.

“Trường học đương nhiên là nơi đến để đi học, có gì không ổn sao?”

Phương Dung hận Hàn Tư Viễn thấu xương, nếu không phải anh ta chủ mưu làm hại, cô sẽ không mất đi Dịch Nam.

Phương Dung cô, vô hình trung trở thành vật hi sinh trong cuộc chiến giữa hai anh em họ, dĩ nhiên, sau đó cô mới nhận ra.

Hàn Tư Viễn thấy cô trầm mặc không nói, tiến lên từng bước, Phương Dung khinh thường tránh xa anh ta, chất vấn.

“Anh lúc trước không nói hai lời liền bỏ rơi tôi, ngay sau đó như bốc hơi khỏi thế giới này, bây giờ lại làm như không có việc gì mà chào hỏi tôi, anh không thấy mình quá vô sỉ sao?”

Hàn Tư Viễn uể oải ngồi xuống.

“Điều đó chỉ có thể chứng minh cô là một người phụ nữ không kiên định, tôi chưa từng hứa hẹn với cô bất cứ cái gì.”

Phương Dung cắn cắn môi dưới.

“Anh đúng là đồ vô lại! Là tôi ngu ngốc, lại vì loại đàn ông như anh mà làm tổn thương Dịch Nam!”

Hàn Tư Viễn nhếch môi cười yếu ớt.

“Một người phụ nữ không chịu nổi chút quyền rũ, không có tư cách chỉ trích người khác. Hơn nữa giúp Dịch Nam thấy rõ bộ mặt thật của cô, anh ta nên cảm tạ tôi mới đúng.”

Phương Dung không thể nói gì để chống đỡ, quay lại một năm trước, cô quả thật là bị lời ngon tiếng ngọt của Hàn Tư Viễn làm cho mê muội. Hàn Tư Viễn là một người đàn ông biết cách tạo ra lãng mạn, ít nhất cũng có một trăm phương pháp khiến cho phụ nữ được vui vẻ. Cô thừa nhận lúc trước có chút bất mãn đối với Dịch Nam, bởi vì anh bận quá, gần như không có thời gian dành cho bạn gái, đúng là một chút hờn giận đó, càng tích càng nhiều, cuối cùng biến thành một khoảng cách vô hình trong lòng.

“Dịch Nam là anh trai của anh, sao anh lại tìm mọi cách nhằm vào anh ấy?”

Trong lòng Phương Dung còn có rất nhiều bí ẩn không thể lí giải nổi, tuy rằng cô đã thất bại trong lúc hỗn loạn.

Hàn Tư Viễn tiện tay nhặt lên một phiến lá cây, ánh mắt lộ ra một tia oán giận.

“Thực xin lỗi, xin hãy chú ý lời nói của cô, tôi không có anh trai, cho nên mới nói, sự tồn tại của anh ta chính là một sai lầm.”

Phương Dung giật mình, vẻ mặt của hắn lộ ra sự phản cảm không che giấu và sự miệt thị đối với chính mình.

Một năm trước, cô cùng Hàn Tư Viễn đến thành phố C nghỉ phép du lịch, ngay khi hai người đang ở trong phòng khách định làm chuyện ái muội, Dịch Nam đẩy cửa bước vào. Phương Dung tất nhiên kinh sợ ngay tại trận, Hàn Tư Viễn thì lộ rõ khoái cảm được trả thù, gọi Dịch Nam một tiếng “anh trai.”

Mẹ của Dịch Nam mất sớm, một mình ở lại khu biệt thự cao cấp, anh ngày thường cũng không muốn nói nhiều đến chuyện gia đình, cho nên Phương Dung cũng không hỏi nhiều, càng không thể ngờ, bạn trai đã hẹn hò năm năm, lại là con trai ruột của chủ tịch ngân hàng lớn nhất thành phố- “ngân hàng Minh Đại”.

Phương Dung khinh bỉ cười.

“Hành vi của anh thật làm tôi cảm thấy bất đắc dĩ, bỏ học ở một trường đại học nổi tiếng, hoá ra là vì muốn theo dõi nhất cử nhất động của Dịch Nam. Nực cười, hèn hạ.”

Hàn Tư Viễn không thêm phủ nhận.

“Sự vui vẻ của anh ta, chính là nỗi buồn của tôi.”

Phương Dung thở dài.

“Hàn Tư Viễn anh đúng là bất trị, nhưng còn ngây thơ hơn cả cô nữ sinh không nên lấy Dịch Nam kia.”

Hàn Tư Viễn ngay lập tức liên tưởng đến cô gái nhỏ không có mắt kia, cười hỏi.

“Cô đã gặp Mộ Nhạc Nhạc rồi hả? Nhìn đôi mắt sưng đỏ của cô, không phải là bị cô ta làm cho tức giận mà khóc chứ?”

Phương Dung cười nhạt.

“Dựa vào cô ta?...”

Chưa nói xong, miệng cô cứng lại, nếu Hàn Tư Viễn không muốn nhìn thấy Dịch Nam được vừa lòng đẹp ý, vậy không bằng cô cũng lợi dụng Hàn Tư Viễn một lần, để thay đổi tâm ý của Dịch Nam.

Nghĩ vậy, cô thối thối đầu ngón tay.

“Đúng rồi, nói cho anh một tin buồn, Dịch Nam chính miệng chứng thực, anh ấy muốn kết hôn với cô gái kia. Tôi mặc dù không ủng hộ cuộc hôn nhân này, nhưng Dịch Nam khẳng định anh ấy sẽ không phải chịu thiệt.”

Hàn Tư Viễn không biểu lộ cảm xúc cười yếu ớt.

“Quá tốt, cướp vợ của anh ta, chắc chắn còn thú vị hơn nhiều so với cướp bạn gái.”

Phương Dung tức giận nắm chặt tay, trong mắt xẹt qua một tia sắc bén.

“Đừng tự đánh giá mình quá cao, anh chắc gì đã làm được.”

Hàn Tư Viễn không nhanh không chậm đứng dậy, đi ngang qua vai Phương Dung, khước miệng hơi hơi nhếch lên.

“Vậy cứ chờ xem đi, hôm nào mời cô ăn cơm.”

Phương Dung nhìn chăm chú bóng dáng anh ta rời đi, không thể lý giải nỗi tâm lý của Hàn Tư Viễn rốt cục phức tạp đến mức nào.

※※

Cùng thời gian đó, ở ký túc xá của Dịch Nam.

Mộ Nhạc Nhạc như học sinh tiểu học mắc lỗi, quy củ ngồi trên ghế đối diện với Dịch Nam.

Dịch Nam “lạch cạch” gõ bàn phím, trong lòng cô “đình đình loảng xoảng” bồn chồn.

Mười phút sau.

Dịch Nam đưa “Hiệp nghị thư” đã đóng dấu cho cô.

Mộ Nhạc Nhạc tập trung tinh thần đọc.

Ba chương quy định sau khi kết hôn .

Thứ nhất: Trong trường hợp công cộng không được xưng hô danh xưng của hai vợ chồng, càng không thể có hành động gì thân mật;

Thứ hai: Sau khi kết hôn vẫn ở lại chỗ cũ, cuối tuần trong tình huống cả hai bên đều đồng ý có thể gặp mặt;

Thứ ba: Trước khi nhà gái tốt nghiệp, hai bên không được xảy ra hành động gì;

Thứ tư: Trong thời gian kết hôn, sinh hoạt phí của nhà gái do nhà trai gánh vác [tối đa 2000 / tháng].

Trừ điều thứ ba, thứ tư là quy định không thể thay đổi. Điều thứ nhất, thứ hai áp dụng chế độ xử phạt thăng cấp. Nếu một người trong một năm vượt quá mười lần, một bên có quyền đòi li hôn, mà bên kia không có quyền khiếu nại.

Nhà trai ký tên:_____ nhà gái ký tên:_____ cha mẹ nhà gái ký tên:_____

.....

Mộ Nhạc Nhạc trừng mắt nhìn, ừm, cô vốn cũng không muốn làm mẹ quá sớm, hoàn toàn có thể chấp nhận, cho nên cầm lấy bút ký. Hơn nữa, nguồn sinh hoạt phí đáng kể này là thu hoạch ngoài ý muốn, hê hê.

“Đầu tiên phải cầm đến cho bố mẹ em xem qua đã.”

“Em có thể ký thay, em thường xuyên bắt chước chữ ký của bố mẹ để ký lên bài thi mà!”

“ ... ”

“Đúng rồi, nếu tiền tiêu vặt dùng không hết, em có thể lén giữ lại không?”

Cô lấy bao tiền ra quơ quơ.

“ ... ”

Dịch Nam có chút nghi ngờ chỉ số thông minh của Mộ Nhạc Nhạc, không nhận ra điểm quan trọng sao?

“Báo cáo thầy giáo!... Về chuyện sau khi kết hôn thì, thì...Vấn đề đó, thầy đang ở tuổi huyết khí phương cương, nhờ đâu thầy bá vương ngành thượng cung* với em thì phải làm sao ạ? Em nên liều chết không đồng ý sao? Hay là nằm yên mặc cho thầy đùa giỡn?”

Mộ Nhạc Nhạc tha thiết muốn biết đáp án, bởi vì cô nghĩ mình chắc sẽ không phản kháng.

“ ... ”

(*: ề hèm, cái này nghĩa là cường bức ấy)

Địch Nam đặt tay lên trán, cảnh cáo bản thân không được dùng ngôn ngữ làm tổn thương cây non chưa trưởng thành.

“Thầy không phải cầm thú.”

“A...”

Cô thất vọng lắm lắm.

Địch Nam bỗng nhiên cảm thấy hối hận, còn chưa kết hôn, anh đã cảm thấy sợ hãi đối với cuộc sống sau kết hôn rồi.

Anh do dự muốn thu hồi hiệp nghị thư.

“Hay là, lại...”

Mộ Nhạc Nhạc tay mất lạnh lẽo, lập tức chớp lấy hiệp nghị thư đứng dậy, nhanh như chớp chạy đến trước cửa phòng, hoả tốc mở cửa phòng ra, vừa chạy xuống cầu thang vừa tạm biệt.

“Thầy Địch, “bài tập” ngày mai nộp cho thầy, tạm biệt...”

Địch Nam sửng sốt ba giây, không khỏi bất đắc dĩ thở dài, càng không hiểu Mộ Nhạc Nhạc là ngốc thật hay là thích giả ngu.

※※

Mộ Nhạc Nhạc quay về “nhà mẹ đẻ”.

Sau khi ăn cơm cùng bố mẹ, Mộ Nhạc Nhạc im lặng ngồi một bên, ngoan ngoãn nghe lời làm cho hai vợ chồng sợ hãi.

“Nhạc Nhạc, con ăn cơm không?”

Mẹ Mộ run run hỏi.

Mộ Nhạc Nhạc ra hiệu “mời dùng từ từ”.

“Không cần để ý đến con, ba mẹ ăn đi, ăn nhiều một chút.”

Ba Mộ, mẹ Mộ ngây ngốc đáp lời, tiếp tục hành động, nhưng dĩ nhiên có chút sợ hãi.

“Ăn no mới không dễ dàng té xỉu.”

“Khụ... khụ... khụ.....”

Ba Mộ buông đũa, một miếng cũng ăn không vào .

“Nhạc Nhạc, ba đã già rồi, tim không được tốt đâu, con đừng có úp úp mở mở thế được không hả?”

“Nếu mỗi tháng con đưa nhà mình 1500 tiền sinh hoạt phí, tim ba có thể khoẻ lên không?”

Mộ Nhạc Nhạc ra vẻ nhu thuận, thuận tiện cắt xén 500 làm tiền riêng.

Vợ chồng hai mắt nhìn nhau, mẹ Mộ đầu tiên là nhếch miệng cười, sau đó lại cảm thấy không thích hợp.

“Chúng ta tuy rằng không giàu có, nhưng vẫn còn có thể nuôi được con, không cần vừa học vừa làm. Còn nữa, con không biết làm gì cả, sao có được 1500?”

Mộ Nhạc Nhạc thấy dùng tiền tài không có hiệu quả, đành phải lấy hiệp nghị thư gấp phẳng từ trong túi ra, cung cung kính kính đưa đến trước mặt mẹ.

Ba Mộ tiến lên trước cùng nhau xem... rồi lại cùng xấu hổ.

“Đây là ý gì? Nhà họ Mộ ta đường đường chính chính gả con gái, sao có thể không làm tiệc rượu?”

“Sẽ làm sẽ làm, chỉ là hoãn lại vài năm thôi ạ.”

Mộ Nhạc Nhạc tự chủ trương hứa hẹn.

Kỳ thật, hai vợ chồng đã trắng đêm không ngủ mà nghiên cứu chuyện này. Nếu con gái một lòng muốn lấy Dịch Nam, bọn họ cũng không định một khúc hai nháo ba thất cổ để ngăn cản. Thế càng lộ rõ quan hệ không minh bạch, chủ yếu môi trường sống quanh chúng ta đã biến chất — hiện tượng hỗn loạn thanh niên nam nữ ở chung chỗ nào cũng có. Mười vụ sẩy thai có tới chín vụ thuộc trường hợp chưa kết hôn, cha mẹ ngăn cản cũng ngăn không được, cho nên so với người trước, kết hôn ngược lại nhất định có bảo đảm. Chứng minh nhà trai có gan chịu trách nhiệm.

Huống chi, con rể đúng là giáo sư nhân dân, gia thế cũng không đến mức thua kém, giáo sư lại là lựa chọn số một khi chọn chồng. Bao nhiêu bậc cha mẹ muốn cũng không cầu được cho con gái lấy người có nghề nghiệp tốt như thế. Một câu nói, dù tình yêu khắc cốt ghi tâm, cũng phải có thu nhập ổn định để trang trải.

Hơn nữa hiệp nghị thư này, tuyệt đối ngoài dự liệu của hai vợ chồng, hoá ra con rể không ham sắc đẹp của con gái mình!”[tác giả: thực xin lỗi, người già tỉnh thoảng cũng hay nói đùa. Dù sao cũng phải nói lại, con gái nhà ai cũng đều là bông hoa tươi đẹp nhất trong mắt cha mẹ.]

“Nhạc Nhạc, ba cũng không muốn lừa con, ngày hôm qua ba đã đến trường học thăm dò qua, ba lấy danh tính làm trọng, xác nhận ba lượt mới xác định cậu ta đúng là chủ nhiệm lớp con. Con rể đúng là tuần tú lịch sự, thân hình cao ráo đó, khí chất đó, chắc chắn, so với rất nhiều ngôi sao điện ảnh còn hơn vài lần, sẽ không có bệnh tật gì chứ?”

Mộ Nhạc Nhạc neho mắt, có chồng đẹp trai lại quên mất ba chính là người chuyên vẽ chân dung.

“Ba, con biết trong lòng ba bất an, nhưng cũng không thể rửa con rể tương lai của ba như vậy chứ? Làm trưởng bối, phải phúc hậu.”

“Con bé này! Lúc ba con còn trẻ rất đẹp trai, các cô gái theo đuổi ba có thể xếp từ thành bắc đến thành tây đấy!”

Mẹ Mộ lạnh lùng hừ một tiếng, nhanh chóng cắt ngang.

“Phi, khoe cũng không biết đường chọn cái mà khoe, tôi nhớ rõ, có một cô gái bộ dạng giống như Trư Bát Giới có tình cảm với ông, ngày nào ông cũng khoe trước mặt tôi, sau đó tôi mới biết, cô gái đó bị cận thị nặng, nhìn gần cũng không nhìn rõ ông thế nào.”

“Bậy bạ! Tôi lúc trước là sợ kích thích bà mới không đem lịch sử **** thăng thấn khai báo... Ái da da... Bà xã đừng đánh, tôi nói hươu nói vượn thôi, tôi sai rồi...”

Bố Mộ còn chưa nói dứt lời đã bị ăn một quyền tam chân của bạn già, đây chính là minh chứng cho việc ưa võ mồm máu sẽ chảy đầm đìa.

Mộ Nhạc Nhạc che miệng cười, cô không biết cuộc sống hôn nhân của người khác như thế nào. Nhưng ba mẹ cô chính là cãi nhau cả đời, ba không phải không đánh lại mẹ, nhưng bất kể có lý hay không, người cúi đầu trước luôn luôn là ba.

Cuộc hôn nhân lí tưởng của cô, chính là như thế này! Cho nên cô tin tưởng ngược lại cũng có thể, trong bụng Tể tướng cũng có thể chống thuyền, chỉ cần không phải phạm vào lỗi “Hoa đào”(ngoại tình), gả cho thầy Dịch quá tuyệt!

Ba người nhà họ Mộ, ngay trong bầu không khí “thoải mái pháp phòng” quyết định chuyện chung thân đại sự của con gái.

Nếu Nhạc Nhạc yêu đến chết đi sống lại, thì phải là Dịch Nam, ký tên, đồng ý, đưa khuê nữ xuất giá!

7. Chương 7

Mộ Nhạc Nhạc mong trăng chờ sao, cuối cùng cũng đợi được ánh mặt trời rực rỡ của ngày cuối tuần.

Hôm nay cô mặc một chiếc áo sơ mi màu hồng tay bông, một chiếc quần short màu trắng. Quả đầu nấm được chải chuốt gọn gàng, trên đầu kẹp một chiếc kẹp tóc, mang theo chiếc ba lô nhỏ in hình bút chì màu, không giống người đã lập gia đình mà giống như đang đi chơi xuân.

Mẹ Nhạc Nhạc đích thân để hộ khẩu vào trong ba lô của Nhạc Nhạc, nói.

“Trên đường cẩn thận một chút, ngàn vạn lần đừng làm mất giấy chứng nhận.”

Mộ Nhạc Nhạc cầm chặt bọc nhỏ, cô đúng là rất hay để mất đồ đạc lung tung nên mới có dáng vẻ vô cùng khẩn trương thế này.

Mẹ Nhạc Nhạc quyết định không đi dự lễ vì bà sợ mình sẽ khóc. Ba Nhạc Nhạc không muốn đi vì người phụ nữ bất cứ lúc nào cũng có thể ngắt xiu này cần người chồng đỡ nổi trọng lượng của bà đứng phía sau!

Hai vợ chồng giết gà làm cá, chuẩn bị làm một bàn đồ ăn thật lớn đợi con gái và con rể về nhà ăn cơm.

Mẹ Nhạc Nhạc đưa một cái kẹo mút cho Mộ Nhạc Nhạc, trong mắt bà con gái vẫn chỉ là một cô bé thôi, hu hu.

“Đến chỗ đăng kí kết hôn, các cô các chú nói con điền cái gì thì con điền vào cái đó, đừng có hỏi nhiều này nọ.”

“Dạ! Con nhất định sẽ không làm mất mặt bố mẹ, cam đoan sẽ viết chữ ngay hàng thẳng lối, sẽ suy nghĩ kĩ như đang làm bài thi vậy!”

Mộ Nhạc Nhạc nói những lời như trước khi đi thi.

Mẹ Nhạc Nhạc không nhịn được, mũi sụt sịt nước mắt rơi xuống, ôm con gái khóc nức nở.

“Nhạc Nhạc à, mẹ không muốn con đi lấy chồng, hu hu.....”

Mộ Nhạc Nhạc vuốt vuốt lưng mẹ.

”Mẹ đừng khóc, ngoan, từ trường về nhà chỉ có năm trạm, lúc nào con cũng về nhà được mà. Còn nữa, mẹ đề như vậy sẽ làm hỏng kiểu tóc của con.”

“ ... ”

Cảm xúc của mẹ Nhạc Nhạc đổi chiều như gió, vươn một ngón tay cảnh cáo nói.

“Lấy giấy chứng nhận xong nhất định phải đưa con rể về ăn cơm, ba mẹ có rất nhiều chuyện muốn nói với con rể, nghe rõ chưa?”

“Dạ, nhất định nhất định. Con đi đây ạ, tạm biệt ba mẹ...”

Mộ Nhạc Nhạc tràn trề sức sống đi xuống lầu. Cô cũng muốn thử xa xỉ một lần, dùng cảm vươn cánh tay ra, gọi xe!

Hai vợ chồng đứng trên sân thượng, đầu nháp nhô nhìn ra xa, vẫy vẫy tay về phía đuôi xe.

※

Buổi sáng, 10 giờ đúng. Phòng đăng kí kết hôn.

Mộ Nhạc Nhạc vừa xuống xe liền nhìn thấy Dịch Nam. Miệng không kìm được há to, thực sự rất sợ thầy Dịch sẽ bỏ trốn trong đêm, may mà đã đến đây rồi.

Dịch Namquần áo nho nhã, áo sơ mi trắng, quần dài màu vàng nhạt. Hai chân thon dài và dáng người đứng là hoàn mỹ, vừa gọn gàng, nhẹ nhàng lại thoải mái.

Mộ Nhạc Nhạc mắt sáng lên, giơ tay gọi to.

“Ông xă! Em đến rồi đây!”

“ ... ”

Những người đang tiến vào bước đi càng nhanh.

Địch Nam nhìn quần áo cô mặc, nhìn tới nhìn lui đều giống như học sinh trung học đang xếp hàng vào công viên.

“Bỏ kẹp tóc xuống.”

Mộ Nhạc Nhạc chu miệng.

“Hôm qua em vừa đi mua đấy... là kẹp tóc kiểu mới nhất...”

“Chỉ được chọn một, kẹp tóc hay kết hôn.”

Mộ Nhạc Nhạc nhanh chóng gỡ xuống, kẹp tóc rỗng nhin nha, ông xã không thích em rồi.

Địch Nam thở dài một tiếng, anh đúng là đi đường tắt mà. Tự dưng lại muốn lấy cô ấy, nói Mộ Nhạc Nhạc là cháu gái của anh cũng không quá chút nào.

Nhân viên tiếp tân cúi đầu ngênh đón khách.

“Xin chào, xin hỏi anh đến tư vấn về quy trình kết hôn sao?”

Vì cô ấy không nhìn thấy... nữa kia.

“Đăng kí kết hôn.”

“Vâng, xin hỏi vợ chưa cưới của anh mấy giờ mới đến ạ?”

Lúc này Địch Nam mới phát hiện không thấy Mộ Nhạc Nhạc đâu. Anh ngoái đầu nhìn lại tìm thì phát hiện ra Mộ Nhạc Nhạc đang đi dạo xung quanh, sờ soạng vật này vật nọ, vẻ mặt không che dấu được sự hưng phấn, tự nhiên như đang ở trong viện bảo tàng.

“Bạn Mộ Nhạc Nhạc, vào đội ngũ.”

Địch Nam trước sau vẫn giữ nguyên giọng điệu.

“Dạ!”

Mộ Nhạc Nhạc chạy thật nhanh lại, hai tay đặt lên quầy phục vụ mà quan sát. Nhân viên công tác tuổi cũng không kém bố mẹ mình là mấy, đứa bé ngoan nhất định phải có lễ phép.

“Chào cô ạ.”

Cô bé nói chuyện ngọt ngào thật làm người khác yêu quý. Nhân viên công tác hòa nhã mỉm cười, mở ngăn kéo bàn phục vụ lấy ra một gói kẹo cưới.

“Cháu đáng yêu quá, lại đây nào, cô mời cháu ăn kẹo.”

“Cảm ơn cô ạ, hi hi...”

Mộ Nhạc Nhạc cười tủm tỉm nhận lấy. Ánh mắt lợi hại lia đến một thanh chocolate, cô mở giấy gói, mở cả nửa ngày mới đưa được cho Địch Nam.

“Lại đây nào, em cho anh ăn chocolate nè.”

Địch Nam còn chưa kịp mở miệng từ chối, nhân viên công tác đã nhìn khích lệ Mộ Nhạc Nhạc một cái.

“Nhìn kia, em gái anh thật là hiểu chuyện.”

“...”

Cô khách sáo quá rồi ạ, cô hoàn toàn có thể nói nhỏ một chút mà.

“Cô ơi, cháu không phải là em gái của thầy Địch, chúng cháu tới là để kết hôn.”

Mộ Nhạc Nhạc đang ngậm một viên kẹo trong miệng, ô ô thì thầm giải thích mục đích đến.

“?!”

Cô nhân viên ho khụ khụ hai tiếng, ánh mắt khó có thể tin được nhìn về phía Địch Nam.

Địch nam lấy giấy chứng minh ra, mặt không chút thay đổi nhấc lại.

“Đăng ký kết hôn.”

“?!”

Cô nhân viên suýt nữa thì nôn ra máu, vừa sợ vừa nhìn về phía Mộ Nhạc Nhạc.

Mộ Nhạc Nhạc đặt ba lô in hình bút chì màu lên trên bàn, cẩn thận mở khoá kéo ra, trịnh trọng lấy sổ hộ khẩu và giấy chứng minh ra, nghiêm túc mở miệng.

“ Cô ơi, lúc nào bọn cháu đi, cô nhắc cháu một tiếng được không ạ? Vì mẹ cháu nói, nếu cháu làm mất sổ hộ khẩu, thì không được về nhà nữa...”

“ ... ”

Kết hôn hay là vào nhà trẻ đây?

Nhân viên công tác dùng ba phần thời gian bình ổn lại cảm xúc bối rối, nói.

“Hai người kém nhau... chỉ có chín tuổi thôi sao?!”

“Cô à, ý cô nói là nhìn chồng cháu già sao? Anh ấy mới có 28 tuổi, vả lại, chúng cháu đúng ra là cách nhau 8 tuổi, tám tuổi ạ, cô nhìn kĩ đi, hôm nay là sinh nhật của cháu, cháu đã qua hai mươi tuổi rồi, hi hi...”

Mộ Nhạc Nhạc bảo vệ hình tượng của Địch Nam, hoàn toàn không ngờ nhân viên công tác cho rằng cô là trẻ vị thành niên.

Sinh nhật cũng là ngày kết hôn, thật là đáng nhớ.

Nhân viên công tác xấu hổ cười cười, lấy ra hai bản kê khai khác nhau giao cho hai người. Nhưng vừa thấy trang phục trẻ con của Mộ Nhạc Nhạc, không nhận được hướng dẫn chậm lại.

“Nghĩ thật kĩ rồi hãy viết, không thể xoá rồi sửa lại đâu, tên ký ở chỗ dưới cùng.”

Mộ Nhạc Nhạc ngoan ngoãn lên tiếng trả lời, cầm bản khai ra cái bàn nhỏ ở phía trước ngồi viết. Cô viết phần về bản thân rất suôn sẻ, tiếp tục viết, cẩn cẩn cán bút có chút bối rối.

“Thầy Địch, chữ “Nga” viết thế nào hả thầy?”

“Chữ “nữ” một bên, bên phải là chữ “ tôi”.(1)

“A! Em nghĩ ra rồi, đúng lúc đặt bút lại quên mất.”

Mộ Nhạc Nhạc ảo não một chút rồi lại cúi đầu vội vàng viết.

“Sao tự nhiên lại hỏi thế?”

Địch Nam thuận miệng hỏi.

“Tên của mẹ em là Trương Tuyết Nga, hi hi...”

“ ... ”

Thế mà cũng quên nổi.

Mộ Nhạc Nhạc lén lút nhìn bản khai của Địch Nam. Ở mục cha mẹ hoàn toàn không điền vào.

Cô muốn hỏi, nhưng vẫn cố nhịn vì không muốn phá hỏng không khí. Hu hu, thì ra thầy Địch là trẻ mồ côi, thật đáng thương. Yên tâm đi, về sau Nhạc Nhạc nhất định sẽ chăm sóc thầy thật tốt, hu hu, cảnh ngộ thật bất hạnh.

Địch Nam trong lúc vô tình vừa ngẩng đầu lên tự nhiên thấy cô nước mắt lưng tròng nhìn thẳng vào mình.

“Làm sao vậy?”

Mộ Nhạc Nhạc lắc đầu, bỗng nhiên ôm bả vai Địch Nam cọ cọ.

“Trên ti vi có nói, ông xã chính là một đứa trẻ to xác, vợ một nửa là phụ nữ một nửa là mẹ. Em sẽ dành tất cả tình yêu thương để che chở cho thầy ...”

“ ... ”

Địch Nam không được tự nhiên đứng lên.

“Em trở thành phụ nữ đi đã rồi hãy nói.”

“ ... ”

Có ý gì đây, phụ nữ cần có cái gì cô đều có cả mà.

Vì “trang phục đáng yêu” của Mộ Nhạc Nhạc làm rất nhiều người chú ý nên rất nhiều cặp tình nhân đều dùng ánh mắt tò mò nhìn kỹ Địch Nam. Càng không may là, Địch Nam bề ngoài nhã nhặn điềm đạm, nhất cử nhất động đều thận trọng vững vàng, mà Mộ Nhạc Nhạc thì phần khởi quá độ, sôi nổi hoạt bát hiếu động, phải nói hai người có điểm chênh lệch rất lớn.

Mộ Nhạc Nhạc phát hiện những cặp tới đang kí kết hôn đều đưa cho nhân viên công tác kẹo cưới, cô kêu lên trong lòng, a, làm sao bây giờ? Không lẽ cô phải lấy kẹo cưới nhân viên công tác vừa cho đưa trả lại sao?

“Thầy Địch, thầy mang kẹo cưới không?...”

Cô cúi đầu tự trách, haiz, đều do cô, lần đầu tiên kết hôn thiếu kinh nghiệm, trên người cũng không có tiền, lần sau cam đoan mang kẹo đến!

Địch Nam nao nao, thấy cô tội nghiệp chớp chớp mắt nên rút ra mấy tờ tiền mệnh giá lớn từ đâu đó.

“Nếu em cũng muốn đưa, bây giờ đi mua về vẫn còn kịp.”

Mộ Nhạc Nhạc nhìn tiền mặt mà hết sức cảm động, cô rút từ một trăm tệ ở giữa ra, cười híp cả mắt.

“Cám ơn ông xã đã giúp đỡ đúng lúc, em lập tức quay lại ngay!”

Nói xong, cô vội vàng chạy ra khỏi phòng đăng kí kết hôn.

Địch Nam bất đắc dĩ mỉm cười, Mộ Nhạc Nhạc cuối cùng là một cô gái như thế nào đây ?

Mộ Nhạc Nhạc cấp tốc chạy ào vào siêu thị, ôm lấy mấy bịch kẹo giấy bóng đỏ, sau đó chạy nhanh như gió tới trước quầy thu ngân. Đúng lúc thu ngân tính tiền, cô vô tình nhìn thấy một chiếc nhẫn bạc của nam trong tủ kính, kiểu dáng đơn giản giống như thầy Địch, còn nhẫn của nữ lại có hoa văn cầu kì. Cô liếc mắt nhìn, một đôi giá 18 tệ, giá rẻ thật đấy, nhưng chắc chắn loại nhẫn này dính chút nước sẽ bạc màu ngay.

Cô lật xem mười ngón tay, nhẫn kết hôn tất nhiên phải do ông xã mua, nhưng thầy Địch hình như không có ý mua nhẫn. Dùng tiền lẻ để mua cặp nhẫn hạ giá này vậy, cũng có thể coi như là của thầy Địch mua cho cô phải không?

Mộ Nhạc Nhạc nhìn trời cảm thán, hu hu, Nhạc Nhạc à, người đúng là được nuôi dưỡng tốt.

※

Đọc tuyên bố kết hôn xong.

“Hai người có thể trao nhẫn cưới rồi.”

Nhân viên công tác mỉm cười hướng dẫn.

“ ... ”

Địch Nam chậm chậm chớp mắt, anh thế mà lại quên mua nhẫn cưới.

Nhân viên công tác thấy nhà trai chậm chạp không lấy nhẫn ra, mặc dù không hiểu rõ thế nào, nhưng vẫn tiếp tục mỉm cười.

Mộ Nhạc Nhạc mím môi, ngón tay để trong túi cả buổi, lấy ra một chiếc nhẫn nam, cô nâng tay Địch Nam lên, trịnh trọng làm một chuyện lạ là đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út của anh...

“Tuy cặp nhẫn này là đồ hạ giá, nhưng Nhạc Nhạc tin rằng cuộc hôn nhân của chúng ta sẽ ngày càng tăng giá trị.”

Cô sung sướng mỉm cười.

Địch Nam chăm chú nhìn gương mặt cô, tuy rằng cô ấy đang cười, nhưng bản thân bỗng nhiên cảm thấy áy náy.

“Nhạc Nhạc, xin lỗi em...”

Mộ Nhạc Nhạc sửng sốt, thầy Địch vậy mà cũng có lúc tự nhận lỗi sao? Cô không nghe lắm chứ.

Cô giơ chiếc nhẫn, đặt vào lòng bàn tay Địch Nam, nghiêng đầu cười ngọt ngào.

“Nếu ông xã đã thành tâm ăn năn, vậy làm phiền ông xã đeo chiếc nhẫn này vào tay vợ xinh đẹp đi, hì hì.”

Địch Nam bắt giắc mỉm cười, đem nhẫn đeo vào ngón tay Mộ Nhạc Nhạc. Mà một màn này, lại làm cho nhân viên công tác lã chã rơi lệ. Phải nói nhân viên công tác là một người phụ nữ sống rất tình cảm, cô ấy vừa vỗ tay vừa cười.

“Quá cảm động, tuổi không thành vấn đề, khoảng cách về con người cũng không sao. Ông xã đẹp trai như vậy, em được hời rồi đó em gái à, chúc hai người trăm năm hoà hợp, sớm sinh quý tử!”

Mộ Nhạc Nhạc ngượng ngùng mắc cỡ, đưa túi kẹo cưới to nhất cho nhân viên công tác.

“Em sẽ cố gắng , ya hu –”

Cầm tờ giấy kết hôn màu đỏ trong tay, Mộ Nhạc Nhạc nhìn ảnh cưới của hai người, trên mặt nở một nụ cười sáng lạn. Đây là hình chụp chung đầu tiên của họ, cô tin rằng, tương lai sau này, ảnh hai người chụp chung sẽ còn rất nhiều nữa, ha ha.

Địch Nam tiện tay bỏ giấy kết hôn vào túi áo.

“Đưa em về nhà trước đã, thầy còn có một một số việc phải làm.”

Mộ Nhạc Nhạc gật gật đầu, lại lắc đầu.

“Không được, thầy phải theo em về nhà ăn cơm, ba mẹ đang đợi con rể đó.”

Địch Nam nhướn mày.

“Hôm khác có được không?”

“Tránh được hôm nay cũng không tránh được cả đời(2), sao thầy giáo lại có thể sợ đi gặp phụ huynh thế chứ, cứ coi như đi thăm hỏi các gia đình là được mà!”

“...”

Giống nhau được sao?

Mộ Nhạc Nhạc đứng ở cửa phòng đăng kí kết hôn chờ Địch Nam vì Địch Nam nói phải quay lại lấy xe.

Cô nhìn lên bầu trời xanh, hít thở thật sâu. Thế giới thật đẹp, cuối cùng cô cũng lừa được thầy Địch vào tay rồi!

Thầy đạp xe đưa cô về nhà mẹ đẻ, ngọt ngào ơi là ngọt ngào.

Nhưng, một tiếng phanh gấp vang lên thu hút sự chú ý của Mộ Nhạc Nhạc.

“Lên xe.”

Mộ Nhạc Nhạc trợn mắt há hốc mồm. Hiểu biết về xe cộ của cô không nhiều nhưng xe này thì cô biết... lao vun vút, đúng là xe mui trần.

(1): chữ “nga”: Gồm chữ “nữ”: và chữ “tôi”: ghép lại.

(2): nguyên văn: qua được mong một không tránh được mười lăm: ý nói chuyện gì thì sớm hay muộn vẫn phải đối mặt.

8. Chương 8

Mộ Nhạc Nhạc chưa ngồi xe xịn bao giờ, cho nên không dám sờ mó lung tung vào các bộ phận bên trong xe, sợ làm hỏng rồi không bồi thường nổi.

“Thầy, chiếc xe này là thuê hay là mượn?”

Cô chân thành chớp chớp mắt mấy cái.

Địch Nam nhếch môi cười nhạt.

“Thầy thấy chiếc xe này không khóa nên lái đến đây thôi.”

Mộ Nhạc Nhạc tin là thật, hai tay che miệng, nhìn cảnh sát giao thông ở chung quanh.

“Này này này không tốt đâu, chúng ta đi xe buýt cũng được, trộm xe là tội lớn đó. Mau mau mau, chạy nhanh, bỏ xe đi! Chúng ta cũng không khóa xe, để cho kẻ tham tiền chết thay đi!”

“...”

Anh đúng là không nên làm loạn hay nói đùa mà.

Mộ Nhạc Nhạc nắm góc áo, khăn trương đến mức chân run rẩy.

“Là xe của thầy.”

“?!”

Mộ Nhạc Nhạc không thể tin được, dù rẻ cũng phải hơn trăm vạn, mượn, nhất định là mượn!

Cô bỗng nhiên che mặt.

“Ông xã.”

“Sao?”

Trong bụng Mộ Nhạc Nhạc lộn tùng phèo cả lên, thầy Địch lên tiếng trả lời kia.

“Em muốn đi WC à?”

Địch Nam thấy cô ngồi trên ghế xoay đi xoay lại.

“...”

“Chúng ta kết hôn đã được mười tám phút ba mươi hai giây... Thầy còn chưa gọi em...”

Mộ Nhạc Nhạc mếu máo.

“...”

Địch Nam vội ho một tiếng, dừng xe trước cửa siêu thị, gặp mặt bố mẹ vợ đương nhiên không thể đi tay không.

“Bố mẹ em thích cái gì?”

“Thích nghe thầy gọi em là bà xã...”

“...”

“Cho thầy chút thời gian.”

Mộ Nhạc Nhạc thất vọng gật đầu, thầy Địch tự nhiên lại cư xử thẹn thùng như vậy, vì sao không học được thói mặt dày của cô chứ, aizz.

Bọn họ một trước một sau đi vào siêu thị, cách xa ba thước, cứ như hai người xa lạ.

Mộ Nhạc Nhạc không thèm để ý, ghé vào quầy trước xem đồ trang sức. Trong siêu thị người đến người đi, khi cô ngẩng đầu, đã không nhìn thấy Địch Nam đâu nữa.

Nụ cười của cô cứng đờ, nhìn dòng người qua lại không ngớt. Đúng là không xứng làm ông xã, lẽ ra nên đứng bên cạnh chờ vợ chứ, hu hu.

Địch Nam vào quầy rượu mua quà biếu, vừa quay đầu lại đã phát hiện ra không thấy Mộ Nhạc Nhạc đâu.

Anh đứng lặng tại chỗ, nhìn ra khắp chung quanh. Nhưng cũng đâu có gì phải lo lắng chứ, dù sao Mộ Nhạc Nhạc cũng không phải trẻ con.

Hoang đường nhất chính là, bọn họ còn chưa trao đổi số điện thoại thì đã kết hôn.

Mộ Nhạc Nhạc gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, lại vẫn không tìm thấy thầy Địch, cho nên bất đắc dĩ phải nhờ phòng truyền thanh giúp đỡ.

“Địch Nam... Địch tiên sinh, vợ của anh đang ở cửa phía bắc của siêu thị chờ anh, nếu nghe được tin này thì hãy nhanh chóng liên hệ với vợ anh.”

Phát thanh viên rõ ràng lặp lại lời nhắn, lạc đĩa nhỏ hay mất đề cũng là bình thường, nhưng lạc mất chồng, thật đúng là lần đầu tiên.

“...”

Địch Nam đeo kính lên, Mộ Nhạc Nhạc đúng thật là “nhân trung long phượng”.(Ý nói Nhạc Nhạc “đặc biệt”)

Anh đi đến cửa phía bắc của siêu thị, Mộ Nhạc Nhạc đang ngồi trên bậc thang chờ. Nhưng lần này cô không vui vẻ phấn chấn xông lên phía trước, mà là rầu rĩ không vui không nói gì.

“Số điện thoại di động.”

Địch Nam cũng không chú ý đến thái độ của cô, lấy điện thoại cầm tay ra ý bảo nói.

“Không có di động...”

Mộ Nhạc Nhạc có chút mâu thuẫn trả lời.

Địch Nam nhú mày.

“Em giận sao?”

Đúng vậy đúng vậy! Ông xã không tay trong tay với mình nên bà xã rất tức giận!

“Không có gì... Em đi nhiều nên mệt.”

Cô giả mù sa mưa xoa xoa mắt cá chân.

Địch Nam rất muốn hoàn thành bốn phần của một người chồng, nhưng trong mắt anh Mộ Nhạc Nhạc vẫn là học trò, thay đổi cũng không dễ dàng.

Mộ Nhạc Nhạc thấy anh trầm mặc không nói, ngứa đầu chớp chớp mắt. Kết hôn không giống như trong tưởng tượng của cô, cô nghĩ sau khi xác lập quan hệ, thầy Địch sẽ đối xử dịu dàng với cô, nhưng sự thật đã chứng minh, anh vẫn là một chủ nhiệm lớp xa cách.

※※

Mười phút sau, đến nhà mẹ đẻ của Mộ Nhạc Nhạc.

Xe thể thao màu trắng dừng ở một ngã tư đường kiểu cũ, khiến cho hàng xóm xúm vào xem.

“Xe ai trên đường vậy, mở rộng kinh doanh sao? Chúng ta phải phá bỏ nhà và dọn đi nơi khác sao?”

“Xe này không rẻ đâu, nhà ai vừa trúng số số hử?!”

“Hình như vào nhà họ Mộ, còn có Nhạc Nhạc ở trên xe, nha đầu kia gặp được người giàu có sao?!”

Làm rầm, thì thầm to nhỏ...

Bởi vì hiệu quả cách âm cực kém nên ở trong phòng mấy người nghe được rõ ràng hết.

Địch Nam không được tự nhiên ngồi trên ghế sofa. Bố mẹ Nhạc Nhạc cười tươi như hoa, không ngờ con rể còn chuẩn bị xe xin đến gặp mặt, bố mẹ đương nhiên đều thích như vậy, được nở mày nở mặt mà.

Vợ chồng vai sóng vai ngồi đối diện con rể, ba người hai mặt nhìn nhau, xem ai mở miệng trước.

Ba Nhạc Nhạc phá vỡ cục diện bế tắc đầu tiên, nhưng thà không mở miệng còn hơn.

“Thầy Địch, biểu hiện của Nhạc Nhạc ở trường học thế nào?”

“Thường xuyên đi muộn, không hoàn thành bài tập đúng hạn, đi học thường hay ngủ trong giờ.”

Địch Nam kể rõ không chút nề nang.

“Ha ha a...”

Hai vợ chồng cười gượng, làm sao nói tiếp đây?

“Việc đó, thầy Địch à...”

“Hai bác có thể gọi con là Địch Nam.”

Địch Nam lúc này mới nhớ ra, anh là con rể của người ta, không phải đến để thăm hỏi các gia đình.

Mộ Nhạc Nhạc bưng một đĩa cam đi vào phòng khách, đặt trước mặt Địch Nam, sau đó thẹn thùng ngồi ở bên cạnh anh.

“Ba mẹ, thầy Địch không biết cách ăn nói, ba mẹ đừng làm anh ấy sợ...”

Hai vợ chồng tiếp tục cười gượng, con rể khí thế quá mạnh mẽ. Huống chi hai vợ chồng sợ nhất bị thầy giáo tìm tới cửa, mỗi lần đều cúi đầu khom lưng chịu tội, bởi vậy để lại không ít bóng ma ám ảnh. Bây giờ tình hình ngược lại khiến cho hai người bọn họ “như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than”.

“Thật có lỗi, hôm nay mới đến chào hỏi hai vị trưởng bối.”

Địch Nam rất lễ phép, nhưng thái độ vẫn là từ trên cao nhìn xuống, giống như luật sư được uỷ nhiệm tới nhà đòi nợ.

Hai vợ chồng không hện mà cùng đứng dậy, cúi đầu đáp lễ.

“...”

Địch Nam thấy trường bối đứng dậy, đành phải đứng lên gật đầu chào.

“Nhạc Nhạc sau này chăm sự nhờ thầy Địch chăm sóc.”

Khom người chào.

“Tất nhiên rồi ạ.”

Địch Nam cúi đầu.

Mộ Nhạc Nhạc thấy Địch Nam đứng lên, cũng buông quả cam xuống đứng lên, cúi đầu.

“Nhạc Nhạc bị chúng tôi làm hư, không biết làm việc nhà, mong thầy Địch thứ lỗi.”

Hai người cúi đầu.

“Không sao ạ.”

Lại đáp lễ.

Địch Nam liếc xéo Mộ Nhạc Nhạc một cái, còn nói cái gì mà việc nhà sẽ đảm đương hết, đồ lừa đảo.

Mộ Nhạc Nhạc trốn tránh “lưỡi dao” sắc nhọn, cúi đầu chín mươi độ với ba mẹ, nói.

“Ba mẹ, xin hãy cố gắng nói ra ưu điểm của con gái trước mặt con rể. Hai người thật không phúc hậu tí nào...”

“A đúng rồi, Nhạc Nhạc không có ưu điểm. Nếu như cố tìm ưu điểm, chính là cái gì cũng có thể ăn không kiêng gì hết, dù sao, có thể ăn được là phúc, có thể ngủ được chứng tỏ cơ thể khỏe mạnh, ha ha ha ha.....”

Ba cúi đầu.

“ ... ”

Lại cúi đầu lần nữa.

Bốn người trước mặt trên bàn trà còn kém giảng quốc kỳ lên thôi, cứ như một đại hội bàn luận về mối quan hệ hữu hảo giữa các nước vậy.

Trên bàn cơm, Mộ Nhạc Nhạc lập tức phô ra “ưu điểm”, há miệng thật to mà ăn.

“Đồ ăn không tệ, còn có tôm to nữa, ngon tuyệt.”

Mẹ Nhạc Nhạc đá Mộ Nhạc Nhạc một cái dưới gầm bàn, dùng ánh mắt chỉ huy cô chăm sóc Địch Nam.

Mộ Nhạc Nhạc trong nháy mắt đã hiểu ý, nghiêng đầu dãn dò nói.

“Thầy Địch, thích ăn cái gì thì tự động đưa cho nhanh, chậm sẽ không còn đồ ăn ngon đâu.”

“ ... ”

Ba Nhạc Nhạc trợn trắng mắt, cái đứa ngốc này, nói xong liền ăn bánh ngô giống như bình thường ở nhà họ Mộ .

“Con rể à, đợi ngày nào đó thuận tiện, hẹn ba mẹ con cùng gặp mặt nhé.”

Mẹ Nhạc Nhạc cười cười.

Đầu ngón tay thầy Địch khựng lại, Mộ Nhạc Nhạc làm điệu bộ tề mi lộng nhãn (nhú mày trợn mắt) với ba mẹ. Mẹ Nhạc Nhạc hiểu ra điểm mấu chốt, càng ngày càng vừa lòng về con rể, vậy là cha mẹ đều đã mất rồi sao? Nhạc Nhạc có thể hưởng phúc rồi.

“Cái đó, thôi không đề cập tới việc này nữa, kết hôn là chuyện của hai đứa, chỉ cần các con vui vẻ, người làm ba mẹ cũng vui vẻ theo.”

Mẹ Nhạc Nhạc giơ chén rượu lên.

“Hôm nay là ngày mừng các con kết hôn, cũng là sinh nhật hai mươi tuổi của Nhạc Nhạc, cạn chén cạn chén.”

Mộ Nhạc Nhạc cũng giơ lên góp vui, ha ha cười ngây ngô. Tuy rằng bữa cơm này ăn có chút không tự nhiên nhưng cô vẫn rất thích rất thích, có thể lấy người mình thích, cô thật may mắn.

Địch Nam thầm muốn kết thúc nhanh lên một chút, anh không thể thích ứng với hình ảnh dĩa dàng này. Huống chi hai chữ “ba mẹ”, trong đầu anh chỉ là xưng hô, không có bất cứ ý nghĩa thực tế nào.

.....

Sau khi ăn xong, Mộ Nhạc Nhạc thu dọn vài bộ quần áo tắm rửa, ngồi xe của Địch Nam trở về trường học.

Một lúc sau đến cổng trường.

Địch Nam dừng xe ở bên đường.

“Em về ký túc xá trước đi.”

“Vâng, lát nữa em lên đi tìm thầy, được không ạ?”

Mộ Nhạc Nhạc biết để tránh nghi ngờ, trước khi kết hôn đã nói rồi. Nhưng cô không muốn rời người chồng đẹp trai vừa mới cưới.

“Bài tập làm xong chưa?”

“ ... ”

Mộ Nhạc Nhạc hàm hồ đáp lời.

“Vòi nước ấm của ký túc xá hỏng rồi, em muốn đến nhà thầy tắm rửa.”

Địch Nam thấy cô mồ hôi đầm đìa, nếu không đồng ý có chút không hợp lý.

“Một giờ sau đến đây.”

Mộ Nhạc Nhạc cười tủm tỉm nhảy xuống xe, rốt cục có thể lấy thân phận nữ chủ nhân bước vào ngôi nhà nhỏ của thầy Địch rồi, oh yeah.

Địch Nam nhìn chăm chú bóng dáng tràn trề sức sống của cô, thở dài một cái. Hôn nhân mù quáng, nhìn cô vợ như vị thành niên, hai người hoàn toàn không hiểu gì về nhau, có lẽ anh sẽ cố ý kết thúc cuộc hôn nhân này.

Anh nhìn lên bầu trời ảm đạm, chắc chắn phải có nguyên nhân nào đó, chỉ là anh còn chưa nghĩ ra thôi.

※※

Mộ Nhạc Nhạc lần đầu tiên đi vào phòng vệ sinh của thầy Địch, cô vuốt ve cái bồn cầu sạch sẽ, sau đó lại sờ sờ bàn chải đánh răng của thầy.

Địch nam đợi ở thư phòng đọc sách, bên tai truyền đến tiếng nước chảy rào rào...

Bên trong im lặng không đến năm phút đồng hồ.

“A!”

Một tiếng thét chói tai xuyên thủng nóc nhà...

“Loảng xoảng!”

“Bịch!”

“A a...”

Địch Nam gấp sách, bước nhanh đến trước cửa toilet.

“Sao vậy?”

“Hu hu... Em bị vòi phun làm trượt chân ...Hu hu... Gáy đập vào bồn tắm... Lúc vừa đứng lên, lại giẫm vào xà phòng... Sau đó, hu hu, gáy lại đập vào bồn cầu bên cạnh...”

“...”

Thì ra cảnh tượng ngã sấp như trong hài kịch lại xảy ra ngay bên cạnh.

“Có thể đứng lên nổi không?”

Địch Nam nhếch môi không đúng lúc, nhưng hình ảnh này thật sự rất khôi hài.

“Em sẽ thử xem...”

Mộ Nhạc Nhạc cảm giác trán đột nhiên nổi lên một cục u lớn, cô xoa xoa, nén đau đứng lên. Vừa định nói không sao, trước mắt đột nhiên tối sầm, ngất.

Địch Nam nghe được âm thanh trầm đục của vật nặng rơi xuống đất, khóe miệng chột ngậm lại, cấp tốc gõ cửa.

“Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc! Mau trả lời đi!”

Anh gõ mấy tiếng, bên trong không có người đáp lại. Dưới tình thế cấp bách, Địch Nam đành phải lùi lại ba bước, dùng sức phá cửa.

Máy mần phòng cũ ở lâu năm ít tu sửa, tùy tiện tông vài cái đã phá được then cửa. Khi anh lao vào phòng tắm, thấy Mộ Nhạc Nhạc nằm bên cạnh, đã mất đi ý thức rồi.

Địch Nam trước tiên lấy một cái khăn tắm trùm lên trên người cô, sau đó ôm ngang người cô, đi vào phòng ngủ, đặt trên giường.

Anh vừa định gọi điện thoại cấp cứu, Mộ Nhạc Nhạc lại mê man rên rỉ một tiếng.

Địch Nam ngồi xổm bên giường, nhẹ giọng hỏi.

“Nhạc Nhạc, nghe thấy thầy nói gì không?”

“Ừm...”

Mộ Nhạc Nhạc khó khăn đáp lời, cảm giác đầu lớn thêm ba vòng.

Địch Nam thấy trán cô sưng đỏ một mảng, không khỏi nhíu mày.

Tuy rằng anh không mở miệng, nhưng Mộ Nhạc Nhạc nhìn ra được trên mặt anh viết các từ trào phúng “ngu ngốc”. Cô theo bản năng ngồi dậy, khăn tắm từ trên vai rơi xuống, lộ ra một thân thể trần trụi.

Đình!... Tầm mắt Địch Nam dừng ở một chỗ trên người cô cố định ba giây, thật sự không thể ngờ được, Mộ Nhạc Nhạc cũng có thân hình.

Mà Mộ Nhạc Nhạc còn chưa ý thức được mình không mặc gì, từ từ nhắm hai mắt, xoa xoa trán. Lúc cô nheo mắt, phát hiện thầy Địch đang nhìn mình không chớp mắt, cô theo tầm mắt nhìn lại, hai mắt ngấm nhìn ngực của chính mình. Bán thật rồi...

“A a a a, không được nhìn, không được...”

Phù phù, lại tiếp tục bất tỉnh.

Địch Nam đột nhiên tỉnh táo lại, kéo chăn đắp lên người cô, cau mày nhìn gần mặt cô. Một thân thể gầy gò lộ ra trước mắt anh, anh lại không thể giả vờ như không thấy, trong lòng cảm thấy hơi tội lỗi.

9. Chương 9

Khi Mộ Nhạc Nhạc tỉnh lại, Địch Nam đã không còn trong phòng ngủ. Cô vén chăn lên nhìn thân thể mình, hình như không hề có dấu tích “chà đạp” nào... Aizz, trước lúc té xỉu lại nói “Không được, không được!” gì chứ. Thật thật, nhớ ra phải nói “Xin cứ tự nhiên.”

Cô nhìn bên cạnh thấy một chiếc áo sơ mi nam, bèn cầm lấy đưa lên mũi ngửi ngửi, một mùi hương nhàn nhạt dễ chịu của xà phòng bay đến mũi cô.

Cô nghiêng răng chịu đựng ngồi dậy, mặc áo sơ mi, cảm giác đầu nặng trĩu như “bóng bầu dục”.

Mộ Nhạc Nhạc mê man không muốn dậy, bèn nhích qua bên giường gào to.

“Thầy Địch, ông xã, anh ở đâu... Vợ yêu đã tỉnh lại rồi...”

“...”

Địch Nam lấy một cái chén, trong chén là hai quả trứng vừa mới nấu chín.

Đúng lúc Mộ Nhạc Nhạc đang đói bụng. Cô chuẩn bị đưa tay lấy một quả ăn thì Địch Nam chặn tay cô, cầm trứng gà nóng hổi bọc vào khăn tay, dùng ánh mắt ra lệnh cô nằm xuống. Mộ Nhạc Nhạc ngoan ngoãn nằm im, chỉ cảm thấy trên trán quả trứng đang lăn đều.

Địch Nam mím môi, dùng trứng gà chậm chậm lăn lên vết bầm trên trán cô, lòng trắng trứng khi chín có thể kích thích máu tuần hoàn, lưu thông máu ứ.

Mộ Nhạc Nhạc ngốc nghếch nhìn anh, một bạch mã thật quan tâm, một ông xã thật dịu dàng, bất cần ngã thật là tốt.

“Ông xã, ông xã, vừa rồi có phải anh nhìn thấy em khỏa thân không? Vậy...”

“...”

Địch Nam ngừng tay lại, không biết nên nói tiếp như thế nào.

“Anh không kích động rồi phạm tội sao?”

Trong mắt Nhạc Nhạc hiện lên một tia ủ rũ.

“Đừng quên còn có một bản thỏa thuận.”

Thái độ Địch Nam tỏ ra đạo mạo. Tuy rằng trước đây là anh sai, nhưng Mộ Nhạc Nhạc nói vòng vo quả thật có ý đồ “dụ người phạm tội.”

Mộ Nhạc Nhạc mếu máo. Làm việc gì cũng phải linh hoạt, pháp luật cũng có tình người, Địch Nam không có hứng thú với dáng người của mình sao?

“Ôi... đau...”

Cô bỗng nhiên che ốt, run giọng kêu rên.

Địch Nam thấy cô bị thương không nhẹ, bèn nói.

“Đi bệnh viện đi, chỗ sưng nặng lắm đấy.”

“Thầy gọi em một tiếng bà xã, em sẽ không đau...”

Mộ Nhạc Nhạc nằm trên đùi Địch Nam giả trò, như con mèo nhỏ vui sướng cọ cọ.

Địch Nam quan sát cái đầu nhỏ đang nằm trên đùi mình. Khuôn mặt cô mềm mại, trên môi cợt nhả nở một nụ cười, làm anh xấu hổ một hồi.

“Rốt cục tôi có điểm nào đáng để em thích như vậy?”

Khuôn mặt Địch Nam lộ ra vẻ nghi hoặc.

Mộ Nhạc Nhạc ngẩng đầu nhìn lên, cười tí mắt.

“Vì nhìn thầy rất thuận mắt, nên em nhất định phải chiếm làm của riêng. Mẹ em nói, con gái nên thận trọng, nhưng đối với thầy, em lại không thể khống chế được mình. Vừa nhìn thấy thầy là em đã gục ngã rồi.”

“...”

Trên mặt Địch Nam tuy không biểu hiện gì, nhưng đáy mắt lại thoáng có ý cười.

“Bài khảo sát bộ môn lần này nếu em được trên tám mươi điểm, tôi sẽ làm theo ý của em.”

“...”

Mộ Nhạc Nhạc tâm ý nguội lạnh. Chiều này của thầy thật thâm độc, bài khảo sát bộ môn cô còn chưa bao giờ được điểm trung bình.

“Thầy tiết lộ đề thi cho em đi, chúng ta đâu phải người ngoài...”

Mộ Nhạc Nhạc mặt dày nhìn Địch Nam.

Địch Nam bất đắc dĩ mỉm cười.

“Tôi nghi ngờ em giả cho tôi vì mục đích tốt nghiệp thuận lợi.”

“?!”

Thật ra cũng có một chút như vậy.

“Nhưng tôi quên nói cho em biết, sắp tới có thể tôi sẽ từ chức.”

“?!”

Thì ra đây chính là tin dữ trong truyền thuyết.

Mộ Nhạc Nhạc lấy tay che trán ngồi dậy.

“Tại sao thầy lại muốn từ chức? Công việc này vừa ổn định vừa có giá mà.”

“Có vài lý do, nhưng tôi cũng không từ chức ngay bây giờ.”

Địch Nam hời hợt nói.

“Nhưng nếu thầy từ chức, em thấy cơ hội của thầy càng ít đi rồi...”

Mộ Nhạc Nhạc sắp khóc. Chuyện gì thế này? Vốn tưởng rằng đã tìm được ngọn núi dựa vào để thoải mái tốt nghiệp, nhưng ngọn núi vững chắc giờ lại giống một cái tháp xiêu vẹo sắp đổ rồi.

Địch Nam lau nước mắt trên khóe mắt cô, giống như đã sớm nhìn thấu “âm mưu quỷ kế” từ đáy lòng cô. Anh cười cười, nói.

“Luận văn tốt nghiệp tôi sẽ giúp em viết, không cần lo lắng.”

“?!”

Thì ra đời người thay đổi rất nhanh chính là như vậy. A ha ha, thật vui quá.

“Nhưng điều kiện tiên quyết là cuộc thi trước mắt thành tích phải đảm bảo đạt yêu cầu.”

“...”

Mộ Nhạc Nhạc không còn sức lực mà biểu tình. Thì ra thầy vốn không phải đơn giản, mà là gian xảo.

“Sao lại dùng thành tích học tập mà uy hiếp vợ mới cưới, như vậy không tốt...”

“Nếu tôi đã cưới em, lại là chủ nhiệm lớp của em thì phải có nghĩa vụ đốc thúc em học tập. Huống chi ba mẹ em đã mang trọng trách này phó thác cho tôi.”

Địch Nam đúng là chỉ nói sự thật, mẹ Nhạc Nhạc đã kéo anh lên ban công ân cần dạy bảo một phen. Anh cơ bản kết luận là một người không có khả năng hoàn thành nhiệm vụ.

Lá gan yếu đuối thận trọng của Mộ Nhạc Nhạc nhận lấy hai tầng đả kích. Cô đúng thật đã được gả cho một ông thầy nề nếp rồi.

“Em hối hận rồi, chúng ta ly hôn đi.”

Cô chu môi nói, ngày hôm nay không có cách nào vượt qua được rồi.

“Em chắc chứ?”

Mắt Địch Nam sáng lên.

Mộ Nhạc Nhạc méo miệng.

“Không được, em còn chưa chiếm tiện nghi của thầy, em còn phải suy nghĩ.”

“.....”

“Tuy rằng thầy sắp trở thành một nhân viên thất nghiệp, nhưng em sẽ không bỏ rơi thầy. Thầy yên tâm đi...”

Mộ Nhạc Nhạc vỗ vỗ bả vai Địch Nam, thái độ nghĩa khí nói một hồi. Tuy vậy trong lòng cô không khỏi đấu tranh, vật lộn. Từ nhỏ cô đã được giáo dục rằng người chồng tương lai có thể không tương mạo, không quyền thế, nhưng phải có một công việc ổn định.

Địch Nam dường như không cười nổi. Anh biết Mộ Nhạc Nhạc xem hôn nhân như trò chơi, nhưng từ cô lại luôn toát ra vẻ chân thành như vậy. Loại cảm giác này thật không tốt chút nào.

Mộ Nhạc Nhạc bỗng nhiên ngẩng đầu lên.

“Nếu em kiếm tiền nuôi thầy, thầy có thể chuyện gì cũng đều nghe theo em không?”

Địch Nam cố nhin cười, chấp thuận.

Ngay sau đó, Mộ Nhạc Nhạc dứt khoát nheo mắt lại. Từ hôm nay trở đi, cô quyết cố gắng phấn đấu, thuận lợi tốt nghiệp xong tìm được một công việc tốt. Sau đó thì có thể bắt thầy giáo làm nô dịch, ынh thầy giáo, ra lệnh anh khi gọi vợ phải nói bà xã, có khi bắt anh gọi là nữ vương cũng được!

“Sắp đến giờ đóng cổng rồi.”

Cổ Mộ Nhạc Nhạc mềm nhũn, ngã xuống bên gối.

“Đau đầu quá... Em đi không nổi.”

“Vậy em ngủ ở đây, tôi ngủ ở thư phòng.”

Địch Nam đứng lên, từ trong tủ ôm ra một cái đệm.

“Rầm”

Đi rồi.

Mộ Nhạc Nhạc chăm chú nhìn cửa phòng trống không. Khi nào thầy Địch mới có thể thân mật hơn với mình đây?

※※

Sáng hôm sau, thứ hai.

Mộ Nhạc Nhạc mang trên đầu “túi lớn túi nhỏ đi bộ về phía kí túc xá. Khi tỉnh lại, thầy Địch đã không còn ở nhà, thậm chí ngay cả một tờ giấy cũng không để lại, cô nhin không được than thở.

“Mộ Nhạc Nhạc, đừng phải cây à?”

Phía sau truyền đến tiếng cười châm chọc.

Mộ Nhạc Nhạc nắm tay thành nắm đấm, bước chân nhanh hơn tiến về phía trước, lại là tên Hàn Tư Viễn chết tiệt.

Hàn Tư Viễn cũng không kéo cô, cười khanh khách theo sát bên.

“Anh đừng có đi theo tôi nữa được không? Anh cẩn thận đấy!”

Hàn Tư Viễn nhún nhún vai.

“Sao? Cô định gọi Địch Nam đánh tôi cho hả giận à?”

“Hừ, thầy Địch còn lâu mới gia bạo như vậy!”

Mộ Nhạc Nhạc sau khi nói xong giật mình, sao cô có thể dùng hai từ “gia bạo” để trả lời chứ.

Hàn Tư Viễn đương nhiên cũng chú ý tới hai từ này, bèn mở lòng bàn tay.

“Giao ra đây.”

“Giao cái gì? Sinh viên còn ăn cướp tiền sao?”

Mộ Nhạc Nhạc gốc gác bảo vệ túi quần đựng tiền. Muốn cướp của cô ư?

“Bớt giả ngu đi, giấy đăng kí kết hôn.”

Hàn Tư Viễn thử mở miệng thăm dò.

Mộ Nhạc Nhạc vừa nghe không phải cướp thì làm một chuyện còn thiếu suy nghĩ hơn. Hai tay cô chống nạnh, ngửa đầu cười to.

“Đồ ngốc, sao tôi lại mang giấy đăng kí kết hôn trên người cho anh nắm được điểm yếu chứ? Ha ha ha.”

Hàn Tư Viễn nao nao. Địch Nam điên rồi, thật sự đã kết hôn cùng tiểu nha đầu này rồi ư?

“Ừ, cô thì thông minh rồi. Hẹn lúc ăn trưa gặp.”

“Gặp cái đầu anh, đừng có phá hoại hình tượng thuần khiết của tôi!”

Hàn Tư Viễn ngoái đầu, hướng về phía cô nháy mắt thật quyến rũ. Trò chơi chính thức bắt đầu.

Mộ Nhạc Nhạc rùng mình. Tên xấu xa này nháy mắt với cô làm gì?

Nghỉ giữa giờ.

Mộ Nhạc Nhạc nhận được món quà ẩm áp đầu tiên trong đời – mười một đóa hoa hồng.

Địch Nam đứng ở sau bục giảng thu học phí phụ, thấy cô cùng với bó hoa, hai ánh mắt chạm nhau.

Mộ Nhạc Nhạc khẳng định hoa này không phải do thầy Địch tặng, liền xua tay lắc đầu.

Các nam sinh trong lớp đều mở to mắt ngạc nhiên. Bây giờ thịnh hành tự mua hoa tặng cho mình sao?

Bạn cùng phòng Tiểu Triệu rút tấm thiệp ra, lớn tiếng đọc chậm.

“Nhạc Nhạc thân yêu, hoa hồng đại diện cho trái tim của anh, yêu em một đời một kiếp. Hàn Tư Viễn thương nhớ của em! Được lắm, Nhạc Nhạc, không ngờ trẻ thành niên như cậu cũng dụ được mấy anh đẹp trai. Ký túc xá của chúng ta nhờ cậu mà nở mày nở mặt.”

Lời này vừa nói đã gây ra một trận xôn xao không nhỏ. Địch Nam hơi nhướng mắt lên, sau đó lại cúi đầu tiếp tục thu học phí phụ.

Mộ Nhạc Nhạc thấy thầy Địch sắc mặt không tốt, liền đoạt lấy tấm thiệp, xé mấy lần vẫn không xé được, tức giận đến nổi dùng răng cắn, cắn không được, vút trên mặt đất mà giẫm, giẫm mấy cái cũng chưa hết tức, bèn quăng bó hoa hồng rục rở vào thùng rác. Tên khốn kiếp này, rõ ràng là hãm hại cô, còn nói không hề tìm cô làm phiền nữa chứ. Đúng là đồ rắm thối!

Cô rất muốn giải thích với thầy Địch, nhưng có quá nhiều ánh mắt, cho nên cô đành cầm lấy học phí chen lên xếp đầu tiên, dùng thân hình nhỏ bé chiếm lấy toàn bộ bàn dạy học.

“Thầy Địch, em...”

“150 đồng.”

Địch Nam khẽ cử động môi.

Mộ Nhạc Nhạc ủy khuất lấy tiền ra. Không giải thích rất khó chịu, cô thực không muốn ngoại tình mà, oa oa.

Cô ảo não chạy về chỗ ngồi, nhắn cho thầy Địch một tin ngắn.

Mộ Nhạc Nhạc: Em không quen biết Hàn Tư Viễn, anh ta cố ý hãm hại em, thầy phải tin tưởng em.”

Địch Nam: Không cần phải giải thích.

Mộ Nhạc Nhạc môi run rẩy, cất di động. Bởi Địch Nam cố ý tắt di động trước mặt cô.

“Oa oa oa oa.....”

“Sao lại ném hoa đi, kích động đến nỗi tinh thần thất thường sao? Từ nhỏ đến lớn cậu chưa từng nhận được hoa à?”

Tiểu Triệu thông cảm nói.

“Ừ, đúng là chưa hề nhận được. Nhưng mình không có gì với hần, hần cố ý đối nghịch với mình, oa oa oa...”

“Tục ngữ nói đúng: “Con ruồi chui lọt kẽ hở của quả trứng.” (1)

Tiểu Hồng chậm rãi giải thích.

“Vậy mình đây là ruồi hay là trứng?”

Mộ Nhạc Nhạc rối rắm.

Tiểu Trương chặc chặc lắc đầu.

“Bạn Nhạc Nhạc à, từng cười nhạo cậu là cô gái vị thành niên là mình không đúng. Thì ra thủ đoạn của cậu lại cao tay như vậy.”

Mộ Nhạc Nhạc chỉ cần mở miệng giải thích, các bạn học sẽ nói cô là được món hời còn ra vẻ huênh hoang. Cho nên cô cũng chẳng buồn nói, trong lòng oan ức đến chết mất.

Đợi đến giờ ăn trưa.

Mộ Nhạc Nhạc không đùa giỡn nữa. Ngay khi cô là người đầu tiên vọt đến căn tin, Hàn Tư Viễn đã đứng chờ ở cạnh cửa.

Cô vượt qua bỏ đi ba bước, Hàn Tư Viễn liền ngăn lại, không cho cô đi qua.

“Anh rốt cuộc muốn thế nào, muốn bắt nạt tôi phải không?”

Mộ Nhạc Nhạc tức giận đến nói năng lộn xộn.

“Trừng mắt? Lại trừng mắt? Mắt cô to thật đấy.”

Hàn Tư Viễn trêu chọc.

Oa, được khen mắt to... Khụ khụ! Mộ Nhạc Nhạc lập tức từ trong hư vinh cố gắng leo ra, cả giận nói.

“Anh thật đáng ghét, đừng có quấy rầy tôi, đừng có lại gần tôi. Tôi khinh bỉ anh!”

Hàn Tư Viễn huýt sáo, ngay trước mắt bao người, ôm lấy bả vai Mộ Nhạc Nhạc, nháy mắt, cười nói.

“Đừng cáu mà, anh sai rồi, về sau không bao giờ chọc tức em nữa. Được không?”

Các học sinh cũng chưa dùng cơm, toàn bộ ánh mắt tập trung trên người Mộ Nhạc Nhạc. Đương nhiên, cái trán bầm tím cũng làm người ta chú ý.

Mộ Nhạc Nhạc biết vậy nên khóc không ra nước mắt, lắc lắc bả vai, nhưng sức của hấn ta rất mạnh. Dưới khuôn mặt tươi cười dịu dàng kia là sự uy hiếp dữ tợn.

Cô kéo cổ Hàn Tư Viễn, nghiêng răng nghiêng lợi nói nhỏ.

“Tôi kết hôn rồi, anh đừng có quá đáng!”

Hàn Tư Viễn ghé tai nghe, cười rạng rỡ. Tư thế của hai người giống như đang thì thầm tâm tình với nhau.

“Chúc mừng cô, thiếu phụ trẻ tuổi.”

Hàn Tư Viễn xấu xa nháy mắt.

“Cười cái đầu anh á, thầy Định mà tức giận, anh phải chịu toàn bộ trách nhiệm!”

Mộ Nhạc Nhạc cho rằng bản thân mình đã trở tráo lắm rồi, hôm nay mới biết được cái gì gọi là núi cao còn núi cao hơn.

“Được, tôi chịu trách nhiệm. Cô ly hôn với anh ta, tôi sẽ chịu trách nhiệm với cô.”

“Hừ, một ngụm nước miếng dìm chết anh, tôi mà tin lời nói ma quỷ của anh thì tôi cùng họ với anh.”

“Cùng họ với tôi, thì ra cô gấp gấp muốn gả cho tôi vậy sao? A.”

“Không biết xấu hổ, không biết hổ thẹn gì nữa!”

“Cám ơn lời khen ngợi.”

“Này... Anh dẫn tôi đi đâu?”

Mộ Nhạc Nhạc bị hấn túm lấy cổ tay, phát hiện mình đã cách căng tin càng ngày càng xa.

“Đương nhiên là mời bạn gái mới ăn cơm trưa.”

“Tôi không phải bạn gái anh, buông tay ra...”

Tiếng Mộ Nhạc Nhạc gầm gừ dần dần suy yếu, bởi vì cù cửa một màn lại bị thầy Địch nhìn thấy. Bên cạnh thầy Địch còn có giáo viên khác, bọn họ làm như không thấy hiên ngang đi qua. Ông trời ơi, rốt cuộc cô đã làm chuyện xấu táng tận lương tâm gì, mới bị báo ứng như thế này?

=====

(1) Đại ý nói: bất cứ sự việc gì chung quy đều có thể nhìn ra chỗ sơ hở, không thể che giấu được.

10. Chương 10

Hàn Tư Viễn bắt Mộ Nhạc Nhạc vào trong quán cà phê bên cạnh trường học. Ý đồ chạy trốn của Mộ Nhạc Nhạc vài lần đều bị Hàn Tư Viễn chặn đứng. Cuối cùng, Hàn Tư Viễn tìm một cái xô pha dứa sát vào tường, Mộ Nhạc Nhạc ngồi dựa tường, Hàn Tư Viễn giống như thần giữ cửa chắn ở cửa ra, muốn chạy, chỉ có thể đi qua cái bàn đó.

“Này, em còn muốn đi...”

Hàn Tư Viễn kéo dây quần yếm của Mộ Nhạc Nhạc, tiểu quỷ này thật đúng là chuyện mất mặt gì cũng có thể làm.

“Anh cứ bám riết lấy tôi làm gì? Có thù giết cha với tôi sao?”

Mộ Nhạc Nhạc tức giận ngồi yên một chỗ. Ngày hôm qua cô vẫn còn là một cô gái ngây thơ, hôm nay lại thành người đàn bà hừ hống nghìn chồng, “nghìn chồng” chính là chỉ có một mình thầy Địch thôi.

“Gặp mặt bạn bè thôi, anh lại không có ác ý gì, sao em cứ muốn trốn tránh anh như thế?”

Hàn Tư Viễn cười đến gian xảo, trên mặt viết rõ bốn chữ “có dụng ý khác”.

Mộ Nhạc Nhạc vươn một ngón tay đặt trên chóp mũi của Hàn Tư Viễn, lời nói thâm thía khuyên giải an ủi.

“Tôi biết sức quyến rũ của mình rất lớn, nhưng anh cũng nên có sự kiềm chế, dù sao tôi cũng là phụ nữ đã kết hôn. Aizzz, xin anh hãy tự gặm nhấm vết thương một mình.”

“...”

Hàn Tư Viễn nhìn cô không giống như đang nói đùa, nhưng sao nghe xong lại có vẻ khôi hài như vậy?

“Nói thật, em không thấy anh rất tuần tú sao?”

Hàn Tư Viễn lướt nhẹ qua tấm rèm, cũng ngây thơ đứng lên theo.

Mộ Nhạc Nhạc nhìn lại, liếc mắt đánh giá cao thấp.

“Ngoại hình không đến nỗi tệ, dáng người cũng rất được. Nhưng đối với người không thích dáng vẻ như ánh mặt trời như tôi thì anh đã hết hi vọng rồi Hàn Tư Viễn.”

“Em nói anh như ánh mặt trời?”

Hàn Tư Viễn lần đầu tiên nghe được câu nhận xét kiểu này, anh vẫn luôn theo đuổi hình tượng lạnh lùng đấy chứ!

Mộ Nhạc Nhạc lười biếng giơ ngón tay lên.

“Mắt to, mắt hai mí, ghét nhất bị”

Hàn Tư Viễn nheo mắt, nhưng vẫn không nhìn ra được đến nửa phần cảm tình trong mắt Mộ Nhạc Nhạc. Anh đã làm không ít danh viện thực nữ say đắm bằng khuôn mặt này, anh không tin không tin!

“Đừng giả vờ Mộ Nhạc Nhạc, anh biết em có ý với anh, ánh mắt đã nói hết cõi lòng”

Mộ Nhạc Nhạc gãi gãi mặt, ngáp một cái.

“Càng nhìn anh, tôi lại càng cảm thấy bạch mã trầm ổn. Aizzz hai người cũng chỉ hơn kém nhau ba bốn tuổi, tại sao khí chất bên trong lại thua kém nhiều như vậy?”

“?!”

Hàn Tư Viễn ngoài mặt không chút thay đổi nhưng thực chất lại tức giận đến nghiến răng, ghét nhất là bị người khác so sánh mình với Dịch Nam. Tiểu quỷ miệng, đâm trúng điểm yếu của anh, không bắt được cô coi như sống cũng uống phí!

Hàn Tư Viễn gọi người phục vụ.

“Một ly cà phê, một ly nước chanh, một phần bánh ngọt.”

“Bánh ngọt cho tôi sao?”

Mộ Nhạc Nhạc thắc mắc.

“Đúng. Em không thích sao?”

“Thích chứ, tất cả đồ ngọt tôi đều thích, nhưng tôi còn chưa ăn cơm trưa, không thể ăn món điểm tâm ngọt trước.”

“...”

Một chiếc bánh ngọt bơ lớn không thể coi như cơm trưa sao? Còn phân ra trước và sau khi ăn xong?

“Em là heo sao?”

Không đợi Mộ Nhạc Nhạc trả lời, một người đàn ông không mời tự đến ngồi xuống, Hàn Tư Viễn chào người đàn ông đó.

“Cậu lại đến muộn.”

Người đàn ông ăn mặc hợp thời trang, hoa tai độc đáo và trang sức khoa trương làm cho ánh sáng đẹp đẽ bắn ra bốn phía.

“Có một vị khách quý đến phòng thiết kế, cho nên đến muộn.”

Di động của người đàn ông vẫn không ngừng vang lên, trước mỗi lần nghe điện thoại đều nhíu mày, nhưng ngữ khí trò chuyện vẫn rất ôn nhu.

“Bí thư Triệu, anh sắp xếp thời gian làm tóc của Lý Xảo Xảo chậm lại một giờ, ừ, tôi còn đang vội.”

Người đàn ông cúp điện thoại, vừa định nói gì, chỉ thấy Mộ Nhạc Nhạc mở to mắt nhìn xung quanh.

“Lý Xảo Xảo nào? Là ngôi sao điện ảnh rất nổi tiếng đó sao?”

“...”

Người đàn ông hạ thấp mắt kính, nhìn Mộ Nhạc Nhạc liếc mắt một cái, hỏi Hàn Tư Viễn.

“Thay đổi cô ấy hả?”

“Ừ, cố ý mời đại ân nhân cậu đi một chuyến, cậu xem cô ấy còn có thể cứu vãn không?”

Hàn Tư Viễn nhấp ngụm cà phê, nếu muốn theo đuổi Mộ Nhạc Nhạc, tốt xấu gì cũng phải đưa cô ấy ra ngoài, nếu cứ như thế này, người khác còn tưởng rằng anh lừa gạt một cô gái vị thành niên.

Người đàn ông ăn mặc hợp thời trang trước mặt chính là nhà tạo mẫu nổi tiếng có quyền lực trong vài năm gần đây Trương Tiểu Tới, năm nay 25 tuổi, là bạn tốt chơi với Hàn Tư Viễn từ nhỏ đến lớn.

Trương Tiểu Tới bỏ kính râm xuống, vung tay về phía trước ý bảo Mộ Nhạc Nhạc đứng lên.

Mộ Nhạc Nhạc không đỡ nổi lực điều khiển mạnh mẽ của anh ta, ngờ nghệch đứng thẳng dậy.

“Đứng lên ghế, xoay ba vòng.”

Mộ Nhạc Nhạc đáp lời, vừa định cúi giầy trèo lên ghế, bỗng nhiên có phản ứng.

“Cái gì, tôi không phải là diễn viên xiếc thú!”

Hàn Tư Viễn kéo đùi cô, trực tiếp đẩy lên ghế sô pha.

“Bảo em đứng thì đứng đi, cao nhân có thể giúp em thoát thai hoá cốt (tương đương với thay da đổi thịt) đang ở ngay trước mắt đây.”

“Tôi không định tu tiên...”

Mộ Nhạc Nhạc áp vào góc tường, biểu diễn màn “hạc trong bầy gà” trong quán cà phê yên tĩnh.

Trương Tiểu Tới nhìn kỹ cô một lát, dường như có chút nghi ngờ đối với đánh giá của Hàn Tư Viễn.

“Cậu muốn chà đạp cô ấy thành cái gì?”

“Đùa cái gì vậy, cậu cho rằng cô ấy còn có chỗ để bị chà đạp sao? Đã ở điểm cực hạn rồi còn gì.”

Hàn Tư Viễn không hiểu bạn tốt có ý gì, Mộ Nhạc Nhạc chẳng lẽ không phải là một con bé sân bay (ý là Nhạc Nhạc không có ngực), không có hông, không có nhan sắc sao?

Trương Tiểu Tới ngồi trên sô pha, thần thái khó hiểu, anh nói.

“Mặt trái xoan, ngũ quan đoan chính, da dẻ mịn màng, cao 160 cm, ngực 85, eo 58, hông 86, cậu còn muốn thế nào, đây đã là đáng người ma quỷ rồi còn gì nữa.”

Phụt... Hàn Tư Viễn giật mình.

Mộ Nhạc Nhạc hai tay ôm ngực, khom người cuộn mình ở trên bàn, sao người đàn ông lưu manh này lại nói ra số đo ba vòng của cô?!

Hàn Tư Viễn tin tưởng năng lực nhìn người của bạn tốt, nhưng đối phương là Mộ Nhạc Nhạc, quả thật có chút khó tin. Anh nhìn không được kéo kéo cái quần yếm rộng thùng thình của cô, Mộ Nhạc Nhạc đạp anh một cái.

“Hai người các anh *** cuồng dám cả gan dùng ánh mắt vô lễ với tôi, tôi muốn báo cảnh sát!”(không hiểu sao tác giả luôn để *** này)

Hàn Tư Viễn mắt đét tai ngơ, xoa xoa cằm.

“Tiểu Tới, cậu không cảm thấy cô ấy nên mặc quần áo điều chỉnh dáng người, hoặc là dùng đồ trang sức trang nhã nhận tân trang một chút sao? Còn cả cái đầu nấm đáng sợ kia nữa, cậu thật sự cho rằng không cần thay đổi sao?”

Trương Tiểu Tới gõ đầu ngón tay lên mặt bàn.

“Cậu đã nói đúng trọng điểm rồi đó, kiểu tóc của cô ấy thật sự đáng sợ, hướng chi, đó có thể gọi là kiểu tóc sao? Chắc là tùy tiện cắt ở một tiệm uốn tóc nhỏ hả?”

“Không có mắt thẩm mĩ! Là mẹ tôi cắt cho.”

Mộ Nhạc Nhạc che ngực phản bác.

“...”

Còn không bằng tiệm uốn tóc nhỏ ấy chứ.

Trương Tiểu Tới hoàn toàn không nhìn đến sự tồn tại của Mộ Nhạc Nhạc, đưa ra một đề nghị chuyên nghiệp cho Hàn Tư Viễn.

“Bây giờ chỉ có hai con đường có thể đi, ép dài thẳng ra hoặc hơi nâng lên một chút. Đánh một chút son môi, khoé mắt đã sắc sảo, không cần đánh phấn để... A chờ chút...”

Trương Tiểu Tới chỉ về phía Mộ Nhạc Nhạc.

“Kéo ống quần lên tới đầu gối.”

“Không!... Anh...”

Mộ Nhạc Nhạc còn chưa kịp phản kháng, Hàn Tư Viễn đã vén cao ống quần của cô lên. Đúng là rất nhỏ, nhưng không nhìn ra chỗ nào đặc biệt.

Trương Tiểu Tới búng tay một cái.

“Chiều dài bắp chân dài hơn chiều dài bắp đùi, cô gái này hoàn mỹ.”

Hàn Tư Viễn thật không dám tin, Trương Tiểu Tới ngày thường đối với các mỹ nữ chỉ tỏ, chọn tam lấy tứ, thế mà lại không chớp mắt dùng hai chữ “Hoàn mỹ” đối với tiểu quỷ này.

Trương Tiểu Tới nhìn thời gian, đeo kính, đứng dậy vỗ vỗ bả vai Hàn Tư Viễn.

“Lần này xem như cậu nhặt được báu vật, ‘quý trọng’ cho tốt đi.”

Nói xong anh vội vàng đi ra cửa.

“Nếu muốn làm tóc, buổi tối sau chín giờ tìm mình, đi trước nhé Tư Viễn.”

“...”

Hàn Tư Viễn nhìn chăm chú bóng dáng của Trương Tiểu Tới.

Trương Tiểu tới nổi tiếng là người có lời nói ác độc, hơn nữa không thích nói đùa, nhưng mà thật sự bộ dáng của Mộ Nhạc Nhạc không phải là hết thuốc chữa sao?

Người bán hàng bưng bánh ngọt tới, Mộ Nhạc Nhạc vừa lúc đói khó chịu, cô cũng thèm gọi Hàn Tư Viễn đang nhìn về phía ngoài cửa sổ, tự cầm đĩa ăn há miệng thật to.

Hàn Tư Viễn ngay lập tức quay đầu, kinh ngạc thấy mộ Nhạc Nhạc há miệng, trong miệng đầy bánh ngọt, giống như người mới từ chỗ của dân chạy nạn trốn về.

Anh lợi dụng lúc Mộ Nhạc Nhạc ngồi song song với mình, ngồi dựa sát lưng vào ghế dựa đằng sau, tầm mắt xuyên thấu qua xương sườn cô nhìn về phía trước. Có lẽ áo sơ mi cô mặc ở bên trong cũng rộng thùng thình nên không nhìn ra “đặc điểm” bên ngoài.

Hàn Tư Viễn bỗng nhiên ngẩn ra, giật mình một cái, sao tự nhiên mình lại quan tâm đến dáng người của Mộ Nhạc Nhạc làm gì? Mặc kệ cô có thân hình hay không, cuối cùng vẫn là người quái dị, anh sẽ cướp đoạt người phụ nữ trong tay Dịch Nam, đây mới là niềm tin cố định của anh.

Hai tay anh khoanh trước ngực, ngồi bên cạnh quan sát Mộ Nhạc Nhạc. Theo hiểu biết của anh về Dịch Nam, anh ta hẳn là cũng không thích Mộ Nhạc Nhạc, đột nhiên quyết định kết hôn, có lẽ là vì mâu thuẫn về việc cha giao cho anh ta công việc kinh doanh. Bởi thế mới nói, muốn kích thích được Dịch Nam, trước tiên phải làm cho Dịch Nam yêu Mộ Nhạc Nhạc, mà bước đầu tiên trong kế hoạch của anh chính là giúp Mộ Nhạc Nhạc phát huy sức quyến rũ.

“Này, em với Dịch Nam trên giường có hoà hợp không?”

“Khụ khụ khụ...”

Mộ Nhạc Nhạc đầm đẩm ngực.

“Đầu óc đừng có không trong sáng như vậy, bọn tôi yêu nhau một cách thuần khiết!”

Đúng như dự đoán, Dịch Nam không có ý đụng tới cô ấy, chỉ là lấy Mộ Nhạc Nhạc không biết gì ra làm bia đỡ đạn thôi.

“Anh là tri kỉ của em, phải nhắc nhở em một chút...”

“Anh thành tri kỉ của tôi từ lúc nào? Thật không biết xấu hổ.”

Mộ Nhạc Nhạc nhướn mày.

“...” Hàn Tư Viễn không cho là đúng cười.

Tốt xấu gì anh cũng hơn tuổi em, có thể nói chuyện lễ phép một chút không?”

“Anh còn dám bảo tôi lễ phép sao? Vô liêm sỉ, không biết xấu hổ, trong từ điển của anh có hai chữ “lễ phép” sao? Ngữ văn của anh còn kém hơn của tôi, đừng dùng từ linh tinh.”

Mộ Nhạc Nhạc liếc mắt nhìn hắn, tiếp tục ăn.

“ ... ”

Hàn Tư Viễn khẽ nhếch miệng, đây là lần đầu tiên anh gặp phải kiểu nói chuyện không thèm kiêng dè thế này.

“Em vẫn không muốn cho anh nói sao?”

“Nói đi nói đi, tất cả mọi chuyện đều là tùy anh. Lúc tôi bảo anh ngậm miệng anh cũng chưa từng nghe lời. Hiện tại lại giả bộ làm thân sĩ, rõ ràng là thể lực hắc ám trong vườn trường.”

Mộ Nhạc Nhạc bắt đầu dĩ thử dài.

Hàn Tư Viễn bị cô ngắt lời đã quên mất mình định nói cái gì. Anh mím môi, Mộ Nhạc Nhạc còn khó tiếp cận hơn anh tưởng tượng. Bởi vì cô chính là một đứa trẻ ngốc nghếch chỉ cần mình vui vẻ là được, căn bản không để ý tới ý kiến của người khác, cũng có khi, đem những người khác xếp vào loại trạng thái phát điên.

“Buổi tối đưa em đi làm tóc, anh sẽ trả tiền.”

“Tôi thích kiểu tóc hiện tại.”

“Rất khó nhìn.”

“Vậy anh đừng nhìn.”

“Nói thật cho em biết vậy, Dịch Nam cũng thấy khó coi, chỉ là sợ làm tổn thương lòng tự tôn của em cho nên không nói ra thôi.”

“?!”

Mộ Nhạc Nhạc đột nhiên ngồi thẳng, bỏ đĩa ăn xuống, túm lấy hai tay Hàn Tư Viễn, bày ra biểu tình kích động kiểu “tương kiến hận văn”(hận vì gặp quá muộn), nói.

“Sao thầy Dịch không chính miệng nói cho tôi biết? Thật ra tôi cũng rất ghét kiểu tóc này, tôi để mười mấy năm, đã sớm chán, chán ...Sau khi tan học, hẹn ở cổng trường không gặp không về, tri kỷ trả tiền!”

“Không thành vấn đề, nhưng cũng phải gọi tiếng anh một lần đi chứ.”

“Anh! Anh chính là anh ruột của em!”

Mộ Nhạc Nhạc ánh mắt sáng lên, lời nói của cô đã xóa đi hai chữ “tôn nghiêm” trong từ điển.

“ ... ”

Hàn Tư Viễn bất giác nhếch môi, đừng nói, Mộ Nhạc Nhạc có điểm thú vị.

※※

Chuông báo tan học vừa kêu, Mộ Nhạc Nhạc lần đầu tiên không để ý đến sự tồn tại của Dịch Nam, hấp tấp chạy ra khỏi phòng học, thậm chí còn dùng túi sách che mặt.

“Sinh viên Mộ Nhạc Nhạc, đứng lại.”

Dịch Nam từng bước bước ra cửa phòng học.

Mộ Nhạc Nhạc đang chạy vội đứng im, rụt vai, không dám ngẩng đầu đầu.

“Thầy Dịch, có chỉ thị gì sao?”

“Đến lượt em trực nhật.”

Dịch Nam mặt không chút thay đổi nói.

“ ... ”

Mộ Nhạc Nhạc cúi đầu thật thấp, hạn chế mọi hoạt động, sợ cái đầu nấp làm tổn thương thị lực quý giá của thầy Địch.

Cô sờ sờ trán.

“Em hơi chóng mặt, có thể để ngày mai làm trực nhật không ạ?”

“Thật không, căn cứ vào tốc độ chạy vừa rồi của em, hơn một trăm mét không thành vấn đề. Sao thầy không nhìn ra em có chỗ nào không thoải mái?”

“...”

Mộ Nhạc Nhạc kéo kéo góc áo.

“Đầu em rất đau, linh động một chút đi thầy Địch.....”

Địch Nam im lặng không nói, chỉ lạnh lùng như vậy mà nhìn đỉnh đầu cô.

Mộ Nhạc Nhạc cảm thấy từng trận gió lửa, tức giận ném túi sách ở lại phòng học, nói nhỏ trong miệng.

“Trực nhật thì trực nhật, có gì đặc biệt hơn người, chẳng phải chỉ là quét rác lau bàn thôi sao, có gì to tát đâu chứ, hừ.....”

“À, đã quên nói cho sinh viên Mộ Nhạc Nhạc, em vừa vi phạm quy định về chu vi khi lau kính thủy tinh. Chăm chỉ quét dọn đi, hai giờ sau thầy sẽ đến kiểm tra vệ sinh.”

Nói xong, Địch Nam chậm rãi rời đi.

“...”

Mộ Nhạc Nhạc mếu máo, một chút tình cảm vợ chồng tạm không nói đến, vậy lấy thầy giáo còn có ưu đãi gì? Hu hu.

11. Chương 11

Nhạc Nhạc thò đầu ra từ bức tường, vừa nép sát vào cửa kính vừa nhắn tin cho Hàn Tư Viễn.

Mộ Nhạc Nhạc: Đổi ngày hẹn khác đi, hôm nay tôi phải trực nhật.

Hàn Tư Viễn: Đừng lo, đến trước chín giờ là được.

Mộ Nhạc Nhạc: Vậy không được, qua giờ đóng cổng, tôi sẽ không có chỗ ngủ.

Hàn Tư Viễn: Nào cô có vấn đề à? Không về được thì có thể ở lại chỗ Địch Nam, lấy cớ này chưa đủ hoàn hảo sao?

Hai mắt Mộ Nhạc Nhạc rực sáng. Đàn ông đào hoa lâu năm quả nhiên có sáng kiến hay.

Mộ Nhạc Nhạc: Nhưng mà... nhưng mà, hôm nay thầy Địch lạnh nhạt với tôi, chưa chắc đã cho tôi vào cửa...

“Cô là người đáng thương không nhà để về, chẳng nhẽ anh ta lại mất hết tình người như thế?”

Hàn Tư Viễn đứng ở ngay cửa phòng trả lời.

“Sao anh lại tới đây? Đi mau...”

Mộ Nhạc Nhạc khấn trương, sợ thầy Địch đột nhiên trở về.

Hàn Tư Viễn nhìn xung quanh lung tung, bữa bộn chẳng ra phòng học, vậy mà lại bắt cô ở lại trực nhật một mình, Địch Nam cũng ác thật.

Anh cho tay vào túi, đứng ở hành lang gọi điện thoại.

Mười phút sau.

Tám người mặc đồng phục của đội bóng rổ nam tập hợp đứng trước cửa phòng học.

Hàn Tư Viễn lấy ra một xấp nhân dân tệ, để vào lòng bàn tay mỗi người một trăm đồng.

“Trong nửa giờ, làm cho phòng học này không còn một hạt bụi.”

Anh tiện tay chỉ, lười nhác ngồi trên bàn giáo viên.

Các nam sinh kiểm được khoản thu nhập thêm, lập tức quét dọn đầu ra đây.

Mộ Nhạc Nhạc ngồi ở trên bệ cửa, chớp mắt nhìn các thành viên trong đội bóng rổ của đại học Cao Mã chuyển bàn dịch ghế, quét dọn cật lực.

“Oa...”

Mộ Nhạc Nhạc nhìn Hàn Tư Viễn bằng ánh mắt lấp lánh. Vừa rồi cô còn đang cầu nguyện, mong có người nào tốt bụng đi ngang qua giúp cô quét dọn. Giờ tự nhiên lại xuất hiện kì tích như vậy.

Hàn Tư Viễn nhìn cô ngoắc ngoắc tay.

“Trong phòng có rất nhiều bụi bặm, đi ra cửa chờ đi.”

“Được, được!”

Mộ Nhạc Nhạc cười nịnh nọt. Hình ảnh Hàn Tư Viễn trong mắt cô lập tức trở nên rất to lớn.

Cô vừa nhìn thấy bóng dáng thầy Dịch như thoáng hiện lên ở Hàn Tư Viễn, vừa khoa tay múa chân chỉ huy những đàn anh cao to. Hàn Tư Viễn thì thảnh thơi đứng ở hành lang. Con gái đều không khác nhau lắm, chút ít ơn huệ là có thể thu phục được. Đây gọi là gì chứ? Dễ dàng thỏa mãn.

“Anh trai! Ăn kem không, em đi mua cho anh.”

Mộ Nhạc Nhạc ve vẩy đuôi.(1)

Hàn Tư Viễn đắc ý xoa cằm, tự ái nói.

“Cô nói tôi có mưu đồ? Vì giúp cô trở nên xinh đẹp, chẳng những bỏ tiền bỏ công sức, lại bị cô đổ oan là đàn ông thói nát. Haiz, chẳng lẽ trong tên của tôi có chữ “oan”?”

“Là do tôi không tốt, đều do tôi không hiểu chuyện, Tể tướng ca trong bụng có thể chèo thuyền(2), đừng chấp nhặt em gái thiếu hiểu biết mà, hi hi...”

Mộ Nhạc Nhạc không hề nghiêm túc ngồi xổm xuống, vừa mới chuẩn bị giúp anh xoa bóp chân, bỗng nhiên phát hiện giày anh bị lỏng. Mộ Nhạc Nhạc ngồi nhảy từng bước, nhảy đến trước chân của Hàn Tư Viễn, cười khanh khách giúp anh đeo lại giày.

Hàn Tư Viễn nao nao, cúi xuống nhìn chăm chú vào đôi tay nhỏ bé đang buộc lại giày của cô, trong lòng bỗng nổi lên một cảm xúc khác lạ. Anh không khỏi cười yếu ớt.

“Con gái mà giúp con trai đeo giày, biết ý nghĩa là gì không?”

“Đương nhiên là người con trai kia sẽ không bị giày làm té ngã. Ngộ nhỡ bị ngã thì trước tiên là một nửa mạng nằm trong cống ngầm, nửa mạng còn lại cũng chẳng giữ được...”

Mộ Nhạc Nhạc ngẩng đầu lên.

“Tôi làm xong rồi, đã cứu anh một mạng rồi đấy.”

“...”

Hàn Tư Viễn xấu hổ, không nói gì.

“Cho dù trong trường hợp nào, nếu như Dịch Nam muốn cô giúp anh ta đeo giày, cô có giúp không?”

“Không giúp.”

Mộ Nhạc Nhạc lập tức trả lời.

“Tại sao?”

“Thầy Địch chỉ đeo giày da thôi.”

“ ... ”

Nửa giờ sau, các thành viên trong tổ bóng rổ thuận lợi bàn giao lại công việc.

Mộ Nhạc Nhạc chăm chú nhìn kính trên cửa sổ trong suốt, phòng học sạch sẽ, gọn gàng... Trợn mắt há hốc mồm.

Cô không biết nên dùng cảm xúc gì để diễn tả tâm trạng kích động lúc này, chỉ có thể cúi đầu với từng người.

“Cám ơn, cám ơn, rất cảm ơn các tuyển thủ tài giỏi đã ra tay nghĩa hiệp, Mộ Nhạc Nhạc không biết lấy gì báo đáp, kiếp sau sẽ làm trâu làm ngựa trả nợ.”

“ ... ”

Bọn họ vốn chỉ cầm tiền của người ta tiêu xài, cô không cần khách khí như vậy. Mà nuôi gia súc cũng phí thức ăn lắm.

Mộ Nhạc Nhạc mơ hồ nghe được tiếng bước chân quanh hành lang, trong lòng thịch một tiếng. Cô quay về phía các “ân nhân” xua đuổi.

“Mọi người đi đi, thầy Địch đến kiểm tra rồi!”

Hàn Tư Viễn khẽ động ngón tay, mấy người thu được chỉ lệnh, giống như lúc đến, lập tức mở cửa sổ, “cạch cạch” nhảy ra ngoài.

“A... A... Bám vào! Đây là tầng hai, không phải phòng y học!.. A..”

Tiếng kêu thảm thiết liên tiếp truyền đến, mức độ bị kịch có thể tưởng tượng được...

“ ... ”

Mộ Nhạc Nhạc mặt hướng về cửa sổ thủy tinh, hai tay tạo thành hình chữ thập, cúng bái “Tám anh hùng núi Lang Nha”(3).

Hàn Tư Viễn nhếch môi cười, giống như đại hiệp nhảy ra bệ cửa sổ. Mấy người vừa rồi còn chưa đứng dậy được đã trở thành đệm đỡ cho anh.

Khi tất cả mọi người rút lui an toàn, tiếng bước chân dừng lại trước cửa phòng học.

Mộ Nhạc Nhạc nuốt nuốt nước miếng, lo lắng bất an xoay người, đúng lúc chạm phải vẻ mặt nghiêm túc của Địch Nam.

Địch Nam nhìn chung quanh một vòng, hoàn toàn không tin đây là thành quả lao động của một mình Mộ Nhạc Nhạc.

Đừng nói anh không tin, mà ngay cả Mộ Nhạc Nhạc cũng ngượng ngùng thừa nhận, phòng học sạch sẽ đến mức mơ hồ.

“Mấy người này cũng tốt thật, làm việc nghĩa mà không để lại tên tuổi.”

Địch Nam khẽ nhếch miệng, anh trở lại phòng học sớm, vốn định bỏ qua cho Mộ Nhạc Nhạc, nhưng không ngờ kết quả lại như vậy.

Bọn họ cũng muốn lưu danh chứ, chỉ có điều đã ngã lâu mất rồi .

Mộ Nhạc Nhạc bắt tay thành loa la to.

“Trên đời vẫn còn nhiều người tốt, xin thầy Địch nghiệm thu kết quả...”

Địch Nam đang ngồi trên bàn học, anh thừa nhận hôm nay chứng kiến cảnh tượng ở nhà ăn, trong lòng có chút không thoải mái.

“Về nghỉ ngơi đi, hôm nay đừng ở đây.”

Mộ Nhạc Nhạc vốn định nói chuyện gì đó, nhưng thấy sắc mặt thầy Địch không tốt, cô bèn im lặng đồng ý, đeo ba lô chuẩn bị rời khỏi phòng học.

“Quen sinh viên Hàn khi nào?”

Lời nói âm trầm bay tới, Mộ Nhạc Nhạc đứng ngẩn ra, khai báo sự thật.

“Chính xác mà nói là trưa hôm nay. Hóa ra em hiểu lầm anh ta, thật ra con người anh ta không tệ.”

“VẬY À, VỀ ĐI.”

Địch Nam lạnh lùng nói, rõ ràng không muốn thảo luận vấn đề này thêm.

Mộ Nhạc Nhạc cắn cắn môi.

“Quan hệ giữa em và anh ta chẳng qua chỉ là bạn bè trong sáng, thầy Địch nhất định phải tin tưởng em.”

Địch Nam mím môi không nói, thấy cô không đi, liền rời khỏi phòng học trước.

Mộ Nhạc Nhạc suy sụp hạ bả vai. Rốt cuộc là thế nào? Phòng học quét dọn sạch sẽ theo đúng yêu cầu của anh, quan hệ giữa cô và Hàn Tư Viễn cũng nói rõ ra rồi, nhưng thầy Địch xem ra vẫn không vui.

※※

Phòng tạo mẫu của Trương Tiểu Tới.

Cây kéo khéo léo bay lượn trên tóc của Mộ Nhạc Nhạc, Mộ Nhạc Nhạc lại buồn bã nhìn mớ tóc bị cắt rơi trên sàn nhà.

“Vài cọng cỏ hoang, cô còn không bỏ được sao?”

Hàn Tư Viễn ngồi ở một bên cười nhạo.

“Không phải, tôi không biết bạch mã vì sao lại tức giận rồi...”

Hàn Tư Viễn vừa nghe mấy lời này liền hứng thú.

“Anh ta nói với cô những gì? Tôi giúp cô phân tích.”

“Thì chưa nói gì cả nên tôi mới lo...”

Mộ Nhạc Nhạc vuốt vuốt ngực, ầm ừc.

Hàn Tư Viễn nhíu mày, Địch Nam là người đàn ông trầm tĩnh nhất mà anh từng gặp. Một năm trước, anh sắp đặt khéo léo để Địch Nam đi vào phòng mình. Khi nhìn thấy cảnh mình cùng Phương Dung thân thiết, anh ta chỉ lặng đi trong một phút, rồi lập tức xoay người bỏ đi. Sau đó, Địch Nam cũng chưa từng nhắc lại chuyện này ở trước mặt bất cứ ai. Phương Dung là bạn gái quen biết đã năm năm của anh ta, vậy mà anh ta nói bỏ là bỏ.

“Anh nói xem có phải bạch mã ghen rồi hay không?”

Mộ Nhạc Nhạc không tin lắm, nhưng vẫn không nhịn được hồi lung tung.

“Ghen cái gì, chúng ta đâu phải như vậy.”

Hàn Tư Viễn giả vờ không hiểu.

“Chính anh ở trước nhà ăn đã nói tôi là bạn gái của anh, rất nhiều học sinh nghe thấy...”

“Cô không hiểu Địch Nam rồi, anh ta sẽ không vì loại đùa giỡn này mà tức giận đâu.”

Hàn Tư Viễn cố gắng an ủi, cố ý dẫn Mộ Nhạc Nhạc nhảy vào hố lửa.

“Anh rất hiểu thầy Địch sao? Thầy ấy lại gọi anh là sinh viên Hàn.”

“Chưa đến mức rất quen thuộc. Nhưng anh ta ở trong trường có tiếng là cao ngạo, đối phó loại đàn ông này, cô phải vứt bỏ tôn nghiêm, mặt dày mày dạn tiến lên.”

Anh bày mưu tính kế.

“Anh thật biết đùa, tôi ở trước mặt bạch mã của mình vốn đã không có tôn nghiêm cùng thể diện rồi.”

“...”

Trương Tiểu Tới cũng không cảm thấy hứng thú với mấy chuyện tán nhảm. Trong lúc bọn họ nói chuyện phiếm, anh đã làm xong kiểu tóc mới.

Anh chăm chú nhìn Mộ Nhạc Nhạc, kiểu tóc lịch sự phối hợp ngũ quan xinh xắn, làm cho anh có một ý nghĩ xấu xa.

“Em gái à, tối nay em có rảnh không?”

“Khụ, khụ...”

Hàn Tư Viễn đặt ly cà phê xuống.

“Trương Tiểu Tới, cậu trở nên tùy tiện từ lúc nào vậy? Âm mưu ra tay với cả khách hàng nữ.”

Trương Tiểu Tới xoay chiếc ghế cắt tóc, mắt nhìn thẳng vào Hàn Tư Viễn. Anh nói chuyện luôn luôn thẳng thắn.

“Tôi thấy rất rõ ràng, tôi không tin cậu không có ý nghĩ muốn cùng cô ấy ** trên giường.”

Mộ Nhạc Nhạc mặc cho anh cắt tóc xong, ngốc nghếch nhìn Hàn Tư Viễn.

Hàn Tư Viễn quả thật không nghĩ rằng thay đổi một kiểu tóc lại có thể thay da đổi thịt đến vậy. Làm “cái đầu nấm” vừa dày vừa khó coi kia biến mất không dấu vết, sau đó hé lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo. Trước kia, Nhạc Nhạc giống như một cô bé chưa phát triển hết. Tóc, lông mày, lông mi mọc quá dài và dày, cái mũi lại nhỏ, cho nên tạo cảm giác không cân đối.

Hiện tại, mùi vị của chị hai ngốc nghếch đã không sót chút lại gì, hơn nữa còn trở nên sáng sủa, xinh đẹp động lòng người.

Mộ Nhạc Nhạc nhếch miệng, thổi một hơi lên phía trên. Cô nhúu mày, dễ nhận thấy mất đi cảm giác dễ chịu với mái tóc cụp trên trán.

“Tôi trở nên xinh đẹp rồi sao?”

Mộ Nhạc Nhạc còn chưa có cơ hội soi gương, bởi vì gương ở đây được thiết kế rất quái lạ, để nơi rất cao, hình như là để cho nhà thiết kế tự ngắm nghía, thưởng thức.

Hàn Tư Viễn còn đang rối trí, Trương Tiểu Tới lại kéo ghế quay lại, ngưỡng mộ gương mặt hiếm có của Mộ Nhạc Nhạc.

“Không nên dùng ‘xinh đẹp’ đánh giá thấp bản thân, mà nên dùng ‘mê người’...”

“...”

Mộ Nhạc Nhạc rung mình một cái, cô sống trên đời còn có thể dùng tới hai chữ “mê người” sao?

Cô sờ đầu dò xét muốn tìm chiếc gương. Miệng lưỡi ngọt ngào như vậy, cắt hổng ư?

Phút chốc, Hàn Tư Viễn đi lên phía trước, kéo người cô dậy, vỗ vỗ vai Trương Tiểu Tới.

“Cảm ơn Tiểu Tới, rất vừa ý tôi.”

Trương Tiểu Tới cũng không để ý đến anh, nhét danh thiếp vào chiếc túi lớn trước ngực Mộ Nhạc Nhạc.

“Lúc nào cô đơn, gọi điện thoại cho tôi nhé.”

“Được, được...”

Mộ Nhạc Nhạc liên tục lâm vào khủng hoảng, căn bản không thể hiểu được hàm ý sâu xa trong lời nói.

“Được cái gì mà được.”

Hàn Tư Viễn rút tấm danh thiếp trong túi cô ra, trực tiếp dán lên mặt Trương Tiểu Lai, giơ lên một ngón tay cảnh cáo.

“Cậu đừng có mà nghĩ đến, cô ấy mới là sinh viên năm nhất!”

Trương Tiểu Tới sờ sờ cái mũi, nhin không được cười ra tiếng, chủ yếu là do coi thường bộ dạng làm bộ làm tịch kiêu căng của Hàn Tư Viễn.

“Hàn Tư Viễn, cậu đã cùng heo hôn nhau chưa?... Cậu... Hả? Cậu...”

Trương Tiểu Tới nói còn chưa dứt lời, đã bị Hàn Tư Viễn hôn lấy. Anh buồn nôn ngã vào ghế sofa, lặn lội gào thét.

“Cút, tuyệt giao... Ờ... Lập tức cút...”

Hàn Tư Viễn quậy phá cùng Trương Tiểu Tới từ nhỏ đến lớn, giả gay, mặc đồ ăn xin xin cơm ở trên đường hay gì đó đều đã làm qua một lần. Chẳng qua kiểu “trò chơi” này đã lâu không chơi. Hàn Tư Viễn không nhin được cười, rút hai tờ khăn giấy chùi miệng, hả hê vẩy tay rồi rời đi.

Mộ Nhạc Nhạc lần đầu tiên thấy mỹ nam hôn môi, khiếp sợ đến rét run.

“Anh là đồng tính luyện ái sao?”

“Đúng vậy, nhưng cô phải giữ bí mật giúp tôi, nhất định không được nói cho bất cứ ai, kể cả Dịch Nam.”

Hàn Tư Viễn thứ nhất là lười giải thích, thứ hai đơn giản là đâm lao phải theo lao, tránh làm Mộ Nhạc Nhạc có cảnh giác với mình.

Mộ Nhạc Nhạc giơ lên ba ngón tay,

“Tôi thề... Nhưng mà, về sau tôi nên gọi là anh là anh hay là chị?”

“...”

Hàn Tư Viễn lừ mắt nhìn cô.

“Cô dám gọi chị thử xem, tôi sẽ ngắt đầu cô xuống.”

Mộ Nhạc Nhạc che miệng lại, thật là một bà chị hung bạo.

Sau khi về đến vườn trường.

Hàn Tư Viễn trực tiếp đưa Mộ Nhạc Nhạc đến khu ký túc xá của giáo sư.

“Lên đi.”

Mộ Nhạc Nhạc vò vò góc áo.

“Thầy Dịch có nói, tìm thầy ấy cần phải được cho phép.”

“Cô là vợ của anh ta, nhà của anh ta chính là nhà của cô. Cô đúng là chẳng khá lên chút nào.”

“...”

Nói thì nói vậy, nhưng vẫn là gan thỏ đế.

Hàn Tư Viễn đẩy nhẹ vai cô.

“Đi đi, nếu như anh ta đuổi cô ra ngoài, tôi sẽ tìm chỗ ngủ cho cô.”

“Anh sẽ ở đây đợi tôi sao?”

Mộ Nhạc Nhạc mở to mắt kích động.

“Ừ, chờ cô nửa tiếng.”

Hàn Tư Viễn nâng đồng hồ lên.

“Thời gian đếm ngược bắt đầu...”

Mộ Nhạc Nhạc hít một hơi rồi vội vàng chạy tới cầu thang, chạy thật nhanh, tranh thủ từng giây từng phút.

Đợi tiếng bước chân càng ngày càng xa, Hàn Tư Viễn buông tay xuống, ngồi trên ghế đá, bất giác nhìn lên bầu trời, trong lòng có một nơi, tự nhiên cảm thấy khó chịu.

(1): tỏ ý nịnh bợ.

(2): ý nói người lớn thì phải rộng lượng. (Tks ss Maroon nha ^^)

(3): Nhại lại “ Năm anh hùng núi Lang Nha”

Lang Gia sơn ngũ tráng sĩ : 5 vị anh hùng trong kháng chiến chống Nhật của Trung Quốc, vì yểm hộ cho đại quân thoát khỏi vòng vây kẻ thù, ngoan cường chống địch đến viên đạn cuối cùng, thậm chí lặn đá xuống để vây hãm quân Nhật ở núi Lang Nha (Lang Gia).

12. Chương 12

“Cộc, cộc...”

Mộ Nhạc Nhạc lấy hết dũng khí gõ cửa, trong lòng bất an.

Một phút sau, cửa phòng chậm rãi mở ra.

Địch Nam cup mắt nhìn xuống, tầm mắt vẫn không thấy rõ gương mặt của người đứng trước cửa nhưng qua quần áo cũng có thể đoán được là ai.

“Hôm nay không phải cuối tuần.”

“Em, em biết, nhưng mà...”

Mộ Nhạc Nhạc vuốt vuốt mái tóc ngắn.

“Đi cắt tóc nên em về muộn.”

Địch Nam vốn định dạy dỗ cô vài câu nhưng cửa phòng nhà hàng xóm lại phát ra tiếng động nên anh đành kéo Mộ Nhạc Nhạc vào phòng khách.

Dưới ánh đèn sáng trưng, Địch Nam chăm chú nhìn hai má Mộ Nhạc Nhạc, trong đầu hiện lên hình ảnh lúc cô say rượu. Buổi tối hôm đó mưa phùn không ngớt làm ướt mái tóc cô, đồng thời để lộ ra dung nhan xinh đẹp khác với lúc trước, nhưng Mộ Nhạc Nhạc không hề hay biết.

Mộ Nhạc Nhạc phát hiện trên mặt thầy Địch không có biểu hiện của niềm vui bất ngờ hay ngạc nhiên. Cô bĩu môi, biết ngay là Hàn Tư Viễn và Trương Tiểu Tới lừa mình mà, hừ, mê người hay là thước đo sắc mặt người đây?

“Theo quy định của hiệp nghị thư, em đã vi phạm một lần. Nếu bây giờ em chọn đi về thì thầy sẽ không ghi lại trong hồ sơ.”

Địch Nam phải ngăn lại hành vi của Mộ Nhạc Nhạc, bởi vì cô bé này thật không biết thế nào là hạn chế.

“...”

Mộ Nhạc Nhạc cắn cắn môi, có chút oan ức.

“Người ta cố ý cắt tóc vì thầy Địch, ngồi hơn ba giờ, cổ đã mỏi nhừ, thầy Địch làm tổn thương trái tim yếu ớt của em...”

“Mọi người trong toà nhà đều là giáo sư, chẳng lẽ em muốn bị đuổi học?”

Địch Nam mềm lòng, nói ra điều mình lo lắng.

“Được rồi, được rồi, em đi là được...”

Mộ Nhạc Nhạc chậm rãi từ từ xoay người, đi về phía cửa ra.

“Muộn như vậy em đi đâu?”

Địch Nam nhẹ giọng gọi lại.

“Về nhà. Tuy rằng không còn chuyến xe cuối cùng, tuy rằng em không mang chìa khoá nhà, tuy rằng bố mẹ đang ngủ, nhưng lúc em về sẽ gọi bố mẹ dậy.”

Mộ Nhạc Nhạc cố ý ra vẻ thật tội nghiệp, lén đưa mắt nhìn đồng hồ treo tường, mới mười hai giờ, bố mẹ chắc là vẫn còn đang chơi mạt chược.

“...”

Địch Nam day day huyết Thái Dương.

“Quên đi, lần sau không được lấy lí do này nữa.”

Mộ Nhạc Nhạc hé miệng cười thâm, bụng cô phát ra tiếng ùng ục.

Địch Nam liếc cô một cái, Mộ Nhạc Nhạc nháy mắt mấy cái, chờ đợi thầy Địch nói: Nhạc Nhạc em chờ một chút, thầy đi làm cơm.

“Đi nấu mì đi, đúng lúc thầy cũng đói bụng.”

“...”

Mộ Nhạc Nhạc đáp lời, nhanh nhẹn đi vào phòng bếp. Lúc trước cô hứa hẹn chu toàn việc nhà, nhưng thực ra cô ngoài việc làm một con sâu gạo ra thì chẳng biết làm gì cả.

Trong tủ bát có rất nhiều thùng mì ăn liền được để sẵn đó. Cô mừng thầm trong lòng, thật tốt quá, mì tôm có thể ăn ngay.

“Cho hai quả trứng gà vào.”

Ngoài phòng khách truyền đến mệnh lệnh mới nhất.

“...”

Mộ Nhạc Nhạc kiên trì đáp ứng. Sau đó đứng trước bếp gas thì lại phát hiện ra kiểu bếp không giống với nhà mình, cô không biết vặn bên nào mới có thể lên lửa.

Mười phút sau, cô cuối cùng tìm được phía dưới nồi, ngọn lửa cũng “Tạch tạch” bùng lên, bước đầu tiên đã hoàn thành.

“Thầy Địch, trứng gà ở đâu?...”

“Trong tủ lạnh không có sao?”

Mộ Nhạc Nhạc sau khi tìm thử lắc lắc đầu.

“Thôi vậy, cứ đun sôi nước đi.”

“...”

Mộ Nhạc Nhạc quay đầu nhìn về phía đồ ăn đã bị mình xé đi lớp giấy gói, đùa giỡn người sao?

Cô lập tức ném “tàn cốt” không còn nguyên vẹn vào thùng rác, một lần nữa lấy từ tủ bát ra hai gói mì, cắn đũa, đứng ở trước nồi chờ nước sôi.

Chờ mãi chờ mãi, khi nước sắp sôi thì...

“Mấy lọc nước ở trong phòng khách, em ở phòng bếp làm gì?”

Địch Nam nhìn thời gian, nửa giờ còn chưa nấu xong mì ăn liền?

“?!”

Mộ Nhạc Nhạc cào vào tường phát tiết, dừng hỏi tại sao cô lại phải đợi trong bếp, cam tâm tình nguyện!

Bốn mươi phút sau, hai người rốt cục cũng được ăn cái thứ tên là thực phẩm tiện lợi...

Địch Nam ngồi trước bàn ăn, vừa xem báo vừa ăn mì, hoàn toàn không chú ý đến bộ dáng chật vật của Mộ Nhạc Nhạc.

Mộ Nhạc Nhạc liếc mắt nhìn lên thầy Địch, tuy rằng chỉ là ăn mì ăn liền, nhưng đây là lần đầu tiên hai người ngồi ăn cơm cùng nhau, hi.

Địch Nam lật xem trang báo.

“Cắt tóc ở đâu?”

“Khụ khụ khụ...”

Sợi mì thiếu chút nữa phun ra từ trong lỗ mũi Mộ Nhạc Nhạc.

Địch Nam thông thả ngẩng đầu, kiểu tóc đó có thể thấy được khả năng của người cắt. Hơn nữa mất hơn ba giờ sửa chữa một mái tóc ngắn, cấp bậc cũng không thể thấp. Sinh hoạt phí còn chưa đưa cô, Mộ Nhạc Nhạc lấy tiền đâu ra?

Mộ Nhạc Nhạc sờ sờ mũi, không dám nói cho anh là “Salon tạo hình thiết kế của Trương Tiểu Tới”, bởi vì cô đã xem bảng báo giá, cắt tóc hạng nhất tốn hơn một nghìn liền.

“Chỉ là, chỉ là một tiệm uốn tóc nhỏ ở gần trường học, tên không nhớ rõ nữa.”

Mộ Nhạc Nhạc nói bừa.

Địch Nam buông đũa, nhìn thẳng vào hai mắt cô. Mộ Nhạc Nhạc chột dạ né tránh ánh mắt anh, dừng nhìn, không nói được đâu, hu hu.

“Làm vợ chồng phải thẳng thắn trung thực với nhau, chuyện nhỏ như vậy mà em cũng muốn lừa thầy.”

Địch Nam cơ bản đã đoán ra ai là thủ phạm bảo Mộ Nhạc Nhạc nói dối, anh dễ dàng tha thứ cũng là có ý cả.

Mộ Nhạc Nhạc thấy anh không ăn nữa liền kéo nhẹ quần yếm đứng dậy, đứng thẳng như cán bút giống như một học trò phải chịu phạt.

“Em, em... hu hu...”

Nước mắt cô tuôn ào ạt, thầy Địch nghiêm khắc thật đáng sợ.

Địch Nam nhíu mày.

“Sao lại khóc?”

“Em cũng không muốn khóc, nhưng nước mắt không ngừng được...Hu hu...”

Mộ Nhạc Nhạc khóc nức nở đáp lời.

“...”

Địch Nam khẽ thở dài, phụ nữ luôn dùng nước mắt che dấu hành vi phạm tội, mà đàn ông chỉ có thể đầu hàng.

Anh kéo Mộ Nhạc Nhạc đến bên cạnh chân, rút ra mấy tờ khăn giấy để vào trong tay cô.

Mộ Nhạc Nhạc lau nước mắt, thấm nước mũi, xoa mí mắt, định vào WC, nhưng thầy Địch không cho phép đi nên cô vẫn không nhúc nhích đứng tại chỗ. Địa vị của cô trước mặt thầy Địch đúng là không phải thấp bình thường.

Địch Nam trầm tư không nói, kim phút “tích tắc” chuyển động, thời gian từng phút từng giây cực nhanh.

Khi anh nhìn đến bóng người bên cạnh, nghi hoặc nhìn lên.

“Em không đi ngủ sao?”

“ ... ”

Mộ Nhạc Nhạc đứng yên “hình chữ bát”, ôm bụng, rốt cục có thể đi rồi.

Cô chậm rãi xoay người, sợ động tác quá mạnh khiến cho nước tiểu phụt ra.

Địch Nam thấy động tác của cô quái dị, kéo cổ tay cô. Mộ Nhạc Nhạc vốn chưa đi được bước nào, bị lôi kéo liền “ **** a” nghiêng về phía sau, vừa vịn ngã ngồi trên đùi Địch Nam.

Mộ Nhạc Nhạc theo bản năng kẹp chặt chân, vừa muốn đứng dậy, một cánh tay đã ôm lấy thắt lưng cô.

Mặt cô hồng lên, vừa thẹn thùng vừa nghẹn nước tiểu.

Địch Nam nhìn chăm chú khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên và hàng lông mi cong cong của cô. Tìm một góc độ ôn nhu, anh đưa tay, nâng cằm cô lên.

Trong lòng Mộ Nhạc Nhạc kêu “bùm bùm” kinh hoàng, cô nhắm hai mắt. Địch Nam nhếch môi cười nhạt, cánh tay nắm thật chặt, đưa cô lại gần, khi mà môi cách môi còn không tới một milimet...

“Á... Chờ... Em muốn đi, đi WC trước...”

Mộ Nhạc Nhạc phút chốc mở mắt, tuy rằng không muốn bỏ qua thời khắc tốt đẹp như vậy nhưng không chịu nổi là vấn đề quan trọng hơn cần xử lý.

Vì thế, cô hấp tấp đẩy Địch Nam ra, nhắm phía WC.

“ ... ”

Địch Nam sờ sờ môi, cảm thấy khó hiểu với hành vi của chính mình, vừa rồi tự nhiên lại muốn hôn Mộ Nhạc Nhạc.

Đến khi Mộ Nhạc Nhạc giải quyết xong, “tao thủ lộng tư”(Vi: chỉnh trang nhan sắc đó) trong phòng rửa mặt một giờ đồng hồ, lại hít thở sâu rồi mới lấy hết dũng khí đi ra khỏi WC thì trong phòng khách đã không thấy bóng dáng của thầy Địch, hơn nữa cửa thư phòng đã đóng chặt.

Cô trề môi, dầm ngực dậm chân ảo não không thôi, hiếm khi thầy Địch chủ động! Aizz, bỏ lỡ thời cơ tốt rồi.

“Thầy Địch, ngủ cùng đi, dù sao giường lớn như vậy...”[rõ ràng là một cái giường đơn]

Mộ Nhạc Nhạc đứng ở ngoài thư phòng, đợi năm phút không thấy đáp lại, xem ra thầy Địch đã ngủ.

Cô suy sụp xuôi vai, ngâm nước tiểu thành hận thiên cổ!

Trong thư phòng, Địch Nam buông hai tay xuống, nằm ra bàn làm việc, nghe tiếng bước chân xa dần của Mộ Nhạc Nhạc... Đêm nay suýt thì phải nằm đất ngủ.

Ngày hôm sau sáng sớm bảy giờ.

Địch Nam đi chạy về, mua một ít điểm tâm, định gõ cửa đánh thức Mộ Nhạc Nhạc dậy cùng ăn sáng.

Gõ một tiếng mới phát hiện ra cửa phòng không khóa.

Anh đẩy cửa phòng, đúng như anh đoán, Mộ Nhạc Nhạc chắc chắn còn đang ngủ, hơn nữa tư thế ngủ tuyệt đối không đẹp.

Người cô nằm ở một bên giường, một chân đè lên chăn đệm, lộ ra đồ lót màu trắng in hoa tiết hoạt hình. Gối đầu rơi xuống đất, tóc buông xuống cạnh giường nhìn như sắp lăn xuống vậy.

Địch Nam cảm thấy tức cười, lặng lẽ tiến lại nhặt gối đầu lên phỉu phỉu, quay trở về chỗ, nâng đầu cô lên đặt trên gối.

Mộ Nhạc Nhạc thuận thế nằm im. Vì bình thường cô ngủ không yên lành nên áo sơ mi rộng thùng thình đã vắt sang một bên, nửa che đậy nửa lộ ra da thịt. Nhất là trước ngực phập phồng, trong lúc hít thở đều đều bắt đầu khởi động.

Khoẻ miệng Địch Nam chột khếp. Anh nghĩ Mộ Nhạc Nhạc trong mắt mình là một cô bé chưa trưởng thành nhưng dáng người lộ rõ dĩ nhiên phủ định quan điểm của anh. Anh xoa xoa hốc mắt, cảm phát sinh quan hệ là điều khoản một tay anh định ra, coi như người chịu tra tấn trước là anh.

Anh giữa chừng đổi nghề làm giáo sư lại không có chút gì là tấm gương người tốt, nghiêm khắc kiểm chế hành vi thường ngày của bản thân.

Mộ Nhạc Nhạc đang ngủ say, chếp chếp miệng, lại xoay người, vừa vặn quay sang phía Địch Nam nhìn thẳng, áo mở rộng, áo lót có in các họa tiết hoạt hình lộ ra không sót tí gì.

“...”

Địch Nam phút chốc xoay người, bước nhanh ra khỏi phòng ngủ, tiện tay đóng cửa lại. Cứ để cho cô ấy ngủ đi, muộn dù sao đối với cô ấy mà nói cũng là chuyện bình thường, cùng lắm thì giả vờ như chưa bắt được là xong.

Trong phòng học, điểm danh bắt đầu

Địch Nam nhìn về phía chỗ ngồi trống không của Mộ Nhạc Nhạc, rất không có nguyên tắc mà đánh dấu có (dấu tick)...

“Báo cáo chủ nhiệm lớp, Mộ Nhạc Nhạc tối hôm qua không về ký túc xá, có phải đã xảy ra chuyện gì không ạ?”

Bạn cùng phòng Tiểu Trương quan tâm đến sự sống chết của Mộ Nhạc Nhạc là phụ, đùa giỡn thầy giáo đẹp trai mới là mục đích.

Địch Nam ho nhẹ một tiếng.

“Nếu học sinh Mộ ngày mai không xuất hiện thì báo cảnh sát là được.”

“Có phải Mộ Nhạc Nhạc ban đêm tập kích bạch mã mà cô ấy yêu tha thiết?...”

Tiểu Hồng lẩm bẩm.

“Không thể nào, nhất thể làm sao dám đi hạ gục đàn ông? Mặc dù cậu ấy dám thật, bạch mã cũng chưa chắc theo.”

Tiểu Triệu phụ họa a dua.

“Mình rất hiếu kỳ bạch mã của cậu ấy là ai, hỏi cậu ấy cũng không nói. Còn nữa còn nữa, nghe nói Hàn Tư Viễn tạm biệt cậu ấy ở trước căn tin, không khéo lại rơi vào tay anh ta rồi.”

Tiểu Trương chưa xót nói.

“Ba!”

Một tiếng, Địch Nam nặng nề gấp lại sổ điểm danh, sau đó mặt không chút thay đổi rời khỏi phòng học.

Mà bên kia, Mộ Nhạc Nhạc còn đang ngủ say sưa, hồn nhiên không biết mình đã thành nhân vật tiêu điểm được các bạn học bàn luận.

13. Chương 13

“Toàn thể tân sinh viên năm nhất chú ý, sinh viên năm nhất chú ý, trước cuối tuần, mời các bạn đem bộ sách [giáo trình khoa] đến chỗ giáo viên chủ nhiệm để đổi lấy bộ giáo trình mới nhất.”

Đài phát thanh của trường Đại học liên tục phát tin này, lâu ơi là lâu.

“Chuyện gì thế này? Mua mới chưa được một tháng, còn chưa kịp bóc bao bì mà đã đổi sách mới à?”

Tiểu Triệu lười nhác nằm lên bàn.

“Để ý làm gì, một cái đĩa CD như vậy mà thu hơn một trăm đồng, đổi sách chả phải để cậu tiêu tiền à.”

Tiểu Trương nói.

“Đang tám chuyện gì vậy...”

Mộ Nhạc Nhạc bước vào phòng học ngay trước giờ ăn trưa.

“Đang nghe chương trình phát thanh, tối hôm qua cậu đi đâu ?...”

Tiểu Triệu vừa nói vừa ngẩng đầu, nhìn chăm chú mặt Mộ Nhạc Nhạc, sợ ngây người.

Nam sinh cả lớp đồng loạt nhìn Mộ Nhạc Nhạc, thì ra mắt tích cả ngày là để phẩu thuật thẩm mỹ? Không đúng, phẩu thuật thẩm mỹ cũng không nhanh như vậy.

Mộ Nhạc Nhạc chưa từng được người khác chú ý đến ngoại hình, bây giờ không chỉ có có mấy chục ánh mắt nhìn chăm chăm cô mà thậm chí còn có người phóng ra ánh mắt quyến rũ, cô thật đúng là chưa kịp thích ứng.

“Trở nên xinh đẹp rồi, chúc mừng cậu nha.”

Tiểu Hồng phản ứng bình thường nhất, bởi vì bạn cùng phòng của Mộ Nhạc Nhạc cũng không cho rằng cô xấu, chỉ cần bỏ quả đầu “Thành Long” đáng sợ đi thì sẽ trở thành cô sinh viên xinh đẹp.

“Chúng tớ ra sức khuyên cậu đi cắt tóc cậu thà chết cũng không chịu, ai ya, đây đúng là sức mạnh của tình yêu.”

Tiểu Trương thối thối đầu ngón tay.

“Cám ơn, hì hì...”

Mộ Nhạc Nhạc then thùng gãi gãi mặt, ít nhiều cũng nhờ “chị Hàn” chỉ vẽ, cô cuối cùng cũng có thể ngẩng đầu uốn ngược làm người!

Đài phát thanh tiếp tục phát tin “lấy cũ đổi mới”, hơn nữa yêu cầu phải giao sách cũ đúng hạn, rõ ràng là chuyện nhà trường phải chịu thiệt nhưng hình như rất được chú trọng.

Mộ Nhạc Nhạc ngẩng bật đầu lên, đĩa giáo trình?...Cô quên mất đã để ở đâu rồi.

Tiết học cuối cùng của buổi sáng là môn ngữ văn, phân tích hình thức quản lý gia tộc trong [Hồng Lâu Mộng].

Giáo sư đứng trên bục chậm rãi giảng bài, còn các sinh viên thì đang bận rộn việc riêng, đây là lợi thế ở đại học, chỉ cần bạn ngồi im lặng bên dưới, có nghe hay không cũng chẳng ai quản.

Thái độ Mộ Nhạc Nhạc lại khác thường, vừa chăm chú nghe giảng vừa ghi chép cẩn thận, bởi vì cô chỉ có thể học tập thật tốt, mới có khả năng được thầy Dịch gọi là “bà xã”, a ha ha.

Nhớ tới cảnh tối hôm qua được ngồi trên đùi thầy Dịch, khuôn mặt Mộ Nhạc Nhạc bắt đầu đỏ bừng như phát sốt, tiếc là chỉ thiếu chút xíu nữa thôi, ôi.

Một mảnh giấy nhỏ đặt lên sách giáo khoa của cô, cô quay đầu nhìn lại thì lại không thấy ánh mắt của người nào đáp trả.

Mở mảnh giấy ra — Chào bạn Mộ Nhạc Nhạc, tôi là XXX, ngồi ở phía sau bạn, đã để ý bạn rất lâu rồi.

“...”

Mộ Nhạc Nhạc cup mi mắt xuống, ngay cả họ cũng viết sai, hơn nữa đã nhập học một tháng hôm nay mới nói là để ý tới cô, ai mà tin.

Cô liếc mắt nhìn lại, một cậu sinh viên đang vẫy tay với cô, Mộ Nhạc Nhạc lấy một tờ giấy trả lời, gom lại thành một cục giấy to ném cho cậu sinh viên kia — thỏ không ăn cỏ gần hang (1), bạn tính ngộ đi.

Lại một mảnh giấy được ném về – mình là một con ngựa tốt, chỉ là không ăn cỏ sau lưng.

Khóe miệng Mộ Nhạc Nhạc giật giật — xin hỏi bạn ngựa tốt, lúc bạn quay đầu lại, cổ vẫn còn chờ bạn sao? Lần này mảnh giấy ném thẳng vào phía sau đầu Mộ Nhạc Nhạc — đều là bạn học, cho dù không đồng ý gặp gỡ qua lại với nhau, thì bạn ném mình như vậy cũng quá đau, hu hu!

Mộ Nhạc Nhạc hé miệng cười, cậu sinh viên kia không trả lời lại. Không tàn nhẫn một chút sao có thể nói lên nhân cách của mình. Người vợ chung thủy đó. Trong trường học, cô chỉ thích thầy Dịch và chị Hàn thôi.

Chuông tan học vang lên, Mộ Nhạc Nhạc vẫn là người chạy ra khỏi lớp đầu tiên, đã sớm đói đến văng đầu hoa mắt rồi.

Cô chạy xuống lầu, liền thấy Hàn Tư Viễn đứng dưới tán cây.

“Lại đây, vừa chạy vừa nói.”

Mộ Nhạc Nhạc không muốn dừng bước, gọi Hàn Tư Viễn chạy theo.

“...”

Hàn Tư Viễn lười nhác đuổi theo, nhướn mày.

“Tối hôm qua vận động quá sức à?”

“Chứ còn gì nữa, thiếu chút nữa làm cho tôi mệt chết, xương sống thắt lưng đều đau.”

Mộ Nhạc Nhạc nhớ tới tình cảnh lúc nấu mì, trong lòng thật sự chua xót.

Hàn Tư Viễn ngừng bước chân, nét cười thoáng cứng đờ.

“Không phải đùa chứ?”

Mộ Nhạc Nhạc thấy anh bất động, kéo khuỷu tay anh tiếp tục đi về hướng nhà ăn.

“Không sao, tuy rằng là lần đầu tiên nhưng trước lạ sau quen thôi, tôi sẽ cố gắng làm tốt hơn!”

Hàn Tư Viễn nhìn thấy vẻ mặt có ý cười của Mộ Nhạc Nhạc nhưng bản thân mình lại không cười nổi. Anh bỏ tay Mộ Nhạc Nhạc ra, lạnh lẽo nói.

“Cô đi trước đi, tôi còn có chút việc.”

Mộ Nhạc Nhạc lên tiếng trả lời.

“Muốn tôi chiếm chỗ ngồi hộ anh không?”

Hàn Tư Viễn nhìn chăm chú vẻ mặt bình tĩnh của cô. Anh vốn đã đoán được kết quả nhưng tâm tình lại có chút nặng nề. Tối hôm qua anh ở dưới lầu đợi một giờ, hy vọng cô đừng xuống dưới, lại hy vọng cô bị Dịch Nam đuổi ra, cảm xúc thật mâu thuẫn.

Mộ Nhạc Nhạc nhún mày.

“Này, anh làm sao vậy?”

“Bỏ đi, đi cùng luôn vậy.”

Hàn Tư Viễn bước chậm lại. Anh không nên làm chuyện này rắc rối hơn, sẽ càng đi ngược với dự tính ban đầu.

“Tôi muốn hẹn bạch mã đi xem phim, gần đây có bộ phim nào hay giới thiệu không?”

Mộ Nhạc Nhạc đang ăn cơm ngon lành, không thèm để ý xung quanh phóng đến những ánh mắt ghen tị không thiện cảm.

Mộ Nhạc Nhạc nghĩ: không trách được các bạn sinh viên vì bọn họ không biết Hàn Tư Viễn là đồng chí.

Hàn Tư Viễn thật sự là khâm phục tính chủ động của Mộ Nhạc Nhạc, hẹn hò đều do cô sắp xếp.

“Lát nữa tôi giúp cô tìm xem.”

“Cám ơn anh, anh đúng là người tốt! Nếu tôi có con, anh nhất định phải làm mẹ nuôi của nó nhé!”

Mộ Nhạc Nhạc cười ngốc nghếch, càng nói càng sai.

Hàn Tư Viễn sắc ho khụ một tiếng, lúc này mới nhớ ra đã nói dối rằng mình là đồng tính luyến ái.

“Này, chú ý cách dùng từ của cô.”

Mộ Nhạc Nhạc ra sức vỗ vào miệng.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi, lần sau tôi sẽ chú ý.”

Hàn Tư Viễn miễn cưỡng nhếch miệng, trêu chọc nói.

“Nếu đã là chị em với nhau, thời tiết nóng như vậy, cùng đi tắm đi.”

“?!”

Mộ Nhạc Nhạc trừng lớn mắt, nghĩ nghĩ.

“Cũng được đấy.”

“Khụ khụ khụ khụ...”

Hàn Tư Viễn phun ra một ngụm nước, tiểu quỷ này thật đúng là không phải vô tâm bình thường.

Mộ Nhạc Nhạc giúp anh vuốt ngực.

“Đừng căng thẳng, tôi hay nói đùa mà, hi hi...”

“...”

Hàn Tư Viễn đẩy bàn tay của cô ra, cúi đầu xét lại bản thân. Dù gì anh cũng là một cao thủ tình trường thế mà lại bó tay với tiểu quỷ này. Nguyên nhân là vì cô có lối suy nghĩ quá tùy hứng, hơn nữa cơ bản lấy bản thân làm trung tâm, hoàn toàn không có một chút nữ tính nên có như rụt rè và kín đáo.

“Ngày mai mặc váy đi, nam không ra nam nữ không ra nữ.”

Hàn Tư Viễn cho rằng vấn đề là ở cách ăn mặc.

“Váy? Tôi không có.”

Cô nhét một thìa cơm to vào miệng.

“Đừng nói với tôi là từ nhỏ tới lớn cô chưa mặc váy bao giờ đấy?”

Mộ Nhạc Nhạc lắc đầu. Lúc sáu tuổi có từng mặc nhưng từ khi lên tiểu học, ngoài lúc diễn trên trường ra, ba mẹ cấm cô mặc váy trên đường. Lý do: trên đường đầy rẫy lưu manh.

Hàn Tư Viễn cuối cùng cũng biết tại sao cô lại giống một thằng bé ngốc nghếch rồi, căn bản không ý thức được mình là con gái mà?

“Ngày mai, tôi đưa cô đi mua sắm.”

Giọng điệu Hàn Tư Viễn có vẻ chân thật đáng tin.

“Không được không được, ngày mai là cuối tuần rồi, tôi định mời bạch mã đi xem phim.”

Mộ Nhạc Nhạc suy sụp hạ bả vai, vẫn chưa biết thầy Địch có rảnh hay không nữa.

Vừa nghe lời này, Hàn Tư Viễn ném đôi đũa.

“Với ngoại hình như bây giờ của cô mà còn không biết xấu hổ muốn đi hẹn hò sao?”

“...”

Mộ Nhạc Nhạc ngẩng ngửa chiếc quần yếm thoải mái, cô vừa có được tự tin thì lại bị tan vỡ mất rồi.

“Tôi không có khiếu thẩm mỹ đúng không....”

“Xin đừng làm nhục hai chữ ‘thẩm mỹ’.”

Hàn Tư Viễn mặt không chút thay đổi trả lời.

“ ... ”

Mộ Nhạc Nhạc vò đầu bứt tai. Cô vẫn cho rằng mình rất thời thượng nhưng lại quên mất việc mình đang lớn lên.

“Nhưng tôi không có tiền. Bạch mã vẫn chưa cho tiền sinh hoạt phí...”

“Một tháng anh ta cho cô bao nhiêu tiền?”

“2000 tệ! Ra tay rất hào phóng đúng không?”

Mộ Nhạc Nhạc chớp mắt lia lịa, chờ anh ta ca ngợi bạch mã một phen.

“ ... ”

Hàn Tư Viễn biết vậy nên không nói gì, một năm Dịch Nam thu nhập không đến chục triệu tệ thì cũng là vài triệu tệ, có cần phải keo kiệt như vậy không?

“Tôi trả tiền, nhưng cô phải dùng thật. Thế là trả hết nợ nần...”

Hàn Tư Viễn cười nham hiểm nói.

Mộ Nhạc Nhạc không cần nghĩ nhiều lập tức gật đầu.

“Được! Tôi có sức, chỉ cần đừng bảo tôi nấu cơm giặt quần áo, dời núi cũng được!”

“ ... ”

Cô tuyệt đối không ngốc, chỉ là bản thân đã xem nhẹ chỉ số thông minh của Mộ Nhạc Nhạc.

Vì thế, hai người đã đạt được thỏa thuận trong tình trạng vui vẻ, nếu ngày mai bạch mã không rảnh, hai người sẽ đi dạo phố.

※ ※

Sau khi ăn xong, Mộ Nhạc Nhạc lấy đủ dũng khí, gửi cho thầy Dịch một tin nhắn. Hỏi anh ngày mai có thời gian rảnh gặp mặt hay không.

Dịch Nam nhìn chăm chú tin nhắn thật lâu, cuối cùng trả lời: tối mai hẹn sau.

Anh cất di động đi, day day huyết Thái Dương. Anh lẽ ra nên duy trì cuộc hôn nhân này thật tốt nhưng lại nhận ra bản thân quen sống cô đơn, mà vợ anh lại quá hồn nhiên.

Mộ Nhạc Nhạc thất vọng mở miệng, rõ là từ chối gặp mặt mà, cảm giác mới kết hôn của anh ở đâu rồi vậy? Hu hu.

Nhưng, cô lập tức thoát khỏi tâm trạng thiếu não. Tà tâm không nản trong lòng lại gửi đi một tin nhắn [nhưng nội dung không hoàn toàn là thật]: Em giúp thầy quét dọn vệ sinh, đem chăn nệm ra phơi nha? Chuyện giặt giũ em rất thành thạo.

Dịch Nam: không cần, tôi thuê người làm theo giờ.

Mộ Nhạc Nhạc: Vậy, có cần em giám sát người thầy thuê không?

Dịch Nam bất đắc dĩ mỉm cười: đầu tuần có bài kiểm tra, em đã chuẩn bị đến đâu rồi?

Mộ Nhạc Nhạc:..

Vấn đề này quá gay go, cô thật sự không trả lời nổi, đành phải để điện thoại di động qua một bên. Khi nào thầy Dịch mới có thể thích mình đây? Haiz, cô càng không biết bản thân có thể mặt dày mày dạn chống đỡ đến ngày nào đây.

Thầy Dịch ngồi trong văn phòng, ngón tay gõ gõ mặt bàn, nghĩ đến vẻ mặt mắt mát của Mộ Nhạc Nhạc, quyết định gặp mặt, nhưng khi anh mở di động ra, điện thoại vừa vụn vang lên, anh tưởng Mộ Nhạc Nhạc gọi tới, thuận tay liền bấm nút nghe.

“Được rồi, ngày mai gặp.”

“Tiểu Nam? Anh đang nói chuyện với ai vậy?”

Phương Dung nghi hoặc hỏi.

Địch Nam khoe miệng mím lại, ngữ khí nhanh chóng trở nên lạnh như băng.

“Có việc gì sao?”

“Cũng không có chuyện gì, chỉ là bỗng nhiên nhớ anh...”

“Cô Phương à, tôi cho rằng giữa chúng ta không nên nói những chuyện như thế này.”

Địch Nam nghiêm mặt nói.

“Được rồi, được rồi.”

Không nói chuyện tình cảm, có chuyện phải làm phiền anh, hơn nữa chỉ có anh mới có thể làm, dù sao cũng đừng từ chối em.”

“Nói.”

“Bố em nằm viện, phải phẫu thuật tim. Ông muốn trước khi làm phẫu thuật được gặp anh vì em vẫn chưa nói với ông chuyện chúng ta chia tay. Huống chi, bố em bây giờ không chịu nổi kích động, xin anh giúp em đi Tiểu Nam...”

Địch Nam trầm mặc một lát, nói thật, bố của Phương Dung đối xử với anh rất tốt, cũng từng giúp anh cảm nhận được một phần tình thương ấm áp của người cha, anh không nhẫn tâm làm thế với người lớn được...

“Chỉ một lần này thôi.”

Phương Dung mừng thầm, nói rõ địa chỉ bệnh viện địa chỉ và thời gian gặp mặt ngày mai. Tuy rằng ý nghĩ này rất bất hiếu, nhưng bố sinh bệnh có vẻ như là cái cớ duy nhất để gặp Địch Nam.

(1): ý Mộ Nhạc Nhạc không bao giờ thích người quen, người ở gần bên mình.

14. Chương 14

Sáng sớm ngày thứ sáu cuối tuần.

Mộ Nhạc Nhạc đợi ở cổng trường, gấp mấy cái liễn.

Chờ đợi chờ phút, bước đến cũng là một Hàn Tư Viễn thiếu ngủ.

Nhưng mà, Mộ Nhạc Nhạc sau khi nhìn thấy anh chẳng những có xe, mà lại còn là xe thể thao, lập tức tỉnh táo lại.

“Gần đây xe thể thao đang đại hạ giá sao?”

“Ừ, mua sữa tặng xe thể thao, mau lên đây.”

Hàn Tư Viễn lười biếng đang ngồi ghé trên.

Mộ Nhạc Nhạc cũng không hỏi nhiều, ngoan ngoãn ngồi vào ghế bên cạnh người lái.

Sáng sớm với làn gió nhẹ mát mẻ thổi bay mái tóc ngắn tự nhiên của Mộ Nhạc Nhạc, cô hít một hơi thật sâu.

“Đã lâu không được ngửi mùi của không khí trước chín giờ, hương vị thật tuyệt...”

“Địch Nam để cho cô đến muộn?”

Hàn Tư Viễn nhẹ giọng cười, anh không muốn hiểu rõ tính của Dịch Nam nhưng cuối cùng lại suốt ngày chú ý tới anh ta.

“Xinh đẹp như tôi, vốn tưởng rằng gả cho thầy Dịch là có thể tốt nghiệp thuận lợi, hoá ra tương lai mờ mịt aizzz.”

Hàn Tư Viễn nao nao.

“Cô theo đuổi anh ta vì điều đó ư?”

Mộ Nhạc Nhạc không trả lời, bởi vì cô chưa từng suy nghĩ cô theo đuổi là thế nào.

“Điểm nào của Dịch Nam đáng để cho cô say mê như vậy?”

Hàn Tư Viễn mở miệng.

Mộ Nhạc Nhạc nhìn trời nháy mắt.

“Tôi từ nhỏ đã muốn gả cho thầy giáo, khó khăn lắm mới gặp được một người vừa đẹp trai lại trẻ tuổi, đương nhiên muốn xuống tay, nhưng mà...”

Cô chán nản nghiêng đầu

“Thầy Dịch muốn từ chức không làm nữa.”

Hàn Tư Viễn yên lặng chớp mắt một cái, đáp lời, nguyên nhân anh ta muốn rời đi chắc là có liên quan đến mình. Nhưng anh xem thường Dịch Nam, vì sao không thể đổi đầu thẳng thắn với anh như một người đàn ông bình thường, chỉ biết một mặt nhường nhịn, làm cho anh càng phản cảm.

Mộ Nhạc Nhạc lấy từ trong túi ra hai cái kẹo mút, xé giấy gói kẹo đưa tới trước mặt Hàn Tư Viễn, nói.

“Vị chocolate, há miệng.”

Hai mắt Hàn Tư Viễn nhìn thứ thực phẩm dành cho nhi đồng mà mười mấy năm không hề chạm đến, cúi đầu ngậm lấy. Anh dùng đầu lưỡi giữ kẹo ở một bên má, trong miệng tràn ngập vị bơ sữa ngọt ngào, dường như trở lại thời thơ ấu vô ưu vô lo.

Mộ Nhạc Nhạc tự bóc một cái kẹo que vị ô mai đặt ở trong miệng, ngón tay xoay tròn cái que, phát ra tiếng vang “lốc cốc”.

Đèn đỏ sáng lên, Hàn Tư Viễn ghé mắt nhìn về phía cô, cô gái này cho anh một loại cảm giác trước nay chưa từng có. Không phải vẻ bên ngoài, không phải dáng người, mà là cá tính không hề có cá tính của cô ấy, sẽ không mang đến gánh nặng gì cho đàn ông. Nói khó nghe thì, bảo đến thì đến bảo đi thì đi, không cần lo lắng xem liệu cô có tức giận hay không, bởi vì cô là kiểu người ngốc nghếch vô tư.

Nghĩ vậy, Hàn Tư Viễn bỗng nhiên dừng xe ở bên đường, tay chỉ về hướng một quán điểm tâm cách đó không xa.

“Tôi muốn ăn bánh rán, đi mua đi.”

Mộ Nhạc Nhạc xoay người nhìn lại, quán điểm tâm Trường Long. Cô thật sự không muốn đi, nhưng thấy bộ dáng nghiêm túc nhất định phải ăn của Hàn Tư Viễn, cho nên cô xuống xe, chạy một mạch về phía quán điểm tâm.

Hàn Tư Viễn nhìn bóng dáng cô trong dòng người đang chen chúc, đôi môi khẽ nhếch như có như không.

Mười phút sau, mộ Nhạc Nhạc cầm hai cái túi ni lông nóng hôi hổi chạy về, còn chưa lên xe đã đưa ngay bánh rán cho Hàn Tư Viễn.

Hàn Tư Viễn nhìn cái túi trong tay kia của cô, chỉ chỉ.

“Đổi đi.”

Mộ Nhạc Nhạc bĩu môi, không tình nguyện đưa cái túi, không quên cắn nhai.

“Anh đúng là một đứa nhỏ thất thường.”

Hàn Tư Viễn thì cười đến thật sung sướng, thò người ra đẩy cửa xe.

“Vài cái bánh rán đổi mấy bộ quần áo, cô còn không vừa lòng?”

“Thích thích thích, thắng lợi trở về, hi.”

Mộ Nhạc Nhạc nghĩ đến việc này lại vui vẻ, đương nhiên buôn bán có lời.

Hàn Tư Viễn phải lái xe, cho nên Mộ Nhạc Nhạc biểu hiện vô cùng chân chó, dùng đũa gấp bánh rán đút cho Hàn Tư Viễn ăn. Hàn Tư Viễn cảm thấy hương vị của bánh rán rất kém, nhưng vẫn ăn hết toàn bộ.

Khoẻ miệng anh bỗng nhiên chột khớp, độ dễ dàng tha thứ của Mộ Nhạc Nhạc hơn hẳn những người con gái bình thường, vậy chẳng phải là, bất kể Dịch Nam bắt nạt cô ấy như thế nào, cô ấy cũng nhất định không chủ động yêu cầu li hôn hay sao?

Mà cách duy nhất chính là khiến Dịch Nam vứt bỏ Mộ Nhạc Nhạc, nhưng anh lại không đành lòng thấy tiểu quỷ này đau lòng khổ sở.

“Nếu tôi không phải đồng tính luyện ái thì cô nghĩ sao?”

Mộ Nhạc Nhạc cho Hàn Tư Viễn ăn no, cuối cùng có thể ăn điểm tâm, cô cắn một miếng bánh rán thật to, nhồm nhoàm mở miệng.

“Tôi đây sẽ không để ý đến anh, thầy Dịch sẽ không vui.”

“...”

Nha đầu chết tiệt kia, trả lời thật là trực tiếp.

※※

Hàn Tư Viễn dừng xe ở ngoài phố buôn bán, dẫn Mộ Nhạc Nhạc tiến vào thiên đường mua sắm của xã hội thượng lưu.

Mộ Nhạc Nhạc há hốc miệng, phố này là cấm khu của người nghèo. Các danh phẩm của thế giới đều hội tụ ở đây, trong tủ kính trưng bày các kiểu trang phục mới nhất, hở ra là hàng ngàn hàng vạn tệ. Cô chưa bao giờ đến những nơi như thế này chịu kích thích. Dù có đến, cũng là xem kiểu dáng mới nhất, sau đó lại đi mua hàng nhái giống y hệt nhưng rẻ hơn.

Cô kéo kéo tay áo của Hàn Tư Viễn.

“Nơi này là khu của ‘người da đen’ đấy, chúng ta mau đi thôi.”

Hàn Tư Viễn lấy từ trong ví ra một cái thẻ tín dụng, ánh vàng rực rỡ trong ánh mặt trời phát ra ánh sáng chói mắt.

Mộ Nhạc Nhạc nheo mắt, vẻ mặt không kiên nhẫn.

“Có tiền cũng không phải để dùng như vậy, không nên không nên, nếu sớm biết anh sẽ dẫn tôi đến đây mua quần áo thì tôi tuyệt đối không đi.”

Hàn Tư Viễn nhú mày, lần đầu tiên ở trước mặt anh phụ nữ có phản ứng mâu thuẫn kiểu này, cũng có người ra vẻ rụt rè, nhăn nhó vài câu sau đó mua cũng không ít.

“Cô tiết kiệm cho ai? Tôi cũng không phải chồng cô.”

“Chính vì anh không phải chồng tôi nên tôi mới tâm bình khí hòa(bình tĩnh) nói chuyện, nếu phải, dám cả gan chà đạp tiền như vậy tôi còn chả đánh anh gãy chân ấy chứ!”

Mộ Nhạc Nhạc nghiêng răng nghiêng lợi nắm tay.

“...”

“Vậy cô muốn đi đâu?”

Hàn Tư Viễn vô lực nói.

Mộ Nhạc Nhạc ngoắc ngoắc ngón tay.

“Theo tôi đi, kiểu dáng đa dạng hơn, tuyệt đối đều là tinh phẩm!”

Hàn Tư Viễn bán tín bán nghi, đi theo cô. Sau khi đi qua hai con đường, Mộ Nhạc Nhạc chỉ hướng một ngã tư đường đông đúc nhộn nháo, trong mắt loé lên ngọn lửa vui sướng.

“Lại đây nào, oa, cuối tuần thật là đông người...”

Hàn Tư Viễn mặt không chút thay đổi ngược mắt nhìn, nhìn về phía kia thấy một biển quảng cáo màu đỏ bán buôn trang phục kiểu mới nhất, mười tệ trở lên.

“...”

Ông trời ơi!

Mộ Nhạc Nhạc hoạt động hoạt động mắt cá chân, chuẩn bị chạy lấy đà, nhằm phía thiên đường mua sắm cô yêu nhất, lại bị Hàn Tư Viễn kéo quần yếm.

“Làm sao vậy làm sao vậy?”

Cô vừa quay đầu, thấy hấn vẽ mặt xanh xao.

Hàn Tư Viễn búng một ngón tay.

“Tôi không mang tiền mặt, đi rút tiền trước.”

Anh biết nơi này không thể quét thẻ.

Mộ Nhạc Nhạc đáp lời, nhắm mắt theo đuôi đi theo sau anh, không quên lải nhải vài câu.

“Cái gì chứ, có ba trăm là có thể mua một bao lớn. Còn nữa, sao anh ra khỏi cửa mà lại không mang tiền mặt? Ngộ nhỡ đói bụng ngay cả bánh quẩy cũng không mua nổi.”

“Im miệng.”

“Ồ.”

Thật bất hạnh, máy rút tiền bên ngoài ngân hàng có trục trặc, cho nên Hàn Tư Viễn đi vào đại sảnh của ngân hàng. May mà bây giờ là mười giờ sáng nên trong ngân hàng ngoại trừ nhân viên công tác bận rộn ra thì cơ bản không có mấy khách hàng.

Mộ Nhạc Nhạc ngồi ở ghế nghỉ ngơi chờ Hàn Tư Viễn, trong lúc vô tình nhìn về phía người đàn ông trung niên bên cạnh. Cô nhìn người ta nhiều hơn một cái liếc mắt, chủ yếu bởi vì người đàn ông này mặc áo gió giữa trời nóng, biểu tình cũng cực kỳ nghiêm trọng.

Người đàn ông thì trừng mắt nhìn Mộ Nhạc Nhạc một cái, ánh mắt cực kỳ hung ác.

Mộ Nhạc Nhạc nuốt nuốt nước miếng, tính đứng dậy đổi chỗ ngồi, nhưng người đàn ông trung niên kia lại kéo cổ tay cô. Mộ Nhạc Nhạc theo phản xạ thét lên một tiếng chói tai, phản thanh tức khắc vọng lại trong phòng giao dịch trống trải.

Cùng với một tiếng nổ “bùm”, đèn thủy tinh trên trần nhà bị đạn bắn cho tứ phân ngũ liệt (văng tung toé), cũng suýt nữa xuyên thấu màng tai Mộ Nhạc Nhạc, cô liên tục kêu to, nhất thời sợ tới mức chân mềm nhũn.

Hàn Tư Viễn ngoái đầu nhìn lại cả kinh, chỉ thấy người đàn ông đeo mặt nạ, một tay giữ chặt cổ Mộ Nhạc Nhạc, một tay cầm súng máy bắn tự động.

Không ngờ, bọn họ thế mà lại gặp phải bọn côn đồ cướp ngân hàng.

Hai gã đồng lõa cầm súng trường trong tay từ trong toilet đi ra, một kẻ bắt cóc nháy mắt đánh ngã bảo vệ xuống đất, một kẻ khác lệnh cho nhân viên công tác kéo rèm cửa cửa ra vào phòng giao dịch.

Trong khoảnh khắc, tất cả nhân viên công tác cùng với vài khách hàng đã bị kẻ bắt cóc “thuận lợi” khống chế.

“Hàn Tư Viễn, hu hu... Cứu tôi...”

Mộ Nhạc Nhạc khóc không thành tiếng, thật đáng thương!

Hàn Tư Viễn vừa muốn tiến lên một bước, một kẻ bắt cóc khác đã dí nòng súng vào ngực anh, sau đó lấy ra một bộ còng tay ở bên hông, móc mạnh chân Hàn Tư Viễn. Hàn Tư Viễn kìm chế, vốn định lén bước ba bước, đề vào nút báo cảnh sát giấu dưới thảm trải sàn. Dù sao đây cũng là địa bàn nhà mình nên anh tất nhiên quen thuộc cấu tạo bên trong của ngân hàng. Nhưng kẻ bắt cóc cũng rất khôn, giờ báng súng lên đánh ngất anh rồi ngay sau đó dùng còng cổ định tay anh ra sau lưng.

Mộ Nhạc Nhạc nhìn kỹ trán Hàn Tư Viễn chậm rãi chảy máu, sợ tới mức hồn phi phách tán, khóc cũng không ra tiếng.

Kẻ bắt cóc để một cái túi bệnh hồng lam ra trước mặt nhân viên tài vụ, dùng súng chỉ về hướng nhân viên công tác bên trong.

“Mở két an toàn ra!”

Ngân hàng chọn dùng thủy tinh chống đạn, nhưng chưa có ai tự mình kiểm chứng khả năng chống đạn của thủy tinh. Nhân viên công tác trẻ tuổi giờ hai tay lên cao, nơm nớp lo sợ mở miệng.

“Chỉ, chỉ có hai vị tổ trưởng đồng thời đưa vào mật mã, mới mới có thể mở két an toàn...”

“Phí lời! Vậy gọi hán mở ra đi!”

Kẻ bắt cóc cực kỳ hung ác, nhưng không biết có phải thiếu kinh nghiệm hay không, lại đánh vào thủy tinh chống đạn, khiến cho hệ thống báo nguy tự động “oang oang” kêu to.

Nhân viên công tác bị dọa ngất tại chỗ, còn lại vài tên nhân viên công tác thì ngồi xồm trong góc. Thật ra mọi người trong này đều an toàn, chỉ khổ bảo vệ và người dân vô tội.

Hành động của Mộ Nhạc Nhạc bị khống chế, thậm chí bị kẻ bắt cóc giữ chặt đến trắng bệch. Cô chỉ nhìn thẳng Hàn Tư Viễn đang chảy máu không ngừng, trong lòng rất sợ hãi, sợ đến thần kinh chết lặng, đều tại cô, đều tại cô, sao nhất định phải đến đây mua đồ cơ chứ!

Vài phút sau, hơn mười chiếc xe cảnh sát bao vây bên ngoài ngân hàng.

“Người ở bên trong nghe rõ đây! Các người đã bị cảnh sát bao vây, lập tức buông vũ khí, thả con tin! Lập tức đầu hàng!”

Cảnh sát giờ loa lên cao nói lớn, theo sách võ thuật thì phải đe dọa trước đã.

Cùng thời gian.

Địch Nam mới vừa đi đến cổng bệnh viện, di động vang lên.

“Có việc gì?”

Tuy rằng anh nhận điện thoại, nhưng thái độ lạnh như băng.

“Tiểu Nam ơi, Tư Viễn, Tư Viễn nó...”

Bên kia điện thoại truyền đến giọng nói nghẹn ngào đứt quãng, lão giả hiển nhiên đang rất bất lực.

Địch Nam dừng bước, lần đầu nghe thấy ngữ khí bất an như vậy của bố, cổ họng cũng khàn khàn dữ dội.

“Đừng có gấp, rốt cục là đã xảy ra chuyện gì?”

“Tư Viễn gặp phải cướp ngân hàng, thông qua giám thị bên trong thì, nó ngã trên mặt đất, từ ngân hàng có phát ra hai tiếng súng vang...”

Hàn Kiến Quốc còn chưa nói dứt lời, trái tim đã không chịu đựng nổi, bên kia điện thoại tức khắc vang lên tiếng ồn ào.

“Này này?...Bố!?”

Địch Nam trong mắt hiện lên một chút hồi hộp, không ngờ lại thốt lên một tiếng “bố”.

Quản gia vội vàng nhận điện thoại.

“Báo cáo đại thiếu gia, lão gia bệnh tim tái phát, cần lập tức cấp cứu, lát nữa sẽ liên lạc với cậu sau.”

Địch Nam cúp điện thoại, nhảy lên xe, vừa khởi động động cơ vừa lên mạng xem tin tức hôm nay, rất nhanh tìm ra được địa chỉ của ngân hàng. Anh nhấn ga, tăng tốc chạy tới nơi xảy ra chuyện không may.

15. Chương 15

Trước cửa chi nhánh ngân hàng Minh Đại, cảnh sát giao thông phối hợp với cảnh sát hình sự sơ tán đám đông. Đúng vào ngày cuối tuần, trên đường người đi lại nườm nượp, cảnh sát thì bao vây phong tỏa càng khiến xe cộ và đám đông thêm hỗn loạn.

Theo nguồn tin đáng tin cậy của cảnh sát, bên trong ngân hàng có ba tên cướp, uy hiếp tổng cộng mười lăm con tin. Trong đó có bảy người dân và tám nhân viên ngân hàng. Toàn bộ bọn bắt cóc có súng máy bán tự động SKS, có khoảng mười khối bom và thuốc nổ. Nói cách khác, ba tên bắt cóc với tình trạng đạn được đầy đủ có thể hạ gục mười lăm con tin dễ như trở bàn tay.

Bọn bắt cóc cực kỳ gian xảo, không chỉ phá hủy toàn bộ camera giám sát ở đại sảnh mà còn khống chế hệ thống khởi động rồi kéo xuống một cánh cửa điện tử cực kì kiên cố, ngăn cách hoàn toàn với bên ngoài.

“Nhất thiết không được làm tổn hại đến con tin! Đưa ra điều kiện đi, chẳng qua các anh cần tiền mà thôi, đừng để xảy ra án mạng. Số điện thoại của tôi là XXX... ngoài cửa chờ câu trả lời thuyết phục.”

Chuyên gia đàm phán từng bước hướng dẫn nói.

Đội trưởng đội cảnh sát nhận được điện thoại khẩn cấp.

“Ái gì? Con trai của chủ tịch ngân hàng Minh Đại cũng ở bên trong sao?!”

Hệ thống giám sát hình ảnh trước khi mất tín hiệu đã lấy được hình ảnh giao dịch bên trong, nhưng chỉ có hình ảnh của ba mươi giây cuối cùng. Chủ tịch ngân hàng Minh Đại bệnh tim tái phát trước khi được đưa vào phòng phẫu thuật đã đưa ra chỉ thị tuyệt đối phối hợp — muốn bao nhiêu tiền thì cứ đưa hết cho bọn chúng, ông chỉ muốn con trai bình an vô sự.

Mà lúc này người có quyền quyết định cao nhất, chính là Địch Nam.

Chuyên gia đàm phán cắt điện thoại di động đi, kéo kéo cà vạt đi về hướng đội trưởng đội cảnh sát.

“Kẻ bắt cóc rất tham lam, vừa mở miệng là đòi hai trăm triệu tệ. Minh Đại không phải là ngân hàng nhà nước, hay là liên hệ với người phụ trách ngân hàng trước đã.”

Cảnh sát nhanh chóng liên lạc với giám đốc chi nhánh ngân hàng Minh Đại, mà giám đốc chi nhánh nhận được tin ngân hàng gặp chuyện xấu đang trên đường chạy đến ngân hàng. Nhưng lúc này anh ta vẫn chưa biết con trai của chủ tịch cũng đã trở thành con tin, anh ta vì muốn giảm tổn thất của ngân hàng đến mức thấp nhất nên đã dùng thái độ đúng mực nói với cảnh sát.

“Đùa phải không? Trong chi nhánh làm sao có thể có hai trăm triệu tiền mặt, xin các anh cảnh sát tiếp tục thương lượng. ”

“Đội trưởng, con trai lớn của chủ tịch ngân hàng Minh Đại đã đến hiện trường, có cho qua không?”

Cảnh sát trình lên chứng minh thư của Địch Nam.

“Đưa người nhà đến đây nhanh một chút đi! Chúng ta đều đang đợi người có thể giải quyết đây!”

Đội trưởng thô bạo la to.

Năm phút sau, Địch Nam đi vào khu vực nguy hiểm bị phong tỏa.

Đội trưởng đội cảnh sát lập tức đem tình hình hiện tại cùng với từng yêu cầu của bọn cướp nói rõ.

Địch Nam suy nghĩ trong chốc lát, nói.

“Tiền không phải là vấn đề, nhưng bên trong ngân hàng Minh Đại sử dụng hệ thống bảo vệ cao cấp nhất. Một khi hệ thống khởi động, mật mã của két sắt và kho dự trữ sẽ tự động tạo ra một chuỗi mật mã mới, bây giờ ngoại trừ số tiền mặt trên bàn thì một đồng cũng không lấy được.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Trừ khi cảnh sát có biện pháp lấy được lòng tin của bọn cướp, lệnh cho bọn chúng tự nguyện mở khóa cửa điện tử ra. Chỉ cần tất cả mọi người được bình yên vô sự, hai trăm triệu tiền mặt ngân hàng chúng tôi có thể giao.”

Địch Nam nói rõ toàn bộ ý mình một cách rõ ràng dễ hiểu, tầm nhìn từ đầu đến cuối vẫn dán trên cánh cửa điện tử kín không hề hở.

“Còn nữa, mặt kệ các anh dùng biện pháp gì, trước tiên phải cứu được Hàn Tư Viễn ra, nếu không thì vãi xu tôi cũng không đưa ra.”

Ám lượng của Địch Nam không lớn nhưng lại mang theo một thái độ không dễ phản bác lại.

Khi cảnh sát biết ngân hàng Minh Đại tự nguyện đưa tiền chuộc tự nhiên rất sẵn lòng phối hợp, bây giờ là nhờ chuyên gia đàm phán tiến thêm một bước thương lượng.

Địch Nam yêu cầu xem hình ảnh giám sát, vì cho tới lúc này, cảnh sát còn chưa thể nhận định Hàn Tư Viễn rốt cuộc là sống hay chết.

Khi một gương mặt quen thuộc lướt qua, vẻ mặt Địch Nam sửng sốt, Mộ Nhạc Nhạc rõ ràng cũng ở trong ngân hàng.

Chuyên gia đàm phán vừa muốn liên lạc điện thoại với bọn cướp, Địch Nam đưa tay ngăn lại, ánh mắt vẫn như cũ dừng lại trước màn hình giám sát.

“Nói với bọn chúng, tôi đồng ý dùng bản thân mình trao đổi với hai con tin trong đó.”

“Xin hỏi còn có người nào à?”

Mấy vị cảnh sát đều hướng ánh mắt nghi hoặc nhìn, Địch Nam là con tin bọn bắt cóc vừa ý nhất, nhưng anh làm vậy tương đối nguy hiểm.

“Là vợ của tôi, Mộ Nhạc Nhạc.”

Địch Nam bình tĩnh lên tiếng, tình hình của Mộ Nhạc Nhạc cực kỳ nguy hiểm.

“? !”

Đến người xa lạ cũng phải nói, mấy tên cướp này đúng là có điểm quá may mắn, không những uy hiếp được con trai thứ hai của chủ tịch ngân hàng mà còn có cả vợ của cậu cả.

Chuyên gia đàm phán tiếp tục thương lượng với bọn bắt cóc lần nữa, trải qua một giờ thương lượng, bọn bắt cóc vẫn không chịu mở cửa điện tử, càng không tin lý do tử sắt sẽ tự động tạo thành một chuỗi mật mã mới. Bọn chúng chỉ cần tiền mặt bên trong ngân hàng.

Ba tên bắt cóc còn là những quân nhân xuất ngũ đã được huấn luyện. Sở dĩ không mở cửa vì: thứ nhất, đề phòng cảnh sát sử dụng tiền giả “dụ rấn ra khỏi hang”; thứ hai, phòng trường hợp đội đặc nhiệm bên ngoài tập kích bất ngờ. Cho nên không tiếp nhận bất kỳ hình thức nhượng bộ nào, trước tiên là lấy được tiền, sau đó mới bàn đến vấn đề sống chết của con tin.

Tâm trạng Địch Nam nặng nề, nhờ cảnh sát liên lạc điện thoại với bọn bắt cóc.

“Tôi là Địch Nam là người có trách nhiệm phụ trách ngân hàng Minh Đại vào lúc này, bất luận các anh có tin hay không, mật mã của két sắt đã thay đổi rồi, tôi có thể sử dụng trang thiết bị chuyên nghiệp để phá bỏ mật mã của két sắt, nhưng ít nhất cũng cần ba giờ. Nếu chuẩn bị hai trăm triệu tiền mặt chỉ cần một giờ, cho các anh mười phút suy nghĩ.”

Không đợi bọn bắt cóc trả lời, Địch Nam đã ngắt điện thoại, sự lo lắng không thể để lộ ra bên ngoài bằng không sẽ phản tác dụng.

Trong đại sảnh ngân hàng.

Tên bắt cóc “alô” vài tiếng, cuối cùng phát hiện đối phương đã ngắt điện thoại, hần đạp di động xuống trước quầy hàng, vừa đá mấy con tin vừa lẩm bẩm.

“Đây là Địch cái khỉ gì, đúng là con mẹ nó kiêu căng!”

Một kẻ bắt cóc khác trói các con tin đầu lưng nhau vào cùng một chỗ.

“Bình tĩnh, trong trận này nếu chúng ta không phải chết tất thì sẽ là hưởng vinh hoa phú quý cả đời, mặc cho số phận đi.”

Ba người bọn chúng sắp đặt kế hoạch tinh vi, một khi lấy được tiền sẽ ra lệnh cho cảnh sát chuẩn bị trực thăng. Ban đầu chọn ngân hàng này để ra tay nguyên nhân chính là vì trên sân thượng của tòa nhà này có bãi đáp trực thăng của tư nhân. Sau đó, chúng sẽ cưỡng ép con tin đi lên sân thượng, trong bọn chúng có một người biết rõ kỹ thuật điều khiển sẽ trực tiếp điều khiển trực thăng bay đến tàu chở dầu trên vùng biển quốc tế. Đến lúc đó, con tin cũng sẽ không để lại một người nào, mấy người bọn chúng thì sẽ ở một vùng đất mà không ai quản lý, sẽ nhanh chóng trở thành tỷ phú giàu có.

Cho nên, bọn chúng tuyệt đối sẽ không tìm đến đường cùng bước ra khỏi ngân hàng nửa bước.

Mộ Nhạc Nhạc hai tay bị trói chặt sau lưng, Hàn Tư Viễn vẫn tiếp tục hôn mê bất tỉnh như cũ, cô đành phải dùng lớp vải trên vai áo cổ hết sức bịt lại vết thương của Hàn Tư Viễn. Sợ hãi quá mức thường dẫn đến tê liệt, bây giờ cô không rảnh mà nghĩ lung tung.

“Hàn Tư Viễn, Hàn Tư Viễn... Tỉnh lại đi...”

Khóe mắt cô rớm nước mắt, nhẹ giọng gọi.

“Cô, không cho phép thì thăm với nhau!”

Tên bắt cóc nắm lấy áo Mộ Nhạc Nhạc kéo lên, thuận tay ném cô sang một bên.

“Ồi!”

Phần lưng của Nhạc Nhạc đụng phải tường, ngã đến xay xắm mặt mày.

Khuôn mặt tròn tròn của cô úp xuống đất, mắt trợn lên giả vờ hôn mê.

Thầy Địch, thầy ở đâu, hu hu, rất nhớ thầy.

Trong đó có một tên cướp lại nhận được điện thoại thương lượng của chuyên gia đàm phán một lần nữa. Ba người bọn chúng thông qua quá trình trao đổi khẩn cấp, quyết định chấp nhận điều kiện của phía cảnh sát, dùng người phụ trách ngân hàng đổi lấy hai con tin. Dù sao bọn chúng cũng có con tin trong tay nên giả vờ đáp ứng yêu cầu của cảnh sát, đợi khi cửa điện tử mở ra một khe nhỏ cho người phụ trách đi vào, người ở bên ngoài có thể vào nhưng bên trong thì một người cũng không ra được.

“Ai tên là Mộ Nhạc Nhạc, lên tiếng.”

Đây là yêu cầu của người phụ trách ngân hàng yêu cầu trao đổi với một người trong đó. Bọn chúng theo đúng nội dung đã định đưa con tin đến trước cửa điện tử, nhưng chỉ là một người làm mồi nhử “dẫn quân vào bẫy” mà thôi.

Mộ Nhạc Nhạc nào dám lên tiếng, càng không có đầu óc suy nghĩ làm sao bọn cướp biết tên của cô, ngộ nhờ là điểm danh rồi xử tử! Vậy thì thăm rồi.

Đại ca trong bọn cướp thấy không có người trả lời, chậm rãi mở miệng.

“Mộ Nhạc Nhạc, có người muốn dùng mạng của mình trao đổi để cô ra ngoài.”

Lời này vừa nói ra, không đợi Mộ Nhạc Nhạc giơ tay báo cáo đã nghe thấy bốn phía truyền đến vô số tiếng.

“Là tôi! Là tôi! Là tôi!”

“ ... ”

Mộ Nhạc Nhạc quay đầu một cái, nhìn thấy người trả lời nam nữ già trẻ đều có.

“Bọn họ đều là giả mạo, tôi mới là Mộ Nhạc Nhạc.”

Xin lỗi mọi người, cô cũng muốn sống mà!

Tên thứ ba trong bọn cướp mang Hàn Tư Viễn đang bất tỉnh kéo đến trước cửa điện tử, bởi vì hắn nghe thấy cô gái kia từng gọi tên của người này.

Tên thứ ba di chuyển trước mặt Mộ Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc co rúm lại. Hắn lạnh lùng ra lệnh.

“Cô, bỏ qua.”

“ ... ”

Hai tay hai chân Mộ Nhạc Nhạc đều bị trói, hình như cũng chỉ còn cách bò chậm theo một đường. Vì thế, cô liền giống như một con sâu lông, chầm chậm nhúc nhích trên nền đá hoa cương bóng loáng.

Chú cảnh sát thật là chiếu cố thanh thiếu niên nha, đi cứu đóa hoa của tổ quốc trước tiên thật là sáng suốt! Cô vô liêm sỉ tự đánh giá mình như thế.

Trước cửa ngân hàng.

Địch Nam cầm một chiếc máy tính xách tay chuyên nghiệp theo yêu cầu hà khắc của bọn cướp. Bây giờ cũng chỉ có anh mới có thể phá giải mật mã mới, bởi vì phá giải mật mã phải sử dụng kỹ thuật của hacker, xâm nhập vào máy tính trung tâm nắm quyền điều khiển hệ thống vận hành.

Địch Nam là một thiên tài máy tính nhưng không bao giờ sử dụng kỹ thuật của những chương trình đã thông thạo để tiến hành những hoạt động bất hợp pháp.

Nhưng hôm nay, anh đành phá lệ vì sự an toàn của Mộ Nhạc Nhạc và Hàn Tư Viễn, chỉ anh mới có thể phá vỡ được điểm chính trong chương trình của hệ thống bảo vệ.

“Địch tiên sinh xin hãy phối hợp với cảnh sát, cũng là vì sự an toàn của chính anh, cần phải lắp đặt *****!”

Đội trưởng thực sự chịu không được sự chuyên quyền độc đoán của Địch Nam.

“Bọn cướp nhất định sẽ lục soát người tôi, không cần thiết phải mạo hiểm.”

Địch Nam chỉ là không muốn thêm phiền toái.

Đội trưởng cảnh sát dường như cũng không có cách nào phản bác, bởi vì ba tên cướp quá mức xảo quyệt. Nhưng nếu Địch Nam không thể thuận lợi thoát hiểm, anh ta sẽ phải chịu toàn bộ trách nhiệm.

Địch Nam có vẻ cũng nhìn ra chút suy nghĩ của anh ta, nhếch môi cười yếu ớt, nhấn vào bộ phận ghi âm của điện thoại, nghiêm mặt nói.

“Người nhà của tôi đang bị giam giữ bên trong, cho dù có gặp chuyện ngoài ý muốn cũng là tôi tự nguyện, không liên quan gì tới cảnh sát.”

Nói xong, anh đưa điện thoại cho đội trưởng đội cảnh sát, sau đó, bước đi từng bước nhẹ nhàng hướng đến cửa chính của ngân hàng. Tâm trạng nặng nề, nụ cười dần biến mất trên môi, phải thành công, phải bình tĩnh.

Đội bắn tỉa ở bốn phía lập tức rơi vào tình trạng canh giữ căng thẳng, nòng súng đều nhắm vào cửa lớn, ngầm bảo vệ hai con tin được trao đổi.

“Lách cách” một âm thanh ngắn ngủi vang lên, cửa điện tử chỉ mở ra một chút khe hở có thể chui vào.

Từ khe hở có thể thấy rõ ràng được hai gương mặt đang quỳ rạp trên mặt đất. Sóng lưng của Nhạc Nhạc bị tên cướp giẫm lên nên cô chỉ có thể nhìn thấy đôi giày và một đoạn ống quần của người đang đứng ngoài cửa.

“Trước tiên đẩy máy tính vào đây!”

Tên cầm đầu ra lệnh từ bên trong cửa, thuận thế dùng súng chĩa vào sau đầu Mộ Nhạc Nhạc.

Địch Nam ngồi xuống, làm theo yêu cầu.

Mộ Nhạc Nhạc vẫn không nhìn thấy gương mặt của Địch Nam. Cô cố gắng ngẩng đầu lên, kiểu dáng của đôi giày này sao nhìn quen mắt thế nhỉ?

Ba tên lính đã xuất ngũ tháo đạn còn được chứ về máy vi tính thì lại là tay mơ, nhưng chỉ có thể cựa một ván.

“Được rồi, người ở bên ngoài trước tiên phải bò vào!”

Địch Nam nhướng mi.

“Phải thả cô gái này trước đã. Nếu không giao dịch hủy bỏ.”

Mộ Nhạc Nhạc nghe thấy giọng nói quen thuộc, lập tức vứt bỏ cơ hội trao đổi, cô ba chân bốn cẳng cật lực bò về phía sau.

“Không đổi nữa, không đổi nữa, không cho phép thầy vào đây!”

Dưới tình thế cấp bách, Địch Nam khom người nắm lấy chân cô vừa muốn kéo về phía mình thì hai tên cướp đã nhân cơ hội đè lấy cổ tay Địch Nam, nhất cổ tác khí lôi anh vào phía bên trong cửa, một tên cướp khác lập tức đóng cửa điện tử lại.

16. Chương 16

Mộ Nhạc Nhạc bị kẻ bắt cóc áp chế, chỉ có thể đứng trơ mắt nhìn khuôn mặt đẹp đẽ của thầy Địch cọ xát trên mặt đất, cô đau lòng nhúu mày, khoe môi run rẩy, “ào ào” rơi nước mắt.

Sau khi Địch Nam xác định Mộ Nhạc Nhạc đã tạm thời an toàn, ánh mắt bèn đảo về phía Hàn Tư Viễn, từ người Hàn Tư Viễn truyền lại tiếng hít thở yếu ớt... Anh thở phào, chỉ cần còn sống là tốt rồi.

“Cởi hết quần áo, giày dép ra!”

Kẻ cầm đầu bọn bắt cóc tiến hành lục soát toàn bộ người Địch Nam.

Mộ Nhạc Nhạc bỗng dưng thôi nức nở, tục ngữ có câu “Tái ông mất ngựa, họa phúc khôn lường”[1] hoá ra là có ích lợi như vậy?

Địch Nam thấy đôi mắt sáng ngời đang chăm chú nhìn của người nào đó, bèn... đưa lưng về phía cô cởi bỏ nút áo sơ mi.

Mộ Nhạc Nhạc vội thò đầu ngó nghiêng, đừng nhỏ mọn vậy chứ, cho người ta nhìn dáng người một chút đi mà.

Kẻ bắt cóc thứ hai quan sát cô nàng nhảy nhót trước mắt.

“Chưa nhìn thấy đàn ông bao giờ à?”

Mộ Nhạc Nhạc ngẩng đầu, sợ thầy Địch chú ý tới ánh mắt dâm loạn của cô, cho nên nháy mắt mấy cái với kẻ bắt cóc.

“Chú à, cháu cho rằng nên cởi cả quần trong của anh ta nữa...”

“Mộ Nhạc Nhạc!”

Địch Nam thấp giọng cảnh cáo cô im miệng.

“...”

Mộ Nhạc Nhạc mím chặt môi, cô không nghĩ rằng trong khoảnh khắc cái chết ở ngay trước mắt còn có thể nhìn thấy thầy Dịch. Tuyệt quá!

Kẻ bắt cóc bọn bắt cóc xoa cằm.

“Hai đứa chúng mày có quan hệ gì?”

“Thầy trò. Người bị các người đánh gãy cũng là học trò của tôi.”

Địch Nam giành trả lời trước.

Mộ Nhạc Nhạc trề môi, được rồi, cô biết thầy Dịch đang muốn bảo vệ mình.

Địch Nam cảm thấy cả người không được tự nhiên, nhưng theo yêu cầu của kẻ bắt cóc, anh vẫn phải cởi bỏ áo sơ mi, những đường nét rắn chắc cân xứng lộ ra không bỏ sót, tấm lưng to lớn phập phồng theo từng động tác của anh... Mộ Nhạc Nhạc nuốt nước bọt, xấu hổ quá, cô còn muốn xem cả cơ ngực, cơ bụng của anh.

“Mau cởi quần!”

“Tất cả chị em phụ nữ nhắm mắt lại! Không được nhìn thầy Dịch của tôi!”

Mộ Nhạc Nhạc bỗng nhiên liêu lĩnh ra lệnh.

Kẻ bắt cóc thấy bạn Mộ Nhạc Nhạc khuôn mặt đỏ bừng, cũng không ngăn cô la hét lung tung, ngược lại còn xem rất hứng thú.

“...”

Địch Nam day day huyết thái dương, anh đoán được kẻ bắt cóc nhất định sẽ lật lọng, nên cũng không hề nghĩ rằng sẽ may mắn sống sót. Thế nhưng cảm xúc khẩn trương ban đầu đã bị những lời nói và việc làm mặc kệ lí lẽ của cô thay thế.

Khi tiếng vang của móc dây lưng bung ra truyền đến, Mộ Nhạc Nhạc nhìn chằm chằm vào thầy Dịch, sợ bỏ sót bất kỳ chi tiết nào.

Địch Nam bắt lực tức giận, chỉ một ngón tay về phía cô, nói.

“Nếu có thể sống sót ra ngoài... Nửa câu sau tự mình nghĩ đi.”

Một câu đánh thức nữ lưu manh...! Mộ Nhạc Nhạc chẳng những không hề thu hồi ánh mắt bất chính, thậm chí càng nhìn tập trung hơn. Mấy người xấu trong tay đều có vũ khí, giờ cô không thể để nhìn sót thứ gì.

Mông, mông, mông thật cong nha... Chân, chân, chân rất thon dài nha... Mộ Nhạc Nhạc bóp cổ tay thở dài, có người chồng thân hình như vậy, cô nhìn thì được mà sờ không được, thật khó chịu.

Kẻ bắt cóc kiểm tra quần áo trên người của Địch Nam xong, mới cho phép anh mặc quần, nhưng không được thắt dây lưng.

Địch Nam ở trần, chiếc quần rộng buông lỏng ôm quanh thắt lưng, mơ hồ hiện ra xương hông gầy gò, một đôi chân trần dẫm trên nền đá cẩm thạch lạnh như băng.

Nhưng mà, bộ dáng mà anh cho là chật vật, lại làm Mộ Nhạc Nhạc thần hồn điên đảo.

Trong đại sảnh của phòng giao dịch, bầu không khí căng thẳng, các con tin đều sợ tới mức bay mất hồn vía, chỉ có một mình Mộ Nhạc Nhạc là nhiệt huyết sôi trào. Lúc này cô đưa ra quyết định, nếu có thể sống sót ra ngoài, cô nhất định phải nghĩ cách chiếm lấy thân thể của thầy Dịch!

Về mặt Địch Nam bình tĩnh, mở laptop ra, bắt đầu công việc phá mật mã.

Tiếng bàn phím “lạch cạch” vang vọng trong đại sảnh yên tĩnh, mọi người nín thở dõi theo.

Một chuỗi ký tự chuyên nghiệp nhanh chóng xẹt qua đồng tử của Địch Nam, đầu ngón tay nhanh nhẹn lướt trên bàn phím, giống như ở chốn không người.

Tuy rằng Mộ Nhạc Nhạc nhìn không hiểu thầy Địch đang thao tác những gì vào hệ thống, nhưng hiển nhiên là trình tự ngôn ngữ tinh vi. Cô chưa từng nhìn thấy thầy Địch sử dụng máy tính, nhưng mà có thể lên làm chủ nhiệm lớp điện tử internet, hẳn là hiểu rõ kỹ thuật máy tính. Cô chỉ không ngờ rằng hoá ra thầy Địch lại là cao thủ máy tính trong truyền thuyết.

“Chú à, chú lấy cho thầy Địch chén nước đi, đánh máy rất hao phí thể lực...” Mộ Nhạc Nhạc nhỏ giọng khẩn cầu.

Bọn bắt cóc quả thật phải dựa vào bản lĩnh của Địch Nam để lấy được tiền, thấy Mộ Nhạc Nhạc dáng người nhỏ gầy, ánh mắt ba người giao nhau tính toán, rồi giúp cô tháo bỏ còng tay, nói: “Cho cô một cơ hội biểu hiện.”

Mộ Nhạc Nhạc xoa xoa cổ tay, chạy đến trước máy lọc nước rót nước cho thầy Địch.

Khi cô thật cẩn thận bưng chén nước duy nhất mang về, đột nhiên phát hiện người Hàn Tư Viễn dường như giật giật. Trời ạ, cô thật đáng xấu hổ, sao lại quên mất Hàn Tư Viễn còn đang chịu dày vò trong nước sôi lửa bỏng.

“Chú ơi, cháu có thể xem anh ta không?” Cô nháy mắt mấy cái tỏ vẻ đáng yêu.

Bọn bắt cóc đều lười để ý đến cô, dù sao mọi người trong phòng này đều phải chết, muốn làm gì thì làm.

Di động của kẻ cầm đầu vang lên, chuyên gia đàm phán tiếp tục can thiệp.

“Mày nói nhảm nhiều quá, đem thứ gì ăn được vào đây trước đi, bố mày đói bụng rồi! Nhưng đừng hòng giở trò ở đồ ăn, tao sẽ cho đứa khác ăn thử trước.” Kẻ cầm đầu ngáp một cái.

Mộ Nhạc Nhạc rón ra rón rén đi đến bên người Hàn Tư Viễn, nửa quỳ người dưới, chậm rãi nâng người anh dậy, lấy khăn tay ra đặt trên miệng vết thương của anh. Khăn tay in họa tiết hoạt hình nháy mắt bị máu tươi nhuộm thành màu đỏ. Cô nhíu mày, tìm kiếm trong cái túi nhỏ hồi lâu, cuối cùng lấy ra giữa hai lớp vải một miếng băng dán sắp hết hạn.

“Tét!” Bởi vì tính kết dính không còn tốt, cô dùng hết sức lực mà dán lên.

Một cú đánh này, lại đánh tỉnh Hàn Tư Viễn, anh ngậy ngốc mở mắt ra...

“Cuối cùng anh đã tỉnh lại, cảm giác thế nào?” Mộ Nhạc Nhạc xắn cổ tay áo, giúp anh lau đi vết máu trên mặt.

“Đây là đâu?” Trước mắt anh mơ hồ không rõ.

“Anh mất trí nhớ?”

“...” Hàn Tư Viễn cố hết sức cử động thân thể, nhưng cả người vô lực, lại ngã vào vai Mộ Nhạc Nhạc.

Mộ Nhạc Nhạc thông báo tin dữ mới nhất – bọn họ còn chưa thoát khỏi miệng hầm, hơn nữa, còn tin tăng thêm một người, thầy Địch chui đầu vô lưới.

Bởi vì đau đớn, bởi vì nghe được tên của Địch Nam, lông mày Hàn Tư Viễn nhíu chặt thành đường cung.

Kẻ ngu dốt này, vì sao muốn vào đây tìm cái chết.

Tâm mắt mơ hồ đập vào bóng dáng bận rộn của Địch Nam, Hàn Tư Viễn chậm rãi nhìn, tâm trạng cực kỳ nặng nề.

“Mộ Nhạc Nhạc, đều là do em hại anh, em phải chịu trách nhiệm với anh...” Anh cố gắng xoá đi cảm xúc, không muốn suy tính động cơ của Địch Nam.

“Đương nhiên, đương nhiên, tôi là tội nhân.” Mộ Nhạc Nhạc trả lời dứt khoát, xét đến cùng chính cô là kẻ gây ra phiền toái.

Khoé miệng Hàn Tư Viễn khép lại, trước mắt tối đen, lại rơi vào trạng thái hôn mê.

Mộ Nhạc Nhạc gọi anh vài tiếng không thấy đáp lại, lệ rơi ào ào, hai tay cô ôm đầu Hàn Tư Viễn: “Các chú ơi, anh ta mất máu quá nhiều, xin các chú thả anh ta ra ngoài đi. Hu hu, cầu xin các chú...”

Đầu ngón tay Dịch Nam ngừng lại một lát, theo bản năng xoay người lại, nhưng giây tiếp theo, họng súng đã nhắm ngay ấn đường anh.

Khuôn mặt Dịch Nam không hề biến sắc, hai tay khoanh trước ngực không làm nữa, nghiêm nghị nói: “Mục đích của các người là lấy tiền, hiện tại chỉ có tôi có thể phá được mật mã, lấy ba triệu tiền mặt từ trong kho bạc. Hoặc là thả anh ta ra ngoài trước, hoặc là cùng nhau chờ chết.”

Kẻ cầm đầu bọn bắt cóc bị uy hiếp, trong cơn giận dữ, hấn tiến lên hai bước, lấy họng súng đánh vào ngực Dịch Nam, Dịch Nam lập tức lấy khuỷu tay chặn lại công kích, đứng bật dậy, nhưng anh chỉ phồng thủ mà không đánh trả.

“Được đấy, cần rèn luyện thêm nữa.” Hấn khinh thường hừ một tiếng.

Dịch Nam im lặng không nói, vẻ mặt uất hận.

Mộ Nhạc Nhạc thấy thế càng khóc dữ, buồng thân thể của Hàn Tư Viễn ra, chạy hai ba bước đến trước người Dịch Nam, hai tay dang ra ngăn cản tên côn đồ tập kích: “Các người thật xấu xa! Không được đánh thầy Dịch của tôi!”

Nắm đấm đặt ở trước chóp mũi Mộ Nhạc Nhạc, không giận mà ngược lại còn cười: “Tiểu nha đầu này không muốn sống nữa?”

“Muốn, muốn, tôi đương nhiên là không muốn chết.” Cô không ngượng ngùng trả lời.

Dịch Nam nhìn chăm chú bóng dáng nhỏ xinh trước mắt, thở dài, đưa tay kéo cô về phía sau.

Kẻ đứng đầu bọn bắt cóc quơ quơ cổ tay, không nhanh không chậm ngồi xuống, làm bộ làm tịch nói: “Xin lỗi, tao không thể để bất cứ ai ra ngoài. Nhưng sẽ không để anh ta chết.” Nói xong, hấn giơ lên một ngón tay ra hiệu cho anh em của mình, kẻ bắt cóc thứ ba lập tức lúi từ ba lô ra một cuộn băng vải và thuốc cầm máu, thuận thực băng bó miệng vết thương của Hàn Tư Viễn.

“Xin mời anh tiếp tục, Dịch tiên sinh.”

Dịch Nam tức giận đáp lời, ngồi im tại chỗ tiếp tục thao tác.

Mộ Nhạc Nhạc sụt sịt mũi, lại rót chén nước đặt ở trên mặt bàn.

Dịch Nam khẽ ngước lên, dùng tay lau đi nước mắt trên khoé mắt cô: “Chúng ta đều ở đây, sẽ không để em gặp chuyện không hay.”

Mộ Nhạc Nhạc ôm lấy tay Dịch Nam, cọ cọ: “Thầy cũng không thể có việc gì, em còn chưa chiếm tiện nghi của thầy mà, hu hu...”

“...” Dịch Nam không nói gì.

Mộ Nhạc Nhạc lau khô nước mắt, ngồi bên cạnh Dịch Nam, không để ý tình huống hiện tại, đùa giỡn: “Gọi em một tiếng bà xã đi, em sợ sau này không có cơ hội...”

“Sẽ không sao đâu.”

“Vậy cũng gọi một tiếng cho em nghe đi...” Mộ Nhạc Nhạc cúi đầu, bàn chân vịn vào thành vòng tròn.

“...” Đã là lúc nào rồi mà còn muốn việc này, não bộ của Mộ Nhạc Nhạc cấu tạo thật kỳ lạ.

Mộ Nhạc Nhạc ở một bên nũng nịu một hồi, nhưng Dịch Nam không hề để ý tới ý tứ của cô. Cô cào cào khuôn mặt, một tiếng bà xã cũng như sinh mệnh của thầy Dịch chắc. Hừ, phải không, có phải không?

“Đúng rồi, sao thầy lại biết em và Hàn Tư Viễn bị nhốt trong ngân hàng?” Mộ Nhạc Nhạc bắt giắc hỏi.

“Vừa vặn đi ngang qua.” Dịch Nam trả lời lấy lệ.

“A, đây có thể coi là một loại duyên phận trời định chăng?” Mộ Nhạc Nhạc vẻ mặt then thùng.

“Nghịch duyên.”

“...”

Địch Nam mặc dù thái độ lạnh như băng, nhưng cũng bắt giác nhích môi.

Mười phút sau, cảnh sát làm theo yêu cầu của kẻ bắt cóc, ở trước cửa điện tử đặt mấy cặp lồng đựng cơm.

“Tiểu nha đầu, lại đây ăn cơm.” Hắc mời mọc Mộ Nhạc Nhạc “Thử độc.”

“Còn quần cơm đâu?” Mộ Nhạc Nhạc thì thào tự nói, ngốc nghếch vừa định đi qua, lại bị Địch Nam kéo tay lại.

“Cô ấy là sinh viên ngành điện tử, tôi cần cô ấy giúp đỡ.”

“?!...” Mộ Nhạc Nhạc làm sao hiểu được ẩn ý của kẻ bắt cóc, chỉ cho rằng thầy Địch trong lúc nguy cấp không muốn rời xa mình, hề hề.

Địch Nam không hề ngăn đầu, bởi vì anh sắp phá bức tường lửa của hệ thống máy chủ.

Thời gian trôi qua cực nhanh, nửa giờ sau.

“Két!” Một loạt âm thanh vang lên, cửa thứ nhất thông với kho bạc từ từ mở ra.

Ba kẻ bắt cóc nhìn nhau cười, không hện mà cùng nhìn về phía Địch Nam.

“Mở ra rồi?”

“Còn có bốn cửa cổng, hơn nữa thuộc loại hệ thống bảo toàn độc lập, chỉ có thể đi đến trước cửa hệ thống máy tính tiếp nối, rồi phá từng cái một.” Địch Nam chỉ vào màn hình kết cấu ba chiều, vừa xem là hiểu ngay.

“Vậy còn chờ gì nữa, đi thôi!” Tên cầm đầu sợ anh giở trò, lại chìa họng súng ra.

Địch Nam rất bình tĩnh, y như anh dự đoán, mấy người này đều không có chuyên môn, làm gì có cái gọi là hệ thống độc lập, mục đích của anh... chính là dụ mấy tên bắt cóc này vào kho bạc không một kẻ hở.

Tên cầm đầu cùng tên thứ hai áp chế Địch Nam đi vào kho bạc lấy tiền, tên thứ ba thì ở lại chỗ trông giữ con tin.

Trước khi đứng dậy, Địch Nam nhét một tờ giấy nhỏ vào tay Mộ Nhạc Nhạc.

Bởi vì trước mắt chỉ có Mộ Nhạc Nhạc có thể tự do hoạt động.

Mộ Nhạc Nhạc trốn ở góc phòng vụng trộm mở ra, trong chốc lát đồng tử phóng đại hơn ba ngàn lần – nghĩ cách đổ nước vào nòng súng, không cần miễn cưỡng quá, hành sự tùy theo hoàn cảnh.

Cô cô cô... hu hu, nói là đừng miễn cưỡng, nhưng mà nhưng mà... thầy Địch cũng quá coi trọng cô rồi?!... Hu hu.

[1]: Tái ông mất ngựa, họa phúc khôn lường (– Tắc ông thất mã yên tri phi phúc): Một ông già ở vùng biên giới bị mất ngựa, mọi người đến an ủi ông, ông bảo rằng: “Làm sao biết đó không phải là cái phúc?”. Ít lâu sau, con ngựa của ông quay trở về kéo thêm một con ngựa nữa. Mọi người đến chúc mừng, ông bảo biết đâu đó lại là họa. Quả vậy, con trai ông vì cười tuấn mã bị ngã què chân. Mọi người đến an ủi, ông bảo không chừng thế lại là phúc. Chẳng bao lâu, có giặc, trai tráng phải ra trận, riêng con ông vì tàn tật được ở nhà sống sót. Ví với chuyện không hay trong một hoàn cảnh nào đó có thể biến thành chuyện tốt =]]]]]]]]~

17. Chương 17

Từng giây từng phút trôi qua, Mộ Nhạc Nhạc ngồi trong góc, tay cầm một ly nước, nắm chặt đến nỗi ly nước gần như biến dạng.

Kẻ bắt cóc ngồi tựa trên ghế sô-pha, trong ngực vẫn ôm theo cây súng trường bắn tự động, họng súng chĩa lên trần nhà, độ cao so với Mộ Nhạc Nhạc cũng không cách nhau là mấy.

Cô không muốn để thầy Địch thất vọng, nhưng phải làm cách nào để đổ nước vào họng súng đây? Chẳng lẽ tới nói chuyện với kẻ bắt cóc rằng cây súng khát nước?

“Cô qua đây.” Kẻ bắt cóc thứ ba thấy cô có vẻ lấm la lấm lét.

Mộ Nhạc Nhạc sống lưng cứng đờ, đang cầm ly nước trên tay, bước một cách chậm chạp đến.

“Có chuyện gì vậy? Chú muốn uống nước à?” Cô lập tức đưa chén nước ra, hai tay run lập cập.

Gã này đeo mặt nạ, chỉ lộ ra duy nhất cặp mắt lạnh lùng, vô cảm; hấn ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn chòng chọc vào gương mặt Mộ Nhạc Nhạc.

“Ngồi xuống!” Hấn vỗ vỗ bắp đùi.

“?!...” Mộ Nhạc Nhạc thở dài một hơi, vừa định nói điều gì, họng súng đã chĩa thẳng vào ngực cô.

Có súng thì chính là đại ca, cô nào dám không nghe lời, bèn run lấy lấy bẫy ngồi lên đùi hấn, nhưng cái mông cũng chưa ngồi thực sự, một bên vẫn còn do dự lừng chừng.

“Bao nhiêu tuổi rồi?” Kẻ bắt cóc thứ ba hỏi trắng trợn, tay vòng qua ôm eo cô.

“Chú à, năm nay cháu mười sáu tuổi...” Mộ Nhạc Nhạc thấy tình thế nguy hiểm bèn nói dối tuổi mình.

Gã này thực ra là một tên háo sắc, trước mặt hai đại ca hấn không dám làm càn, nhưng giờ chỉ còn mình hấn, cô nhóc xinh xắn như vậy, hấn đang suy tính có nên giải quyết “tốc chiến tốc thắng” hay không.

“Chú, chú muốn làm gì...?”

Mộ Nhạc Nhạc cảm thấy có một bàn tay to lớn đang vuốt ve mông mình, cả người run bắn lên.

Hấn cười hung tợn, đầu ngón tay sờ soạng, “pực” một tiếng, chiếc nút đồng trên bộ đồ yếm rơi xuống.

Mộ Nhạc Nhạc đứng lên muốn chạy, hấn lại dễ dàng đè cô xuống ghế sô-pha. Hấn dùng một tay nắm chặt hai cổ tay cô, tay kia kéo mặt nạ xuống – một khuôn mặt dữ tợn đầy sẹo lập tức lộ ra.

“Á á á, cứu tôi với...” Mộ Nhạc Nhạc sợ đến rơi nước mắt.

“Các người muốn cướp gì thì cướp đi, tại sao lại ức hiếp một cô bé vị thành niên?!” Một người đàn ông trung niên không đứng nhìn được nữa bèn lên tiếng khuyên bảo.

Gã này cười lạnh lùng, “Pằng!” – một tiếng súng vang lên, trúng ngay vào cẳng chân người đàn ông kia.

Người đàn ông ôm vết thương gào khóc, những người khác đều bị tiếng khóc to làm hoảng sợ, không ai dám nhiều chuyện lên tiếng nữa.

Mộ Nhạc Nhạc sợ hãi, mặt cắt không còn giọt máu, nằm trên ghế sô-pha không dám nhúc nhích. Bây giờ cô mới tỉnh ngộ ra, đây không phải lúc chơi trò liều lĩnh, kẻ bắt cóc bất cứ lúc nào cũng có thể nổ súng giết hết tất cả mọi người.

Kẻ bắt cóc phun ra một bãi đờm, đặt khẩu súng lên bàn trà, bắt đầu cời bỏ thất lừng.

Mộ Nhạc Nhạc nghiêng đầu, đối diện ngay với nòng súng, trên bàn trà vẫn còn bày vài cái ly giấy đầy nước, đúng là cơ hội tốt.

Cô kìm nén tiếng hít thở, thật đáng sợ, sợ đến mức muốn tiểu ra quần, nhưng giữa tính mạng và sự trong trắng trước mặt, cô không còn lựa chọn nào khác. Tính mạng của thầy Địch và Hàn Tư Viễn vẫn đang nằm trong tay cô.

Hai tay kẻ bắt cóc đang nắm bên sườn cô, thô bạo kéo áo cô, cặp mắt ti hí chăm chú vào phần da thịt trắng nõn nà mảnh mai của cô, không kìm chế được nổi lên ý **. Vì vậy, hấn cố sức lấy cặp môi dày của mình hôn lên cổ, trượt lên phía tai cô, những ngón tay sờ soạng lung tung trên thân thể cô... Tuy nhiên Mộ Nhạc Nhạc lại không hề giãy dụa, cảm giác ghê tởm buồn nôn, nhưng tay vẫn cố nắm chặt lại kim chế.

Kẻ bắt cóc thôi không vội vã nữa, nhưng để cởi bộ đồ yếm này thật sự rất phiền phức, ngay khi hắn định xoay lưng Mộ Nhạc Nhạc lại thì đột nhiên Mộ Nhạc Nhạc khéo léo vòng tay qua cổ hắn, giọng run rẩy nói: “Lần đầu tiên của cháu, xin chú nhẹ nhàng một chút...”

Có trời mới biết cô đã hạ bao nhiêu quyết tâm mới làm ra được vẻ bình tĩnh như vậy.

Kẻ bắt cóc nhìn vẻ mặt yếu đuối, bất lực của cô, phóng đảng cười to: “Biết phối hợp vậy là được, chỉ cần bé đừng ngọ nguậy thôi.”

Mộ Nhạc Nhạc cắn chặt môi, cô nhất định phải duy trì tư thế nằm thẳng như thế này, cánh tay mới có thể hướng tới lý giãy được.

Hai tay cô vòng qua, đề lên người kẻ bắt cóc, ra sức giữ hắn quay vào phía ghế sofa.

Kẻ bắt cóc không ngờ cô nhóc đó lại chủ động như vậy, có lẽ là do sợ quá rồi, có lẽ là do cô bé vẫn còn muốn sống, nhưng tất cả đều không quan trọng, cái đáng về ngoan ngoãn nghe lời này làm hắn như mở cờ trong bụng.

Những con tin còn lại không đành lòng nhìn, đồng loạt cúi đầu thật thấp, bóp cổ tay thở dài.

Mộ Nhạc Nhạc thì thầm bên tai kẻ bắt cóc, nói ra điều mà những cô gái đều thấy xấu hổ – cô cần khúc dạo đầu.

Kẻ bắt cóc cảm thấy khó tin, một cô bé còn nhỏ tuổi mà lại có thể đưa ra loại yêu cầu thế này. Nhưng hắn nhìn lại phần trên xinh đẹp của cô nhóc, thỏa mãn cô cũng là thỏa mãn bản thân thôi.

“Không phải phần ngực, lỗ tai nhạy cảm hơn...” Mộ Nhạc Nhạc bảo vệ phần ngực, chỉ chỉ vào lỗ tai bên phải.

Kẻ bắt cóc “nói gì nghe nấy”, hai tay luồn vào bên nách cô, nghiêng người hôn lên vành tai cô, Mộ Nhạc Nhạc khó chịu híp mắt lại. Chính là tư thế này, kẻ bắt cóc không thể nhìn thấy tay phải của cô đang làm gì.

Nhưng sự va chạm gần gũi này vẫn làm cho cô phản ứng theo bản năng, cái cảm giác vừa tê lại vừa ngứa làm cho cô muốn chết quách đi. Cô rụt vai, run rẩy vươn dài cánh tay, ngay lúc kẻ bắt cóc ra sức **, cô cố ý phát ra tiếng rên rỉ ngân dài thành tiếng, đồng thời thuận lợi đảo ngược ly nước trên bàn trà – một dòng nước từ từ chảy vào nòng súng. Cô dùng hết sức vươn một ngón tay, nâng bóng súng lên để cho dòng nước chảy hết vào trong nòng súng.

Cô thở phào, cuối cùng cũng đã hoàn thành nhiệm vụ mà thầy Dịch giao cho, còn tiếp theo phải làm gì cô còn không dám nghĩ tới.

Kẻ bắt cóc cũng đã khéo léo mò tới được bắp đùi cô, Mộ Nhạc Nhạc phản ứng theo bản năng kẹp chặt hai chân lại. Sự việc đã thành công tốt đẹp, cô bắt đầu liều mạng giãy dụa, chân đạp lung tung, thà chết chứ không theo. Kẻ bắt cóc lại bị cảm giác này làm cho kích thích, hắn nheo mắt lại, một cái tát “bốp” in trên mặt cô, đánh đau tới nỗi hai mắt cô thấy cả sao vàng.

Mộ Nhạc Nhạc cảm nhận được trong miệng đầy máu, khoe miệng từ từ chảy ra một dòng máu tươi, nhưng vì cô hồi hộp, sợ hãi quá mức mà quên cả khóc.

Trong lúc đó, kẻ bắt cóc đang ở trên hai chân cô, hai tay xé rách phần dưới của bộ đồ yếm, chăm chú nhìn xuống đôi chân dài hết sức thon thả, nồn nà làm hắn nổi dục tính. Ham muốn càng sôi sục, khi hắn đang muốn xé rách phần đáy quần của Mộ Nhạc Nhạc thì một cái chậu hoa nện mạnh vào gáy hắn.

Bùn đất tung tóe, rơi cả trên má của Mộ Nhạc Nhạc, cô mới phát hiện bản thân đã được Hàn Tư Viễn cứu.

Kẻ bắt cóc đau đớn kêu lên một tiếng, đột nhiên đứng phắt dậy, nắm lấy cây súng trường nhắm ngay giữa trán Hàn Tư Viễn!

Hàn Tư Viễn dường như đã dùng hết sức lực để bò tới vài mét, hiển nhiên lực đánh không đủ mạnh, kẻ bắt cóc vì vậy vẫn bình yên vô sự.

Anh ngã xuống đất, một tay chống mình lên, một tay nắm ngay nòng súng để trước ngực mình; anh hung bạo quát to: “Mẹ nó, mày đúng là đồ súc vật! Bắn đi...”

“Mẹ nó! Bố mày sẽ giúp mày hoàn thành ý nguyện.” Ngay khi hắn đang định bóp cò súng thì Mộ Nhạc Nhạc hét lên một tiếng chói tai, cô lảo đảo khỏi ghế sofa, quỵ xuống bên chân của kẻ bắt cóc, ôm lấy đùi hắn liên tục cầu xin: “Cháu không từ chối nữa vẫn không được sao? Tùy ý cháu muốn sao cũng được, đừng bắn, đừng bắn, van xin cháu mà...”

Cô không biết hành động vừa rồi có tác dụng gì hay không, nhưng cô không thể để Hàn Tư Viễn chết được.

“Mộ Nhạc Nhạc! Cô đứng lên cho tôi...”

Hàn Tư Viễn thấy cô không ngừng van lạy cầu xin kẻ bắt cóc, mà hai má cô vừa bị đánh sưng đau kinh khủng, anh tức giận đến run người.

Mộ Nhạc Nhạc không chịu nghe lời, kéo lấy cổ tay kẻ bắt cóc; tính mạng là quý giá nhất, chỉ cần sống sót là đủ, còn những điều khác đâu có gì quan trọng.

Kẻ bắt cóc kéo lấy eo cô, một tay ôm lấy cô, y như khoe một con búp bê đặt lên trên bàn, hắn chỉ về phía Hàn Tư Viễn, cười lạnh lùng: “Bố mày nhất định sẽ giết chết mày! Nhưng trước khi giết mày, trước tiên sẽ cho mày coi một màn kịch hay miễn phí, ha ha ha...”

Ngay lúc đó...

Địch Nam đã lợi dụng kỹ thuật điện tử, nhốt hai kẻ bắt cóc vào trong kho bạc ngân hàng, nhân tiện thông qua mạng lưới thông tin liên lạc thông báo cho cảnh sát biết tình hình mới nhất cũng như vị trí chính xác nhất của mỗi con tin. Lúc này, kho bạc chính là nơi ngăn cách hai kẻ bắt cóc với thế giới, hai kẻ đó có mọc cánh cũng không bay được.

Địch Nam cũng không hy vọng Mộ Nhạc Nhạc có thể làm nên việc. Anh dự tính nói cho kẻ bắt cóc trên lầu rằng bạn của hắn gọi hắn xuống giúp lấy tiền, đợi đến khi anh lừa được hắn xuống lầu rồi sẽ nghĩ cách giải quyết hắn luôn. Tuy hắn ta có súng nhưng dù sao cũng chỉ có một người, tương đối dễ đối phó.

Nghĩ vậy, anh liền bước nhanh trở về đại sảnh. Vừa mới bước vào cửa đại sảnh, anh liền nghe được một chuỗi dài những tiếng khóc la ồn ào.

Địch Nam đá mạnh cánh cửa, kinh hãi nhìn thấy kẻ bắt cóc đang mưu tính xâm hại Mộ Nhạc Nhạc, Hàn Tư Viễn thì nằm ngất xỉu, trên mặt toàn là máu, rõ ràng là lại bị kẻ bắt cóc đánh đập dã man. Cặp mắt Địch Nam tràn đầy lửa giận, thuận tay cầm theo cái ghế, dùng hết sức ném vào kẻ bắt cóc: “Buông cô ấy ra!”

Kẻ bắt cóc rất linh động, nghiêng mình né tránh, hắn ngoác miệng thở hổn hển, vừa mới đánh ngất xỉu một người nay lại nhảy ra thêm một người nữa, trong lòng càng thêm bức tức, hơn nữa cho tới bây giờ vẫn còn chưa đụng tới được con nhóc kia.

Mộ Nhạc Nhạc cuộn tròn lạnh run trên ghế sofa, ôm đầu sợ hãi, cô khẳng định mình chắc sắp không xong rồi.

Địch Nam vừa cầm theo một cái ghế, kẻ bắt cóc lại cầm theo cây súng, hỗn hển di chuyển cò súng: “Đều là bọn khốn kiếp, chết hết đi!”

Nhưng mà, chuyện bất ngờ xảy ra, nòng súng bị ầm mất tác dụng, không bắn được.

Địch Nam chú ý tới ly nước móp méo ngã trên bàn trà, nhìn qua cơ thể Mộ Nhạc Nhạc đang run sợ... Không rảnh suy xét nữa, trước mắt phải giải quyết xong kẻ bắt cóc cái đã.

“Bà xã à, mạnh mẽ lên, nhanh ra mở cửa điện tử đi!”

Thần trí Mộ Nhạc Nhạc bị một tiếng “Bà xã” gọi quay trở về, cô lúng ta lúng túng mặc quần áo vào, chạy đến trước cửa, háng hái bấm nút. Khi cửa điện tử từ từ mở ra, cô không còn chút sức lực nào, trong nháy mắt tê liệt tại cánh cửa.

Ác mộng, ác mộng cuối cùng đã kết thúc rồi sao...

Rất nhiều cảnh sát có vũ trang ủa đến, nhanh chóng chế ngự được những kẻ bắt cóc. Ba kẻ bắt cóc đã bị bắt, mọi người đều được cứu sống.

Tiếng xe cấp cứu, xe cảnh sát vang lên, từ những phố lớn ngõ nhỏ chạy qua chạy lại, khẩn cấp cứu những người gặp nạn.

Sau khi đã xong xuôi, báo động mới được hủy bỏ.

Cục trưởng cục cảnh sát bắt tay Dịch Nam, cảm động đến rơi nước mắt – anh thanh niên này rất xứng đáng được gọi là đại anh hùng có tài có sức.

Dịch Nam không nói gì, lau vết máu nơi khóe miệng, sắc mặt thản nhiên, nhảy lên xe cấp cứu của Mộ Nhạc Nhạc.

Bên trong xe cấp cứu, bác sĩ tiêm thuốc an thần cho Mộ Nhạc Nhạc, cô lập tức thiếp đi. Dịch Nam nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Mộ Nhạc Nhạc, nhìn chăm chăm vào những vết máu trên gương mặt nhỏ nhắn, đau lòng nháu mày lại.

“Thầy Dịch, thầy Dịch...” cô lẩm bẩm nói mớ.

“Thầy đây.” Dịch Nam khẽ trả lời.

“Không bị người xấu xâm hại, không có, vẫn còn trong sạch...” Cô lo lắng làm rõ chuyện này, đặc biệt lo lắng.

Dịch Nam nao nao, xoa xoa trán cô: “Nhạc Nhạc rất dũng cảm, đã cứu tất cả mọi người.”

Mộ Nhạc Nhạc cảm thấy viên mắt đau xót, nước mắt rơi xuống lăn lăn: “Em rất sợ cứ chết đi như vậy, rất sợ, rất sợ...”

“Chuyện đã qua rồi, đừng nghĩ tới nữa...”

Dịch Nam thấy trong mắt cô tràn đầy nỗi sợ hãi, chẳng biết làm sao để dỗ dành, bèn cúi người xuống hôn lên trán cô.

Nụ hôn vừa rồi rất hiệu quả, Mộ Nhạc Nhạc từ từ thoát khỏi nỗi sợ hãi, thế nhưng...: “Vì sao không hôn môi...”

“Hi hi” Bác sĩ cấp cứu bật cười không đúng lúc, sau đó vội vàng nói lời áy náy: “Xin lỗi...”

“...” Dịch Nam không biết làm sao, đành mỉm cười, “Chờ môi em hết sưng đã.”

Mộ Nhạc Nhạc sờ sờ môi, giờ cô mới phát hiện, sờ không thấy cái vành môi nằm ở đâu, y như hai cái lạp xưởng^[1] nằm trên mặt vậy.

“Hàn Tư Viễn, anh ta không sao chứ...?” Mộ Nhạc Nhạc rất lo lắng, bởi vì Hàn Tư Viễn đã vì cô mà chịu đau đớn.

Dịch Nam nở nụ cười, tương ứng với câu trả lời.

Mộ Nhạc Nhạc lúc này mới an tâm nhắm hai mắt lại, chìm vào trong giấc ngủ.

[1] : lạp xưởng (): hay lạp xường, là một món ăn Việt Nam có nguồn gốc từ Trung Hoa (“lạp xường” là cách đọc theo giọng Quảng Châu của “lạp trường” (nghĩa là ngày lễ Tết niên và nghĩa là ruột). Lạp xưởng được làm từ thịt nạc và thịt mỡ lợn xay nhuyễn trộn với rượu, đường rồi nhồi vào ruột lợn khô để chín bằng cách lên men tự nhiên. Lạp xưởng phơi là “lạp xưởng khô”, còn không phơi là “lạp xưởng tươi”. Lạp xưởng màu hồng hoặc nâu sậm, vị ngọt. Có thể bảo quản lâu.

18. Chương 18

Khi Mộ Nhạc Nhạc tỉnh lại, đã thấy mình nằm trên giường bệnh, đứng ra là cô bị tiếng khóc của ba mẹ đánh thức.

“Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc... Bảo bối của mẹ thật đáng thương...” Mẹ Nhạc Nhạc gục ở bên giường, khóc lóc như đứt từng khúc ruột.

“Con gái, con gái... Đều do ba không tốt, là ba không chăm sóc tốt cho con. Con gái đáng thương, quai hàm bị tên khốn kiếp đó đánh cho sưng lên, hức...” Ba Nhạc Nhạc gục đầu trên vai bạn già, nước mắt lã chã.

“Ba mẹ, con không sao...” Mộ Nhạc Nhạc nói lít nhút, khoe miệng sưng rất nặng.

Hai vợ chồng lập tức ngừng đầu, thấy con gái “sống lại”, cùng đứng bật dậy, nín khóc mỉm cười.

Mẹ Nhạc Nhạc khẽ sờ gương mặt con gái: “Nhạc Nhạc, con đúng là đứa trẻ không may, loại chuyện như cướp bóc ngân hàng mà cũng có thể gặp phải. Trời ạ...”

Ba Nhạc Nhạc đứng dậy lấy kem ly từ trong tủ lạnh, nước mắt nước mũi nhập nhèm nhưng vẫn không quên cho con gái ăn đồ lạnh. Mộ Nhạc Nhạc cố gắng mở to miệng, nhét một mồm đầy kem ly, sau đó thỏa mãn nheo mắt lại.

“Mẹ, thầy Dịch đâu?”

“Cậu ấy vừa đi rồi, bị mẹ mắng cho một trận!”

“A, vì sao lại mắng con rể đáng yêu của hai người? Không có thầy ấy, con đã sớm chết rồi...” Mộ Nhạc Nhạc nhú mày.

“Mẹ mặc kệ, sao cậu ấy lại không đi cùng con? Cuối tuần mà để cho một mình con đi bộ khắp nơi, không mắng nó thì mắng ai?!” Mẹ Nhạc Nhạc cảm giận khó chịu, bà luôn coi con gái là bảo bối của mình.

“Mẹ, mẹ làm thế là không phân rõ phải trái...” Mộ Nhạc Nhạc ngồi dậy, ba cô lập tức dựng thẳng chiếc gối lên cho cô dựa, rồi phát huy vai trò của người hoà giải: “Nhạc Nhạc, mẹ con cũng chỉ sốt ruột quá, con rể cũng không nói gì.”

“A, đúng rồi, Hàn Tư Viễn sao rồi, con muốn đi thăm anh ta.”

Mẹ cô giữ bả vai con gái lại: “Hàn Tư Viễn cái gì, con nằm yên cho mẹ. Còn nữa, mẹ hỏi con, tóc của con sao lại thế này? Cắt thành như vậy chẳng phải là để dụ lưu manh đến à? Để cái đầu nám có phải tốt không, trông đáng yêu như bánh bao thật.”

“Khi nào thì con có thể ngồi dậy?” Mộ Nhạc Nhạc đáp đáp hai cái, bị ba mẹ hợp lực ấn trở lại bên gối.

“Nằm một tuần rồi nói sau.”

“... Mẹ, ăn một cái bột tai không cần nằm lâu như vậy, đến lúc mặt con bình thường lại thì các bộ phận khác đã tê liệt rồi.”

Ngoài phòng bệnh truyền đến tiếng gõ cửa, sau đó, nhân viên y tá dẫn một cảnh sát đi vào.

“Xin chào mọi người, nếu tiện thì cảnh sát muốn thay Mộ Nhạc Nhạc làm một tờ ghi chép.” Y tá nói.

Mẹ cô nhìn thấy cảnh sát lại càng không thích, trừng mắt lạnh lùng: “Không tiện, cảnh sát các người là cơm khô à? Vì sao không xông vào cứu con gái tôi sớm hơn?! Ghi chép làm gì, còn muốn tăng thêm nỗi ám ảnh cho con bé sao?”

“Xin bác hãy bình tĩnh, lúc ấy trong tay kẻ bắt cóc có mười lăm con tin, vì sự an toàn của người dân, cảnh sát không dám hành động thiếu suy nghĩ.” Anh cảnh sát hiểu rõ tâm trạng của cha mẹ người bị hại, người có thể cứu được là tốt rồi.

Mộ Nhạc Nhạc xoa trán, kéo kéo góc áo ba: “Còn không quản vợ của ba đi.”

Ba cô hàng năm ngồi yên trên cái ghế “vợ quản nghiêm”, nhưng để vợ nháo nhào âm ỉ cũng không được, cho nên ông cẩn thận dậm chân một cái, từ đầu lấy ra một ngàn đồng tiền thưởng: “Bà xã! Đi mua cái váy mà trong mơ bà cũng nhắc tới đi. Không nên hỏi tôi vì sao, chỉ vì thương bà thôi!”

Khoe miệng mẹ cô đứng hình, nước mắt xúc động lưng tròng, quên luôn là còn có cảnh sát ở đây, cho chồng một cái ôm lớn, hôn rồi lại hôn.

Ba cô rất hưởng thụ, lôi vợ ra bên ngoài. Vì sao đàn ông không tiếc cho vợ mình xài rất nhiều tiền? Bởi vì đáng về thấy tiền sáng mắt, hưng phấn của phụ nữ làm cho đàn ông có cảm giác rất thoải mái. Đường nhiên là không thể keo kiệt được.

“...” Vị cảnh sát trẻ tuổi nhìn theo hai vợ chồng rời đi, vành mũ lệch xuống.

“Anh không cần kích động, kết hôn lâu rồi vẫn như vậy.” Mộ Nhạc Nhạc cố gắng trấn an cảm xúc của vị cảnh sát trẻ tuổi.

“...” Không phải chứ, năm nay anh đang định kết hôn mà.

“Khụ, Mộ tiểu thư, chúng ta bắt đầu ghi chép đi, cảm xúc của cô thế nào?”

“Tôi không sao, xin hỏi Hàn Tư Viễn sao rồi?”

“Vết thương của cậu ấy khá nghiêm trọng, giờ đang cấp cứu.”

“A?!” Mộ Nhạc Nhạc nhảy xuống giường, không kịp đeo dép bỏ chạy ra phòng bệnh, cô giống như ruồi bỏ mất đầu chạy như điên ở hành lang. Anh cảnh sát thấy thế, nhắc đôi dép lê của cô lên, cũng chạy ra ngoài đuổi theo.

Anh cảnh sát chạy nhanh hơn, bắt lấy cổ tay Mộ Nhạc Nhạc: “Đừng vội, tôi đưa cô đi.”

Mộ Nhạc Nhạc ngây ngốc gật đầu, lệ đã sớm rơi đầy mặt.

Trước phòng giải phẫu.

Địch Nam cùng lão quản gia ngồi ở trước cửa chờ đợi, vẻ mặt lo lắng.

Tiếng bước chân dồn dập, kéo thần trí của Địch Nam trở về, Mộ Nhạc Nhạc chạy quá mau, chỉ thấy cô “bịch” một cái té ngã trên đất. Nhưng cô không đầu hàng, lại đứng lên chạy tiếp. Địch Nam bước hai ba bước về phía trước, Mộ Nhạc Nhạc bổ nhào ngay vào trong lòng anh: “Hàn Tư Viễn có thể chết hay không? Em rất sợ, là em không tốt, không nên lỗi anh ta đến khu phố đó mua sắm, hức...”

“Đại thiếu gia, vị tiểu thư này là...” Quản gia thấy cô gái này kích động, dường như mối quan hệ với nhị thiếu gia không phải bình thường.

“Trần quản gia, ông vẫn nên gọi tôi là Địch Nam thì tốt hơn.” Địch Nam hiện tại không có sức lực để nói về đề tài khác.

Trần quản gia nặng nề đáp lời, đại thiếu gia mặc dù mạo hiểm cứu nhị thiếu gia, nhưng vẫn không muốn thừa nhận mình chính là con trưởng của nhà họ Hàn.

Địch Nam kéo Mộ Nhạc Nhạc ngồi xuống: “Hàn Tư Viễn không nguy hiểm đến tính mạng, đừng khóc.”

Mộ Nhạc Nhạc ưu tư, thu người ngồi trên ghế, yên lặng chờ đợi... Nhớ tới cảnh tượng Hàn Tư Viễn vì cô dừng cảm quên mình, bảo cô không cảm động nhất định là nói dối.

Địch Nam trầm ngâm, anh cho rằng mình không nên so đo trong lúc này, nhưng đầu óc Mộ Nhạc Nhạc chỉ nghĩ đến Hàn Tư Viễn.

Giờ phút này, một chuỗi âm thanh của giày cao gót lại phá vỡ sự yên lặng.

Phương Dung lập tức đi đến phía trước Địch Nam, nhìn thấy khoé mắt sưng tím cùng với vết thương ở khoé miệng của anh, bèn thân thiết ngồi xuống: “Tiểu Nam, anh bị thương rồi, em đi cùng anh bôi thuốc trước!”

Cha của Phương Dung đúng lúc cũng đang ở bệnh viện này, cô đã hẹn với Địch Nam hôm nay gặp mặt ở bệnh viện, nhưng cô chờ mãi không thấy, cho nên gọi vào di động của Địch Nam. Tuy nhiên người nhận điện thoại không phải anh mà là một người tự xưng là Hình Cảnh, Hình Cảnh bèn kể sơ qua cho cô mọi việc.

Địch Nam tránh ngón tay của Phương Dung, trong lúc vô tình nhìn sang Mộ Nhạc Nhạc, Mộ Nhạc Nhạc chỉ thờ ơ ngồi ở một bên.

“Tôi không sao, Hàn Tư Viễn đang làm phẫu thuật trong phòng.”

Phương Dung chẳng hề quan tâm sự sống chết của Hàn Tư Viễn, cô chỉ quan tâm Địch Nam.

“Anh điên rồi, kẻ bắt cóc trên tay có vũ khí, anh có cần vì Hàn Tư Viễn mà bất chấp nguy hiểm lớn như vậy không?”

Trần quản gia vội ho một tiếng, hy vọng Phương Dung chú ý từ ngữ.

Phương Dung liếc quản gia: “Nhà họ Hàn các người gặp phải chuyện thế này mới nhớ tới Dịch Nam, các người đã từng lo lắng cho sự an nguy của anh ấy chưa?”

“Vị tiểu thư này, cô biết được bao nhiêu? Lão gia mỗi ngày đều ngóng trông đại thiếu gia về nhà...”

“Thôi, đừng nói nữa.” Dịch Nam day day huyết Thái Dương, đứng dậy bỏ đi.

Mộ Nhạc Nhạc không chú ý nội dung bọn họ nói chuyện với nhau, thấy Dịch Nam đi qua trước mắt, cô lại nhìn đèn phía trên phòng giải phẫu, muốn nói rồi lại thôi, tiếp tục chờ đợi.

Dịch Nam đi rồi, quản gia cũng tạm thời rời đi, trở về phòng bệnh của lão gia báo cáo tình hình. Phương Dung lại càng không cần phải ở lại, cô cầm túi xách, vừa muốn đuổi theo Dịch Nam, bỗng nhìn thấy cô gái mặc quần áo bệnh nhân có vẻ quen quen, nhưng cô gái này hai má sưng đỏ xanh tím, cô không thể khẳng định hoàn toàn.

“Cô là Mộ Nhạc Nhạc?”

Mộ Nhạc Nhạc không ngẩng đầu, chỉ đáp lời.

Phương Dung nhíu mày: “Khi xảy ra cướp bóc, cô đã ở hiện trường?”

“Đúng vậy, là vì tôi, Hàn Tư Viễn mới bị trọng thương...” Mộ Nhạc Nhạc vốn là người có thói quen trốn tránh trách nhiệm, nhưng giờ cô không muốn giảm bớt hành vi phạm tội của mình một chút nào.

Phương Dung giật mình, ác ý cười trộm, Hàn Tư Viễn quả nhiên tính xấu không đổi, nhanh như vậy đã “câu” được Mộ Nhạc Nhạc.

Anh cảnh sát ghi chép ở bên cạnh đã đợi rất lâu, anh chờ để trở về cục cảnh sát báo cáo kết quả công tác, thấy cảm xúc Mộ Nhạc Nhạc đã ổn định lại một ít, anh mới hỏi có thể làm ghi chép ở đây hay không.

Sắc mặt Mộ Nhạc Nhạc suy sụp, hoàn toàn mất đi sức sống ngày xưa.

Phương Dung giả vờ trang điểm lại, kỳ thật là muốn nghe ngóng sự kiện vừa rồi, biết một ít tin tức sẽ có lợi hơn trong việc theo đuổi Dịch Nam.

Khi cô nghe được Nhạc Nhạc và Dịch Nam đã là quan hệ vợ chồng, khuôn mặt lập tức biến sắc.

“Hai người đã kết hôn?” Cô không nhận được chen ngang.

Lúc này Mộ Nhạc Nhạc mới nhận ra cô gái trước mắt là ai, nhưng giờ cô không có hơi sức để nói thao thao bất tuyệt với chị gái xinh đẹp, mà chỉ khẽ đáp lại: “Chị à, làm người thứ ba không tốt đâu...”

Phương Dung khinh thường hừ lạnh, kết hôn thì sao, không cần cô ở giữa cản trở, Hàn Tư Viễn cuối cùng cũng sẽ phá hỏng thôi. Giống như một năm trước, bị kịch sớm hay muộn cũng sẽ tái diễn.

Nghĩ vậy, Phương Dung bỏ đi trước.

Cuộc phẫu thuật tiến hành trong mấy giờ đồng hồ, thời gian chờ đợi dài đằng đặc.

Từ lúc ngồi đây rất nhiều người đi tới đi lui, nhưng Dịch Nam không quay lại.

Lúc Hàn Tư Viễn được đẩy ra khỏi phòng phẫu thuật, người nhà họ Hàn cùng với các lãnh đạo của ngân hàng Minh Đại đứng xung quanh, Mộ Nhạc Nhạc không thể chen lên phía trước, cô đứng ở trên ghế nhìn ra xa, trên đầu Hàn Tư Viễn quần băng gạc rất dày, sắc mặt rất khó coi, bốn y tá đẩy giường bệnh rời đi.

Dù sao bác sĩ mổ chính cũng cho người ta đáp án vừa lòng – phẫu thuật thuận lợi, không nguy hiểm đến tính mạng.

Mộ Nhạc Nhạc như trút được gánh nặng, mệt mỏi trở về phòng bệnh của mình.

Cô đẩy cửa phòng bệnh ra, phát hiện Dịch Nam ngồi ở bên cửa sổ, nhìn vào khoảng không tối đen.

“Thầy Dịch?” Mộ Nhạc Nhạc bật đèn, cô còn tưởng rằng thầy Dịch đã về.

Địch Nam nhìn đồng hồ, ba mẹ Mộ Nhạc Nhạc trước khi về đã đem trọng trách chăm sóc con gái giao cho anh. Anh đợi cô mấy tiếng rồi, nếu cô đã quay lại, vậy anh cũng có thể về nhà .

Anh cầm lấy áo khoác, đi qua Mộ Nhạc Nhạc, mấp máy môi: “Cơm chiều ở trên bàn.”

Mộ Nhạc Nhạc giữ chặt khuỷu tay Địch Nam: “Cùng nhau ăn đi, em không muốn ở đây một mình...”

Về mặt Địch Nam mệt mỏi, tất cả mọi người đều dựa vào anh, anh có thể dựa vào ai?

Mộ Nhạc Nhạc hai tay dang chiếc đũa, tội nghiệp chớp mắt.

Địch Nam từ từ ngồi xuống, tuy rằng một ngày chưa ăn cơm, nhưng anh không muốn ăn. Anh lấy cho mình một tách cà phê, ngồi đối diện Mộ Nhạc Nhạc, chờ cô ăn no rồi ngủ thì sẽ rời đi.

Mộ Nhạc Nhạc cảm thấy không khí có vẻ áp lực, nhưng áp lực vô hình đó không biết từ đâu toát ra, cô ngược mắt nhìn lên Địch Nam, bỗng nhiên buông bát kêu lên: “Ai da, thầy cũng bị thương!”

Sắc mặt Địch Nam vốn bình tĩnh, bây giờ mới giật mình, anh lại giả bộ không phát hiện.

Mộ Nhạc Nhạc xoa miệng, chạy vào toilet, vắt khăn mặt, sau đó cầm khăn mặt ẩm áp chạy ra, vừa muốn giúp Địch Nam lau đi vết máu trên gương mặt, lại phát hiện vẻ mặt lạnh lùng của anh. Trong khoảnh khắc, cô không biết có nên làm hay không.

“Muốn em giúp thầy lau mặt không? Hay là tự thầy làm?” Mộ Nhạc Nhạc cẩn thận hỏi.

Địch Nam thông thả chớp mắt, sắc mặt không biểu lộ gì, dường như đợi chính cô nhận ra.

Mộ Nhạc Nhạc vuốt tóc, vắt xong khăn mặt, thò người ra, nhẹ nhàng lau gò má anh.

“A...” Địch Nam theo phản xạ khẽ kêu lên, Mộ Nhạc Nhạc lập tức thu ngón tay về: “Xin lỗi, xin lỗi...” Cô đứng tại chỗ lúng ta lúng túng, sợ Địch Nam trách cứ, bèn khom người thổi hơi vào hai gò má của anh.

Địch Nam chăm chú nhìn hành động ngây thơ của cô, bất đắc dĩ mỉm cười.

“Vì sao lại đi cùng với Hàn Tư Viễn?”

Cuối cùng anh vẫn hỏi, dù nghĩ rằng không cần nhưng trong đầu vẫn không ngừng dự đoán đáp án.

19. Chương 19

Mộ Nhạc Nhạc cúi đầu nhận tội, cô đã từng thề phải giúp Hàn Tư Viễn che giấu thân phận đồng tính, nhưng nếu như không nói, có lẽ thầy Địch sẽ hiểu lầm.

Cuối cùng, sau khi trải qua một hồi đấu tranh tư tưởng, cô đành hồ thẹn từ bỏ lời thề: “Thật ra... thật ra Hàn Tư Viễn không thích con gái, bọn em hẹn nhau ra ngoài dạo phố mua sắm, nhưng cậu ta không đem theo tiền mặt, cho nên mới xảy ra sự việc sau đó...”

“Đây là câu trả lời của em?” Địch Nam khó mà tin được, những lời lừa gạt con nít như vậy mà cô cũng tin ư?

“Thật mà, chính hôm em cắt tóc, Hàn Tư Viễn cùng với nhà tạo mẫu tóc có gì đó mà...” Mộ Nhạc Nhạc chưa đánh đã khai ra một chân tướng khác, nhưng cô vẫn còn chưa nhận ra.

Địch Nam chậm rãi thở dài, không nói được lời nào. Tuổi tác chênh lệch nên nảy sinh nhiều khác biệt, anh đã già thật rồi...

Lúc này, một đôi tay nhỏ bé đang vịn vào vai anh, lực nặng nhẹ không đều, khá là khó chịu.

Anh vẫn im lặng, chăm chú nhìn về phía trước, tâm trạng rất tệ.

Mộ Nhạc Nhạc cắn môi, không biết thầy Dịch buồn phiền vì việc gì, nhưng anh không nói, cô cũng không dám hỏi, có lẽ là do mệt mỏi thôi.

Bỗng nhiên cô nhớ đến một chuyện, vội ho một tiếng đi đến trước mặt Dịch Nam, trong ánh mắt mang theo vẻ giận dữ.

“Trùng mắt với tôi làm gì?” Dịch Nam khó hiểu.

“Chị gái kia, chị mà xuất hiện ở nhà thầy ấy, hai người vẫn còn liên lạc...” Mộ Nhạc Nhạc bĩu môi làm môi có vẻ như càng sưng hơn.

Dịch Nam dở khóc dở cười, cô còn đi chất vấn ngược lại hành vi không đứng đắn của anh?

“Tình cờ gặp.”

Mộ Nhạc Nhạc nheo mắt nhìn anh, cố ý kéo dài âm cuối: “Thật saoooooooo...”

Dịch Nam nhếch môi, dường như đã không muốn tranh luận tiếp.

Mộ Nhạc Nhạc suy sụp buông vai, lầm bầm: “Thôi bỏ đi, tha thứ cho thầy một lần, một lần cuối cùng nha.”

“...” Dịch Nam than nhẹ, vậy cô có thể mắc vô hạn sai lầm sao?

Mộ Nhạc Nhạc ngồi lại bên ghế, tiếp tục ăn cơm, lúc gấp thức ăn không cẩn thận làm đổ ly giấy ra bàn, cô nhìn thấy một dòng nước tràn ra, trong đầu lại tái hiện hình ảnh bị bọn cướp xâm phạm.

Cô lạnh run, đột nhiên ngồi xổm xuống đất, che hai má lại, run rẩy.

“Em sao vậy?” Dịch Nam nhướn mày.

Mộ Nhạc Nhạc lắc đầu, nước mắt lưng tròng.

Dịch Nam ngồi xuống trước mặt cô, còn chưa mở miệng, Mộ Nhạc Nhạc đã vòng tay ôm lấy cổ anh, mang theo một chút run rẩy.

Dịch Nam giật mình, lơ mơ đoán được là chuyện gì, bèn cúi người ôm cô đến giường bệnh.

“Đêm nay đỡ em ngủ, có được không?” Mộ Nhạc Nhạc cuộn tròn trong lòng Dịch Nam.

“Ừ, đợi em ngủ rồi tôi mới đi.” Dịch Nam thuận theo cô gạt đầu, suy cho cùng Nhạc Nhạc vẫn còn là một cô bé.

Thế là, khi Mộ Nhạc Nhạc sống chết quẩn lấy anh, Dịch Nam cuối cùng cũng thỏa hiệp, nằm trên giường bệnh chật hẹp, còn Nhạc Nhạc gối lên cánh tay Dịch Nam, cố sức nép mình đến cạnh giường, nhường phần lớn giường cho anh.

Ánh trăng êm đềm, trong căn phòng yên tĩnh, chỉ có tiếng hít thở nhẹ nhàng vang lên.

Mộ Nhạc Nhạc lợi dụng không gian tối om, vươn bàn tay ma quỷ ra, ngón tay lén lút bò vào trong ngực Dịch Nam, mò mẫm đến khuôn ngực rắn chắc, trong bụng như mở cờ... Cảm giác thích thật.

Nhưng bỗng chốc, một bàn tay to đè bàn tay cô lại, lưng Mộ Nhạc Nhạc cứng đờ, thì ra thầy Dịch chưa ngủ, hu hu.

“Rốt cuộc em có mệt hay không?” Dịch Nam đợi một giờ đồng hồ, vậy mà cô vẫn còn tỉnh.

Mộ Nhạc Nhạc ra sức mở to miệng, ngáp một cái, làm bộ mơ màng mới tỉnh ngủ: “Sao...? Xảy ra chuyện gì vậy?”

“...”

Dịch Nam nhớ ra cô đã từng nói với bọn cướp một câu – Các chú à, cháu cho rằng nên cởi cả quần lót của thầy để kiểm tra.

“Em rõ ràng không sợ, mà còn “thân mật” với tên bắt cóc.”

Mộ Nhạc Nhạc lại hiểu sai hàm ý của từ “thân mật”, thậm chí liên hệ đến hình ảnh bị tên kia sờ mó.

Cô uất ức trề môi: “Lúc đó em vì hoàn thành nhiệm vụ mà thầy giao cho, mới nhân nhượng để tên cướp đó hôn vài cái, tại sao thầy lại có thể ghét bỏ em, hu hu...”

Địch Nam nhờ vào ánh trăng sáng, nhìn thấy gương mặt đầm nước mắt của cô, lòng thất lại. Chẳng lẽ sự thấu hiểu giữa hai người bọn họ khó khăn đến vậy sao?

“Tôi với em không có cách nào trao đổi bình thường được.”

Mộ Nhạc Nhạc thoáng có phần tức giận: “Là thầy không chịu mở rộng lòng mình, đầu óc của em vốn chậm chạp, khả năng hiểu ý lại kém. Em từ trước đến giờ chưa giấu giếm thầy chuyện gì, cho dù có... cũng là lời nói dối thiện chí.”

Sắc mặt Địch Nam mệt mỏi: “Tôi sắp ba mươi tuổi rồi, biết cách khống chế tình cảm. Chẳng lẽ giống như em muốn khóc thì khóc, muốn cười thì cười sao?”

“Tại sao lại không thể chứ?” Mộ Nhạc Nhạc nghi hoặc hỏi.

Địch Nam cho rằng vấn đề cô đưa ra chỉ là cố tình gây sự, nhưng bản thân lại không thể trả lời câu hỏi cuối cùng.... Đúng, dường như không có gì là không thể, chẳng qua anh đã quen tự mình tiêu hóa phiền não, tự mình giải quyết những tình huống bất ngờ.

Anh thông thả nhìn ra cửa sổ: “Em thật sự không cho rằng cuộc hôn nhân này rất miễn cưỡng sao?” Càng sống chung, anh càng thấy khổ sở, không theo kịp với lối suy nghĩ của cô, lại càng không biết nên thực hiện cuộc hôn nhân hơn kém chín tuổi này như thế nào.

Mộ Nhạc Nhạc cúi đầu xuống, kết hôn không thú vị như trong tưởng tượng của cô, thực tế có chút miễn cưỡng, nhưng cô không hề cho rằng mọi chuyện không thể chuyển biến, chỉ cần thầy Địch đồng ý nhìn thẳng vào thân phận của cô.

“Thầy hối hận rồi sao?” Cô vô ý thức nắm chặt cổ áo, có vẻ rất khổ sở.

“Không trách nhiệm mà nói, thì có một chút. Chính xác hơn thì giống như đang lừa gạt trẻ con.” Địch Nam trước sau đều nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết tại sao, đột nhiên cảm thấy mệt mỏi.

Mộ Nhạc Nhạc im lặng trong mười phút, bọn họ kết hôn chưa đến một tháng, anh đã thấy chán, hoàn toàn không để ý đến cảm nhận của cô. Nói trắng ra là, thầy Địch không hề xem cô là phụ nữ.

Cô không phục! Cô mím môi, cầm tay Địch Nam lên, bỗng chốc dán lên ngực mình, nói: “Em đã sớm trải qua thời kỳ dậy thì rồi! Thầy sờ thử xem, em không phải là con nít, không phải...”

Bàn tay Địch Nam cảm nhận được sự mềm mại, vội vàng rút về, nhưng lại bị cô nắm chặt lấy, trong mắt anh không nén được hiện lên vẻ sửng sốt: “Tôi không hề nói thân thể em chưa hoàn thiện.”

Ôi trời, rõ ràng nói tư tưởng của cô chưa trưởng thành, Mộ Nhạc Nhạc tức giận, ngồi lên đùi Địch Nam, cởi bỏ áo bệnh nhân, nơi ánh trăng rơi xuống, một bóng người khỏa thân như ẩn như hiện.

Địch Nam quay đầu sang một bên, lại bị cô xoay về trước mặt.

“Em là vợ của thầy, tại sao thầy lại không dám nhìn?!”

“... Đừng, đừng quậy.” Địch Nam nhìn thẳng vào trước ngực cô, hơi ngáp ngừng.

Mộ Nhạc Nhạc chậm rãi nhích về phía trước, hai tay đột nhiên ra sức giữ chặt hai bên gò má anh, làm cho bộ ngực trần ngập trong mắt anh.

“...” Địch Nam vô ý thức nuốt nước bọt, không dám đụng chạm lung tung vào da thịt cô, dù sao cũng là đàn ông, thị giác bị kích thích, dù ít hay nhiều cũng sẽ sinh ra phản ứng sinh lý. Hơn nữa cũng phải công nhận, đường cong của cô rất đẹp.

“Đừng có chọc tôi, mau mặc áo vào.” Đây là cảnh cáo cuối cùng của anh.

Lần đầu tiên Mộ Nhạc Nhạc thấy thầy Địch xuất hiện vẻ mặt hoảng hốt, cô rất hài lòng, ít nhất anh cũng không đẩy cô ra, nói rõ là vẫn có chút rung động? Tuyệt.

Cô thích thú nhảy qua một bên, cầm áo bệnh nhân lên, ung dung mặc vào.

Địch Nam cũng không cho rằng bản thân là loại đàn ông có khả năng kiềm chế kém, nhưng từng cơn khó nóng mà cơ thể đang truyền đến thì nên giải thích thế nào.

“Sau này đừng làm vậy nữa, tôi là đàn ông.” Anh nên nói rõ trước thì hơn.

Rõ ràng là Mộ Nhạc Nhạc bị nhìn thấy sạch sẽ, nhưng cô không những không cảm thấy bị tổn thất, mà ngược lại còn có cảm giác chiếm tiện nghi. Không phải cô vô tâm, mà vì cô thích anh, thích đến nỗi sẵn lòng dâng tất cả cho anh.

“Bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh thầy chủ động tấn công qua đây, không đúng, là ông xã...” Cô híp mắt cười.

“...” Địch Nam xoa trán, nếu như Mộ Nhạc Nhạc lại tiếp tục cảm dỗ như vậy, anh mà kiềm chế được bốn năm thì quả là thiên tài.

Mộ Nhạc Nhạc nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ của anh, cảm thấy rất hứng thú khi bắt nạt thầy Địch. Cô giống như con mèo nhỏ bò đến bên người Địch Nam, vừa muốn nằm lên vai anh, Địch Nam lại miễn cưỡng cảm người giật bắn lên, đi thẳng vào toilet.

“Rầm!”... Đóng cửa, ngay sau đó, truyền ra tiếng nước chảy rào rào.

Mộ Nhạc Nhạc trừng mắt nhìn, ngửi mùi trên người mình, chỉ có chút mùi của nước sát trùng, đâu có hôi...? Thì ra cô đã hiểu nhầm, thầy Địch có lẽ ghét bị cô đụng chạm, hu hu.

Cô ngửa đầu, nắm chặt tay, dưới trăng tròn lập lời thề, nhất định phải thay đổi, phải cải tạo bản thân thành một người vợ hoàn mỹ! Hàn Tư Viễn nhất định có cách!

Đã nửa tiếng rồi, thầy Địch vẫn chưa ra...

Mộ Nhạc Nhạc dụi dụi mí mắt, chờ đợi trong cơn buồn ngủ.

Một tiếng sau.

Địch Nam xối nước lạnh tắm rồi ngồi trên bồn cầu bốn mươi phút, lúc này mới rón rén ra khỏi phòng tắm.

Tiếng hít thở đều đều chứng tỏ tiểu yêu tinh cuối cùng cũng đã ngủ, anh thở hắt ra, cầm áo khoác lên, đóng cửa rồi đi.

Đã quá nửa đêm, hành lang bệnh viện rộng thoáng yên tĩnh, bước chân của anh rất nhẹ, nhịp độ chậm rãi dừng lại, đứng lặng trước cửa phòng bệnh đặc biệt nào đó – Hàn Tư Viễn đang nằm bên trong.

Bước chân vô ý thức dừng lại, nhưng anh không định đi vào... Trong mắt anh, những việc Hàn Tư Viễn đã làm chỉ là những hành động nông nổi. Cậu ta vẫn còn là một đứa trẻ – một đứa trẻ bị ba mẹ chiều hư.

“Cậu chủ, ông chủ đã tỉnh, cậu không đi thăm ông chủ sao?” Trần quản gia ra khỏi thang máy thì vừa khéo gặp được Địch Nam.

Địch Nam cup mắt đi vào thang máy, chọn tầng một: “Mấy ngày nay vất vả cho ông rồi.”

Trần quản gia cúi người tiễn: “Không vất vả, cậu chủ đi đường cẩn thận.”

Địch Nam cũng không biểu lộ gì, chỉ nhìn vào cửa thang máy đang từ từ đóng lại.

Trong phòng bệnh đặc biệt của khoa ngoại.

Trần quản gia đỡ người Hàn Kiến Quốc lên, bôi thuốc.

“Sao ông lại để Tiểu Nam đi, tại sao lại không khuyên nó trở về nhà?” Hàn Kiến Quốc ho khan mấy tiếng, trách cứ quản gia vài câu.

“Cá tính của cậu chủ... tôi khuyên sao được.” Trần quản gia quả thực đã cố hết sức rồi.

Hàn Kiến Quốc thở dài: “Tôi cứ nghĩ thông qua sự việc lần này sẽ có sự chuyển biến, xem ra nó vẫn còn hận tôi.”

“Ông chủ cũng đừng buồn quá, chí ít vào thời khắc nguy hiểm nhất, cậu chủ cũng không bỏ mặc mà còn cứu được cậu hai. Ông nên cho cậu ấy thêm thời gian.”

“Thân thể già yếu của tôi còn có thể đợi được bao lâu? Năm đó mẹ Tiểu Nam mất, tôi mới biết trên đời còn có một đứa con trai, đã mười ba năm rồi nó vẫn không chịu gọi tôi một tiếng ‘Ba’... Tôi bỏ vốn cho nó mở công ty, chưa đầy một năm, nó lại đem cả vốn lẫn lãi toàn bộ trả cho tôi, còn nói là cả hai không nợ nhau nữa. Khụ khụ, tôi thật không biết phải làm sao mới lấy lòng được đứa con này, khụ khụ...”

“Thân thể ông chủ còn khỏe mạnh lắm, đừng nói những điều gở. Chẳng phải ông đã sắp xếp đối tượng cho cậu chủ rồi sao? Đợi khi cậu chủ kết hôn rồi, có con dâu tương lai nói đỡ, không chừng thái độ của cậu chủ sẽ có chuyển biến.” Trần quản gia đã làm quản gia cho nhà họ Hàn hơn ba mươi năm, từ lâu đã là người bạn tri âm tri kỷ của Hàn Kiến Quốc. Vì vậy mọi chuyện rắc rối của Hàn gia, ông hiểu rõ hơn bất kỳ ai. Món nợ này, khó mà trả hết được.

“Nói thì dễ còn đứa con dâu kia cũng phải đợi nó đồng ý mới được. Làm cha mà gọi điện cho con trai mình còn phải để ý tâm trạng nó thế nào.”

Nhắc đến chuyện này, Trần quản gia nhớ ra hôm nay ở ngoài phòng phẫu thuật xuất hiện hai cô gái, khỏe mắt ông sáng ngời: “Không đúng, cậu chủ đã có người ở trong lòng rồi, có điều cách vị tiểu thư ấy nói chuyện chẳng tử tế gì, hình như tôi đã từng gặp cô ấy, chắc là bạn gái của cậu chủ. Còn có một vị tiểu thư, một mực nói rằng vết thương của cậu hai là do cô hại, chắc là bạn gái mới của cậu hai, nhưng lại có vẻ rất thân thiết với cậu chủ...”

Hàn Kiến Quốc nhíu mày: “Đi điều tra về hai cô gái đó, làm ngay đi.”

“Vâng, ông chủ nghỉ ngơi đi, ngày mai sẽ tôi báo lại thông tin chính xác.”

“Tư liệu càng tỉ mỉ càng tốt, đặc biệt là cô gái thứ hai mà ông vừa nhắc đến.”

“Vâng. Vị tiểu thư kia bị thương nhẹ, cũng ở trong bệnh viện này.”

“Lão Trần à, ông thật là một người chằm chập, vậy còn chần chờ gì nữa, mau đi đi. Đúng rồi, nhất định đừng để Tiểu Nam biết!”

“Tôi hiểu rồi.”

20. Chương 20

Giữa trưa thứ ba

Hàn Kiến Quốc ngồi ở trước giường bệnh của Hàn Tư Viễn đã hơn một tiếng đồng hồ, sắc mặt từ trắng bệch chuyển thành xanh mét, bởi trong lúc Hàn Tư Viễn nửa tỉnh nửa mê, luôn thì thào cái tên “Mộ Nhạc Nhạc” một cách vô thức.

Càng khó hiểu hơn, Mộ Nhạc Nhạc chẳng những là học sinh của Dịch Nam, mà còn là vợ mới cưới của nó, hẳn là cha, nên khóc ngất hay đi thất cổ bây giờ?

Tư liệu về Mộ Nhạc Nhạc: 20 tuổi, hiện đang học ở đại học T khoa kỹ thuật Internet. Cha Mộ Phú Dân: phó tổng trưởng một công ty dệt may. Mẹ Trương Tuyết Nga: công nhân viên chức nhà nước. Hai vợ chồng đều học hết trung học, được công ty cấp cho một căn hộ gồm hai phòng ngủ.

Còn cô tiểu thư Phương Dung, 24 tuổi, là bạn gái của Dịch Nam năm năm trước, làm ở công ty hợp tác với Hàn thị, đảm nhiệm chức vụ quản lý ở bộ quan hệ xã hội. Về phần tại sao cô ta lại chia tay với Dịch Nam, Trần quản gia không biết rõ.

Sau khi Trần quản gia báo cáo kết quả điều tra xong, một tiếng sét giữa trời quang, suýt nữa bỏ đôi trái tim của Hàn Kiến Quốc.

Hắn quả thật là một người cha tồi, một người cha vô trách nhiệm. Con trai hắn mấy năm nay rối cuộc đã phải trải qua những việc gì? Bí ẩn này thật khó giải, chẳng hề có đầu mối.

...

“Ba... Ba bị bệnh sao?” Hàn Tư Viễn mở đôi mắt đầy ắp sương mù, nhìn thấy ba đang mặc bộ quần áo bệnh nhân.

Hàn Kiến Quốc nén cảm xúc đang nhấp nhô trong lòng, nhìn chăm chú hai má sưng đỏ của con trai, thở dài một hơi: “Con không sao là tốt rồi, làm ba lo lắng muốn chết. Lần này con được cứu sống thuận lợi đều là nhờ anh trai con.”

Hàn Tư Viễn cảm thấy đầu óc hỗn loạn, hắn liếm môi, ánh mắt lảng sang bên cạnh, tạm thời không muốn nói đến vấn đề bình thường hai cha con vẫn hay tranh luận ở đây.

Hàn Kiến Quốc vừa muốn nói điều gì thì từ cửa đã truyền đến cuộc đối thoại của y tá với một người nào đó.

“Cô ơi, giờ cô không thể đi vào, bệnh nhân còn chưa tỉnh...”

“Tôi chỉ nhìn một cái thôi, cầu xin chị, chị gái áo trắng thiên thần à...”

Hàn Tư Viễn cất tiếng: “Cô y tá, để cô ấy vào đi.”

Được thông qua, Mộ Nhạc Nhạc nhanh như chớp tiến vào phòng bệnh.

Cô nhìn thấy Hàn Tư Viễn đầu tiên, tay giơ lên vẫy vẫy, vừa muốn đi đến, lại phát hiện trước giường bệnh có một ông già vẻ mặt nghiêm túc đang ngồi.

Mộ Nhạc Nhạc cúi đầu: “Cháu chào ông.”

Hàn Tư Viễn cười một tiếng: “Đây là ba tôi, đừng gọi thế.”

Hàn Kiến Quốc sầm mặt, hắn già tới mức bị gọi là ông ư?

Mộ Nhạc Nhạc lại xấu hổ cúi đầu: “Cháu xin lỗi, chào bác ạ.”

“Cháu chính là Mộ Nhạc Nhạc?”

Hàn Kiến Quốc nhướn giọng hỏi. Con bé miệng còn hôi sữa, gia thế tầm thường này sao có thể làm con dâu của nhà họ Hàn?

Mộ Nhạc Nhạc không ngờ mình lại “nổi tiếng” như vậy, cô khom người lên tiếng nhận.

Hàn Tư Viễn ngạc nhiên hỏi: “Ba, sao ba biết Nhạc Nhạc?”

Hàn Kiến Quốc thấy vẻ mặt Hàn Tư Viễn cảnh giác thì thấy khó chịu. Vợ con trai cả của hắn, hắn không được biết à?

Nhưng tờ giấy này hắn không định đâm thủng, chủ yếu là vì hắn sợ chọc tới Dịch Nam.

“Trong danh sách những người bị hại có tên của nó, sao ba lại không biết?”

“Vâng, vậy ba quay về phòng bệnh nghỉ ngơi đi, không có việc gì ba đừng đi lung tung ra ngoài nhé.” Hàn Tư Viễn khéo léo hạ lệnh đuổi khách. Nơi này là bệnh viện chuyên về tim não, ba ở bệnh viện này là quá đúng rồi.

Hai mắt Hàn Kiến Quốc phun hỏa, thấy lão già này chứng mất hử? Đây chính là vợ anh trai mày đấy, thằng tiểu tử thối này!

Mộ Nhạc Nhạc vẫn đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, tính tình của ông bác này có vẻ không hiền lành.

Hàn Kiến Quốc phẫn uất đứng dậy, dùng ánh mắt chửi bới Hàn Tư Viễn, rồi khi xẹt qua người Mộ Nhạc Nhạc lại quan sát cô vài lần. Mộ Nhạc Nhạc xoa xoa hai tay, rung mình trước ánh nhìn như phóng điện.

Đợi Hàn Kiến Quốc đi khỏi, Hàn Tư Viễn vỗ vỗ ghế dựa bên giường: “Tên cặn bã kia có làm gì cô không?”

“Không, may mà thầy Dịch đến đúng lúc.” Mộ Nhạc Nhạc ngồi xuống, nhìn chăm chú đầu quần đầy băng gạc của Hàn Tư Viễn, vẻ mặt đau thương, khổ sở rơi lệ: “Anh biến thành trọc đầu rồi, hu hu...”

Hàn Tư Viễn sờ sờ đỉnh đầu, mái tóc dày không còn nữa, nhưng tiếc nuối chỉ chợt lóe lên trong đầu rồi thôi. Hắn cố hết sức rút khăn tay ra, ngăn chặn khuôn mặt nhỏ nhắn sắp trương phình vì khóc: “Khóc cái gì, cũng đâu có bị lâu.”

Mộ Nhạc Nhạc sụt sịt mũi: “Yên tâm đi, tôi sẽ thay anh giải thích rõ ràng với Trương Tiểu Lai, tất cả đều là lỗi của tôi.”

“...” Hàn Tư Viễn ngập ngừng một lát rồi phá lên cười: “Ngốc quá, cô tưởng tôi là đồng tính luyến ái thật à?”

“? !” ... Mộ Nhạc Nhạc kinh hãi, đột nhiên đứng bật dậy, lùi xuống hai mét: “Anh anh, anh có ý gì?”

Hàn Tư Viễn cười mà không nói, trước khi mất đi ý thức hắn nhìn thấy rất rõ ràng – một cô gái vì bảo vệ tính mạng cho hắn mà quỳ xuống cầu xin người ta tha thứ. Tuy cô gái này là chị dâu hắn, nhưng hắn không tìm được lý do nào để thuyết phục mình buông tay.

“Nhạc Nhạc...”

“Đừng gọi tôi, anh nói xem anh có phải đồng tính luyến ái hay không trước đã?” Mộ Nhạc Nhạc đã lùi tới cánh cửa, chuẩn bị chạy trốn. Trước giờ cô vẫn coi Hàn Tư Viễn như chị em, chân tướng này thật đáng sợ.

“Tôi vì cô mới phải nằm trong này, giờ cô không biết xấu hổ định chạy à?” Hàn Tư Viễn nhướn mày.

“...” Mộ Nhạc Nhạc nghĩ cũng đúng, Hàn Tư Viễn gạt người là sai, nhưng cứu cô là thật.

“Nhưng anh không nên nói dối tôi, tâm hồn non nớt của tôi đã bị tổn thương rồi...” Mộ Nhạc Nhạc không nói đùa. Cảm giác bị gạt rất khó chịu, hơn nữa hôm qua cô mới có lời thề son sắt cam đoan với thầy Dịch.

“Rõ ràng là tư tưởng của cô không trong sáng.” Hàn Tư Viễn lấp liếm phủ nhận.

Mộ Nhạc Nhạc vờ vờ tóc: “Nhưng nhưng, nếu anh không phải là... Chúng ta sẽ không thể làm bạn tốt, thật rắc rối.”

“Ai muốn làm bạn tốt của cô? Đừng tưởng bở. Rót chén nước cho tôi.” Hàn Tư Viễn mím môi cười yếu ớt, chỉ làm bạn bè thì không thể được.

Mộ Nhạc Nhạc chu miệng lên, ngoan ngoãn rót nước: “Thương lượng chuyện này nhé, anh giả vờ làm đồng tính luyến ái có được không?”

“...” Hàn Tư Viễn nhú mày: “Cô sợ Dịch Nam tức giận đến vậy à? Chẳng lẽ khi kết hôn thì không thể có bạn là con trai? Tư tưởng của cô sao bảo thủ vậy.”

“Mẹ tôi nói, trên thế giới này không có quan hệ nam nữ đơn thuần, nếu người con trai nào đối xử quá tốt với mình, thì đương nhiên là có ý đồ!... Tôi tin anh không có ý biến thái với tôi, nhưng tôi vẫn cảm thấy không được tự nhiên...” Mộ Nhạc Nhạc buồn bã đáp.

Hàn Tư Viễn nhấp một ngụm nước: “Mẹ cô phân tích rất đúng.”

Mộ Nhạc Nhạc càng nghe càng hồ đồ: “Là sao? Không phải anh muốn theo đuổi tôi đấy chứ? Anh đừng quên... tôi là vợ thầy Dịch.” Âm cuối chỉ lí nhí.

Hàn Tư Viễn nháy mắt mấy cái: “Thôi đừng nói chuyện này. Giờ tôi ngay cả một sợi tóc cũng không có, cái trán lại còn thêm một vết sẹo khó coi. Thế này thì đâu còn cô gái nào yêu tôi nữa, có phải cô nên chịu trách nhiệm với tôi không?”

Mộ Nhạc Nhạc nhú mày, ngồi xồm ở góc tường đấu tranh 10 phút, tay chọc chọc lên tường: “... Được rồi, chắc chắn tôi sẽ chịu trách nhiệm. Trước khi tóc anh dài ra, cần gì anh cứ gọi, nhưng anh phải tiếp tục làm đồng tính luyến ái, nhất là ở trước mặt thầy Dịch...”

Cô đứng lên, nói tiếp: “Nếu anh không đồng ý, tôi đây chỉ có thể bắt nhân bắt nghĩa, lòng lang dạ sói...”

Hàn Tư Viễn gạt đầu cho có lệ, hắn cảm thấy thật buồn cười, Dịch Nam là người rõ ràng về tính cách của hắn hơn bất cứ ai khác.

Chính giữa trưa, y tá mang cơm trưa vào, Mộ Nhạc Nhạc liếc mắt nhìn thức ăn, giận dữ nắm chặt tay. Tất cả mọi người đều là bệnh nhân, vì sao đồ ăn của Hàn Tư Viễn lại ngon hơn nhiều như vậy?!

Hàn Tư Viễn vừa làm phẫu thuật xong, vốn không thể ăn đồ ăn chứa dầu mỡ, tuy nhiên Trần quản gia vẫn chuẩn bị một ngày ba bữa chu đáo. Hắn mời mọc Mộ Nhạc Nhạc lại ăn cơm: “Đại vương dạ dày, cô tới giải quyết đi.”

Mộ Nhạc Nhạc liếm liếm môi, sải hai ba bước tiến đến, lấy chiếc đĩa ra, vừa ăn vừa giả mù sa mưa chối từ: “Như vậy không tốt đâu, hề hề, ngon thật...”

“...” Hàn Tư Viễn cười khanh khách, mắt bỗng lướt thấy vết bầm trên miệng cô, nụ cười bỗng cứng đờ: “Hôm đó chắc cô rất sợ...”

“Sợ muốn chết, may là không để tên lưu manh đó thực hiện được ý đồ. Thật dơ bẩn!” Mộ Nhạc Nhạc nhớ tới chuyện đó, cơn thèm ăn vẫn không giảm mà càng tăng, chỉ ăn no mới có thể là niềm an ủi lớn nhất của cô.

Hàn Tư Viễn vươn một ngón tay, vốn định vuốt ve của đôi môi cô, nhưng nghĩ thế nào lại chỉ ngằm vuốt góc áo cho cô. Mộ Nhạc Nhạc khác với những cô gái mà hắn từng tiếp xúc, suy nghĩ lại đơn thuần, làm hắn không đành lòng tàn phá cây non.

“Hỏi cô một vấn đề, nếu cô và Dịch Nam bồi dưỡng tình cảm trong ba năm mà không có kết quả, cô có chủ động đưa giấy ly hôn không?”

Mộ Nhạc Nhạc giảm tốc độ nhai nuốt... Nhớ tới thái độ của thầy Dịch, cô lại thiếu mất vài phần tự tin.

“Tôi hôm qua thầy ấy nói với tôi, bảo rằng cảm thấy mệt mỏi...” Cô buông chiếc đĩa, vuốt ve cổ tay áo, “Tôi nghĩ chỉ cần tôi thích thầy ấy, thầy ấy cũng sẽ thích lại tôi, nhưng hình như không đơn giản như vậy.”

Câu trả lời này đối với Hàn Tư Viễn đương nhiên là tin tức tốt, nhưng hắn cũng mất hứng bởi vì thần sắc Mộ Nhạc Nhạc ảm đạm.

“Sớm biết cô sẽ như vậy mà. Chờ vết thương của tôi khỏi hắn, tôi sẽ giúp cô.” Hắn thốt ra câu này, không hề có tính toán.

Mộ Nhạc Nhạc mở to mắt, hai tay tạo thành hình chữ thập: “Tôi đã chờ anh nói câu này, tôi biết anh sẽ giúp tôi mà!”

Hàn Tư Viễn miễn cưỡng cong miệng: “Tôi sẽ cố hết sức sửa đổi cô, trong vòng hai năm, nếu Dịch Nam vẫn không yêu cô thì hãy đồng ý với tôi một việc. Chủ động buông tay đi.”

“Ba năm nhé?” Mộ Nhạc Nhạc nghiêng đầu cò kè mặc cả.

Hàn Tư Viễn không hề do dự, sẵn khoái đồng ý. Được rồi, chờ em ba năm, nếu Dịch Nam không biết quý trọng, thì đừng trách hắn cướp mất.

Mộ Nhạc Nhạc rất tin tưởng hắn, gấp một con tôm to đưa đến miệng hắn: “Cho anh ăn con to nhất nè!”

Giờ tình trạng của hắn đáng ra không được ăn hải sản, nhưng hắn không đành lòng từ chối, mồm ngậm con tôm, cười rất thỏa mãn.

Mộ Nhạc Nhạc vô tình ngẩng đầu, đúng lúc nhìn thấy nụ cười âm áp của hắn, bèn phá lên cười khanh khách: “Hàn Tư Viễn, tôi vừa phát hiện bộ dáng anh rất đáng yêu.”

“...” Hắn còn có thể nói gì nữa đây? Con đường hắn đang đi quả thật rất gian nan!

※ ※

Mộ Nhạc Nhạc tuy rằng thật tâm sám hối, nhưng chẳng có tí tính tự giác chiếu cố người bệnh nặng gì cả. Chẳng những cô ăn hết sạch cơm trưa của Hàn Tư Viễn, mà còn uống thêm ba cốc nước lạnh lớn.

Cô xoa bụng, há miệng ngáp, ăn no rồi thì mệt rã rời.

Hàn Tư Viễn cũng thấy hơi mệt, lời chần lên, bỗng “Cạch” một tiếng, không biết vật gì rơi trên mặt đất.

Mộ Nhạc Nhạc đi đến giường bệnh, cúi xuống nhặt lên. Thì ra là một lọ thuốc.

Hàn Tư Viễn nhìn thấy bèn nói: “Là thuốc đặc hiệu trị bệnh tim, ba tôi quên mang về.”

“Tôi sẽ đến đưa cho bác Hàn, anh nói cho tôi biết số phòng bệnh đi, vừa ăn no cũng nên vận động một chút.”
Mộ Nhạc Nhạc rất cục cựa cũng tìm được một việc cô đủ khả năng làm.

Hàn Tư Viễn vốn không định để cô đi, nhưng bộ dáng cô lại rất khao khát muốn đi.

Hắn bèn đưa lọ thuốc cho cô: “Tôi cũng không rõ lắm, cô đến khoa tim ngoại của bệnh viện để ở bàn làm việc là được. Bệnh nhân tên Hàn Kiến Quốc.”

Mộ Nhạc Nhạc bỏ lọ thuốc nhỏ vào trong túi áo bệnh nhân: “Được rồi, gặp nhau lúc ăn cơm tối nhé.”

“Ừ...” Hắn bắt đầu dĩ mím cười.

Mộ Nhạc Nhạc hỏi thăm khoa ngoại xong, miệng ngậm nga rề ở khúc ngoặt của hành lang.

Lúc cô đi đến trước bàn làm việc, vừa định lấy lọ thuốc đưa cho cô y tá, thì lại mơ hồ nghe thấy một giọng nói quen thuộc, cô lập tức lách đi, nhìn thấy... Địch Nam và Phương Dung một trước một sau đi ngang qua.

21. Chương 21

“Cô có cần giúp đỡ gì không?” Cô y tá lên tiếng hỏi Mộ Nhạc Nhạc, nhưng Mộ Nhạc Nhạc không trả lời, rón ra rón rén đi theo sau bọn họ, trong lòng chứa đầy thắc mắc.

Phương Dung dẫn Địch Nam vào phòng bệnh của ba cô, anh đã đồng ý diễn cùng Phương Dung vở kịch này, vì vậy anh sẽ cố hết sức làm thật tốt.

“Ba, Tiểu Nam đến thăm ba này.” Phương Dung kéo khuỷu tay Địch Nam, ra vẻ rất thân mật.

Ông Phương thấy Địch Nam liền lộ ra nét mặt tươi vui, rạng rỡ: “Tiểu Nam đến rồi à? Mau ngồi, mau ngồi đi cháu.” Ngày kia ông phải làm phẫu thuật tim, ông chỉ sợ khi đã vào phòng phẫu thuật rồi thì sẽ không ra được nữa. Điều ông lo lắng nhất vẫn chính là con gái mình.

“Chào chú Phương.” Địch Nam gật đầu hỏi thăm, đem giỏ trái cây đặt bên cạnh tủ đầu giường.

Ông Phương bệnh tình nghiêm trọng, không đủ sức đứng dậy, bèn quờ tay cố tìm Địch Nam trong không khí.

Địch Nam tiến lên ba bước, đón lấy ngón tay già nua, khô héo của chú Phương, trên mu bàn tay đầy vết kim châm.

“Tiểu Nam à, thời gian của chú không còn nhiều nữa, chúng ta đừng nói những lời khách sáo mà vào thẳng vấn đề luôn được không?”

“Vâng, chú nói đi ạ.”

“Dung Dung, con ra ngoài trước, ba có lời muốn nói với Tiểu Nam.” Giọng nói cứng rắn cất lên.

Phương Dung lo lắng nhìn Địch Nam. Sắc mặt Địch Nam hết sức bình tĩnh, chứng tỏ anh đã quyết định cố hết sức phối hợp.

Cô hướng ánh mắt cảm ơn về phía Địch Nam, sau đó đi ra khỏi phòng bệnh.

Mộ Nhạc Nhạc trốn sau chậu cây, cho đến khi Phương Dung đi thật xa, cô mới lo lắng áp mặt lên cửa nghe lén.

“Tiểu Nam à, các con qua lại với nhau cũng đã bốn, năm năm rồi, dự định khi nào thì kết hôn? Chú thật sự sắp ra đi rồi.”

“Trong vòng hai năm ạ.” Địch Nam gần như không chần chừ đưa ra câu trả lời.

“Tận hai năm nữa? Vậy lúc nào chú mới có thể bế cháu ngoại đây...” Chú Phương nhăn mày.

Địch Nam mỉm cười yếu ớt: “Chuyện này không thể gấp gáp được, hơn nữa năm nay Dung Dung chỉ mới 24 tuổi, cho dù bây giờ kết hôn cô ấy cũng sẽ không đồng ý.”

Cái từ “Dung Dung” này, giọng nói dịu dàng này, nội dung buổi trò chuyện này làm cho lòng Mộ Nhạc Nhạc thật sự hỗn loạn.

Chú Phương thở dài một tiếng: “Ồi, con gái bây giờ chẳng biết trong đầu nghĩ những gì, ốm như cây tre mà còn muốn giảm béo.” Ông vỗ vỗ mu bàn tay Địch Nam, “Nhưng mà, có những lời này của cháu thì chú cũng an tâm rồi. Dung Dung có thể gả cho cháu, đó là may mắn lớn nhất của nó.”

“Chú Phương yên tâm, chỉ cần Dung Dung không thay lòng đổi dạ, nguyện ý chờ đợi, con tuyệt đối sẽ không rời xa cô ấy.” Địch Nam nói ra một câu trả lời mang hai ý nghĩa, anh thực sự không hề chia tay trước, chẳng qua người đã thay lòng đổi dạ không phải là anh.

Chú Phương tự tin cười: “Con gái chú yêu cháu đến mức sông cạn đá mòn, sao lại có thể không chung thủy chứ. Không thể nào, ha ha.”

Địch Nam cay đắng khẽ cười: “Thời gian có thể làm thay đổi nhiều chuyện, cháu cũng mong tình cảm của bọn cháu sẽ không trôi qua mau giống như thời gian.”

“Năm năm rồi, nếu muốn thay đổi thì cũng đã thay đổi rồi, nói với các con câu này, sau này phải có lòng tin với nhau nhé.” Chú Phương rất hài lòng với người con rể như Địch Nam. Người con trai chừng chạc, sự nghiệp thành công, là bến đỗ cuộc đời tốt nhất của con gái ông.

“Dạ, chú nói đúng, hôm khác cháu sẽ lại đến thăm chú, phẫu thuật nhất định sẽ thành công, chú không cần phải lo lắng.” Địch Nam dùng lời nói dối an ủi chú Phương, nhưng anh cũng cảm thấy không thoải mái lắm.

Lúc Địch Nam đi ra, Mộ Nhạc Nhạc liền bỏ đi, im lặng chạy thật nhanh trên hành lang, nước mắt rơi lã chã, bên tai quanh quẩn câu nói “Nguyện ý chờ, nguyện ý chờ...” Đợi cô đưa ra lời ly hôn sao? Thì ra thầy Địch vẫn luôn yêu chị gái xinh đẹp kia, thì ra hai người họ quen biết nhau đã năm năm, vậy vì sao còn muốn kết hôn với mình. Khốn kiếp, đồ lừa đảo!

Cô chạy một mạch đi, đôi dép không biết đã bay mất nơi đâu. Về đến phòng bệnh, cô gục trên giường khóc lớn, trong lòng thật khó chịu.

※※

Hai mươi phút sau, Địch Nam đi tới trước phòng Mộ Nhạc Nhạc, còn chưa vào cửa đã nghe thấy âm thanh ồn ào, hỗn loạn.

“Tôi muốn xuất viện, để tôi xuất viện, tôi không có bệnh.” Mộ Nhạc Nhạc giận dữ, sáng sớm đã thay quần áo, mang theo đồ tùy thân, nhưng y tá không chịu cho cô xuất viện.

“Cô Mộ Nhạc Nhạc, xin cô bình tĩnh một chút, cho dù muốn xuất viện cũng phải làm giấy xuất viện trước đã.” Về mặt cô y tá khó xử.

Địch Nam đứng tại cửa, lắc đầu nhìn gương mặt tức giận của Mộ Nhạc Nhạc, anh gõ cửa lịch sự.

“Ông Địch tới thật đúng lúc, vợ của ông...”

“Tôi không phải vợ anh ta! Tôi muốn xuất viện! Một đồng cũng không thiếu các người. Đây là giấy chứng minh thư.” Cô nhét vào tay cô y tá.

Mộ Nhạc Nhạc không bao giờ dễ dàng để cho con người lừa đảo này xuất hiện trong tầm mắt mình. Vali cũng chẳng cần nữa, cô chen qua vai cô y tá, tức giận chạy đi.

Địch Nam vươn tay kéo cô lại: “Quậy phá như vậy đủ chưa?”

Mộ Nhạc Nhạc cầm hận gạt tay anh, ghét bỏ chùi chùi: “Đừng chạm vào tôi, là tôi ngu ngốc, khờ dại nên mới bị thầy ức hiếp! Từ nhỏ tới lớn tôi chưa bao giờ hận ai, hôm nay người đầu tiên chính là thầy – Dịch Nam!”

Địch Nam bình tĩnh nhìn cô, ra hiệu cho cô y tá ra ngoài trước.

“Rầm!” Anh đóng sầm cửa lại, trong mắt ánh lên tia tức giận.

Mộ Nhạc Nhạc y như đang trốn bệnh dịch chạy đến bên cửa sổ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng vì tức giận.

Địch Nam đã quen đối phó với những người nóng nảy bằng một bí kíp – Không gian yên tĩnh và thời gian dư dả.

Thời gian trôi qua từng chút từng chút một, dường như đang giằng co, dày vò lòng người.

“Ly hôn luôn đi, thầy cũng không cần phải đợi hai năm.”

Mộ Nhạc Nhạc nhìn ra ngoài cửa sổ, kiên quyết không rơi nước mắt. Cô luôn cho rằng bản thân không hiểu tình yêu là gì, xem ra phải bị thương mới có thể hiểu rằng tình cảm cũng có lúc phải đau đớn, không thể dùng thời gian mà tính toán, sợ hãi không đâu. Nếu tình yêu chính là thế này, trong chua xót có đau thương, trong đau thương lại có buồn tủi, vậy thì không yêu cũng chẳng sao.

Địch Nam im lặng, cơ bản đã hiểu hàm ý trong lời nói của cô. Lòng anh giờ đang tức giận âm ỉ, Mộ Nhạc Nhạc thậm chí không hỏi nguyên nhân, lần thứ hai lại dễ dãi nói ra lời ly hôn.

“Được.” Anh nhếch miệng, tuy là hiểu lầm, nhưng anh cũng không muốn giải thích.

Mộ Nhạc Nhạc trong lòng “thình thịch” vài tiếng, thầy trả lời nhanh như vậy, giống như không đợi được nữa mà muốn ly hôn ngay vậy.

Cô lau chùi những giọt nước mắt không đáng, đột nhiên xoay người, đi thẳng một mạch đến cửa phòng, bất thành linh mở cửa ra, cũng không thèm liếc nhìn đến Dịch Nam một cái.

“Đi thôi, bây giờ phải đi làm thủ tục ly hôn.”

Sắc mặt Dịch Nam rất kém, anh nhếch miệng, chậm rãi đứng dậy, đi vòng qua người Mộ Nhạc Nhạc, lặng lẽ nói: “Ồ đây đợi tôi, trước tiên tôi phải làm thủ tục xuất viện cho em đã.”

Mộ Nhạc Nhạc nhìn chằm chú bóng lưng lạnh lùng của anh, nước mắt lại lần nữa làm mờ hai mắt cô. Cô cố gắng hít thở... Hai mươi năm qua, lần đầu tiên biết đến mùi vị tình yêu, may mắn kết hôn với anh, cô cho rằng mình đã làm được một điều tuyệt vời nhất. Cô ngăn người, ít ra cô cũng đã cố gắng, tình cảm của cô chưa bao giờ là giả dối. Vậy mà chỉ trong vài phút ngắn ngủi tại sao người đàn ông này lại có thể trở nên vừa lạ lẫm vừa xa cách như vậy.

Địch Nam giải quyết xong việc của Mộ Nhạc Nhạc, sau khi làm thủ tục xuất viện, trên đường trở về phòng bệnh anh đã suy nghĩ rất nhiều. Anh vì trách nhiệm mà cưới cô, nếu cứ như vậy rồi kết thúc thì... hình như rất không công bằng đối với Mộ Nhạc Nhạc.

Cho nên, anh quyết định giải thích sự việc rõ ràng cho cô, nếu cô vẫn không thể thông cảm, vậy thì đành thôi.

Mộ Nhạc Nhạc đứng tại chỗ, tay xách túi da, sắc mặt nhợt nhạt, vành mắt vừa sưng vừa đỏ.

Địch Nam vươn tay muốn giúp cô mang vali, Mộ Nhạc Nhạc không nói một câu, cầm chặt trong tay, im lặng từ chối.

Địch Nam thông thả đi tới trước thang máy, Mộ Nhạc Nhạc ủ rũ theo sau, giữ khoảng cách hai mét với anh.

Nhưng không gian trong thang máy như bốn cột, Mộ Nhạc Nhạc chỉ có thể quay lưng lại, không muốn nhìn anh, nhìn nhiều chỉ thêm khó chịu.

Địch Nam quay sang cô, tự nhiên mỉm cười. Anh luôn cho rằng Mộ Nhạc Nhạc là cô gái vô tư, biết nhẫn nhục chịu đựng, nhưng rõ ràng là anh đã lầm, cô ấy mà nổi nóng cũng rất ghê gớm.

Đi tới bãi đậu xe, Mộ Nhạc Nhạc bắt buộc phải ngồi trên xe Địch Nam, thứ nhất do không có tiền, thứ hai do không biết đường.

Xe chậm chậm khởi động, Địch Nam nhìn hai bên đường, chạy được một cây số, anh dừng xe trước một quán kem.

“Muốn ăn kem không?”

Mộ Nhạc Nhạc cầm hờn trềng mắt nhìn anh: “Đây là ăn mừng ly hôn đó hả?! Tôi – không – muốn – ăn! Anh – thật – độc – ác!” Cô hung hăng dần từng tiếng.

“...” Ngày hôm nay có lẽ Địch Nam đã hiểu được tính cách chân thực của Mộ Nhạc Nhạc. Bình thường tuy cô hiền lành, khôn khéo, nhưng thực ra lại là một cô nàng tính tình nóng nảy.

Anh rút chìa khóa ra, bước xuống xe, đi về phía quán kem.

“Ít nhất tôi cũng ngồi hơn một tiếng, xuống hay không tùy em.”

Mộ Nhạc Nhạc tức giận vò đầu bứt tai, hai tay vẫn khoanh trước ngực không trả lời. Đợi được ba mươi phút cũng không thấy Địch Nam đi ra, đến khi cô muốn bước xuống, mới phát hiện cửa xe đã bị khóa, may rằng đây là xe mui trần, vì vậy cô chỉ có thể vụng về leo ra khỏi xe, miệng tức giận lẩm bẩm.

Địch Nam nhìn qua cửa kính quan sát, vừa đúng lúc thấy cảnh cô đang điên cuồng đá vào bánh xe, không nén được bật cười.

Mộ Nhạc Nhạc nghênh ngang bước vào quán kem, trong lòng thấy thoải mái hơn. Có máy lạnh thật là mát mẻ, cô bị phơi nắng tới sốt cả ruột.

Chiều, trong quán không có nhiều khách lắm, cho nên Địch Nam bày rất nhiều nước giải khát ướp lạnh trên bàn, đủ mọi chủng loại, kem viên năm màu. Nhưng anh không hề đụng vào, vẫn cúi đầu đọc tạp chí.

Mộ Nhạc Nhạc lau mồ hôi, vẻ mặt không thay đổi ngồi đối diện anh, đau khổ coi thường một bàn đầy đồ ăn ngon, không nhin được gờ “cốc, cốc” trên mặt bàn: “Thời gian của tôi rất quý giá – thầy – Địch – à!”

“Vậy cho em chút thời gian đó.” Địch Nam chậm chậm mở miệng, đầu không hề ngẩng lên.

“...” Mộ Nhạc Nhạc nghiêng răng nghiêng lợi, gờ cái muỗng lớn lên, mỗi một muỗng lại múc một miếng thật to, không ăn thật phí phạm.

“Trước khi ly hôn, em có điều gì muốn hỏi tôi nữa không?” Địch Nam thờ ơ nói.

Có, có, có! Thầy là tên lừa gạt tình cảm! Đợi đó, tôi muốn bỏ đinh trong giày thầy, muốn bỏ rệp vào túi xách của thầy, nuôi chuột cống trong phòng ngủ của thầy!

“Không có.” Mộ Nhạc Nhạc chỉ lo ăn ngấu nghiến.

“À, xem ra em rất sốt ruột muốn ly hôn, như vậy cũng tốt, trước mặt ba mẹ em tôi có thể khai báo rõ ràng, vậy thì tôi yên tâm rồi.” Anh thay cuốn tạp chí, dường như đọc rất chăm chú.

“?!” Mộ Nhạc Nhạc nhìn trần trời không nói nên lời, thầy Địch xấu xa dám đi mách lẻo. Đồ mặt dày.

“Thầy, thầy, thầy, tôi khinh thường thầy, chán ghét thầy!” Cô tức đến ghen lời.

“Sao? Đâu phải do tôi đòi ly hôn. Giúp em hoàn thành tâm nguyện là sai à?” Địch Nam nhướn mắt, giả vờ nghi ngờ.

“Thầy, thầy, thầy...!”

Địch Nam thông thả gấp tạp chí lại, nhắm nháp tách cà phê, mặt hướng ra ngoài, chán nản tự nhủ: “Làm người tốt thật khó quá...”

“Thầy, thầy, thầy...!” Mộ Nhạc Nhạc tay vuốt ngực, tay còn lại chỉ vào gương mặt vô sỉ của Địch Nam: “Người thầy muốn lấy là Phương Dung. Đồ tồi! Lừa đảo! Lừa gạt tình cảm của tôi. Tôi khinh bỉ thầy, ghét thầy, hận thầy chết đi được!”

Địch Nam mím môi nén cười, nghiêm túc chất vấn cô: “Em đi nghe lén người khác nói chuyện sao? Loại hành vi này mới đáng xem thường đó.”

Mộ Nhạc Nhạc nhìn chăm chú sắc mặt thay đổi của Địch Nam, anh ngay lập tức lấy lại vẻ uy nghiêm của thầy giáo. Cô chột dạ buông mắt: “Nghe lén là tôi không đúng, xin lỗi thầy, nhưng mà...”

“Tôi thật chịu em, em đi ngang qua chỉ nghe được vài câu đã cho rằng tôi muốn kết hôn với Phương Dung, Chuyện này và đi học không nghe giảng thật kĩ thì có gì khác nhau hả? Trả lời đi.”

Mộ Nhạc Nhạc sững sốt, nghiêm túc suy nghĩ: “Khác nhau là... Nếu như không nghe kĩ, sẽ không tiếp thu đầy đủ nội dung bài học...”

“Cho nên điểm giống nhau của hai chuyện trên là gì?”

“Điểm giống nhau?” Cô có cảm giác như bị dắt mũi, càng lúc càng thấy hồ đồ, thận trọng dò hỏi: “Không nghe được rõ ràng à?”

Địch Nam chậm rãi gật đầu: “Trả lời rất đúng. Thì ra em biết bản thân đã tự cắt câu lấy nghĩa[1]. Vấn đề tiếp theo, em muốn ly hôn vì chuyện gì?”

“...” Mộ Nhạc Nhạc chờ người ra, ú ớ.

“Bây giờ đi đâu?”

“Nghe theo thầy ạ...” Vẻ mặt như bị thôi miên.

“Quay về trường hay về nhà ba mẹ em?”

“Nghe theo thầy ạ...” Tiếp tục bị thôi miên.

“Nghe theo tôi? Không đi ly hôn nữa hả?”

“Tạm thời không đi nữa, em phải suy nghĩ lại đã...” Hai mắt cô lơ đãng nhìn.

[1] : [duànzhāngqūyì]: cắt câu lấy nghĩa: lấy một câu trong lời nói của người khác rồi giải thích theo ý mình.

22. Chương 22

Mộ Nhạc Nhạc ngồi vào trong xe, nhìn về phía trước, lại nhìn thoáng qua Địch Nam, Địch Nam thì chuyên tâm lái xe. Cô lại chuyển nhìn phía trước, lại nhìn về phía Địch Nam, không ngừng lặp lại hành động này, trong mắt tràn ngập dấu chấm hỏi.

“Thầy Địch, sao em lại có cảm giác...thầy đang lừa dối em?” Mộ Nhạc Nhạc càng nghĩ càng không được tự nhiên, chẳng lẽ thật sự là mình hiểu lầm rồi tức giận sao?

“Tôi qua lại với Phương Dung hơn năm năm, một năm trước đã chia tay rồi.” Địch Nam cười nhạt.

Mộ Nhạc Nhạc gật gù đầu, vẫn không hiểu: “Nhưng cứ cho là em nghe lén không hết đi, nhưng mà nhưng mà thầy quả thật đã nói muốn kết hôn với cô ấy, lúc đó em thực sự rất đau lòng.”

“Còn rất xúc động nữa...” Anh nói.

“Aizz, đúng, có cảm giác bị lừa gạt, tuy rằng số người lừa em không phải ít...” Mộ Nhạc Nhạc vuốt vuốt tóc: “Em cảm thấy áp lực rất lớn vì Phương Dung khá đẹp...”

Địch Nam liếc mắt: “Em là em, cô ấy là cô ấy, chẳng có gì phải so sánh hết.”

Mộ Nhạc Nhạc chớp chớp mắt: “Đương nhiên nếu muốn so sánh, em còn chưa nói xong, em trẻ tuổi hơn cô ấy, hắc hắc.”

Địch Nam cười trừ: “Em đang thường xuyên nhắc nhở tôi chênh lệch giữa chúng ta lớn đến thế nào đấy.”

Mộ Nhạc Nhạc véo véo mặt: “Kém có tám tuổi thôi mà, thầy đừng có nhất định phải kích em mới thoải mái như thế...” Cô khoanh tay trước ngực, hằm hừ.

Cô vươn một ngón tay ra, nói, “Em quyết định rồi! Sau này trong lúc không có người ngoài, nếu vui sẽ gọi thầy là ‘ông xã’, nếu không vui sẽ gọi thầy là ‘Địch Nam’, dù sao cũng sẽ không gọi thầy là thầy!”

“...” Quyết định không tệ.

Lại nói ngay lúc này chính là lúc bốn bề vắng lặng, Mộ Nhạc Nhạc héch cằm, vì cảm xúc hiện tại có phần vui buồn lẫn lộn nên cô liền gọi thế này... “Ông xã Địch Nam, anh muốn đưa em đi đâu?”

“...” Địch Nam cũng chưa nghĩ ra đi đâu, lái xe không có mục đích thôi.

“Em muốn đi đâu?”

Mộ Nhạc Nhạc gãi gãi trán, thời gian bây giờ còn sớm, chi bằng... “Xem phim! Phim ‘con sói xám hơn hổ dữ’.”

Địch Nam nhú mày, chỉ nghe tên phim đã thấy đủ ngây thơ.

Trước cửa rạp chiếu phim, bố mẹ dẫn theo con cái sôi nổi tiến vào, chỉ có Địch Nam cao gầy dễ bị chú ý hơn nữa người mà anh dắt theo lại là bà xã.

Mộ Nhạc Nhạc tâm trạng vui vẻ, cầm tiền của ông xã mua vé xong tay cầm bóng, một hộp rất lớn, hơn hở chạy về.

Địch Nam nhìn màn hình, thật sự không muốn chen chúc xem phim hoạt hình với toàn các bà mẹ.

“Không xem được không?”

“Đây không phải một bộ phim hoạt hình, đây là một bộ phim có ý nghĩa giáo dục về tình yêu.”

“Như thế nào?”

“Xem xong anh sẽ biết, phải xem chăm chú, em sẽ nghiệm thu cảm giác sau khi xem.” Trong mắt Mộ Nhạc Nhạc thoáng loé lên chút gì đó gian xảo.

“...” Địch Nam một tay dứt túi quần, ngón tay ở trong túi quần giãy dụa vụn vụn.

Người xem lục tục tiến vào, cùng với tiếng ồn ào của trẻ con là tiếng dăn dò của cha mẹ. Mộ Nhạc Nhạc ngồi bên cạnh Địch Nam, vẻ mặt thỏa mãn, hên hò thích thật, vui quá đi.

Địch Nam nhìn quét một vòng, coi như vào nhà trẻ.

Bắt đầu chiếu không đến mười phút, trên màn hình nhảy ra một con cừu hay dê gì đó, trên mặt Địch Nam đã xuất hiện cảm giác vô lực. Anh vịn một khuỷu tay vào tay vịn, hai mắt lơ đãng.

Mộ Nhạc Nhạc lại thấy rất hay, há miệng hút đồ uống, “lộp bộp lộp bộp” ăn bỏng.

“Roạt...” Cô đột nhiên đưa tay ra, giơ một nắm bỏng lên trước mắt Địch Nam.

Địch Nam chớp mắt, đẩy ra.

Mộ Nhạc Nhạc vươn thẳng cổ, nói nhỏ: “Xem phim mà không ăn bỏng là một hành vi không lý trí.”

“Tôi quả thật không đủ lý trí, nếu không sao lại ngồi ở đây được chứ.”

“...” Mộ Nhạc Nhạc mím môi, nhét một nắm bỏng vào trong miệng, loáng cái đã nhai hết.

Trong rạp chiếu phim khi thì truyền đến tiếng cười non nớt của trẻ con, trong đó còn kèm theo tiếng cười ngây ngô của Mộ Nhạc Nhạc. Địch Nam không cười nổi lấy một lần và càng không hiểu, có buồn cười gì đâu?

Phim hoạt hình dài đến nửa giờ rốt cục cũng hết.

“Buồn cười quá, ha ha...” Mộ Nhạc Nhạc vẫn chưa cười xong, cô nhìn sang Địch Nam “mặt xám như tro tàn”: “Ông xã, cảm giác sau khi xem.”

“...” Địch Nam day day huyết Thái Dương: “Trò khôi hài của một con sói ngu và một đàn dê ngốc.”

“...” Nụ cười của Mộ Nhạc Nhạc méo xệch: “Anh không thấy con sói xám rất đáng yêu sao? Bây giờ đang thịnh hành một câu nói, sói xám lập gia đình làm đương gia, rốt cục là anh có chú ý xem không thể hả...”

Địch Nam không nói nổi nữa, thật sự không rút ra được cái gì gọi là “chân lý” tình yêu.

“Sói xám rất thương vợ, nếu không bắt dê cục cưng sẽ nấu cơm cho vợ ăn.” Mộ Nhạc Nhạc công bố đáp án.

“...Tôi không nấu cơm.” Địch Nam đưa ra một đáp án vô tình.

“Không sao, em có thể nấu cho anh ăn, em đóng vai sói xám, anh là sói hồng, ai da...” Mộ Nhạc Nhạc còn chưa nói dứt lời đã không cẩn thận bị đám đông đẩy về phía trước. Địch Nam vội kéo cổ tay cô, kéo đến bên cạnh mình.

Mộ Nhạc Nhạc chăm chú nhìn bàn tay to đang cầm cổ tay mình, thẹn thùng cắn môi.

Địch Nam ít khi xuất hiện ở nơi chật chội, không khí hỗn tạp làm hô hấp bị đè nén.

Anh đứng im trước Mộ Nhạc Nhạc, chờ đợi dòng người đi hết mới bước đi.

Mộ Nhạc Nhạc tránh ở phía sau bóng dáng cao lớn của Địch Nam, hai tay che miệng, cười đến run rẩy hết cả người. Đúng đúng, cứ như vậy, càng chật chội càng tốt, hãy để cho dòng người xô đẩy càng mạnh thêm nữa đi!

“Đêm nay em ngủ ở đâu?...”

Địch Nam lưng cứng đờ: “Không về chỗ bố mẹ em sao?”

“Xuất viện sớm nhất định sẽ bị mẹ mắng chết. Còn bên ký túc xá phải đổi ra giường, nhưng em, khụ khụ... không khoẻ.” Mộ Nhạc Nhạc phá hỏng hai con đường trước sau, ý đồ tương đối rõ ràng.

Địch Nam suy nghĩ một lát, thở dài: “... Đi cùng tôi vậy.”

“Vâng!” Hai mắt Mộ Nhạc Nhạc sáng lên, tinh thần cao gấp trăm lần.

Trên đường lái xe, Địch Nam gọi một cuộc điện thoại.

“Quản gia Lí, đêm nay tôi về, dọn dẹp một gian phòng khách đi.”

Mộ Nhạc Nhạc ngắc đầu, một căn nhà hai phòng ngủ một phòng khách còn thuê cả quản gia? Phô trương lãng phí!

“Thật ra tự em có thể dọn dẹp, anh cũng sắp từ chức rồi, đừng vung tiền lung tung...” Mộ Nhạc Nhạc thân là vợ cần phải ngăn chặn thói quen tiêu tiền như nước của ông xã.

Địch Nam cười không nói gì, tăng tốc đi về phía biệt thự.

Một giờ sau

Mộ Nhạc Nhạc ngẩng đầu 45°, há nửa miệng nhìn lên biệt thự to lớn đồ sộ, hoa lệ thanh lịch.

“Hoan nghênh thiếu gia về nhà.” Quản gia Lí tây trang chỉnh tề, đứng ở trước cửa biệt thự tươi cười đón chào.

Mộ Nhạc Nhạc chậm chạp nhìn thẳng phía trước, nhìn chằm chằm vào quản gia Lí.

“Vị tiểu thư này là?...”

“Vợ của tôi. Mộ Nhạc Nhạc.” Địch Nam đi thẳng vào phòng khách.

“...” Quản gia Lí quả nhiên là tinh anh đã trải qua huấn luyện, giây tiếp theo đã thích ứng được, ông cúi thấp đầu: “Hoan nghênh thiếu phu nhân về nhà.”

Mộ Nhạc Nhạc lập tức cúi đầu 90° đáp lễ, dưới sự dẫn dắt của quản gia Lí mà ngơ ngác ngây ngốc đi vào bên trong biệt thự. Cô ngược nhìn đèn thủy tinh có ánh sáng ngọc, phong cách trang hoàng châu Âu, sô pha da thật xa hoa, không thể tin được tất cả trước mắt là thật.

Hai chân cô mềm nhũn, tê liệt ngồi trên sô pha. Người giúp việc lập tức bước lên, quỳ bên chân Mộ Nhạc Nhạc định giúp cô cởi giày.

Mộ Nhạc Nhạc co hai chân lại, vẻ mặt kinh hoảng: “Chị, chị chị chị làm cái gì vậy?”

Người giúp việc nghi hoặc ngẩng đầu: “Giúp thiếu phu nhân đổi dép lê ạ.”

“Không cần không cần, tôi tự làm được.” Nói xong, Mộ Nhạc Nhạc luống cuống tay chân thay dép lê.

Có thể tiết kiệm một đồng tốt một đồng. Mộ Nhạc Nhạc chưa từng gặp hoàn cảnh thế này, nơi tốt nhất cô từng đi chính là tiệm cơm Tây trước cửa nhà. Ăn có một chút cơm cũng tốn hơn ba trăm, mẹ đau lòng ba ngày ăn không ngon. Đây đây đây, thầy Địch ngày thường khiếm tốn thế mà còn xa hoa lãng phí gấp trăm lần so với trong tưởng tượng của cô. Sớm biết vậy thà về nhà ở còn hơn, hu hu...

“Ông xã, anh thuê biệt thự này rồi mời nhiều người hầu như vậy, một ngày phải tốn bao nhiêu tiền...”

Địch Nam nhấp ngụm cà phê, không để ý đến cô.

Quản gia Lí bước lên, cung kính hỏi: “Thiếu gia, thiếu phu nhân, bây giờ có thể mang đồ ăn lên chưa ạ?”

Địch Nam đáp lời, đứng dậy đi về phía phòng ăn. Mộ Nhạc Nhạc vội bước theo sát, sợ chỉ bất cẩn một chút sẽ bị lạc đường trong biệt thự.

Từng đĩa thức ăn đẹp mắt được dọn lên, Mộ Nhạc Nhạc lại “như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than”, bữa cơm này ít nhất cũng phải tốn một ngàn ấy chứ?

Mà cảnh tượng ăn cơm càng đáng sợ, có mấy người hầu đứng thẳng ở phía sau. Địch Nam tư thế ngồi tao nhã cắt miếng thịt bò, thản nhiên như không.

Mộ Nhạc Nhạc cầm lấy dao nĩa, lại buông, hai tay xoa xoa toát mồ hôi: “Sao anh không để ý tới em, em muốn khóc...”

Địch Nam còn chưa mở miệng, quản gia Lí đã ân cần nói: “Làm sao vậy thiếu phu nhân, không hợp khẩu vị sao? Nếu không hợp khẩu vị thì có thể đổi lấy món ăn mới bất cứ lúc nào.”

“...” Mộ Nhạc Nhạc nhìn quản gia đang trưng ra khuôn mặt tươi cười hiền lành, cảm giác đắng sau miệng cười này cất giấu vẻ mặt của gian thương. Một miếng còn chưa ăn đã đòi đổi đồ ăn, mấy người định cướp tiền à!

Cô nuốt nuốt nước miếng: “Chú ơi, cháu không có tiền, cháu nhát gan...”

Quản gia Lí vẻ mặt nghi hoặc: “Thiếu phu nhân đang nói gì ạ?”

“Đi xuống hết đi, để tôi giải thích với cô ấy.” Địch Nam vốn định sau khi ăn xong sẽ nói tình hình thực tế cho cô biết nhưng trước mắt xem ra, nếu không giải thích rõ ràng, Mộ Nhạc Nhạc sẽ “ăn ngủ không yên”.

Quản gia Lí và người hầu lặng yên rời khỏi phòng ăn. Mộ Nhạc Nhạc vỗ vỗ ngực, vội vàng uống hết một cốc nước khoáng lớn.

“Biệt thự này là bất động sản đứng tên tôi, bây giờ cũng thuộc về em.” Địch Nam lời ít mà ý nhiều nói.

“...” Mộ Nhạc Nhạc ngây ra trong nháy mắt: “Xin lỗi, em nghe không hiểu...”

Địch Nam tay chống má, không nhanh không chậm mở miệng: “Nếu có người cho em một biệt thự lớn, trong biệt thự có mười mấy người hầu tùy em sai bảo lại không cần em trả một đồng nào, em có nhận không?”

“Đương nhiên nhận. Kể gốc mới không cần!” Mộ Nhạc Nhạc trả lời chắc như đinh đóng cột.

“Vậy em còn lo sợ cái gì?”

“Em em em... Phần thưởng lớn nhất mà em đã từng rút thăm được là một cục tẩy...” Mộ Nhạc Nhạc lau mồ hôi.

Địch Nam nhếch môi cười mà như không. Lúc trước anh không nói về gia tài vì cho rằng không quan trọng, hơn nữa Mộ Nhạc Nhạc còn đang đi học, sợ cô chỉ biết hưởng lạc, không làm việc đàng hoàng. Nhưng theo

như anh quan sát thì cuộc sống của Mộ Nhạc Nhạc dù ở trong bất kỳ loại điều kiện vật chất nào cũng đều rất thoải mái, có sao dùng vậy.

“Nơi này chính là nhà em, em là nữ chủ nhân của ngôi nhà này. Gian khổ cần tôi luyện nhưng hưởng phúc thì không cần.”

Mộ Nhạc Nhạc chờ đến ba phút, hai khóe miệng thông thả cong lên, trời ơi, đây không phải mơ! Cô vậy mà lại trở thành người giàu có rồi!?

“Anh có tiền như vậy, sao trước khi kết hôn không nói cho em biết...”

“Tôi không tính là kẻ có tiền.” Dịch Nam nhẹ nhàng nói bằng giọng.

“...” Ở biệt thự, đi xe thể thao mà còn không tính là kẻ có tiền sao? Vậy kẻ có tiền thật sự có phải là cần dùng nhân dân tệ trải giường dát chiếu hay không?

Nói xong, Mộ Nhạc Nhạc tâm trạng tốt hẳn, lá gan cũng lớn, xắn tay áo, bắt đầu ăn!

“Em sẽ không tiêu tiền bừa bãi, em rất tiết kiệm.” Mộ Nhạc Nhạc lầm bầm tự khoe.

Ăn chưa đến ba miếng, Mộ Nhạc Nhạc đột nhiên đứng lên, đi đến chỗ cửa sổ, hai tay tạo thành chữ thập, thành kính bái lạy... Cảm ơn các đại thần đã phù hộ cho Mộ Nhạc Nhạc con, mới vừa rồi, con suýt đã ly hôn!

“Ta rang... ta rang... Ta rang ta rang ta rang...”[tiếng chuông di động ‘báo hồng tinh nghịch’ vang lên]

Mộ Nhạc Nhạc lau tay, cười tủm tỉm nhận điện thoại.

“Alô... Ai đó?” Cô lảng lảng hỏi.

“Nhạc Nhạc, sao cô lại xuất viện?” Trong giọng nói Hàn Tư Viễn lộ ra một chút lo lắng.

Khoé miệng Mộ Nhạc Nhạc cứng đờ, theo bản năng liếc nhìn Dịch Nam một cái, sau đó đứng lên, lúc thì ngẩng đầu lúc thì nhìn đất: “A? Alô alô?... Tín hiệu không rõ... Chờ một chút...”

23. Chương 23

Mộ Nhạc Nhạc thừa lúc Dịch Nam không chú ý, tay cầm điện thoại nhanh như chớp chui vào nhà vệ sinh. Cô ngồi trên bồn cầu chia sẻ niềm vui với bạn thân, “Này, anh biết không, ha ha ha... Tôi nói cho anh nghe... Hi hi hi... Bạch mã của tôi... A ha ha... Xin lỗi, cho tôi ba phút ổn định cảm xúc đã...”.

Tiếng cười quái dị liên tục vang lên trong điện thoại, Hàn Tư Viễn lại nhìn vào màn hình, xem có phải số điện thoại này gọi nhầm hay không.

Mộ Nhạc Nhạc che miệng cười khúc khích, nhưng bỗng nhớ ra vấn đề quan trọng thì không thể tiết lộ ra ngoài, cho nên cô liền ngậm miệng lại, nghiêm túc cầm điện thoại lên, hỏi: “Anh tìm tôi có chuyện gì không?”.

Hàn Tư Viễn nói: “Tôi muốn hỏi cô vì sao xuất viện sớm. Y tá nói lúc cô ra viện tâm trạng có vẻ chán nản”.

Bệnh viện là một trung tâm tin tức lớn, bất cứ chuyện nhỏ nào cũng được lan truyền đi với tốc độ ánh sáng.

Mộ Nhạc Nhạc trề môi, “Ừ, cãi nhau rồi, nhẽ ra định ly hôn...”.

“Ly hôn?... Vậy là chuyện vui rồi”. Giọng điệu của Hàn Tư Viễn có vẻ hả hê. Sự thật chứng minh hai người họ không thể là một đôi.

Mộ Nhạc Nhạc thở dài, cho dù đã kết hôn, nhưng một số việc cô có thể tự đối mình được ư?

“Anh đoán xem, bạn gái của thầy Dịch rốt cuộc là loại con gái như thế nào? Tôi không tự tin với bản thân mình lắm...”.

Hàn Tư Viễn im lặng trong giây lát, nghiêm túc nói: “Người thật sự có thể dẫn lối cho cô chính là bản thân cô. Hôn nhân cũng giống như một canh bạc, lo lắng đến thắng thua thì cần gì phải đánh cược?”.

Mộ Nhạc Nhạc chỗ hiểu chỗ không, cô trả lời: “Sau này mỗi ngày tôi sẽ đứng trước gương thôi miên, nói với bản thân rằng trên đời này mình chính là người vợ xinh đẹp nhất, đáng yêu nhất, chắc chắn sự tự tin sẽ trở lại...”.

Hàn Tư Viễn không nói tiếp, chỉ mỉm cười. Hôn nhân sẽ làm mỗi cô gái ngốc nghếch trở nên đa sầu đa cảm, yêu rồi lại muốn yêu sâu đậm, yêu sâu đậm lại sợ mất đi, từng bước rơi vào giữa vòng xoáy lo được lo mất.

...

Mộ Nhạc Nhạc cúp điện thoại, khi cô đang mở cửa nhà vệ sinh, Dịch Nam đã đứng bên ngoài, khuôn mặt không rõ cảm xúc nhìn thẳng vào cô.

Mộ Nhạc Nhạc chợt dạ chớp mắt, cô vừa mới đứng trước gương tự khích lệ mình, không phải Dịch Nam nghe thấy rồi chứ?

“Ở trước mặt tôi không tiện nghe điện thoại sao?”. Dịch Nam có thể dễ dàng tha thứ việc cô cố tình gây sự, nhưng lại không thể tha thứ người vợ không chung thủy. Khi anh cho rằng đã hoàn toàn quên đi khoảng thời gian cùng với Phương Dung, thì ngược lại trong trí nhớ của anh đã lưu lại một vết thương không thể phai mờ.

Nghĩ đến đây, Dịch Nam chợt bừng tỉnh. Lúc trước quyết định lấy cô, bởi vì anh thấy trong mắt Mộ Nhạc Nhạc chỉ có mình anh, anh cũng không thể tưởng tượng được nơi đó lại chất chứa một tình yêu lạ thường đến như vậy.

Mộ Nhạc Nhạc không muốn Dịch Nam tức giận, cô vắn vắn cái điện thoại di động, tự cho phép mình nói lời nói dối thiện ý, “Là bạn cùng phòng, bạn cùng phòng gọi đến mà...”.

Dịch Nam nhìn cô không chớp mắt, Mộ Nhạc Nhạc không dám ngẩng đầu, cảm giác bức bách khiến cô khó thở, “Em nói thật mà, là Hàn Tư Viễn gọi đến, em sợ thầy hiểu lầm giữa chúng em có chuyện gì với nhau...”.

Dịch Nam im lặng không nói, bỏ đi, mang theo cơn tức giận âm ỉ.

Mộ Nhạc Nhạc không chịu nổi cảnh chia tay trong buồn bã. Cô thấy Dịch Nam đi lên cầu thang lầu hai, bèn nhanh chân bám theo. Tuy Dịch Nam không vui, nhưng cô biết cảm giác đó không phải là ghen tuông.

Dịch Nam đi thẳng vào phòng ngủ, không đợi Mộ Nhạc Nhạc mở miệng, anh đã bước luôn vào nhà tắm.

Mộ Nhạc Nhạc ngồi sát mép sofa, hai tay kẹp chặt trong đầu gối. Đợi chờ là việc duy nhất cô có thể làm.

Nửa giờ sau, Dịch Nam vẫy vẫy mái tóc ướt mở cửa phòng tắm, thấy Mộ Nhạc Nhạc mắt nhắm mắt mở, vẻ mặt mệt mỏi.

“Đi ngủ đi, khuya rồi”.

Mộ Nhạc Nhạc khổ sở đưa mắt lên, cầm điện thoại di động đặt trên bàn trà, “Điện thoại di động giao cho thầy giữ, dù sao cũng không có ai tìm em...”.

Dịch Nam giật mình, bỗng nhiên phát hiện mình giống như một đứa trẻ con đang giận dỗi.

Mộ Nhạc Nhạc thấy anh lần nữa không tỏ thái độ, bèn chủ động đi lên phía trước, “Đầu óc của em ngốc nghếch, chỗ nào làm chưa tốt thầy cứ nói thẳng, em sẽ sửa, sửa đến khi thầy vừa ý mới thôi”.

Dịch Nam vẫn không tỏ ý gì. Tuy rằng không có người đàn ông nào lại không thích phụ nữ ngoan ngoãn nghe theo mình, nhưng cô không nhất thiết phải dè dặt đến mức này, cứ như anh là dã thú muốn ăn thịt người vậy.

“Quản gia đã chuẩn bị phòng cho em rồi”.

Mộ Nhạc Nhạc ừ ừ đáp lời, nhưng lại không đi ra, mà quay về ghế sofa, cởi giày, nghiêng người nằm lên đó.

“Tắt đèn giùm, cảm ơn nhé”. Cô quả thật rất khốn khổ, thà ngủ trên sofa cũng không muốn ngủ một mình ở một căn phòng xa lạ.

Địch Nam nhìn bóng lưng nhỏ gầy của cô, trong lòng khê nhói đau. Anh không hiểu được Mộ Nhạc Nhạc, ngược lại Mộ Nhạc như nhìn thấu lòng anh, để mặc anh trút hết những cảm xúc bất mãn không rõ ràng, ngoan ngoãn xin lỗi anh.

“Nhạc Nhạc, có muốn đi du học không?”

“Thầy đi à...”. Mộ Nhạc Nhạc buột miệng hỏi.

“Không”. Địch Nam cũng không rõ bản thân đang trốn tránh chuyện gì, có lẽ anh phải cần thêm thời gian để quên đi quá khứ.

“Đi bao lâu...”. Mộ Nhạc Nhạc rầu rĩ hỏi.

“Ba năm”.

Mộ Nhạc Nhạc không lên tiếng, cô chẳng hề muốn đi bất cứ đâu, chỉ muốn làm đúng nhiệm vụ của một bà chủ gia đình.

Địch Nam không thấy cô trả lời, tưởng rằng cô đã ngủ. Anh nhẹ nhàng ôm cô lên giường, sau đó đi ra cửa, nhưng khi anh chuẩn bị tắt đèn, Mộ Nhạc Nhạc lại bước chân xuống giường. Thắt lưng Địch Nam bị một đôi tay nhỏ nhắn ôm lấy, anh cảm nhận được từng giọt chất lỏng nóng hổi thấm vào áo sơ mi.

Anh đứng lặng một hồi lâu. Anh đã từng yêu một người con gái, người con gái ấy đã tàn nhẫn đâm một nhát vào trái tim anh. Trên đời này không ai có thể chống lại cảm dỗ, chỉ có thể tự mình kiềm chế. Anh yêu thật lòng nhưng đổi lại chỉ là sự phản bội vô tình, vì vậy anh không tin vào tình yêu chân thật. Nói ra thì bất công với Mộ Nhạc Nhạc, nhưng anh lấy ai cũng như nhau cả.

“Thầy đưa em về nhà, chính là vì muốn cho em biết thầy có khả năng đưa em đi du học phải không?”

“Đương nhiên không phải”.

Mộ Nhạc Nhạc càng nghĩ càng tủi thân, “Tại sao chúng ta lại không thể giống những cặp vợ chồng khác? Em không hề ép thầy phải thích em ngay lập tức, tại sao thầy lại muốn đuổi em đi...”

Địch Nam sa sầm, xoay người đỡ lấy hai vai cô, nói thẳng thắn: “Xin lỗi Nhạc Nhạc, chúng ta vốn không phải lấy nhau vì yêu nhau, mà là hai kẻ kích động làm chuyện điên rồ. Nếu em đồng ý thì hãy cho tôi chút thời gian”.

Mộ Nhạc Nhạc lắc đầu, hai tay ôm lấy cổ anh, “Em vì thích thầy mới kết hôn với thầy, đây không phải là kích động, không phải...”.

Địch Nam chậm rãi nói từng chữ một: “Giữa thích và yêu có một khoảng cách rất xa”.

“Vậy thầy nói tình yêu là cái gì?”.

“Tình yêu là một phần của cơ thể, bất luận là tốt hay xấu, cũng không có cách nào vứt bỏ”. Địch Nam chớp mắt, “Vấn đề là ở tôi”.

“Thầy vẫn còn yêu Phương Dung?”.

“Tôi không biết...”.

Mộ Nhạc Nhạc nhìn kĩ đôi mắt anh, đôi mắt ấy đang do dự, tim cô sắp tan nát rồi.

“Tại sao ngày hôm nay thầy mới nói với em những lời thật lòng này?”.

Địch Nam thấy cô lùi lại ba bước, bèn nhanh chóng sắp xếp lại cảm xúc trong lòng, một mõi cất tiếng: “Tôi không yêu cô ấy, nhưng hình bóng của cô ấy không thể xóa đi được. Hoặc là nói, cô ấy đã trở thành bóng ma trong đời tôi”.

Mộ Nhạc Nhạc không hiểu đó là loại đau đớn thế nào, chắc là gần giống với tâm trạng bây giờ của cô, không chiếm được một vị trí nào quan trọng, bất luận bạn kêu gào thế nào, từ đầu đến cuối đối phương vẫn không nhìn thấy sự tồn tại của bạn.

Cô lấy lại bình tĩnh trong ba phút, rồi nhanh chóng đưa ra một quyết định...

“Ra nước ngoài học thêm cũng là một việc tốt, em đi”.

Địch Nam không trả lời, anh cho rằng mình sẽ thử phào nhẹ nhõm, nhưng ngược lại tâm trạng còn tệ hơn ban đầu. Anh không biết rốt cuộc mình muốn một kết quả như thế nào.

Suy nghĩ của Mộ Nhạc Nhạc rất rõ ràng, chỉ cần không ly hôn, cô có thể đợi, nhất định phải nói chuyện tình yêu nghiêm túc với Địch Nam.

Tình yêu xuất hiện sẽ không được báo trước, Mộ Nhạc Nhạc lý giải như thế này: Tình yêu không đến với những kẻ tự cho mình là thanh cao, tất cả bọn họ đều rất thận trọng và đầy cao ngạo, chẳng qua là tự trói buộc để bảo vệ cái tôn nghiêm của chính bản thân mình. Đương nhiên, đối phương phải là người mà bạn nhận định sẽ cùng đi suốt cuộc đời với mình, đồng thời trái tim của đối phương cũng thuộc về bạn. Vì hạnh phúc của chính mình mà nỗ lực, người khác dựa vào cái gì mà coi thường bạn?

Mộ Nhạc Nhạc quay trở lại bên cạnh anh, thuận tay đóng cửa phòng, “Em mà đi là sẽ đi ba năm, chỉ sợ thầy sẽ quên em. Vì vậy... đêm nay ngủ cùng nhau”.

Địch Nam dứt mạch suy nghĩ, vuốt ve mái tóc cô. Từng lời cứ chực ra khỏi miệng, thế nhưng cuối cùng anh lại nói ra một câu khác: “Không cần, tôi sẽ đến thăm em”.

“Thầy không làm theo lời em, em sẽ không đi du học...”. Mộ Nhạc biết bản thân rất ngốc, ngốc hết thuốc chữa, nhưng Hàn Tư Viễn nói đúng, tình yêu là một canh bạc, đã có dũng cảm đánh cược thì phải chấp nhận thắng thua.

Địch Nam nhướn mày, “Em không hiểu được đàn ông, đàn ông có thể đem tình dục và tình yêu phân biệt rạch ròi, đừng có lấy trinh tiết của mình ra đùa giỡn”.

“Thân thể của em do em chịu trách nhiệm, thầy đừng có xen vào...”. Mộ Nhạc Nhạc giận dỗi nhếch miệng. Cô không hiểu được đàn ông suy nghĩ gì trong đầu, nhưng cô biết rõ mình muốn cái gì.

Địch Nam biết cô đang giận dỗi, chỉ cười một tiếng đáp lại.

Khi anh đứng lên, tay vặn nắm cửa, phát hiện cửa bị khóa trái. Mộ Nhạc Nhạc lấy chìa khóa cửa bỏ vào túi trước quần yếm, nhanh như chớp vọt vào nhà tắm, khóa cửa lại. Ngay sau đó, tiếng nước chảy của vòi hoa sen vọng ra.

Địch Nam cảm thấy bất đắc dĩ, đàn ông đã ra sức từ chối tới mức như anh cũng coi như đạt đến cấp Ninja rồi.

“Mở cửa ra Nhạc Nhạc!”.

“Nhưng mà em chưa mặc quần áo, thầy có chắc là muốn em ra ngay bây giờ không?”.

“...”. Địch Nam mở cửa kính nhìn xuống mặt đất... Ba tầng, để nhảy xuống thì hơi cao.

Có lẽ vì là quan hệ thầy trò với nhau mà trong mắt anh, Mộ Nhạc Nhạc vẫn chỉ là mầm non, nhưng nhìn ở một góc độ khác, anh thực sự đã cấm dục hơn một năm rồi. Phải thừa nhận, Mộ Nhạc Nhạc là một cô gái đẹp, là một nụ hoa yêu kiều đang chờ để nở rộ. Đàn ông không chịu được sẽ hái, đùa giỡn, đặc biệt còn chòng ghẹo khiêu khích. Như lúc này đây, anh rất sợ bản thân sẽ làm ra chuyện mất lí trí.

Đương nhiên, anh không phải không có khả năng chịu trách nhiệm, mà anh lo lắng cô sẽ hối hận.

Địch Nam có chút khó xử, ngón tay đặt bên môi, nhắm mắt lại làm theo những suy nghĩ trong lòng. Bên tai lại vang lên tiếng nước chảy, những hình ảnh không nên nghĩ đến cứ mặc sức xông vào trí óc anh, làm anh mê muội.

Địch Nam, giờ này là một thầy giáo của nhân dân, không thể hủy hoại mầm non được. Anh lăm bằm liên tục.

“Chồng yêu, em đến đây...”.

Mộ Nhạc Nhạc tắm xong, người ngát hương thơm. Cô mặc chiếc áo sơ mi trắng của Địch Nam, dựa vào cửa phòng, lộ ra đôi chân thon đẹp. Gương mặt ửng đỏ mang theo nét non nớt, e thẹn.

“...”. Dịch Nam thấy cô chậm rãi bước tới gần, rất muốn đứng lên tìm chìa khóa phòng, nhưng đôi chân lại không chịu nghe lời.

“Em đừng qua đây!”. Anh nghiêm nghị ra lệnh.

Mộ Nhạc Nhạc rụt vai, nhưng vì áo sơ mi rộng, cô co người lại như vậy khiến cho bờ vai và một bên ngực trắng như tuyết lộ ra.

Dịch Nam không có cách nào ra lệnh cho bản thân di dời tầm mắt, cổ họng anh khô khốc, đôi chân không kiềm chế được di chuyển.

“Ý tôi là... để tôi qua đó”.

“...”. Mộ Nhạc Nhạc thầm thở dài. Giọng thầy Dịch trở nên khàn như vậy, thầy bị cảm rồi à?

Bỗng chốc, Mộ Nhạc Nhạc bị một trọng lực đẩy vào, lưng áp sát tường. Cô sợ sệt đưa mắt lên, đối diện với ánh mắt đầy ám muội của Dịch Nam. Đôi mắt ấy như viên ngọc trai hút lấy ánh trắng, làm tâm trí cô mê muội.

24. Chương 24

Thân hình mềm mại nép vào ngực Dịch Nam làm nhiệt độ cơ thể anh tăng nhanh, tim đập gia tốc. Mọi ngày anh vẫn khinh thường những kẻ năng lực kiềm chế kém cỏi, vậy mà giờ này anh đang làm gì, trong lòng muốn gì đây.

Mộ Nhạc Nhạc nhìn thấu sự đấu tranh trong lòng anh, bởi nắm tay anh siết rất chặt, hằn lên cả gân xanh.

“Em là vợ anh... Anh muốn sao cũng được...”. Cô kiễng chân, mạnh dạn ôm lấy Dịch Nam. Nếu ngay cả việc ôm ấp yêu thương anh còn cự tuyệt, vậy cô chỉ còn bước đường li hôn mà thôi.

Suy nghĩ của cô rất rõ ràng: Đáp ứng anh thì không thành vấn đề, nhưng cô muốn trong tâm trí anh luôn có cô, muốn hình ảnh mình xuất hiện trong từng mạch máu của cơ thể anh.

“Em vẫn còn là trẻ con...”. Dịch Nam cố gắng không nhìn cô, nghĩ một đằng nói một nẻo.

Mộ Nhạc Nhạc cụp mắt xuống, tự vén cổ áo lên nhìn vào trong. Cô quan sát trong giấy lát, sau khi xác định mình đã lớn thì cười tủm tỉm ngẩng lên. Dịch Nam mất tự nhiên ngó sang một bên, không cần Mộ Nhạc Nhạc thuật lại, anh đã nhìn thấy rất rõ ràng.

“Thầy cũng thấy rồi đúng không?”. Mộ Nhạc Nhạc nghiêng đầu dò xét ánh mắt của Dịch Nam, anh lại càng làm bộ không biết.

Một tiếng “thầy” này đã kéo lý trí của Dịch Nam lại, anh lập tức đi về phía toilet, tìm kiếm chìa khóa phòng.

Mộ Nhạc Nhạc ung dung quan sát... Anh thật thông minh, biết chìa khóa không ở trên người cô. Nhưng vở kịch cô bày ra chính là muốn anh tìm kiếm trước!

“Không tìm được đâu...”. Cô dựa vào cửa kích thích Dịch Nam.

“Đừng làm ồn, người chịu thiệt là em”. Dịch Nam bình tĩnh mở miệng.

“Chịu thiệt gì chứ, trừ phi thầy muốn li hôn với em...”. Mộ Nhạc Nhạc vô tội chớp mắt. Cô đã xác định và cũng khẳng định, cô cần người đàn ông này!

Dịch Nam bất lực thở dài, vừa mới chuẩn bị đóng cửa toilet thì Mộ Nhạc Nhạc thò một chân ra chặn ngang cửa, vô tình lại làm lộ cặp đùi trắng nõn mảnh khảnh. Đôi chân trần của cô như muốn trêu ngươi anh.

“...”. Dịch Nam bóp trán, nếu nói anh không có chút phản ứng sinh lý nào thì quả là bịa đặt.

“Hay là uống một ít rượu trước?”. Mộ Nhạc Nhạc giúp anh điều chỉnh tâm lý. Cô tin rằng chỉ cần vượt qua bước này, anh sẽ không còn xem cô là trẻ con nữa.

“...”. Địch Nam xoa trán, người vợ “thấu hiểu lòng dân” như vậy có thể tìm đâu ra nữa đây?

“Em không phải là lần đầu tiên?”.

“Đương nhiên là không”.

Địch Nam nhú mày. Mộ Nhạc Nhạc tiếp lời, “Lần đầu tiên đã bị thầy cướp mất hồi nhập học rồi”.

“...”. Anh chỉ có lòng giúp một nữ sinh say rượu thôi, nào có làm bậy gì đâu!

Mộ Nhạc Nhạc vâng vâng góc áo, nghiêm trang nói: “Chồng yêu à, chúng ta đều là người trưởng thành, thầy có thể cư xử chín chắn hơn được không? Đừng âm ỉ nữa mà!”.

“...”. Địch Nam vừa hé miệng lại á khẩu không trả lời được.

Mộ Nhạc Nhạc thoải mái bước lên, ngồi xổm ở trước đầu gối anh. Địch Nam lẳng lặng quan sát, bàn tay vô thức luồn vào mái tóc cô. Anh luôn tưởng tượng có một người con gái có thể chăm chú nhìn mình như bây giờ, nhưng lại chưa từng nghĩ tới trong đôi mắt người con gái đó vẫn còn lưu giữ những nét trẻ con tinh nghịch. Đôi mắt trong veo xoa dịu trái tim anh, khiến anh rất muốn ôm cô vào lòng. Không làm gì khác, chỉ ôm một cách đơn thuần.

Thân thể Mộ Nhạc Nhạc bị đôi tay mạnh mẽ nâng lên, hai má áp vào ngực anh. Nhịp tim lúc thì dồn dập, khi lại bình ổn.

Ngay lúc này đây, Địch Nam không còn là người thầy tôn nghiêm nữa, anh chỉ là một thằng đàn ông cô độc.

Anh dùng sự im lặng để che giấu cảm xúc, nhưng trái tim vẫn không ngừng cô đơn. Sự cô đơn làm cho con người cô đơn trở nên u mê, anh cũng là kẻ bị dồn đến bước đường cùng.

Mộ Nhạc Nhạc ôm lấy eo anh, xung quanh cơ thể ấm áp của anh dường như văng vẳng một lớp khí lạnh lẽo. Cô biết anh cần một cái ôm yêu thương, bất kể lúc này anh coi mình là ai, cô cũng sẵn lòng cho anh sự ấm áp.

“Thầy hãy học theo em, học cách tàn nhẫn như em”.

“Gọi là chồng”.

Mộ Nhạc Nhạc ngẩn ra trong một giây, rồi dè dặt gọi: “Chồng...”.

Địch Nam chôn mặt vào hõm vai cô, ôm chặt lấy cô.

Âm thanh người vợ gọi một tiếng chồng tựa như ly rượu mê ly say lòng người, lấp đầy sự trống rỗng trong anh. Anh là kẻ có tội vì đã lợi dụng cô để thỏa mãn dục vọng của mình.

“Vì sao lại chọn anh?”. Giọng Địch Nam trầm trầm, lộ ra vẻ cô đơn.

“Muốn em nói thật không?”.

“Tốt nhất là thế”.

Mộ Nhạc Nhạc bị tâm trạng u ám của anh ảnh hưởng, lòng cũng thấy trĩu nặng, “Em sống quá vui vẻ, nên không thể đứng nhìn người khác phải khổ sở”.

Địch Nam sợ run lên, nhưng chưa đầy một giây anh đã nhếch môi cười, “Đúng như tên em”. (Nhạc Nhạc nghĩa là vui vẻ)

“Nhưng anh lại thà lựa chọn không vui vẻ”. Mộ Nhạc Nhạc cái gì cũng hiểu, chỉ không hiểu tại sao nhiều người lại sống một đời đến vậy.

Địch Nam mím môi cười, anh luôn dùng nụ cười để che giấu cảm xúc, nhưng anh không hề yếu ớt, trái lại còn kiên cường tuân theo nỗi sợ của bản thân.

“Anh có hút thuốc không?”.

“Cũng thỉnh thoảng”.

“Không tốt cho sức khỏe”.

“Anh biết”.

Mộ Nhạc Nhạc mỉm cười ngọt ngào. Ngày đầu tiên nhập học, cô nhìn thấy Dịch Nam ngồi trong một góc hút thuốc, hết điệu này tới điệu khác. Mộ Nhạc Nhạc bất chợt bị đôi mắt u buồn ấy hấp dẫn, từ giữa trưa đến tận lúc chiều tà, cô vẫn ngẩn ngơ đứng ở phía xa ngắm nhìn một góc khuôn mặt anh, không khí khi đó ngập tràn cảm giác bi thương. Từ lúc ấy cô đã quyết định sẽ cứu vớt vị hoàng tử ưu sầu kia, chia sẻ mọi niềm vui, hạnh phúc với anh.

Dịch Nam vuốt tóc cô, “Mau đi ngủ đi”.

“Không, cùng nhau ngủ”.

Cô vẫn cố chấp không đổi ý.

Dịch Nam ngắm cô hồi lâu, đột nhiên khom người ôm cô. Mộ Nhạc Nhạc thở nhẹ một tiếng, lập tức vòng tay qua bả vai anh. Muốn bắt đầu rồi ư? Đừng nói thế chứ, hơi nhanh thì phải...

Dịch Nam nhóm nửa người lên, nhìn xuống cô gái dưới gối.

“Có một ngày em sẽ hối hận”.

“Em sẽ không”. Mộ Nhạc Nhạc căng thẳng túm lấy ra giường, nhưng vẫn quả quyết như ban đầu.

“Đừng mong đợi quá nhiều ở anh, con người ta bất cứ lúc nào cũng có thể thay đổi”. Dịch Nam dùng lời nói sắc bén làm tổn thương cô, anh đã cho cô cơ hội chạy trốn, đã để bản thân tìm kiếm lí do không chạm vào cô.

Quả nhiên, lòng Mộ Nhạc Nhạc có chút sợ hãi, cô cũng không biết vì sao mình cố chấp đến vậy, chỉ bởi vì anh là hoàng tử ưu sầu ấy sao? Nói thật, cô rất sợ có một ngày sự lạnh lùng của anh sẽ hoàn toàn hạ gục cô.

Nhưng cô không lùi bước, kiên quyết nói: “Em vẫn giữ câu nói đó, cuộc sống không phức tạp như vậy. Nhưng nếu anh làm tâm trạng không tốt lây sang em, em sẽ chủ động vứt bỏ anh”.

Dịch Nam khẽ cười, “Có lẽ vậy”.

“Đợi đã, anh không tắt đèn à? Em hơi ngại...”. Mộ Nhạc Nhạc thấy đôi môi anh đang từ từ tới gần, mất hết cả bình tĩnh.

Dịch Nam chỉ cười không nói, thò tay tắt đèn. Đàn ông luôn chú ý tới chi tiết, cũng có thể nói là luôn chú trọng đánh sâu vào thị giác. Hay nếu một người phụ nữ chân thành nói với một người đàn ông, cô muốn trở thành người phụ nữ của anh thì không thể không khiến người đàn ông đó động lòng.

Bóng đêm tĩnh lặng, chỉ có tiếng thở nhẹ đầy căng thẳng.

Dịch Nam nói...

“Nhạc Nhạc, anh lặp lại một lần nữa, anh không yêu em”.

“Sẽ yêu thôi. Em có thể chờ”.

“Sẽ phải chờ thật lâu. Có lẽ là cả đời”.

Mộ Nhạc Nhạc quả thật do dự vài giây, “...Vậy cũng chờ”.

Cô thừa nhận cô đang giận, giận vì đến giờ này mà anh vẫn nói những lời vô tình đến vậy.

Dịch Nam không nói gì, anh đã không biết lại còn dùng những lời làm cô tổn thương. Cô tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, còn trong lòng anh cũng không thoải mái hơn bao nhiêu.

Anh chỉ mới khẽ nhóm dậy, đôi tay nhỏ bé đã kéo anh lại chỗ cũ. Đôi môi mềm mại như cánh hoa nhẹ nhàng chạm vào vành tai anh, tỏa ra hơi thở ấm áp thơm ngát.

Mộ Nhạc Nhạc lúng túng hôn vành tai anh, nhớ lại lúc theo các bạn cùng phòng đi nghe lén “giáo trình đen”. Đại học như một thùng nhuộm, thanh niên thuần khiết như tờ giấy trắng đi vào, rồi đủ mọi màu sắc bước ra.

Địch Nam nhẩn nhin nhắm mắt lại. Cô có biết loại hành vi này là đang đùa với lửa không?

“Chồng à...”.

Lại một tiếng gọi mềm mại không xương vang lên. Anh vẫn coi cô là trẻ con mà xem nhẹ sự đáng yêu quyến rũ thiên bẩm của đàn bà.

Hô hấp của Địch Nam bắt đầu dồn dập, lý trí ra lệnh cho anh lập tức đi ra khỏi gian phòng này, nhưng tay chân lại không nghe theo.

Hôn lên trán cô, ấn đường, chóp mũi, dừng ở bờ môi... Mộ Nhạc Nhạc không cho anh thời gian suy nghĩ, chủ động sát lại. Đầu gối hơi nhô lên, trong lúc vô tình chạm phải bộ phận rắn chắc đang nóng như lửa.

Địch Nam rên lên một tiếng, hiển nhiên đã mất đi lực kháng cự trước sự khiêu khích của cô. Trước mắt rõ ràng là một cô gái nhỏ không kinh nghiệm, vậy mà lại khiến anh mê muội đến thế. Cầm dục quá lâu quả thực không tốt lắm.

...

Da thịt cô mềm mại vượt xa sự tưởng tượng của anh, đầu ngón tay lướt tới đâu là mê mẩn tới đó, lọt thỏm giữa nơi mềm mại nhất của người con gái.

Địch Nam mặc dù đã phấn khích tới cực điểm, nhưng lại bắt đầu sinh ra cảm giác tội lỗi khi xâm phạm trẻ vị thành niên.

Nhưng ý nghĩ này chỉ lướt qua đầu trong giây lát, khi phá tan lớp màng mỏng độc nhất vô nhị kia, anh dĩ nhiên không thể dừng lại, bị lạc ở trong cơ thể sít chặt của cô, muốn ngừng mà không được.

Hai tay Mộ Nhạc Nhạc bấu chặt chiếc gối, eo đau ê ẩm. Cô không đoán được Địch Nam một khi trở nên hung mãnh thì ngay cả cơ hội thở dốc cũng không cho cô. Hỏi một câu mang tính tượng trưng rằng cô có đau không, cô đáp có một chút, anh ậm ừ, thoáng thả chậm tốc độ, nhưng chỉ chốc lát sau đã đẩy nhanh hơn, sự va chạm làm cô choáng váng đầu óc.

“Thầy Địch, em...”.

“Dừng gọi thầy nữa, cảm giác anh giống kẻ biến thái”.

“...”.

Mộ Nhạc Nhạc bị đau nhưng vẫn cười khanh khách. Cảm giác này thật kỳ diệu, hai người vốn không hiểu nhau, trong một buổi tối lại có thể dung hòa vào nhau. Hai nơi nào đó của cơ thể kết hợp chặt chẽ, anh không kiêng kỵ vuốt ve thân thể cô, cô lại thích ngón tay thô bạo tiếp xúc của anh. Từ cảm giác ngượng ngập đến mỗi như người, anh đã dễ dàng đưa cô vào lĩnh vực mới mẻ này. Không thể nói rõ tốt hay không, dù sao cũng là lần đầu trải nghiệm.

“Tại sao anh không muốn nhìn thẳng vào vấn đề?”.

“Hửm?”.

“Chúng ta đã – kết – hôn”. Mộ Nhạc Nhạc lớn tiếng nhắc nhở anh, Địch Nam là người chồng danh chính ngôn thuận của cô.

Lời này vừa nói ra, cảm xúc đang buộc chặt Địch Nam dần dần thả lỏng, Mộ Nhạc Nhạc là người vợ danh chính ngôn thuận của anh.

“Đúng vậy...”.

“Cái gì đúng vậy? Hả?...”.

Địch Nam xoay người, tư thế vừa chuẩn để Mộ Nhạc Nhạc ngồi lên đùi anh. Mộ Nhạc Nhạc nhìn một trên một dưới đung đưa mà há hốc mồm. Cô hít phải một ngụm khí lạnh, biết rằng mình đã nhắc nhở không đúng lúc. Khăng định quan hệ vợ chồng chỉ càng thúc đẩy anh quá đáng hơn thôi.

“Người ta là lần đầu tiên, sao anh lại như vậy, chẳng dịu dàng chút nào, hu hu...”.

Mộ Nhạc Nhạc cuối cùng không thể nhịn được nữa, mở miệng lên án người bên dưới.

“...”. Địch Nam ôm eo cô kéo vào lòng, vốn định an ủi cô vài câu, nhưng anh đã phạm phải sai lầm, bộ ngực mềm mại cọ xát vào ngực càng khiến anh phát hỏa.

“Chồng à, chậm lại được không...”. Mộ Nhạc Nhạc nằm sấp trên giường, tay túm chặt lấy gối.

Địch Nam khàn khàn đáp lại: “Em dùng tốc độ nhanh nhất chạy vào toilet. Anh không gọi thì đừng đi ra”.

Lúc này, anh chỉ có thể dùng biện pháp ngu ngốc ấy ngăn chặn việc mình hủy hoại cô vợ nhỏ.

“Ừm”. Mộ Nhạc Nhạc ậm ừ đáp, quay lại nhìn Địch Nam. Dưới ánh trăng, cô có thể thấy rõ trong ánh mắt sâu lắng của anh chất chứa dục vọng.

“Không sao, em tiếp tục được...”. Mộ Nhạc Nhạc cảm thấy mãn nguyện, có câu nói kia của anh là đủ rồi.

Địch Nam giật mình, không rõ cảm xúc lúc này là gì. Anh bế cô lên, đi vào phòng tắm, đặt cô vào bồn nước nóng rồi sập cửa lại.

Ngồi im lặng chưa đầy một phút đồng hồ, Mộ Nhạc Nhạc đã mở miệng hỏi.

“Chồng à, em sẽ mang thai phải không?”.

“Sẽ không”.

“Vì sao lại không?”.

“...”. Địch Nam mệt mỏi thở dốc vì phải bỏ dở nửa chừng.

Nhạc Nhạc, lúc thỏa thuận chẳng phải anh đã đề cập đến việc này rồi sao? – Nhưng anh chỉ nghĩ trong bụng, không nói ra.

Tắm rửa xong, Mộ Nhạc Nhạc vốn định thủ thỉ tâm sự với anh, ai ngờ vừa gối đầu lên khuỷu tay anh đã chìm vào giấc ngủ.

Địch Nam ngẩng nhìn người vợ xinh đẹp nằm gọn trong lòng. Chẳng qua chỉ là sự hấp dẫn của thể xác, vậy mà lại khiến dự định ban đầu của anh dao động.

※

Giữa trưa hôm sau, quản gia gõ cửa phòng.

“Cậu chủ, chủ tịch Hàn đang ở phòng khách chờ cậu”.

Địch Nam không vui ngồi dậy, lạnh lùng mở miệng: “Nói tôi không ở nhà”.

“Nhưng chủ tịch Hàn biết cậu ở nhà”. Quản gia có vẻ khó xử. Hai cha con này thật không bình thường.

“Chủ tịch Hàn? Họ Hàn có rất nhiều...”. Mộ Nhạc Nhạc dụi mắt, nhưng không tài nào mở ra được, Địch Nam nhất định đã hút hết sinh lực của cô rồi. Buồn ngủ quá!

Địch Nam nhú mày, không có chuyện gì thì ông ta đã không đến.

25. Chương 25

Bên trong phòng khách rộng rãi chỉ có Địch Nam và Hàn Kiến Quốc đang ngồi đối mặt nhau. Ánh mắt Địch Nam lạnh như băng.

“Tiểu Nam, ba là ba của con! Kết hôn là chuyện lớn, sao con không nói cho ba biết?”. Hàn Kiến Quốc ôm ngực đang quặn đau, ông không hiểu nổi tại sao con trai lại đối xử với mình lạnh lùng đến vậy. Ngày xưa ông không hề biết Địch Mạch Lan có thai, thực sự không biết.

Tầm mắt Địch Nam dừng lại ở khóm hồng đỏ rực ngoài cửa sổ. Mẹ anh cả đời yêu tha thiết hoa hồng mà quên rằng, nó tuy là loài hoa xinh đẹp nhưng cũng rất nguy hiểm.

Năm anh mười lăm tuổi, mẹ vì bệnh nặng mà qua đời, một người tự xưng là ba ruột bước vào thế giới của anh. Lí do anh không thể tha thứ chính là – Lúc ấy Hàn Kiến Quốc đứng trước mộ mẹ anh, tay cầm theo bó hoa hồng mà mẹ anh yêu thích, đặt lên trên mộ đá lạnh lẽo, đôi mắt mở to lạnh lùng.

Đối mặt với người phụ nữ đã dùng cả sinh mạng yêu mình, sao Hàn Kiến Quốc có thể thờ ơ đến vậy?

Địch Nam bình tĩnh lia mắt sang nơi khác, “Tôi không có ba!”.

Hàn Kiến Quốc buồn bã im lặng. Từ lâu ông đã phải nghe những lời nói lạnh nhạt từ con trai, nghe nhiều cũng thành quen.

“Cho dù con có nhận ba là ba của con hay không thì con vẫn là con trai của Hàn Kiến Quốc này. Ngân hàng Minh Đại sớm muộn gì cũng giao lại cho hai anh em con quản lý. Giờ ba đã già rồi, con có thể mang vợ con về nhà được không?”. Hàn Kiến Quốc trút bỏ ụy nghiêm trước mặt Địch Nam, chỉ cầu xin anh tha thứ. Địch Nam hận ông, nhưng trong lúc nguy khốn cũng liều mạng để cứu em trai Hàn Tư Viễn, đó là minh chứng của tình cảm máu mủ ruột thịt.

Địch Nam không nói gì, lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ. Anh chẳng cần bất cứ thứ gì, chỉ muốn thấy cảnh Hàn Kiến Quốc quỳ sám hối trước mộ phần mẹ anh. Cho dù chỉ gọi tên mẹ nhưng nếu đó là sự chân thành tự đáy lòng, anh cũng có thể tha thứ cho ông ta.

“Đi thông thả, không tiễn”.

“Chờ đã, Tiểu Nam!”. Hàn Kiến Quốc đau khổ gọi con, đi vài bước tới trước mặt anh, hai bàn tay già nua không ngừng run rẩy, “Đã mười ba năm rồi, rốt cuộc con muốn ba làm gì thì mới bằng lòng tha thứ cho ba đây? Chẳng lẽ con muốn ba dập đầu tạ tội với con sao?!”.

Hàn Kiến Quốc tự nhận từ lâu đã không còn nước mắt, nhưng một lần nữa những giọt nước mắt nóng hổi lại trào ra.

Ánh mắt Địch Nam có vẻ dao động, anh rút một tờ khăn giấy nhét vào tay Hàn Kiến Quốc, lời nói vẫn lạnh lùng như trước, “Ông không cần xin lỗi tôi, tôi cũng không có quyền trách móc ông chuyện gì cả”.

“Con đã không trách ba, vì sao lại không chịu gọi một tiếng ‘ba’?”.

Địch Nam từ từ mở lòng bàn tay, đỡ lấy giọt nước mắt sắp rơi xuống đất. Một lúc lâu sau, anh mới bình tĩnh mở lời: “Mẹ tôi vì ông mà rơi bao nước mắt, một tay tôi lau không hết...”. Nói xong, anh hít một hơi thật sâu, xoay người bước nhanh lên lầu. Trước mặt người khác, mẹ anh luôn gắng gượng mỉm cười, nhưng khi còn một mình thì lại trốn trong phòng khóc thầm. Trong trí nhớ của anh, trên gương mặt mẹ chưa từng xuất hiện một nụ cười thật sự nào cả.

Tâm trạng luôn trầm trở quá khứ một lần nữa lại khiến anh rơi vào vực thẳm.

Hàn Kiến Quốc nhìn bóng lưng con trai càng ngày càng xa, lòng đau như cắt.

Địch Mạch Lan... Tính tình của con trai thật giống em.

Mạch Lan, tại sao ngày trước em không cho tôi biết tôi sai ở đâu? Tại sao lại muốn ra đi? Tại sao không nói lời nào đã rời khỏi thế giới này? Tôi hoàn toàn không thể hiểu được hai mẹ con em.

oOo

Trong phòng ngủ, Mộ Nhạc Nhạc đang ngủ say thì bị tiếng mở cửa đánh thức.

Mộ Nhạc Nhạc nhắm mắt, đang định rời giường ôm chồng thì nhìn thấy sắc mặt nhợt nhạt của Dịch Nam, nụ cười chợt tắt ngấm.

“Có chuyện gì xảy ra vậy?”. Mộ Nhạc Nhạc ngồi bật dậy, vừa dợm bước xuống thì Dịch Nam đã đi nhanh đến, ôm cô vào lòng rồi đẩy cả hai cùng ngã xuống giường.

Mộ Nhạc Nhạc cảm thấy cơ thể anh run nhè nhẹ. Anh úp mặt mình trong mái tóc cô, rõ ràng là không muốn cho cô nhìn thấy.

“Ai dám ăn hiếp chồng em vậy? Em sẽ không tha cho hắn!”. Mộ Nhạc Nhạc rất muốn chọc anh cười, nhìn anh buồn bã cô không chịu được.

Dịch Nam ôm cô thật chặt, quá khứ lần lượt tái hiện trong đầu. Mẹ anh cả ngày say rượu, quát mắng anh, rồi tiếng mẹ khóc lóc la hét, chuyện Phương Dung phản bội... Trong kí ức chẳng có chuyện nào là tốt đẹp cả.

Anh lắc lắc đầu, kí ức tồi tệ lại càng hiện ra rõ rệt. Anh không thể vùng thoát, cũng chẳng thể ngừng lại.

“A?...”.

Mộ Nhạc Nhạc bỗng thấy một bàn tay to lớn sờ soạng trong áo sơ mi, chậm rãi vuốt ve thân thể cô, vừa lạnh lẽo lại vừa nóng bỏng.

Môi Dịch Nam đang ở trên xương quai xanh của cô, anh đang cố tìm cách giải thoát cho tâm hồn mình. Cầm thú, đúng vậy, lúc này anh chính là một tên cầm thú.

Mộ Nhạc Nhạc không hiểu được nỗi buồn trong mắt anh, chỉ biết lòng anh đang không vui, nhưng lại không biết phải an ủi thế nào. Vì vậy cô đành để anh tùy ý cởi quần áo mình, im lặng chịu đựng sự tiếp xúc mạnh mẽ, điên cuồng của anh.

Ngay sau đó, cảm giác hưng phấn, kích thích tràn ngập các dây thần kinh.

Một lần nữa, Dịch Nam lại lợi dụng thân thể Mộ Nhạc Nhạc để vượt qua đau khổ. Chỉ cần cô vẫn ở bên cạnh anh, có lẽ anh sẽ vô liêm sỉ lợi dụng cô cả đời.

“Anh xin lỗi”.

Mộ Nhạc Nhạc cố ép bản thân tươi cười: “Không sao đâu, em hiểu, em hiểu hết. Em là vợ anh mà”.

Dịch Nam không nói gì nữa. Cô không hiểu được đâu, anh đang trắng trợn làm tổn thương cô.

Mồ hôi rơi xuống chóp mũi Mộ Nhạc Nhạc, rồi chảy đến khóe miệng, Mộ Nhạc Nhạc đưa lưỡi ra liếm, vừa mặn vừa đắng.

Cô nhướn mắt lên, chăm chú nhìn một Dịch Nam khác lạ, trong đôi mắt u buồn ẩn hiện những tia sáng lấp lánh. Mộ Nhạc Nhạc quan sát đôi mắt anh, mỗi khi anh mạnh mẽ tiến vào cơ thể cô, ánh sáng trong mắt anh lại càng rực lên. Nếu cô thật sự có thể giúp anh giải trừ ưu phiền, vậy thì tốt quá rồi.

Bàn tay anh chạm vào lưng cô, nâng nửa người cô lên, làn da cô có thể nói là vô cùng mịn màng. Đôi môi anh lướt trên từng đường cong của cô, lúc thì hôn, lúc thì mút mát, có lúc nóng lòng tới nỗi muốn ăn cô luôn vào bụng. Nhìn những dấu hôn đỏ thắm vương trên da thịt trắng ngần trông thật giống như những cánh hoa hồng xinh đẹp.

Mộ Nhạc Nhạc thầm hít một hơi, ngắm nhìn ngũ quan Dịch Nam. Nếu không có khuôn mặt đẹp trai này an ủi, có lẽ cô đã lập tức đá bay anh ra khỏi giường.

Ôi, lòng dạ đàn ông như mò kim đáy bể. Tối hôm qua chủ động cho anh, anh một mực từ chối, hôm nay lại như mãnh hổ vô vấp đến, hơn nữa với chiều hướng này chắc trong chốc lát sẽ không dừng lại đâu.

Dịch Nam, anh là tên háo sắc đội lốt giáo viên!... A, nhưng mà cô thích.

o0o

Hai giờ sau.

Mộ Nhạc Nhạc cuối cùng cũng sống sót bò ra khỏi phòng ngủ.

Cô cảm giác đôi chân không còn thuộc về mình, run rẩy đứng lên, dừng lại trên hành lang lầu hai, vẫy tay gọi quản gia, “Chú Lý, cháu đói bụng...”. Địch Nam trước khi ngủ có nói nếu gặp chuyện gì rắc rối thì cứ tìm Quản gia Lý.

“Thiếu phu nhân, mời cô đến nhà ăn đợi ba phút ạ”. Quản gia ngẩng đầu mỉm cười, nhanh chóng đi đến nhà bếp.

Mộ Nhạc Nhạc lãnh lút đáp lại, xoa xoa hai bắp đùi nhứt mỗi, “bước đi lão đảo” xuống lầu.

Lúc cô đi qua phòng khách, kinh ngạc nhìn thấy ba của Hàn Tư Viễn.

“Ồi?... Chào bác Hàn ạ.” Mộ Nhạc Nhạc không suy nghĩ nhiều, lễ phép cúi chào.

Quản gia của Hàn Kiến Quốc đang hầu hạ ông uống thuốc. Hàn Kiến Quốc trốn viện về nhà, quản gia Trần đã chăm sóc ông mười mấy năm nay, dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng biết ông trốn viện để tìm Địch Nam.

Hàn Kiến Quốc không thèm trả lời. Con dâu lớn của chủ tịch ngân hàng Minh Đại mà lại là một cô sinh viên năm nhất chỉ mới hai mươi tuổi đầu.

Quản gia Trần ho nhẹ một tiếng, một lời hai ý, nói: “Cô là Mộ tiểu thư phải không? À, không đúng, phải gọi là Địch thiếu phu nhân chứ?”

Mộ Nhạc Nhạc nghe được mấy chữ “Địch thiếu phu nhân” liền thấy phấn khởi. Cô thẹn thùng đứng nép bên cạnh bức tranh, “Chào chú, cháu là Mộ Nhạc Nhạc”.

“Qua đây ngồi, tôi có vài lời muốn hỏi cô”. Hàn Kiến Quốc lớn tiếng ra lệnh. Tính ông vốn nóng nảy, bình thường ngoại trừ dạy dỗ cấp dưới còn hay la mắng Hàn Tư Viễn, chút ít kiên nhẫn còn lại đều dành cho Địch Nam.

Quản gia Trần hiểu tính Hàn Kiến Quốc, sợ lão gia sẽ hù dọa cô bé, bèn cuống quýt cười khan nhằm làm bầu không khí sôi nổi hơn.

“Ông cười cái gì mà cười? Cười người ba này đang bị qua mặt đúng không?”. Hàn Kiến Quốc nổi giận.

“...”. Cơ mặt quản gia Trần giật giật, lão gia giận con mà lại trút lửa giận lên người ông.

Mộ Nhạc Nhạc thấy ông bác hung dữ đáng sợ, đừng nói qua đó ngồi, bây giờ đứng cách ba mét còn thấy quá nguy hiểm nữa ấy chứ.

“Vây... bác đã dùng cơm trưa chưa ạ? Chú Lý vừa gọi cháu, hay là... chúng ta vừa ăn vừa trò chuyện...”

Hàn Kiến Quốc nghe thấy lại càng tức giận, “Cô là nữ chủ nhân của cái nhà này, vậy mà cứ mở mồm ra là gọi “chú” là thế nào?”

“...”. Mộ Nhạc Nhạc lùi từng bước ra phía sau, vừa nhìn thấy quản gia Lý xuất hiện bèn nhanh như chớp tránh nạn sau lưng ông ta.

Quản gia Lý của Địch Nam nao nao lòng, quay sang thấy Hàn Kiến Quốc đang trợn trừng mắt, theo bản năng nói đỡ cho Mộ Nhạc Nhạc.

“Xin chủ tịch Hàn bớt giận, hôm qua thiếu phu nhân mới cùng cậu chủ về nhà, có lẽ vẫn chưa kịp thích ứng”.

“Cô ta là trẻ con lên ba chắc? Là cô chủ mà lại trốn sau lưng quản gia à?! Không có chút chừng mực nào của con dâu nhà họ Hàn!”. Hàn Kiến Quốc nắm chặt tay lại, Địch Nam lấy cô gái này nhất định là muốn ông tức chết đây mà.

Mộ Nhạc Nhạc bĩu môi, nửa cái đầu lấp ló sau lưng quản gia, len lén trừng mắt với ông bác không phân rõ phải trái, đánh bạo cãi lại: “Cháu là vợ của Địch Nam, không phải là con dâu trưởng của nhà họ Hàn gì gì đó...”.

Mộ Nhạc Nhạc không hề biết mình nói những lời này có nghĩa là gì – Con trai không nhận ba, con dâu không nhận ba chồng. Rõ ràng là càng đổ thêm dầu vào lửa.

Nhưng mà cô dâu có biết Hàn Tư Viễn và Địch Nam là anh em ruột.

“Cò! Phản rồi, phản rồi! Cô dám nói lại lần nữa không?”. Hàn Kiến Quốc giận dữ đứng dậy, hăm hăm đi đến chỗ Mộ Nhạc Nhạc. Bộ dạng này rõ ràng là muốn đánh người mà.

Hai chân Mộ Nhạc Nhạc vốn không còn sức lực, lại bị ông đe dọa, sợ đến nỗi hai chân mềm nhũn ngồi bệt trên sàn nhà. Quản gia Trần và quản gia Lý thấy thế bèn kẻ rào trước người đón sau khuyên can Hàn Kiến Quốc.

“Tôi cảnh cáo cô, Mộ Nhạc Nhạc, lập tức ly hôn với Tiểu Nam. Cô có tư cách gì mà làm vợ Địch Nam?!”.

“Có tư cách hay không ông nói cũng đâu có nghĩa lý gì”.

Giọng nói trầm mạnh của Địch Nam xuyên qua phòng khách. Không khí đang ồn ào, lộn xộn bỗng yên ắng hẳn.

Mộ Nhạc Nhạc thấy cứu tinh đến, nhanh nhẹn chui vào lòng Địch Nam. Anh xoa đầu cô, ánh mắt âm u, nghiêm nghị chất vấn Hàn Kiến Quốc: “Mộ Nhạc Nhạc là vợ của Địch Nam tôi đây, điều này không biết có quan hệ gì với chủ tịch?”.

Khóe mắt Mộ Nhạc Nhạc còn vương giọt nước mắt, nhưng trong lòng lại vô cùng khoái trá.

Hàn Kiến Quốc tức giận nhìn chằm chằm Mộ Nhạc Nhạc. Bắt đầu từ giờ phút này, ông mặc định Mộ Nhạc Nhạc là vật cản giữa ông và con trai.

Mộ Nhạc Nhạc cảm thấy một luồng lửa giận sau lưng, cô sợ sệt quay đầu nhìn lại, đúng lúc thấy được bộ dạng muốn ăn thịt người của Hàn Kiến Quốc. Mộ Nhạc Nhạc lạnh run, cô rút cuộc vẫn không biết câu nói nào của mình động đến cọng lông của ba Hàn Tư Viễn. Cô vốn không phải con dâu của nhà họ Hàn mà! Hu hu!

Địch Nam ôm chặt vai Mộ Nhạc Nhạc. Cô đang sợ, thậm chí sợ đến lạnh run.

“Quản gia Trần, ông hãy đưa chủ tịch Hàn về đi”. Địch Nam vung một ngón tay chỉ vào cửa lớn, ra lệnh: “Tiễn khách”.

Quản gia Lý lâm vào thế khó xử, khom lưng chào: “Mời ông ra về, chủ tịch Hàn”.

Hàn Kiến Quốc hừ một tiếng đầy phẫn uất. Cô gái này khi nãy còn nhanh mồm nhanh miệng, giờ lại yếu ớt đáng thương trốn trong lòng chồng mình. Ông đã gặp vô số người, nhưng chưa thấy ở Mộ Nhạc Nhạc sự thông minh, sắc sảo nào cả.

Đợi tiếng xe đi xa dần, Mộ Nhạc Nhạc mới vui sướng mở miệng: “Trời ơi, tính tình của ba Hàn Tư Viễn thật không dễ đối phó”.

Quản gia Lý đưa một ly nước chanh cho cô, “Chủ tịch Hàn không có ác ý đâu, thiếu phu nhân đừng lo lắng”.

Mộ Nhạc Nhạc uống một hơi cạn sạch ly nước mát, không hiểu lắm nên quay lại hỏi: “Sao tôi lại phải lo lắng? Ông ta chỉ là ba của bạn học tôi thôi mà”.

Quản gia Lý kinh ngạc nhìn Địch Nam: “Cậu chủ? Thiếu phu nhân không biết quan hệ giữa cậu và Hàn chủ tịch sao?”.

Mộ Nhạc Nhạc chớp mắt mấy cái. Bọn họ có quan hệ gì?

Địch Nam nằm trên sofa trầm ngâm hồi lâu. Sự việc đã ồn ào đến mức này, không muốn cũng phải nói thôi.

“Hàn Tư Viễn và anh, là anh em cùng cha khác mẹ.”

“?!”... ?!...”. Mộ Nhạc ho sặc sụa, ly thủy tinh cầm trong tay rung dữ dội. Nói cách khác, ông bác hung dữ đáng sợ kia cũng là ba của Địch Nam? Còn là ba chồng của cô nữa?

Mộ Nhạc Nhạc chậm chạp nhìn bóng đèn. Thì ra không phải ba mẹ Địch Nam đã mất, ba anh không những còn sống, mà còn rất oai phong lẫm liệt. Vậy mà cô lại vô ý làm mất lòng ba chồng dũng mãnh mất rồi...Oh no.

Hu hu, quan hệ phức tạp như vậy mà không ai nói cho cô biết. Thật sự không có, ba chồng đại nhân đừng tức giận.

“Ông xã! Mau giúp em làm thủ tục xuất cảnh, em phải trốn thôi, đi đâu cũng được——”. Cuối cùng cô chọn cách trốn đi, chủ yếu vì ba chồng quá khủng bố, lại còn muốn ép cô ly hôn. Hu hu, ông bác đáng ghét, tức quá đi.

Địch Nam nhìn khuôn mặt thấp thỏm không yên của cô, muốn nói gì đó lại thôi, lặng lẽ đồng ý.

26. Chương 26

Trong quán cà phê gần bệnh viện.

Mộ Nhạc Nhạc trừng mắt nhìn Hàn Tư Viễn.

“Cô làm sao vậy?”. Hàn Tư Viễn thấy cô như đang đẩy binh hỏi tội mình.

Mộ Nhạc Nhạc đập bàn rầm rầm, “Vì sao anh không nói cho tôi biết anh với chồng tôi là anh em ruột?”.

“Ồ, không gọi là thầy Địch nữa à?”. Hàn Tư Viễn không hề ngạc nhiên, còn hỏi vặn lại Mộ Nhạc Nhạc.

Nhắc tới vấn đề xưng hô, Mộ Nhạc Nhạc nhớ lại chuyện ngày hôm qua, xấu hổ đỏ bừng mặt.

“Thầy Địch không thích tôi gọi là thầy”.

“Ở trên giường hả?”. Hàn Tư Viễn chưa chút hỏi.

Mộ Nhạc Nhạc thở dốc kinh ngạc, rồi nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, “Sao anh có thể nói ra? Anh chẳng biết xấu hổ gì cả...”.

Hàn Tư Viễn nghe cô thừa nhận, trong lòng cảm thấy là lạ.

Mộ Nhạc Nhạc ầm ức, vỗ ngực nhìn xung quanh, hút một ngụm to nước trái cây, rồi khoanh hai tay trước ngực, nói: “Ba chồng tôi, tức là ba anh, đã nổi giận rồi. Đều tại anh cả!”.

Hàn Tư Viễn nhướn mày, “Ba tôi đi tìm cô?”.

“Là do tôi không cẩn thận. Tôi chỉ nói sai một câu, ba anh đã bắt tôi ly hôn với thầy Địch”. Mộ Nhạc Nhạc mếu máo trả lời.

“Cô nói cái gì?”.

“Tôi nói tôi là vợ Địch Nam, không phải con dâu nhà họ Hàn. Hu hu... Anh phải đi giải thích giúp tôi đi”. Mục đích Mộ Nhạc Nhạc đến đây là muốn nhờ Hàn Tư Viễn giúp đỡ. Cô mà ra nước ngoài thì chẳng phải vấn đề đáng lo ngại rồi ư. Nếu ba chồng tức lên đưa Địch Nam đi xem mặt thì làm thế nào?

Hàn Tư Viễn cười hả hê, “Cô nói thế thật á? Ba tôi không đánh cô à?”.

“Đang định đánh, may mà thầy Địch xuất hiện kịp thời! A, bạch mã hoàng tử của tôi lúc nào cũng đẹp trai...”. Mộ Nhạc Nhạc ngơ ngẩn nhìn trời.

Hàn Tư Viễn khinh thường hừ một cái, “Lúc ấy tôi mà ở đó cũng có thể bảo vệ cô”.

Mộ Nhạc Nhạc lắc đầu, “Trước mặt thầy Địch anh tuyệt đối không được nói thế. Thầy ấy sẽ giận mất”.

“Cô sợ Địch Nam đến thế à?”.

Mộ Nhạc Nhạc tội nghiệp gật đầu: “Sợ chứ, sợ anh ấy không cần tôi. Tôi rất thích anh ấy”.

Hàn Tư Viễn thở dài, “Cô phiền phức quá, mau đi đi”.

“Trước khi tôi đi, anh phải hứa giúp tôi đã”.

“Mặc kệ cô, liên quan gì đến tôi”.

“Xin anh đấy, Hàn Tư Viễn”.

“Tôi nói không là không. Cô đi đi”.

Mộ Nhạc Nhạc tức giận đứng lên: “Được, tôi mà đi là sẽ đi luôn ba năm. Anh đừng hối hận đấy nhé!”.

Lúc cửa quán cà phê đập mạnh vào nhau, Hàn Tư Viễn mới có phản ứng. Hắn đuổi theo ra ngoài, gặp Mộ Nhạc Nhạc giận dữ đang ngồi ở gốc cây.

“Đi ba năm là sao? Cô nói cho rõ xem nào”.

“Ai cần anh lo! Hứ”. Mộ Nhạc Nhạc lè lưỡi.

“Tôi xin lỗi, nói nhanh lên”.

Mộ Nhạc Nhạc quay ngoắt đầu sang một bên: “Anh phiền quá, tránh ra!”.

“Thôi được, tôi giúp cô giải thích”.

“Thật à, em chồng?”. Mộ Nhạc Nhạc vui vẻ, hai mắt vụt sáng dưới hàng lông mi dài, trông thật đáng yêu.

“...”. Luận vai vế, Mộ Nhạc Nhạc đúng là chị dâu hấn.

“Đi đâu?”.

“Đi du học, thầy Dịch đang làm thủ tục xuất ngoại cho tôi. Chắc thầy ấy phải đến nhà tôi để lấy giấy tờ”.

“Đến nước nào?”

“Mĩ”.

“Nói cho rõ ràng đi”.

“Boston... Phì...” Mộ Nhạc Nhạc che miệng cười ngớ ngẩn, “Thầy Dịch còn định đưa tôi đến học ở Havard. Tôi tiếng Trung nói không tốt, IQ chỉ cao bằng trẻ em, đến đấy làm gì”.

“Năng lực cô kém cỏi thế thì sao mà thông minh lên cho nổi?... Oái... Tôi là bệnh nhân đấy nhé”. Hàn Tư Viễn đã trúng một đám của Mộ Nhạc Nhạc.

“Tôi đi cùng cô. Thế nào?”. Hắn nửa đùa nửa thật.

“Đừng có đùa, năm nay là anh tốt nghiệp rồi”.

“Thì sang đó học thạc sĩ”.

“Thôi đi, giờ tôi không có tâm trạng để đùa đâu”. Mộ Nhạc Nhạc chống má buồn rầu, “Xa xứ là một bi kịch, ngôn ngữ lại không thông, nếu ba chồng người gian, tôi cũng chẳng muốn đi”.

Hàn Tư Viễn nháy mắt mấy cái. Hắn thừa nhận việc này có lợi với hắn, cho nên không nói gì.

“Ba tôi có tiếng là nóng nảy, thế cô nghĩ vì sao Dịch Nam không về nhà ở? Chẳng phải là bị ba tôi đuổi ra ngoài sao”. Hắn cố tình đổ thêm dầu vào lửa.

“Hả? Hóa ra là thế, thảo nào thái độ của ba con họ không tốt, thầy Dịch thật đáng thương... Hu hu...”.

Rất may là Hàn Tư Viễn biết rõ tính cách Dịch Nam. Dịch Nam thuộc loại người dù buồn lòng thế nào cũng không tâm sự với người ngoài. Về điểm này, Phương Dung là một minh chứng. Dịch Nam hẹn hò với Phương Dung năm năm trời mà chưa từng nhắc đến chuyện gia đình, khi gặp cô khuôn mặt lúc nào cũng tươi cười.

“Cho nên tốt nhất cô vẫn nên lánh ra nước ngoài”. Hàn Tư Viễn thúc đẩy.

Mộ Nhạc Nhạc buồn rầu gật đầu, “Có phải tôi rất ngốc không?”.

“Đâu có, cô rất thông minh”. Hàn Tư Viễn đáp.

Mộ Nhạc Nhạc xoa mũi, “Người khác nói gì tôi đều tin. Anh nói xem tôi ra nước ngoài liệu có bị kẻ xấu lừa gạt không? Không có anh giúp, tôi rất sợ...”.

“Đương nhiên là không, thật ra kẻ xấu thì đâu đâu chẳng có...”. Trong nước kẻ lừa đảo cũng không thiếu. Chắc, thí dụ như Hàn Tư Viễn hẳn đây.

Mộ Nhạc Nhạc ngẫm nghĩ, rồi vỗ đùi đứng lên.

“Tạm biệt Hàn Tư Viễn, không biết khi nào mới có thể gặp lại...”.

“Tôi lái xe đưa cô đi”.

“Đưa tôi đến nước Mỹ làm tiến sĩ?”.

“Tôi thấy cô chẳng có vẻ buồn chút nào”.

Mộ Nhạc Nhạc cười khanh khách: “Tôi chỉ hay cười thôi. Nỗi buồn trong lòng ai có thể hiểu được đây...”.

Hàn Tư Viễn xoa đầu cô, rồi choàng tay qua vai cô. Cảnh tượng này vừa khéo thế nào lại bị Hàn Kiến Quốc từ viện ra bắt gặp.

Hàn Kiến Quốc ngồi trong xe nhìn Hàn Tư Viễn, không tin nổi vào mắt mình. Hàn Tư Viễn cũng không biết phải giải thích như thế nào, buông hai tay ra, chân sải bước đi đến.

“Rầm” một tiếng, cửa xe suýt nữa bị ông bác phá hỏng.

Lúc này Mộ Nhạc Nhạc mới chú ý tới ba chồng đằng đằng sát khí, chân cô lập tức mềm nhũn ra.

Hàn Kiến Quốc giơ tay lên định tát Mộ Nhạc Nhạc. Nào ngờ Hàn Tư Viễn túm lấy Mộ Nhạc Nhạc kéo ra sau, một cái tát như trời giáng đập ngay trên mặt Hàn Tư Viễn.

Mộ Nhạc Nhạc há hốc mồm nhìn.

“Ba! Ba bình tĩnh lại có được không?”. Hàn Tư Viễn xoa xoa hai má bị đau. May mà hắn ngăn cản, nếu không chắc chắn Mộ Nhạc Nhạc sẽ bị choáng.

Quản gia Trần đỡ lấy Hàn Kiến Quốc, Hàn Kiến Quốc vung tay quản gia ra, chỉ thẳng vào ấn đường Hàn Tư Viễn hỏi: “Trong mắt mày vẫn còn người ba như tao à?! Mày có biết nó là vợ anh trai mày không?!”.

“Nhạc Nhạc, cô đi trước đi”. Hàn Tư Viễn đẩy bả vai Mộ Nhạc Nhạc.

“Ta xem ai dám đi!”. Hàn Kiến Quốc gầm lên giận dữ, Mộ Nhạc Nhạc sợ đến nỗi không dám dịch chuyển nửa li.

“Cô! Dừng dằng giữa hai anh em nó làm trò gì?!”.

Mộ Nhạc Nhạc hoảng sợ nhìn Hàn Kiến Quốc như đang nhìn thấy quái vật hồ Lochness, nước mắt rưng rưng.

Hàn Tư Viễn thở dài, gọi một chiếc taxi. Mặc kệ Hàn Kiến Quốc đang kêu gào, hắn đẩy Mộ Nhạc Nhạc vào trong xe, “Ngày mai nói sau, chuyện hôm nay không được kể cho Dịch Nam”.

Mộ Nhạc Nhạc sợ sệt gật đầu, giục ngay lái xe: “Bác tài, mau mau chạy đi!”.

Hàn Tư Viễn khẽ cười, để trên ghế trước tờ một trăm ngàn, chiếc xe phóng “vèo” đi thẳng.

Hàn Kiến Quốc đánh bốp vào vai Hàn Tư Viễn, Hàn Tư Viễn bắt đắc dĩ xoay người lại, “Giữa nơi đông người, là tự ba hủy đi hình tượng của mình đấy nhé”.

“Ba dọa nó vài câu không được à? Tuy ba không thích nó, nhưng Tiểu Nam lại thích. Ba phải làm sao? Ba cảnh cáo con, Hàn Tư Viễn. Phụ nữ đây rầy, đừng có mà tơ tưởng đến chị dâu con!”. Hàn Kiến Quốc tung hoành trên cả thương trường lẫn tình trường đã nhiều năm, có gì mà không nhìn thấu.

“Con biết vì sao ba không thích Mộ Nhạc Nhạc. Vì gia cảnh nhà cô ấy bình thường, không xứng với đứa con trai bảo bối Địch Nam của ba chứ gì”. Hàn Tư Viễn nói lảng sang chuyện khác.

“Đúng thế thì sao? Có tiền hay không không quan trọng, nhưng dù gì cũng phải có một tấm bằng. Cô ta thì chẳng có gì hết”.

“Ồ, thảo nào Địch Nam muốn đưa cô ấy đến học ở Havard”.

Hàn Kiến Quốc giật mình, tâm trạng bỗng phần chấn lên, “Con nói gì? Tiểu Nam chuẩn bị đưa nó ra nước ngoài?”. Xem ra con trai vẫn quan tâm đến cảm xúc của lão già này.

“Đúng thế, nhưng chỉ đi ba năm, chắc chắn khi quay về Mộ Nhạc Nhạc sẽ mang tấm bằng tốt nghiệp đại học loại xịn đến biếu ba”. Hàn Tư Viễn không định dàn hòa cho ba và Địch Nam, nhưng vì Mộ Nhạc Nhạc, hẳn chỉ có thể nói vậy.

“Ba thấy nó không phải người có khả năng đó”.

“Đúng vậy! Chính vì cô ấy sợ không tốt nghiệp được, cho nên chúng ta mới có thể đứng đây mà thương lượng. Cô ấy là chị dâu con, sao con lại thấy chết mà không cứu? Luận văn tốt nghiệp con sẽ giúp cô ấy viết, cô ấy chỉ cần lấp liếm một học kỳ là được. Việc này đương nhiên không thể để Địch Nam biết. Ba hiểu chứ?”. Không phải Hàn Tư Viễn nói cho có lệ với ba, thực ra trong lòng hắn cũng tính toán như vậy.

Hàn Kiến Quốc nhìn kỹ vẻ mặt Hàn Tư Viễn, nổi giận quát, “Mày, chẳng biết mày đang suy nghĩ cái gì nữa. Mày là nhân tài của khoa y đại học Havard, chưa tốt nghiệp xong đã bỏ học về nước, giờ lại muốn đi học? Tuổi trẻ tài cao quá nhỉ?”.

Hàn Tư Viễn nhún vai, “Thanh xuân là để lãng phí mà, mỗi người đều chỉ có một lần tiêu xài”.

“Mày lải nhải ít thôi, không phải mày để ý tới Mộ Nhạc Nhạc thật đấy chứ?”.

“Ba, mắt ba kèm nhèm rồi sao? Con á, con đâu có thiếu bạn gái? Oái, ba bạo lực”. Hàn Tư Viễn hôm nay thật xui xẻo, là bệnh nhân mà không ngừng bị đánh.

“Mộ Nhạc Nhạc nhìn trông cũng khá xinh đẹp. Nhưng chính vì xinh đẹp mới dễ gây rắc rối!”. Hàn Kiến Quốc nắm chặt tay, khi xưa ông điên cuồng theo đuổi mẹ Địch Nam chẳng phải cũng vì si mê vẻ đẹp của bà ấy ư. Haizz, tất cả đều do sắc đẹp gây họa.

Hàn Tư Viễn cười khố, đỡ Hàn Kiến Quốc lên xe. Đúng là gừng càng già càng cay, liếc mắt đã nhận ra Mộ Nhạc Nhạc là mỹ nhân gây họa. Hàn Tư Viễn hẳn cũng đã chứng thực được điều này.

Nhưng mà mấy việc đó đều không quan trọng. Không lâu nữa, hắn và Mộ Nhạc Nhạc sẽ được trải qua những tháng ngày yêu đương ở xứ người. Địch Nam, anh có bản lĩnh thì hãy ngăn cản đi.

o0o

Mộ Nhạc Nhạc hấp tấp chạy về nhà mẹ, vừa vào cửa đã thấy ba mẹ đang ăn cơm cùng Địch Nam. Mặt cô trắng bệch, quên cả chào, chỉ cúi đầu qua quýt rồi vọt vào phòng ngủ.

“Con rể, Nhạc Nhạc làm sao vậy?”. Mẹ cô buông bát đĩa, Địch Nam bước đến trước phòng ngủ.

“Nhạc Nhạc, mở cửa ra”. Địch Nam nhướn mày.

“Nhạc Nhạc à, ai bắt nạt con thì nói cho ba biết, ba với con rể sẽ liên thủ đi đánh hắn!”.

“Không, không có ai bắt nạt con. Mọi người cứ ăn đi, con không đói bụng...”. Mộ Nhạc Nhạc ôm gấu bông, nằm trên giường để bình tĩnh lại.

Địch Nam bảo ba mẹ quay lại ăn, một mình đứng chờ trước cửa phòng ngủ.

...

Mẹ Mộ Nhạc Nhạc nhìn về phía đồng hồ treo tường, thật chẳng hiểu sao Địch Nam có thể đứng lâu như vậy mà không lên tiếng.

“Nhạc Nhạc à, chồng con đứng ở ngoài cửa một giờ rồi. Con bé này làm sao thế!”.

“A?!...”. Mộ Nhạc Nhạc đột nhiên mở cửa, nhìn thấy ngay ánh mắt dịu dàng của Địch Nam.

Lòng cô như được rót một dòng nước ấm, kích động chui vào lòng anh, “Em xin lỗi. Em không biết anh đứng ở ngoài cửa chờ em”.

“Sao phải xin lỗi, em đâu có bảo anh chờ”.

“Anh có mỗi chân không? Em bóp chân giúp anh”. Mộ Nhạc Nhạc dẫn Địch Nam vào trong phòng ngủ.

Ba mẹ cô liếc nhìn, xấu hổ quay ra phòng khách xem phim truyền hình dài tập.

“Con rể thật phong độ, rất giống tôi ngày đó”.

“Đừng nói xạo, năm đó hai ta cãi nhau, ông chỉ biết đập cửa rống ầm ầm, đâu có dịu dàng chút nào”.

“Thôi đi! Tại bà đang chiếm toilet đấy chứ!... A!... Minh à, tôi sai rồi, tôi không nên nói như vậy”. Ba Mộ Nhạc Nhạc nhảy khỏi ghế sofa, tránh chiếc chổi lông gà đang phi tới của mẹ Mộ Nhạc Nhạc.

Địch Nam nhìn quanh phòng ngủ tràn ngập các món đồ chơi hoạt hình màu hồng nhạt mà anh chưa từng nhìn thấy.

Mộ Nhạc Nhạc thấy anh ngẩng chiếc móc di động ở đầu giường bèn vội vàng gỡ xuống đưa cho Địch Nam, “Anh thật tinh mắt, đây là móc di động hình quả đào mà em thích nhất. Tặng anh nè”.

“Không, trẻ con quá”. Địch Nam khẽ cười.

Mộ Nhạc Nhạc thò tay vào túi quần anh rút di động ra, gắn chặt vào rồi mới trả lại.

“Em không có bên cạnh, liệu anh có giống nam diễn viên trên phim truyền hình, thấy quả đào này thì sẽ nhớ tới em không?”.

Địch Nam vân vê quả đào, “Anh không biết...”.

“Coi như là lời nói dối thiện ý, nói ‘được’ đi mà!” Mộ Nhạc Nhạc chu miệng đòi hỏi.

Địch Nam cười nhưng không nói gì, chỉ im lặng xoa đầu cô.

27. Chương 27

Phòng ký túc xá nữ

“Mộ Nhạc Nhạc, cậu bị đuổi học à?”. Đám bạn cùng phòng nhìn Mộ Nhạc Nhạc thu dọn hành lý.

“...”. Mộ Nhạc Nhạc ngồi bên giường xếp quần áo, “Mình sẽ nhớ các cậu lắm...”.

“Hà? Vừa nãy mình chỉ đùa thôi, cậu làm sao vậy?”. Tiểu Triệu tiến đến.

Mộ Nhạc Nhạc thở dài, muốn nói lại thôi, buồn bã đáp, “Mình phải đi làm thủ tục thôi học, lát nữa nói chuyện sau”.

“Vậy bạch mã của cậu thì sao? Cậu từ bỏ rồi à?”.

Mộ Nhạc Nhạc thở dài, chính vì bạch mã cô mới phải rời đi.

Cô thần thờ đi đến phòng giáo viên, trong tay là đơn xin thôi học. Đợi phê duyệt xong cần một tháng, cô vẫn hi vọng được ở lại, nhưng Địch Nam đã nhanh hơn một bước, hôm qua anh nộp đơn xin từ chức. Rõ ràng anh quyết tâm bắt cô phải ra đi.

Phòng giáo viên nằm ở khu giảng dạy tổng hợp, Mộ Nhạc Nhạc ngồi điền xong một mớ giấy tờ, chợt nhớ tới sân thượng ở bên trên mà thấy đau lòng. Cô cũng muốn bắt chước một cảnh trong phim truyền hình, lên sân thượng nhìn trường học từ trên cao, quyến luyến chào tạm biệt trước khi đi.

...

“Thầy Định, thầy khoan đi đã, thương lượng một chút được không?”.

“Chẳng có gì để thương lượng cả. Ông lợi dụng chức quyền buôn bán đĩa lậu, đợi gặp nhau trên tòa đi”.

Tiếng nói dần tắt hẳn ở phía cầu thang. Cho dù hiệu trưởng cầu xin thế nào, Định Nam vẫn bỏ đi không ngoái đầu lại.

Mộ Nhạc Nhạc trốn trong góc, không cẩn thận đã nghe được tất cả.

Cô nhớ tới mấy ngày nay trong trường xôn xao chuyện thu hồi tài liệu giảng dạy, thì ra tất cả đều là đĩa lậu. Mỗi chiếc thường có giá hơn một trăm tệ, nhà trường quy định mỗi sinh viên mới phải mua ít nhất bốn chiếc, trong khi giá thành mỗi chiếc chỉ có hai, ba đồng. Hiệu trưởng đợt này kiếm được không ít. Nhưng mà, việc này có liên quan gì tới thầy Định?

oOo

Mộ Nhạc Nhạc tò mò, lén la lén lút đến gần phòng làm việc của giáo viên.

Cô thò đầu vào trong văn phòng quan sát...

“Sinh viên Mộ Nhạc Nhạc, đang trong giờ học em làm gì ở đây?”.

“...”. Mộ Nhạc Nhạc rút vai lại, từ từ xoay người, thấy Định Nam đi cùng một cô giáo trẻ tuổi. Cô vội vàng cúi người chào: “Chào thầy Định ạ”.

Cô giáo lật tài liệu ra xem, đầu ngón tay lướt nhanh trên danh sách, chốc lát đã tìm thấy tên của Mộ Nhạc Nhạc, nghiêm nghị nói: “Em Mộ Nhạc Nhạc, bảng kiểm tra chuyên cần của em rất tệ. Phải chú ý vào”.

“...”. Giáo viên chủ nhiệm mới tới nhanh thật.

“Chưa nhận được giấy thông báo chuyển trường, em vẫn phải lên lớp học”. Định Nam nhắc nhở.

“Dạ, em sẽ quay lại lớp ngay”. Mộ Nhạc Nhạc chậm chậm bước đi.

“Em ấy sắp phải chuyển trường à? Tốt quá”. Cô giáo mới vừa đi vừa nói thầm với Định Nam. Giáo viên mới ra trường sợ nhất là sinh viên không nghe lời.

“...”. Mộ Nhạc Nhạc khó chịu, quay đầu lè lưỡi sau lưng cô giáo mới, bỗng phát hiện bước đi của cô giáo càng ngày càng nghiêng ngả, rồi tựa hẳn vào vai chồng cô.

“Giáo viên chủ nhiệm mới, xin cô giữ khoảng cách an toàn với thầy Định!”. Nói xong, cô hậm hực bỏ đi.

Cô giáo xấu hổ đứng tránh ra, đột nhiên bật cười: “Sinh viên bây giờ đúng là coi trời bằng vung, ngay cả thầy cô mà cũng dám lên mặt”.

Định Nam không để tâm, đi cùng cô giáo vào phòng bàn giao công việc.

oOo

Mộ Nhạc Nhạc quay lại lớp, ngồi vào máy tính, lên QQ tán gẫu, xem phim, không chịu chú ý nghe giảng.

Cô lấy từ trong túi thứ được gọi là đĩa lậu, trên đĩa ghi tên nhà sản xuất — Tập đoàn Thác Duệ.

Tập Đoàn Thác Duệ là một công ty sản xuất phần mềm máy tính, thành lập được gần năm năm, đã nghiên cứu sáng chế ra hàng trăm loại phần mềm với kích thước nhỏ và trung bình. Trong đó có chín game online quy mô lớn, nhất là các loại phần mềm dạy học được cung cấp cho hơn bảy mươi trường. Năm vừa rồi tập đoàn Thác Duệ đã lên sàn chứng khoán, thu hút nhiều sự chú ý.

Mộ Nhạc Nhạc ngẩng đầu lên, tiền của học sinh là dễ kiếm nhất, lợi nhuận rất khả quan.

Cô rê chuột, mở profile các nhân viên cấp cao trong tập đoàn.

“Hả? Không thể nào?...”. Cô tròn tròn mắt.

“Em Mộ Nhạc Nhạc! Chơi thì chơi nhưng không được nói chuyện riêng!”. Thầy giáo Tin học đứng trên bục giảng nhắc nhở.

“...”. Mộ Nhạc Nhạc cúi đầu xin lỗi. Cô lau mồ hôi đang tuôn ào ào. Thì ra Định Nam là tổng giám đốc của tập đoàn này, tuy nhiên không có profile hay bất cứ hình ảnh nào đính kèm. Ngược lại profile của các nhân viên khác thì rất đầy đủ, chẳng khác nào profile tìm bạn đời trên mạng.

Cô cầm chiếc đĩa lậu lên, tỉ mỉ so sánh với đĩa gốc. Cho dù là in ấn hay bao bì đều tương tự.

Mộ Nhạc Nhạc che miệng cười trộm. Hiệu trưởng quả là xui xẻo, có đánh chết ông ta cũng không ngờ rằng mình đã mời tổng giám đốc của tập đoàn Thác Duệ làm chủ nhiệm bộ môn Tin học. Haiz, cũng không thể trách gì được, chỉ tội nghiệp ông ta đã đụng phải sao chổi.

Tốt quá, Định Nam không phải thanh niên thất nghiệp, mà còn có công việc chính thức.

Nghĩ đến đây, tâm trạng cô lại nặng nề. Rốt cuộc Định Nam có bao nhiêu chuyện giấu giếm cô vậy? Hu hu.

Cô bừa bãi, đăng nhập vào tài khoản của game, cô đang chơi một game online của tập đoàn Thác Duệ. Đăng nhập vào nhân vật trong game, đúng lúc xuất hiện bên cạnh một NPC (Non-Player Character) nào đó. Cô thấy nhàm chán, tay gõ nhanh bàn phím, ấn enter, trên đầu nhân vật hiện ra một hàng chữ nhỏ màu trắng —Bạch mã, bạch mã, anh ra đây cho tôi! Anh là tên lừa đảo!

Lúc này, một nhân vật tẻ nhạt nào đó của trò chơi đi ngang qua.

Người Có Thai Mang Trọng Trách: Cô em, bị lừa trang bị rồi à?

Nhạc Nhạc Vui Vẻ (Mộ Nhạc Nhạc): ... (>_<)... bị=“” lừa=“” tình=“”>

Người Có Thai Mang Trọng Trách: Tưởng gì. Tình cảm trong game sao có thể coi là thật. Ngốc quá!

Nhạc Nhạc Vui Vẻ: Chúng tôi đã gặp mặt.

Người Có Thai Mang Trọng Trách: A, ngủ cùng nhau rồi?

Mộ Nhạc Nhạc nghĩ rằng người ta không biết cô là ai, cho nên tiếp tục kể khổ.

Nhạc Nhạc Vui Vẻ: ... (>_<)... ừ=“” nhưng=“” anh=“” ấy=“” bỏ=“” tôi=“” đến=“” nơi=“” khác=“” tán=“”>

Người Có Thai Mang Trọng Trách: Chuyện nhỏ, thoải mái đi. Nếu để lại cách liên lạc tôi chắc chắn sẽ không bỏ cô. Chúng ta ngủ cùng nhau.

Nhạc Nhạc Vui Vẻ: ...

Mộ Nhạc Nhạc tắt máy tính, chán nản nằm úp sấp ở trên bàn. Xã hội bây giờ kiểu gì vậy. Tình một đêm xảy ra như cơm bữa, cả đàn ông và phụ nữ đều trở thành những kẻ ngốc.

o0o

Sau khi tan học sau, Mộ Nhạc Nhạc ở lại phòng dọn dẹp vệ sinh. Lau lau cùi chùi mấy tiếng đồng hồ, trời cũng đã tối.

Nhưng bất ngờ, Mộ Nhạc Nhạc nhận được một bó hoa hồng. Cả đời cô được tặng hoa hai lần, lần đầu tiên là do Hàn Tư Viễn tặng.

“Sao lại tặng hoa cho mình?”. Cô ngược nhìn cậu bạn cao to trước mặt.

“Làm người yêu của mình nhé?”. Cậu bạn ngừng ngừng cười.

Mộ Nhạc Nhạc phát hiện từ sau khi cắt tóc, cô cũng rất được yêu mến. Nếu những chuyện kiểu này xảy ra trong thời trung học, nếu những cậu bạn học chưa từng trêu chọc kiểu tóc của cô, có lẽ bây giờ cô cũng sẽ không thích mẫu người đàn ông trưởng thành, chững chạc.

Cô đang định nhận bó hoa, bỗng thấy Định Nam tiến đến. Đương nhiên cậu bạn kia không nhìn thấy anh.

Để chứng minh mình không bắt cá hai tay, cô vội nhét bó hoa vào trong tay cậu bạn, “Xin lỗi, mình có bạn trai rồi”.

“Không thể thế được, ngày nào mình cũng thấy cậu đi một mình mà”. Anh chàng có vẻ thất vọng.

Mộ Nhạc Nhạc bối rối, những lời này đúng là làm tổn thương người ta.

Địch Nam liếc nhìn anh chàng, lạnh lùng nói: “Mộ Nhạc Nhạc, theo tôi đi làm thủ tục chuyển trường”.

“Vâng”. Mộ Nhạc Nhạc đi qua cậu bạn, nào ngờ cậu ta bỗng kéo tay cô lại. Cô chưa kịp nói gì, Địch Nam đã gạt tay cậu ta ra, “Đây là trường học. Không phải nơi yêu đương”.

Cậu bạn cũng không chịu kém thế: “Thưa thầy, đây là trường đại học, nói chuyện yêu đương thì sao chứ?”.

“Lớp khác tôi không can thiệp, nhưng học sinh lớp tôi thì không được”. Địch Nam nói.

“Mộ Nhạc Nhạc nói đã có bạn trai”. Anh chàng này bị từ chối nên tâm trạng khó chịu, sắc giọng cự lại.

“Phải không Mộ Nhạc Nhạc?”.

“Không, không phải...”. Mộ Nhạc Nhạc cúi gằm đầu.

Địch Nam không nói gì nữa, xoay người bước đi. Mộ Nhạc Nhạc không dám nhìn về mặt của cậu bạn, theo sát Địch Nam.

Lúc đi đến một gốc cây, Địch Nam bỗng nhiên mở miệng.

“Vì sao không nói cho cậu ta biết em đã kết hôn?”.

“?!”. Mộ Nhạc Nhạc ngẩn người, không hiểu ý Địch Nam. Rõ ràng là anh không cho nói mà.

“Trong hợp đồng ghi không được nói...”.

Địch Nam sững lại trong một giây rồi quay người đi trước. Nghe thấy tiếng bước chân, anh dừng lại hỏi: “Đi theo tôi có việc gì?”.

“Dạ?... Thầy nói đưa em đi làm thủ tục chuyển trường...” Mộ Nhạc Nhạc xoắn tóc. Đúng vậy, sao lại đi vào ký túc xá giáo viên? Hơn nữa, đã qua giờ tan tầm từ lâu, thầy Địch làm sao vậy nhỉ?

Địch Nam thoáng chần chừ, dường như nhớ ra điều gì.

Lát sau, anh ho nhẹ một tiếng, nhìn đồng hồ trên tay, “Muộn rồi, ngày mai tính sau”.

Mộ Nhạc Nhạc đáp lời: “Em về ký túc xá trước. Mai gặp nhé thầy Địch”.

Thầy Địch nhìn theo bóng cô một lúc lâu. Bất chợt Mộ Nhạc Nhạc xoay người lại, Địch Nam giật mình, ánh mắt lảng sang bên, “Sao vậy?”.

Mộ Nhạc Nhạc cười tí mắt: “Em đang nghĩ xem thầy có nhìn em đi không. Hóa ra là có. Hi hi, em đi nhé”. Cô nghiêng đầu vẫy tay, mỉm cười thỏa mãn.

Mặt Địch Nam đỏ ửng, tay chỉ lung tung, biện hộ: “Tôi đang nhìn bồn hoa trước mặt em thôi. Ngủ ngon”.

“...”. Mộ Nhạc Nhạc quay đầu nhìn, quả nhiên có cái bồn hoa. Tim lại đau thắt.

Cô đứng nguyên tại chỗ, nhìn bóng Địch Nam mỗi lúc một xa, hy vọng anh quay đầu lại. Nếu thế cô sẽ nói với anh rằng anh vốn không nhìn bồn hoa. Nhưng anh không quay đầu lại mà đi thẳng về phía cửa phòng.

Mộ Nhạc Nhạc chán nản thở dài. Một tháng sau, cô sẽ phải rời xa thành phố này. Ba mẹ vui vẻ, hàng xóm hâm mộ, bạn cùng phòng ghen tị, ngay cả Hàn Tư Viễn cũng ủng hộ. Nhưng không ai giữ cô lại, cho dù là giả bộ.

Cô ngồi trên gờ bồn hoa, búi môi bấm điện thoại...

“Nhạc Nhạc, nhớ tôi à?”. Giọng Hàn Tư Viễn khàn khàn, chắc còn chưa tỉnh ngủ.

“Hàn Tư Viễn, có phải mọi người ghét tôi lắm không?”. Mộ Nhạc Nhạc hỏi.

“Đâu có, mọi người đều yêu quý cô mà”. Hàn Tư Viễn đáp.

“Nói dối... Không ai khuyên tôi ở lại, tất cả đều muốn tôi đi nhanh...”.

“Cô đang ở đâu? Tôi đưa cô đến một nơi”.

“Trường học, anh xuất viện rồi à?”. Mộ Nhạc Nhạc nhớ rằng tuần sau hẳn mới được xuất viện.

“Chờ tôi ở cổng trường, mười lăm phút nữa tôi đến”.

“Ê, ê...”. Mộ Nhạc Nhạc kêu lên, nhưng bên kia đã dập máy.

Gọi lại, tắt điện thoại.

Mộ Nhạc Nhạc không liên lạc được với hẳn, chỉ có thể đứng chờ ở cổng trường. Sắp đến lúc đóng cổng rồi, cô không muốn ngủ ngoài cửa ký túc xá.

“Kít”, một chiếc xe thể thao đỗ trước mặt cô.

Hàn Tư Viễn đội mũ lưỡi trai, mặc chiếc áo khoác da, một góc áo bệnh nhân nhỏ lộ ra.

“Lên xe”. Hẳn mở cửa phụ.

“Anh tới đây làm gì, mau quay về bệnh viện đi!” Mộ Nhạc Nhạc đóng cửa xe lại, “Hơn nữa cũng khuya rồi, oái...”. Cô chưa nói xong, Hàn Tư Viễn đã xuống xe, nhét cô vào trong, rồi rú ga đi thẳng.

“...”. Mộ Nhạc Nhạc nhìn cảnh vật ven đường lướt qua ào ào, quay lại hỏi Hàn Tư Viễn: “Anh định đưa tôi đi đâu?”.

“Yên lặng, trên đầu tôi có vết thương, phân tâm sẽ không an toàn”.

“...”. Mộ Nhạc Nhạc che miệng lại theo bản năng, thắt dây an toàn, ngồi thẳng dậy.

“Chạy... chạy chậm thôi...”.

“Chạy trên đường cao tốc không được dưới 80km/h”. Hàn Tư Viễn nhếch môi cười.

“...”. Mộ Nhạc Nhạc rụt vai, tay nắm chặt quần, căng thẳng sợ hãi.

Hu hu, bệnh nhân bị thương ở đầu muốn dẫn thiếu phụ bị thương ở tim đi đâu đây?

28. Chương 28

Lúc xe giảm tốc độ, Mộ Nhạc Nhạc nhìn thấy phía trước là một tòa nhà nhấp nháy đủ mọi ánh đèn xanh đỏ tím vàng. Khi Hàn Tư Viễn dừng xe trước tòa nhà đó, mặt Mộ Nhạc Nhạc méo xệch lại.

“Anh dẫn tôi đến sàn nhảy?”.

“Ừ, đi thôi”. Hàn Tư Viễn khoác vai cô, vừa mới bước đến cầu thang đã bị bảo vệ chặn lại.

“Thưa cô, tôi nghi ngờ cô chưa đủ mười tám tuổi, xin mời xuất trình giấy chứng minh thư”. Người bảo vệ có nhiệm vụ chặn các thanh thiếu niên lại, bởi buổi biểu diễn đêm nay rất “đặc biệt”.

Mộ Nhạc Nhạc cũng không định vào. Ai muốn đến sàn nhảy chứ, hưởng hồ bầy giờ cô không có tâm trạng nhảy nhót, “Tôi không mang”.

Hàn Tư Viễn ra hiệu ông ta chờ, rồi ló đầu vào bên trong vẫy tay, “Tiểu Phi, ra đón bạn anh”.

Một cô gái ăn mặc nóng bỏng, khói thuốc phập phều đi ra. Cô ta thấy rõ người gọi mình là ai thì mừng rỡ kêu lên: “Ồ, chẳng phải Hàn Tư Viễn đây sao? Đạo này anh biến đi đâu vậy?”.

Hàn Tư Viễn vén cổ áo da lên, ung dung cười: “Bệnh viện”.

Cô em sexy sừng sốt trọn tròn mắt, khẽ thăm thì: “Em đã bảo anh bao nhiêu lần là đừng làm tình một đêm, giờ bị lây bệnh rồi đúng không?”.

“...”. Hàn Tư Viễn méo miệng, nghiêm mặt gắt lên: “Bây nào, anh giữ mình rất trong sạch. Cô ấy không mang chứng minh thư, em châm chước đi”.

Cô em sexy nhún vai, liếc sang cô nữ sinh bên cạnh Hàn Tư Viễn: “Vừa nhìn đã biết là vị thành niên, anh làm thế này thì khó cho em quá. Đêm nay có biểu diễn, em không thể làm hư trẻ con được”.

Hàn Tư Viễn day day thái dương. Mộ Nhạc Nhạc tưởng hấn đầu đầu, vội lấy thẻ sinh viên từ túi quần ra. Cũng có thể do cô tò mò không biết biểu diễn gì mà lại làm hư trẻ con.

Cô em sexy cầm lấy xem, rồi mới sai bảo vệ cho qua: “Đi thôi Tư Viễn, em tìm cho anh một chỗ ngồi tốt”.

Hàn Tư Viễn ném cho Mộ Nhạc Nhạc một cái nhìn quở trách. Mộ Nhạc Nhạc cười gượng, theo bọn họ vào lối đi sáng đèn neon.

“Hàn Tư Viễn, bạn anh đấy à?”. Mộ Nhạc Nhạc chỉ vào cô em eo nhỏ. Ăn mặc mát mẻ quá!

“Ừ, bạn bè bình thường thôi”. Hàn Tư Viễn nhấn mạnh.

“Chờ đã, anh bảo chúng ta là bạn bè bình thường?”. Cô em thính tai nhếch môi.

Hàn Tư Viễn cố ý đẩy vành mũ xuống, lén trừng mắt nhìn cô ả, cảnh cáo cô ta cầm miệng.

Cô ta có vẻ sợ, miễn cưỡng quay người đi trước, rầu rĩ than: “Haiz, người ta có mối nói cũ, đau lòng quá đi. Đêm nay tôi phải tìm vài anh đẹp trai an ủi mới được...”.

Mộ Nhạc Nhạc kéo tay áo Hàn Tư Viễn, “Cô ấy là bạn gái cũ của anh à?”.

Hàn Tư Viễn không tránh được đành phải thừa nhận: “Say rượu làm bậy thôi”.

Mộ Nhạc Nhạc đang định nói gì đó, Hàn Tư Viễn đã sấn tới trước mặt cô, nghiêm túc nói: “Nhưng tôi đã bỏ rượu rồi”.

“...”. Mộ Nhạc Nhạc ngốc ngếch gật đầu lia lịa, “Ừ, uống rượu hại sức khỏe, bỏ là tốt, bỏ là tốt”.

Trong sân nhảy, người người hò hét điên cuồng, múa may nhảy nhót, khói thuốc phì phèo. Thật ra Mộ Nhạc Nhạc chưa từng đến sân nhảy lớn kiểu này bao giờ, nhiều nhất cũng chỉ đi hát karaoke một, hai lần mà thôi. Buổi chiều đi hát karaoke là hợp nhất, vừa được giảm giá vừa có đồ uống miễn phí. Hẹn vài đứa bạn đi hát liền mấy tiếng, chia ra mỗi người chỉ mất độ dăm ba chục đồng.

Nhưng nơi này không giống vậy. Tiếng nhạc xập xình đã át đi mọi âm thanh khác. Tất cả chỉ còn nước “rỉ tai” nhau nói chuyện. Dù quen biết hay không, trò chuyện trong chốc lát cũng có thể trở thành “người yêu”.

Mộ Nhạc Nhạc túm chặt góc áo Hàn Tư Viễn, ở đây đông người làm cô thấy ngạt thở. Hàn Tư Viễn cầm tay cô đút vào túi áo da mình.

Cô em sexy thấy thế bèn lườm Nhạc Nhạc một cái, ánh mắt hằn học. Mộ Nhạc Nhạc biết cô ta hiểu lầm, nhưng đông người thế này, cô chỉ có thể bám theo Hàn Tư Viễn.

Cô em sexy đưa bọn họ đến ghế lô[1] ở tầng hai. Ghế lô cách âm rất tốt, có một mặt tường bằng thủy tinh đen nên nhìn rất rõ sân nhảy và sân khấu. Trong ghế lô có một dàn karaoke loại xịn.

“Đây là chỗ ngồi tốt nhất của sân nhảy, uống gì lấy tự nhiên”.

“Cảm ơn”. Hàn Tư Viễn lịch sự mỉm cười.

Mộ Nhạc Nhạc úp mặt vào trước tấm thủy tinh, vô tình nhìn thấy phía dưới sân nhảy: “Wow! Hàn Tư Viễn, anh đến đây xem này. Bên dưới sân nhảy giấu rất nhiều người...”

“Ừm, sân nhảy đó có thể nâng lên hạ xuống, lát nữa sẽ có màn biểu diễn đặc biệt”. Hàn Tư Viễn kiên nhẫn giải thích.

“Wow... Rất hiện đại, rất đẹp!”. Mộ Nhạc Nhạc hớn hở vỗ tay. Muốn nhảy thì nhảy, muốn hát thì hát, thật tiện biết bao.

“Người bên ngoài có thể thấy tôi không?”.

“Không, cô muốn nhìn ai thì nhìn”.

“Ha ha, thiết kế này tuyệt quá...”.

Hàn Tư Viễn giơ tay xoa tóc cô, miệng mỉm cười.

Cô em sexy trợn mắt đóng cửa bỏ đi. Chán ngắt, không hiểu Hàn Tư Viễn lôi đồ cổ lỗ sĩ này từ đâu ra. Hàn Tư Viễn cũng trở thành người ngoài hành tinh mất rồi. Nếu trước đây mà hắn gặp đồ nhà quê này thì đã đá từ lâu chứ đâu còn tâm trạng mà giải thích?

“Thưa ngài, đây là menu rượu ngài muốn”. Phục vụ gõ cửa đi vào.

Hàn Tư Viễn vừa chọn xong thì Mộ Nhạc Nhạc đột ngột quay đầu lại, “Hàn Tư Viễn! Anh vừa bảo bỏ rượu cơ mà”.

“...”. Ngón tay Hàn Tư Viễn đang chỉ vào menu rượu đành dịch xuống bên dưới, chán nản đọc: “Nước dưa hấu ép, nước chanh ép, hoa quả, hạt điều,...”. Hắn quăng menu rượu cho phục vụ, phát tay, “Chọn đi, không chứa cồn là được...”.

Hắn ngã người lên sofa, rút bật lửa ra...

“Hàn Tư Viễn! Anh vừa làm phẫu thuật xong, không được hút thuốc!”.

“...”. Hàn Tư Viễn cầm thuốc lá ngửi một cái, ném vào gạt tàn.

Không cho uống rượu, không được hút thuốc, nhóc con trong phòng không được tán. Vậy hắn đến đây làm gì? À đúng rồi, hôm nay hắn sắm vai mỹ nam trị thương.

“Rốt cuộc là biểu diễn gì vậy?”.

“Múa thoát y”.

“Hả?!...”. Hai mắt Mộ Nhạc Nhạc lóe sáng. Cô vội cầm bịch khoai tây chiên trên bàn, bưng một ly nước dưa hấu, chạy đến ngồi trước cửa sổ, trán dán vào lớp thủy tinh, mắt mở to nhìn chằm chằm sân khấu đang từ từ nâng lên.

Hàn Tư Viễn biết cô sẽ thích. Dù là nam hay nữ thì cũng đều hứng thú với bộ phận được che dưới lớp quần áo ấy.

“Anh không xem à? Bắt đầu rồi”. Mộ Nhạc Nhạc vẫy hắn, mắt dán chặt vào nhóm mỹ nữ trên sân khấu.

Hàn Tư Viễn ngã người vào sofa chơi game trên di động: “Không xem, dễ bị kích thích”.

“...”. Mộ Nhạc Nhạc mồm ngậm miếng khoai, nghiêng đầu, “Tại sao đàn ông có thể lên giường với người phụ nữ mình không yêu?”.

“Cô có biết não bộ đàn ông cấu tạo thế nào không?”.

“Chẳng phải đều giống nhau sao”.

Hàn Tư Viễn chỉ vào trán, “Ham muốn tình dục chiếm 55%. Tính mệnh, không có tính (chỉ tình dục) thì không có mệnh. Đây là cấu tạo sinh lý không thể thay đổi được”.

Mộ Nhạc Nhạc chớp chớp mắt. Suýt thì quên Hàn Tư Viễn là sinh viên ngành y, chắc hắn nói không sai.

“Vậy có thể kiểm chế không?”.

“Đương nhiên, đàn ông đâu phải cầm thú. Nhưng kiểm chế sẽ rất khó chịu”.

“Ừm, vậy nếu không kiểm chế thì chứng tỏ rằng người nam yêu người nữ phải không?”.

“Đương nhiên không phải, vừa nói với cô cả đầu đàn ông đều là tình dục còn gì, sao cô hỏi mãi thế?”. Hàn Tư Viễn mất kiên nhẫn. Hắn hiểu Mộ Nhạc Nhạc muốn xác nhận một việc. Nhưng sự thật là sự thật, đàn ông có thể lên giường với bất kỳ người phụ nữ nào.

Mộ Nhạc Nhạc méo máo, đầu dán vào tấm thủy tinh. Thôi quên đi, ngắm thân hình mấy cô gái kia vậy.

Hàn Tư Viễn thấy cô ỉu xiu, bất đắc dĩ thở dài, “Địch Nam không tùy tiện vậy đâu. Khả năng tự chủ của anh ta rất mạnh”.

“Tôi đâu có nói là thầy Địch...”. Mộ Nhạc Nhạc làm bộ không hiểu, nhưng ánh mắt lại dấy lên tia hy vọng, hăng hái cắn khoai rôm rốp.

Hàn Tư Viễn không muốn thấy cô khổ sở, đành phải nói tốt cho Địch Nam, chứ thực ra hẳn đâu muốn. Haizz.

※ ※

Lúc Mộ Nhạc Nhạc đang say sưa xem múa thoát y, Địch Nam liên tục gọi cho cô. Anh nhận được điện thoại của mẹ Mộ Nhạc Nhạc, cô không nghe điện thoại nên bác rất lo lắng.

Địch Nam đến ký túc xá, bảo vệ bảo bạn cùng phòng xác nhận từ lúc tan học Mộ Nhạc Nhạc vẫn chưa về.

Anh nhớ tới cậu nam sinh theo đuổi Mộ Nhạc Nhạc, cầm áo khoác lao ra khỏi ký túc xá.

Bây giờ là nửa đêm, Địch Nam đi vào ký túc xá nam, dựa vào trí nhớ miêu tả hình dáng nam sinh đó cho bảo vệ, nhưng những nam sinh giống vậy rất nhiều. Bảo vệ thấy sắc mặt Địch Nam lo lắng, chui ra khỏi ổ chăn ấm áp, cầm đèn pin đi tìm nam sinh đó cùng Địch Nam.

“Thầy Địch, anh chắc chắn cậu học sinh kia ở ký túc xá à?”.

“Vâng, khoảng chín giờ cháu có gặp một lần”. Địch Nam trả lời chắc nịch. Bởi vì trường học có quy định học sinh không được ở lại trường quá tám giờ. Những nhóm học buổi tối cũng là do học sinh ở ký túc xá mở ra.

“Ồ, vậy cậu học sinh đó mắc lỗi gì? Trộm đề thi?”.

“Việc cơ mật của trường”. Địch Nam buông một câu chặn ngang sự tò mò của bảo vệ.

Bảo vệ kinh hãi, chân bước gấp gấp, gõ vang từng cửa phòng một. Cứ học sinh nào ra mở cửa là đèn pin lập tức chiếu thẳng vào khuôn mặt đang hốt hoảng của cậu ta. Đêm hôm khuya khoắt nhưng ký túc xá nam sinh lại “náo nhiệt” lạ thường.

Địch Nam đi sát bên bảo vệ, mắt nửa tiếng đồng hồ mới kiểm tra hết tầng một nhưng không thấy gì.

Điện thoại của anh được thiết lập quay số, liên tục gọi cho Mộ Nhạc Nhạc. Từng giây từng phút trôi qua càng khiến người ta lo lắng.

Ba tiếng sau

“Địch Nam... Tôi không cố được nữa...”. Bảo vệ ngáp liên mấy cái. Còn tận hai tầng, tìm đến sáng mắt.

“Phiền bác quá, cháu tự đi tìm được”. Địch Nam cầm đèn pin của bảo vệ, bước nhanh lên cầu thang.

Đánh thức nam sinh vốn là một việc rất khó khăn, huống chi giọng Địch Nam không to. Anh chỉ còn cách gõ cửa liên tục, người trong phòng không chịu nổi sẽ giận dữ ra mở cửa.

Lại hơn nửa tiếng nữa mới tìm xong một tầng.

Địch Nam nhìn vào màn hình di động. Hồng bét, hết pin rồi.

Anh mệt mỏi nhắm mắt. Chỉ còn một tầng thôi! Anh xốc lại tinh thần, tiếp tục tìm.

Tốt rồi, anh thở phào. Cuối cùng cũng tìm được nam sinh kia ở tầng trên cùng.

Nhưng cậu ta phủ nhận hoàn toàn. Từ lúc Địch Nam đưa Mộ Nhạc Nhạc đi, cậu chưa hề gặp cô. Bạn cùng phòng có thể làm chứng, cậu ta luôn ở trong ký túc xá.

Địch Nam nhìn qua cửa sổ về phía bầu trời tờ mờ sáng. Rốt cục Mộ Nhạc Nhạc đã đi đâu?

Một đêm không ngủ, lại quay về ký túc xá nữ sinh xác nhận. Bảo vệ lắc đầu, bởi vì qua mười hai giờ, cổng trường và cửa sổ ký túc xá đều đóng chặt, cả một con muỗi cũng khó mà lọt qua. Chỉ còn cách đợi sáu giờ rưỡi sáng hôm sau mở cổng trường.

Địch Nam nhìn đồng hồ, bây giờ là năm rưỡi sáng. Anh mượn điện thoại của bảo vệ gọi vào di động Mộ Nhạc Nhạc – Xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy.

Không về nhà, không về ký túc xá, không tới tìm anh, chẳng lẽ...

Địch Nam thở nặng nề, gọi cho Hàn Tư Viễn. Số điện thoại Hàn Tư Viễn rất dễ nhớ, đuôi toàn số sáu liền nhau.

“Ai đấy?...”. Hàn Tư Viễn dựa người vào ghế nghe điện thoại.

“Địch Nam”.

“Nói đi”. Hàn Tư Viễn nhìn Mộ Nhạc Nhạc đang ngủ ở ghế phụ, kẹp điện thoại vào đầu vai, đắp lại áo khoác cho cô.

Địch Nam biết Hàn Tư Viễn còn ở trong bệnh viện, tuy rằng khả năng rất thấp nhưng anh không thể bỏ qua bất kỳ một manh mối nào.

“Tối hôm qua có nhận được điện thoại của Mộ Nhạc Nhạc không?”.

Hàn Tư Viễn cười tinh quái, đang cân nhắc xem chộc tức anh thế nào thì Mộ Nhạc Nhạc bỗng mơ màng ngồi dậy, “Hàn Tư Viễn, sáu rưỡi chưa...?”

Địch Nam nghe rõ giọng nói Mộ Nhạc Nhạc, tay siết chặt ống nghe. Lo lắng tìm cô bấy lâu, thậm chí ngu ngốc tìm từng phòng ký túc xá một, vậy mà cô lại nhàn hạ ngủ bên cạnh người đàn ông khác?

“Tít” một tiếng, Địch Nam tắt điện thoại.

Hàn Tư Viễn ù tai, lầu bầu: “Chắc chắc, không phong độ gì hết”.

Mộ Nhạc Nhạc lau nước miếng, đổi tư thế, thuận miệng hỏi: “Ai mà gọi cho anh sớm vậy...?”.

“Địch Nam uống nhầm thuốc chứ ai”.

“...”. Mộ Nhạc Nhạc ngồi bật dậy, “Anh bảo ai cơ?!...”.

“Địch Nam, chồng cô. Tìm cô”. Hàn Tư Viễn bất mãn trả lời.

Mộ Nhạc Nhạc tỉnh cả ngủ, mở cửa xe nhảy ra, vừa chạy về phía cổng trường vừa tạm biệt: “Xem múa thoát y rất hay. Cảm ơn anh đã đi với tôi cả đêm, tôi đi trước”.

Hàn Tư Viễn nhìn Mộ Nhạc Nhạc xông về phía cổng trường, chưa vội khởi động xe, vì... Mộ Nhạc Nhạc ỉu xiu quay lại. Chưa đến sáu rưỡi bảo vệ nhất quyết không cho vào.

Mộ Nhạc Nhạc ngồi vào trong xe, cầm di động đã hết pin, bồn chồn không yên.

“Anh cho tôi mượn điện thoại một lát được không?”.

“Được, nhưng nếu cô dùng di động tôi gọi về thì Địch Nam sẽ nghĩ gì?”. Hàn Tư Viễn đưa điện thoại cùng một lon café nóng cho cô.

“...”. Mộ Nhạc Nhạc nhú mày. Tối hôm qua lúc cô gọi cho Hàn Tư Viễn vẫn còn đầy pin, sao loáng cái đã hết sạch rồi?

Làm sao bây giờ? Nếu thấy Hàn Tư Viễn, chắc chắn Địch Nam sẽ rất tức giận.

“Đều tại anh, bảo anh không đến mà anh cứ đến!”.

“Tiểu Bạch mắt sói, ai nói xem biểu diễn rất thích ấy nhỉ?”.

“...”. Mộ Nhạc Nhạc cúi gầm mặt. Hu hu, đều tại ngực to, mông to làm hại.

Chú thích:

[1]: Ghế lô là ghế ngồi thiết kế đặc biệt trong kịch trường, một gian có vài chỗ ngồi.

29. Chương 29

Vừa đến sáu giờ rưỡi, Mộ Nhạc Nhạc chạy hùng hục như bò tót vào trường, thẳng hướng ký túc xá giáo viên.

“Thầy Dịch, thầy Dịch, thầy có ở trong phòng không?...”. Mộ Nhạc Nhạc sợ sệt, không dám gõ cửa quá mạnh.

Cô gõ cửa đã mười phút nhưng không thấy ai trả lời. Cô thở dài, cúi đầu ủ rũ bước ra khỏi dãy phòng, hết nhìn đông lại ngó tây mong tìm thấy bóng dáng Dịch Nam. Ở phòng làm việc không có, căng tin không có, ngoài vườn hoa không có, thư viện không có, trong lớp cũng không có.

Mộ Nhạc Nhạc quyết định trước tiên phải về ký túc xá sạc pin điện thoại, nhưng đột nhiên nghĩ ra vẫn còn một nơi chưa tìm đến. Đó là nơi cô nhìn thấy Dịch Nam lần đầu tiên – một khu rừng nhỏ ở dãy phòng học phía bắc.

Nghĩ đến đó, cô vội vàng quay đầu chạy đi, bước chân tuy gấp gáp hối hả nhưng trong lòng lại đang lo lắng sợ hãi.

...

Quả nhiên, Dịch Nam đang ngồi ở ngôi đình nhỏ trong rừng cây. Trước mặt là hình ảnh mà Mộ Nhạc Nhạc không muốn nhìn thấy nhất: Dịch Nam ngồi dựa vào cột đá, đầu ngón tay kẹp điều thuốc, ánh mắt anh buồn bã, nhìn về phía xa xăm vô tận.

Tuy chưa chắc Dịch Nam đã muốn nhìn thấy cô, nhưng cô vẫn lấy hết dũng khí, lặng lẽ bước đến phía trước.

Dịch Nam ngửi thấy mùi nước hoa trộn lẫn với mùi thuốc lá, rõ ràng tất cả đều thuộc về cuộc sống ban đêm dơ bẩn. Không cần hỏi cũng biết đêm qua Mộ Nhạc Nhạc đã đi đâu. Anh nở một nụ cười lạnh lùng, bất cần.

“Có biết vì sao anh và Phương Dung chia tay không?”. Anh dập tắt điều thuốc, ánh mắt lạnh lẽo.

Mộ Nhạc Nhạc không dám nhìn thẳng vào mắt anh, giọng nói của anh cũng chẳng hề có độ ấm. Mộ Nhạc Nhạc vô thức lùi lại ba bước.

Dịch Nam đứng lên, “Việc anh đã hứa thì sẽ làm, cứ yên tâm học hành. Chờ đến khi em về nước, chúng ta mới bàn đến thủ tục ly hôn”. Lời vừa dứt, anh đã đi khỏi.

Mộ Nhạc Nhạc cứng người nhìn theo bóng lưng Dịch Nam, bỗng chốc định thần lại, sự day dứt biến thành lửa giận tràn ngập. Cô tức giận hằm hằm đuổi theo Dịch Nam, dang tay ngăn cản đường anh đi.

“Chuyện đến nước nào mà phải ly hôn?! Tại sao anh không cho em một cơ hội giải thích?!”. Cô thật sự rất ảm ức. Vị trí hôn nhân trong lòng cô quan trọng là vậy, thế mà Dịch Nam lại coi nó nhẹ tựa lông hồng.

Dịch Nam không nhìn những giọt nước mắt lăn trên má cô. Nước mắt, đã không còn khiến trái tim anh dao động.

Anh quay người sang hướng khác. Giải thích cũng chỉ cốt để cứu vãn mọi việc, nhưng anh không muốn quan tâm nữa.

Mộ Nhạc Nhạc buông thõng tay. Sự lạnh lùng của anh buộc cô phải đối mặt với hiện thực, cho dù cô nỗ lực thế nào đi chăng nữa để làm anh vui, anh cũng chưa bao giờ đặt cô vào trong tim mình.

“Anh cứ dứt khoát nói thẳng là hối hận khi lấy em đi?! Ngụy biện, tất cả đều là ngụy biện! Được thôi, như anh mong muốn, ly hôn thì ly hôn! Lần này em và anh quyết định ly hôn!”.

Mộ Nhạc Nhạc lau nước mắt, điên cuồng bỏ chạy. Nước mắt thi nhau tuôn rơi lã chã. Đau, đau quá!

Địch Nam đứng lặng tại chỗ, thần kinh ngưng trệ trong chốc lát. Anh hít một hơi thật sâu, cuối cùng cũng không quay đầu lại.

o0o

Mộ Nhạc Nhạc chạy một mạch về ký túc xá. Cho dù bác gái bảo vệ gọi thế nào, cô vẫn nhắm mắt bịt tai, xông thẳng lên cầu thang. Cô thô bạo đẩy cửa phòng ký túc ra, bạn cùng phòng vốn định nói cho cô biết Địch Nam tìm cô mấy lần, nhưng thấy cô tức giận, khóc lóc trở về ký túc thu dọn mọi thứ, mà bộ dạng kia chắc là khó mà chọc vào được. Cho nên cả đám nằm trong chăn giả vờ ngủ.

Quần áo, giày dép, tất vớ, đồng hồ báo thức, chỉ cần là đồ của mình, cô chẳng thèm liếc một cái đã quăng vào trong vali.

“Rầm...”. Cô đẩy mạnh cửa ký túc, cầm theo túi lớn túi nhỏ, tay xé rách mang rời khỏi trường.

...

Mười lăm phút sau, Mộ Nhạc Nhạc xuống taxi. Trên đường cô làm rơi mất vài thứ, trong đó có thú nhồi bông mà cô yêu thích nhất, chắc nó đang nằm đơn độc trong một xó xỉnh nào đó rồi.

Mẹ cô liếc nhìn đồng hồ. Bấy giờ ba mươi.

“Nhạc Nhạc à? Con sao vậy... Hả? Con bé này, mở cửa ra...”. Mẹ cô sốt ruột đập cửa, “Tối qua con đi đâu, tại sao không nghe điện thoại của mẹ? Nhạc Nhạc!”.

Mộ Nhạc Nhạc vui đầu trong đầu gối, chỉ một âm thanh nhỏ cũng khiến cô nôn nóng.

“Mới sáng sớm đừng lớn tiếng như vậy, không sao là tốt rồi. Cứ để con bé nghỉ ngơi trước đã”. Ba cô thông thả vươn vai bước ra từ phòng ngủ.

“Tôi thấy sắc mặt Nhạc Nhạc có vẻ kì lạ, lúc vào cửa cũng không nói năng gì”. Mẹ cô lo lắng nói.

“Chắc là chưa tỉnh ngủ mà đã ra khỏi giường thôi”. Ba cô gãi lưng, nhúp một chiếc bánh rán, vừa ăn vừa lẩm bẩm: “Con gái đã lấy chồng rồi, bà đừng coi nó là trẻ con. Còn nữa, nửa đêm hôm qua bà nổi điên cái gì thế?”.

Mẹ cô ngẫm lại cũng thấy đúng. Nửa đêm canh ba bà gọi điện thoại, con gái đương nhiên sẽ không nghe. Lúc đó chẳng biết làm sao bà lại gọi cho con rể, con rể chắc đang ngủ say sưa thì bị bà đánh thức. Mà con rể cũng thật có trách nhiệm, năm giờ rưỡi sáng đã gọi về báo mọi chuyện đều ổn! Chỉ một cú điện thoại mà khiến hai đứa con không ngủ được, chẳng biết có phải vì chuyện này mà chúng cãi nhau không nhỉ?

Nghĩ vậy, mẹ cô không gõ cửa nữa. Thôi, đợi con gái ngủ no giấc rồi tính tiếp vậy.

....

Mãi đến chín giờ tối.

Lúc này Mộ Nhạc Nhạc mới mở cửa, nhưng lại xoay người đi ngay vào phòng tắm.

Cô mở vòi sen, mặc cho nước nóng xối lên người. Kết hôn là quyết định của cô, ly hôn cũng là chuyện của cô, không thể để ba mẹ lo lắng được. Cô đã nghĩ kĩ rồi, trước khi ra nước ngoài, cô sẽ không lưu giữ bất cứ thứ tình cảm nào.

Cô đứng trong phòng tắm rất lâu, đến tận khi mí mắt hết sưng đỏ mới thôi.

“Mẹ, con đói rồi...”. Mộ Nhạc Nhạc nở nụ cười gượng gạo.

“Ừ, để mẹ đi nấu cơm cho con, muốn ăn gì thì nói với mẹ”. Mẹ cô buông điều khiển TV xuống, lưu luyến không muốn rời bộ phim Hàn Quốc yêu thích.

“Gì cũng được ạ...”. Mộ Nhạc Nhạc vừa lau tóc vừa ngồi vào bàn cơm, “Ba ơi, mai ba đến trường một chuyến nhé”.

“Ừ, đi làm gì?”.

“Thủ tục xin chuyển trường đã gửi đến nhà, ba nói với giáo viên chủ nhiệm một tiếng, nói là con bận học gấp tiếng anh, không thể đi học được”.

“Được, việc này cứ để ba lo, con ôn tập cho tốt vào”. Ba cô vui mừng cười. Nhạc Nhạc nhà ông đã ý thức được mọi việc rồi.

Mẹ cô giờ chào lên hỏi: “Để con về đi một chuyến không phải xong việc à, ba con đi làm gì?”.

“Haizz, nhà trường không biết chúng nó là vợ chồng. Bà thấy trước mà không thấy sau”. Ba cô đáp.

Mẹ cô lườm chồng một cái, rồi quay vào bếp xào rau.

“Ba, trong hộ khẩu con vẫn là chưa kết hôn phải không ạ?”.

“Ừ, nói chung là đợi khi muốn có con rồi mới đổi thành đã kết hôn, chuyện đó không cần phải vội”.

Mộ Nhạc Nhạc gật đầu. Thật ra cũng chẳng cần đổi nữa đâu.

Ăn cơm xong, Mộ Nhạc trở về phòng ngủ, ngồi bên giường cầm di động, mở valy tìm cục sạc pin, tìm một hồi mới nhớ là cục sạc vẫn đang cắm trên ổ điện ở ký túc xá. Cô đặt điện thoại lên đầu giường, hết pin thì hết pin, đỡ phải biến mình thành một đũa ngốc ngồi chờ điện thoại, huống hồ đó còn là một cuộc điện thoại không bao giờ đến.

Cô ôm lấy con gấu bông, dựa vào đầu giường, nước mắt thấm ướt một bên tai con gấu.

Con người kia không biết phân rõ trắng đen đòi ly hôn, không biết quý trọng cô, cũng không tôn trọng cô. Chỉ một chữ, ly!

Trong lúc đó.

Địch Nam ngồi trong phòng khách ở biệt thự, vuốt ve dây treo di động hình quả anh đào trông rất trẻ con.

Chênh lệch gần mười tuổi, đúng là hơi miễn cưỡng.

“Cậu chủ, thiếu phu nhân không về cùng cậu sao?”. Quản gia Trần đã đặc biệt chuẩn bị cho Mộ Nhạc Nhạc một chiếc bánh ga-tô sôcôla, nhưng mãi không thấy thiếu phu nhân trở về biệt thự.

“Sẽ không về nữa...”. Địch Nam mấp má môi, tháo dây treo điện thoại ra đặt lên bàn trà, rồi đi lên cầu thang về phòng. Ra giường phẳng phiu đập vào mắt anh, suy nghĩ anh tua ngược về một đoạn đối thoại.

Vậy là anh trở lại phòng khách, nhặt dây treo di động lên, mang về phòng, cất vào ngăn kéo đầu tiên ở tủ cạnh giường.

Cô là một cô gái đáng yêu, tươi tắn, rực rỡ, tiếc là cô không thuộc về thế giới của anh.

Anh phân vân trong giây lát, gọi điện thoại cho thư kí.

“Xin chào Tổng giám đốc”. Hình như thư kí rất ngạc nhiên.

“Đến biệt thự, giúp tôi xử lý chút việc”.

“Vâng, tôi lập tức đến ngay”. Thư kí vội vã vâng lời.

Ba mươi phút sau, thư ký Tống Nhụy lái xe đến biệt thự.

Xét ở vị trí thư kí này, ông chủ Địch Nam là một nhân vật vô cùng bí hiểm, có khi mấy tháng cũng chưa được gặp một lần. Rất có khả năng khi cô mở hòm thư điện tử sẽ phát hiện vài chỉ thị mới liên quan đến phương hướng hoạt động của công ty; hoặc là qua hình thức chuyển phát nhanh, nhận được mấy phần mềm giá trị vài vạn tệ cho đến vài triệu tệ, những thiết kế lập trình rất độc đáo, mỗi lần đều khiến cho nhân viên kỹ thuật của công ty vỗ tay tán thưởng. Không thể nghĩ ngờ rằng Địch Nam là một thanh niên tuần tú, tài hoa hơn người.

Địch Nam đưa một phần tài liệu cho Tống Nhụy, vẫn những câu lời ít ý nhiều thường nói: “Đây là tài liệu của Mộ Nhạc Nhạc, các thủ tục du học đều do cô xử lý”.

Tống Nhụy nhìn sơ qua tài liệu, mặc dù rất tò mò cô sinh viên này là ai, nhưng cô không có can đảm hỏi nhiều.

“Xin Tống giám đốc yên tâm”.

“Thứ hai tôi sẽ đến công ty, thông báo các giám đốc tham gia cuộc họp”.

Tống Nhụy giật mình, Địch Nam luôn ra lệnh bất ngờ, “Vâng.”

Địch Nam rút ra một tờ giấy viết vài chữ, đưa cho Tống Nhụy, “Giao cho phòng tài vụ”.

Tống Nhụy nhìn qua, “Sao, tổng giám đốc muốn trả lương cho tôi à?”.

“Mấy năm nay vất vả cho cô rồi, đi đường cẩn thận”. Địch Nam cười nhạt.

Tống Nhụy cảm thấy hai má nóng lên, ngại ngùng lắc đầu. Địch Nam sao lại đẹp trai đến vậy. Thật tốt quá, vậy là ngày nào cũng được bổ mắt.

Đợi thư kí rời khỏi, Địch Nam thở phào một hơi. Sau ba năm, anh ba mươi hai tuổi, Mộ Nhạc Nhạc chỉ mới hai mươi ba tuổi, đến lúc đó không cần anh nói nhiều, cô cũng sẽ chọn cách ra đi.

oOo

Ngày thứ ba, Tống Nhụy vừa đến công ty liền liên hệ với Mộ Nhạc Nhạc. Nhưng điện thoại không gọi được, cô bèn tìm trong tài liệu số điện thoại nhà riêng.

“Xin chào, cho hỏi Mộ Nhạc Nhạc có nhà không ạ?”.

“Có, xin hỏi cô là ai?”. Mẹ Mộ Nhạc Nhạc hỏi.

“Chào dì, cháu là Tống Nhụy, cháu là thư ký của tổng giám đốc Địch”.

“Tổng giám đốc Địch?... Cô đang nói Địch Nam à?”.

Tống Nhụy cảm thấy hơi lạ, “Vâng, Tổng giám đốc Địch sắp xếp cháu phụ trách lo liệu toàn bộ chuyện du học của Mộ Nhạc Nhạc, có vài thủ tục cần cô ấy ký tên, cháu có thể gặp cô ấy được không?”.

“Được chứ, được chứ, cháu ghi lại địa chỉ...”.

“Tài liệu có ghi rồi, cháu trực tiếp qua được không ạ?”.

“Qua đây, qua đây đi, nhưng mà trong nhà có chút chuyện, cháu đừng chê cười nhé”. Mẹ Mộ cười nói.

“... Không sao ạ, ba mươi phút nữa cháu sẽ đến nhà bác”.

Tống Nhụy cúp điện thoại, nhìn địa chỉ nhà Mộ Nhạc Nhạc. Địa chỉ này là khu dân cư lâu đời nhất thành phố, những người sống ở đây ít cũng phải hơn năm mươi năm. Tống Nhụy không kiếm chế được cảm ổng nghe ngồi ngẩn ra, càng tò mò hơn về mối quan hệ giữa Mộ Nhạc Nhạc và ông chủ.

Bên này, Mẹ Mộ Nhạc Nhạc vội vàng đánh thức con gái, nhân thể thì thầm: “Nhạc Nhạc, mau dậy đi. Thư kí của Địch Nam sắp đến tìm con, nhưng mà lạ thật, sao bây giờ giáo viên lại xa xỉ như vậy, đi dạy còn có thêm thư kí? Còn là nữ thư kí nữa chứ? Chưa từng nghe bao giờ”.

Mộ Nhạc Nhạc kéo chăn bông trùm kín đầu, nghiêng răng tức giận. Trốn đi trốn đi, tốt nhất anh nên trốn tới tận Châu Phi đi, dù gì tôi cũng không muốn gặp lại anh! Chán ghét anh, coi thường anh!

30. Chương 30

Mộ Nhạc Nhạc nhìn vào tấm bảng chọn môn học phức tạp. Sinh vật, hóa học, địa chất học, toán học, vật lý, kinh tế học, tiếng anh, lịch sử, xã hội học, chính trị khoa học, tâm lý học, nghiên cứu chính phủ, kinh tế, nghiên cứu hình thái xã hội, y học,... Harvard quả nhiên không phải nơi người bình thường có thể đến. Nghe nói nước Mỹ có vài vị tổng thống đều tốt nghiệp từ đại học Harvard, chỉ bằng một người không học vắn, không nghề nghiệp như cô... làm sao có bản lĩnh vào được trường tốt như vậy.

“Tiếng Anh của tôi không tốt lắm... Hay là học ngoại ngữ đi”. Mộ Nhạc Nhạc chậm rãi đưa tờ chương trình học cho Tống Nhụy, chỉ nhìn nó thôi cô đã thấy chóng mặt rồi.

“Đừng lo, tôi có thể sắp xếp một học sinh Hoa kiều ở cùng ký túc xá với cô. Thật ra tiếng Anh cũng không khó học, quan trọng là môi trường ngôn ngữ, chỉ cần ở một thời gian, dần dà sẽ nói lưu loát hơn. Cô Mộ nhìn kỹ lại xem, có rất nhiều ngành học thú vị”. Tống Nhụy mỉm cười, có lẽ không vừa ý lắm với lựa chọn của Mộ Nhạc Nhạc.

Mộ Nhạc Nhạc cúi đầu vắn vẹo tay, lại cầm lấy tờ chương trình học. Cô liếc trộm Tống Nhụy, hắng giọng hỏi: “Địch Nam có nói muốn tôi học cái gì không?...”

“Chủ tịch Địch không nói rõ, xem ra là tôn trọng ý kiến của cô Mộ”. Tống Nhụy nhấp một ngụm trà nóng, nhìn chung quanh căn phòng đơn cũ kỹ. Vật dụng trong nhà cũng đã lỗi thời từ lâu, chẳng lẽ chủ tịch Địch muốn làm việc thiện, giúp đỡ học sinh nghèo xuất ngoại để đào tạo chuyên sâu? Nhưng mà cô học sinh Mộ Nhạc Nhạc này trông chẳng có chút phần khởi nào.

Mộ Nhạc Nhạc uể oải đáp lời, tay vắn về góc áo, “Anh ấy đang ở đâu...?”

“Cô nói chủ tịch Địch?”. Tống Nhụy ngẩng đầu hỏi lại.

Mộ Nhạc Nhạc gật đầu. Địch Nam thật nhẩn tâm, không hề đến gặp cô.

“Gần đây chủ tịch Địch bề bộn nhiều việc nên giao cho tôi giải quyết việc xuất ngoại của cô Mộ”.

Mộ Nhạc Nhạc khẽ hừ một tiếng, lẩm bẩm: “Anh ấy thì bận rộn cái gì, bận rộn đã không đi làm thầy giáo...”.

Tống Nhụy giật mình, cô quả thật không rõ một năm nay Địch Nam làm gì, dù sao công ty vẫn hoạt động bình thường, tiền lương cũng phát đúng kỳ hạn. Cô nhìn Mộ Nhạc Nhạc đang sa sút tinh thần, “Cô Mộ và tổng giám đốc Địch quen biết ở trường học?”.

Mộ Nhạc Nhạc uể oải ngẩng đầu, “Xin hỏi chị làm việc bên cạnh Địch Nam đã bao lâu?”.

“Khoảng năm năm”.

“Vậy chị có biết Phương Dung không?”.

Tống Nhụy tỏ vẻ không rõ, “Cuộc sống riêng tư của chủ tịch Địch không nên nói nhiều, mời cô Mộ tiếp tục điền bảng”.

“Chị có biết vì sao bọn họ chia tay không?”.

“Cô Mộ...”.

“Tôi là vợ của Địch Nam”. Mộ Nhạc Nhạc lấy giấy chứng nhận kết hôn đặt lên bàn.

“...”. Tống Nhụy cầm lên xem, kinh ngạc không thôi.

Nhạc Nhạc thấy mẹ bận rộn ở phòng bếp, thở dài nói: “Đừng ngạc nhiên, chị cũng thấy đấy, khoảng cách giữa chúng tôi quá lớn, nhất định sẽ ly hôn. Nhưng hy vọng chị có thể giữ bí mật trước mặt mẹ tôi”.

“...”. Tống Nhụy lại quan sát Mộ Nhạc Nhạc. Phải thừa nhận rằng Mộ Nhạc Nhạc là một cô gái nhỏ đáng yêu xinh đẹp, nhưng chỉ là một cô bé chứ chưa có được sự thành thục chín chắn.

Mộ Nhạc Nhạc thấy cô không lên tiếng, khẽ nhếch môi. Người phụ nữ đang đau khổ luôn là người nhạy cảm nhất, chỉ bằng ánh mắt của đối phương là đã có thể nhìn ra chân tướng.

“Không sao, tất cả mọi người đều không tin chúng tôi là vợ chồng. Thật ra, chính tôi cũng không tin, chỉ ngỡ rằng mình đang mơ, hơn nữa còn là một cơn ác mộng...”

“Thất lễ rồi, bà Dịch...”. Tổng Nhụy thu hồi ánh mắt đường đột. Thật ra cô không nên giật mình, Dịch Nam trước giờ luôn hành động kỳ lạ, giống như lúc Dịch Nam và cô Phương chia tay, không ai nhìn ra được cảm xúc của anh.

“Chị cứ gọi tôi là Mộ Nhạc Nhạc đi”. Mộ Nhạc Nhạc lấy từ trong tủ lạnh ra một lon Coca, bật nắp uống ừng ực hết một nửa rồi mới mở miệng: “Nếu chị đồng ý nói, tôi rất muốn biết vì sao Dịch Nam chia tay với Phương Dung...”.

– Đây là vấn đề Dịch Nam đưa ra trước khi ly hôn, nhưng cô lại mơ hồ không hiểu.

Tổng Nhụy cầm chén trà, vẻ mặt khó xử, “Thực ra tôi cũng không rõ lắm”.

Mộ Nhạc Nhạc chán nản gật đầu, “Thôi, tôi không làm khó dễ chị, dù sao tôi và anh ấy cũng sắp kết thúc rồi...”.

Tổng Nhụy không biết nên nói gì, suy cho cùng thì việc nhà ông chủ cô không có quyền can thiệp.

Mộ Nhạc Nhạc nhìn khoa phía dưới cùng, chỉ vào một hàng chữ nhỏ màu đen, “Tôi học cái này được không?”.

Tổng Nhụy đứng dậy tới gần, mỉm cười, “Được, khoa này rất thú vị, chỉ cần có quyết tâm sáng tạo là sẽ thành công”.

“Vậy quyết định đi, lần đầu tiên tôi xuất ngoại, phiền chị chiếu cố cho”. Mộ Nhạc Nhạc cúi đầu rất thấp, nhưng không vực dậy nổi nửa phần tinh thần.

“Bà Dịch quá lời rồi, việc này là bổn phận của tôi”. Tổng Nhụy lấy từ giữa tập giấy dày ra một bản kê khai, cử chỉ rất chuyên nghiệp. Cô nói: “Mời cô ký tên lên góc dưới bên phải, tôi sẽ lập tức đề nghị với trường học. Nếu không có gì bất trắc, khoảng trung tuần tháng sau có thể thuận lợi nhập học”.

Rồi cô lấy ra một thẻ tín dụng từ tập tài liệu, đưa đến trước mặt Mộ Nhạc Nhạc, “Dùng thẻ này mua vật dụng hằng ngày, học phí và chi phí ăn ở sẽ do tôi trả tiền trực tiếp từ bên này. Đúng rồi, cô quen dùng máy tính loại nào? Tôi đi đặt mua”. Cô nói từng điều một theo chỉ thị của Dịch Nam.

“...”. Mộ Nhạc Nhạc xấu hổ, cô thư ký này quả là nhân tài, suy nghĩ thật chu đáo.

Sau khi ký xong một đồng giấy tờ, Mộ Nhạc Nhạc đưa Tổng Nhụy đến dưới lầu, thấy cô tự lái một chiếc Audi.

“Bà Dịch biết lái xe chứ? Tôi có thể đặt giúp cô một chiếc, xe ở Mỹ rất rẻ”.

Mộ Nhạc Nhạc bỗng cảm thấy khó thở. Tất cả... tất cả giống như Dịch Nam muốn bồi thường. Nếu không cần gì phải khiến nó giống một kì nghỉ phép thế này?... “Tôi dùng xe đạp là được rồi”.

Tổng Nhụy cười gật đầu, mở cửa lên xe, “Có vấn đề gì cứ liên lạc với tôi, tôi mở máy 24 giờ”.

Mộ Nhạc Nhạc vẫy tay với cô ấy, một trận gió lạnh thổi qua, cô quần chặt áo khoác, uể oải quay về nhà.

o0o

Tổng Nhụy gọi đến di động của Dịch Nam đầu tiên...

“Tổng giám đốc, chuyện anh giao phó đã xử lý xong”.

Dịch Nam đáp lời, tạm dừng ba giây, hỏi: “Cô ấy... có khỏe không?”.

“Cô Mộ có vẻ hơi tiêu tụy”. Tổng Nhụy báo cáo chi tiết.

Dịch Nam im lặng một lúc lâu, cuối cùng “ừ” một tiếng, ngắt điện thoại.

Tổng Nhụy nghiêng đầu cười, trong lòng thoáng xúc động. Lần đầu tiên phát hiện hóa ra Dịch Nam cũng là người có cảm xúc, chỉ “ừ” một tiếng rồi ngắt điện thoại mà không thêm chào tạm biệt, ít nhiều cũng lộ ra tâm trạng không tốt.

oOo

Địch Nam lẳng lặng ngồi trên ghế sofa, di động để ở bên môi, ngắm nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trên bàn trà. Một cô gái vốn thích cười lại trở nên tiêu tụy, anh cũng không biết cảm giác này là gì nữa.

Anh bấm phím điện thoại, dừng ở tên Mộ Nhạc Nhạc, lại chuyển đến dãy số của thư ký, nhấn một tin nhắn – Tống Nhụy, trước khi cô ấy ra nước ngoài, đưa cô ấy đi dạo phố nhiều một chút, cô ấy còn chưa học được cách tự chăm sóc cho bản thân.

Bên kia, Tống Nhụy nhìn tin nhắn hết lần này tới lần khác. Địch Nam chưa bao giờ giao cho cô xử lý việc ngoài công ty, cũng chưa bao giờ cho phép bất kỳ ai dòm ngó cuộc sống của anh. Thế này là sao?

Tống Nhụy lấy hết dũng khí nhấn tin lại – Cô Mộ hỏi chuyện chia tay của chủ tịch và cô Phương, tôi phải trả lời như thế nào?

Nhưng cô đợi rất lâu mà không thấy Địch Nam nhắn lại. Tống Nhụy bất an lè lưỡi, cô gấp rắc rối rồi sao?

oOo

Chớp mắt mà Mộ Nhạc Nhạc đã nhận được thư phê duyệt chuyển trường. Cô nhìn đồng hành lý to nhỏ trong phòng ngủ, hình như đều là Tống Nhụy mua cho. Tuy rằng Tống Nhụy ngày ngày làm bạn với cô, nhưng việc mua sắm lại bị công thức hoá. Mộ Nhạc Nhạc hiểu cô ấy cố ý xa cách mình vì trốn tránh nói về chuyện nhà, kỳ thật cô cũng không muốn hỏi thêm. Mỗi một ngày trôi qua, lòng cô đã nguội lạnh từ lâu.

“Nhạc Nhạc, ra nước ngoài có mang di động không?”. Mẹ cô sắp xếp lại quần áo cho con gái, vô tình phát hiện trên di động đã phủ một tầng bụi mỏng.

“Không mang theo, không tín hiệu...”. Mộ Nhạc Nhạc lười biếng nằm lên đồng quần áo. Mẹ cô vỗ mông con gái, ngờ vực hỏi: “Con bé này gần đây làm sao vậy? Trả lời hồ hững, ăn cơm cũng không ngon, xem phim hài không thấy cười, hay là nhớ chồng?”.

Mẹ cô lên gọi cho Địch Nam, hỏi xem có phải hai vợ chồng đang cãi nhau không, Địch Nam nói không có, chỉ bảo rằng dạo này hơi bận.

Mộ Nhạc Nhạc lắc đầu, đi ra khỏi phòng ngủ, ngả người vào sofa trong phòng khách.

Đỉnh đỉnh đinh... Điện thoại vang lên, cô thuận tay ấn nút nghe, chưa kịp mở miệng đối phương đã hỏi có phải Mộ Nhạc Nhạc không.

Mộ Nhạc Nhạc không nhận ra giọng ai, cẩn thận hỏi: “Cậu là ai, tìm nó có việc gì?”.

Đối phương không đáp lời, hình như đang che ống nghe nói nhỏ với ai đó. Chỉ một lát sau, đối phương lại nói: “Chào bác, cháu là bạn học của Mộ Nhạc Nhạc, bác có thể gọi cô ấy nhận điện thoại không ạ?”.

“...”. Mộ Nhạc Nhạc đảo mắt, “Cháu là bạn nào của Nhạc Nhạc, bạn của nó bác đều biết cả”.

“A... Bác chờ...”. Đối phương quên cả che ống nghe, nhỏ giọng nói với người bên cạnh, “Tư Viễn, mẹ Mộ Nhạc Nhạc hỏi cậu là bạn học nào, nghiêm khắc thật...”.

“Cậu cứ nói bừa đi, trăm họ Trung Quốc nói một cái bất kỳ, mẹ cô ấy không biết đâu”. Hàn Tư Viễn tựa vào ghế sofa, gọi điện thoại tìm người thật đau đầu. Tại sao Mộ Nhạc Nhạc một tháng không mở di động? Anh không thể hỏi Địch Nam, chỉ có thể gọi từng số của khu Mộ Nhạc Nhạc ở. Đương nhiên, lượng công việc nặng nề như vậy nhất định phải “nhờ” bạn bè hỗ trợ.

“...”. Mộ Nhạc Nhạc nghe thấy rõ ràng. Mấy ngày nay cô vẫn muốn tìm Hàn Tư Viễn kể khổ, nhưng Hàn Tư Viễn chắc chắn không kiên nhẫn làm thùng rác của cô, cũng không có nghĩa vụ nghe cô cầu nhàu, huống chi cô đã quyết định ly hôn.

“Dạ, thưa bác, tên cháu là...”.

“Dạ cái đầu anh, đưa điện thoại cho Hàn Tư Viễn”.

“...”.

“Nhạc Nhạc yêu quý của anh, em gần đây chơi trò mất tích hả?”. Hàn Tư Viễn sung sướng cầm ống nghe.

Mộ Nhạc Nhạc sụt sịt mũi, nước mắt rơi lã chã, “Cuối tuần em phải đi, đi ba năm, thấy hơi sợ”.

Hàn Tư Viễn ngấm ngấm hộ chiếu, cười nói: “Đừng sợ, anh sẽ đi cùng em”.

“Em không có tâm trạng để đùa đâu”.

“Được rồi, anh hay nói đùa, lấy vé máy bay chưa?”.

“Rồi, sao vậy?”.

“Làm bạn bè đã lâu, anh sẽ tiễn em lên máy bay, nhanh đi xem chuyến bay đi. Mau mau mau”.

Mộ Nhạc Nhạc không nghĩ nhiều, chạy vào phòng ngủ cầm vé máy bay ra, báo cáo chi tiết cho Hàn Tư Viễn.

Hàn Tư Viễn nhanh nhẩu chép lại, một tay cầm điện thoại, một tay lên mạng đặt vé.

“Em cũng chưa đi máy bay bao giờ... Lo quá”.

“Phục vụ trên máy bay không tồi, em sẽ thích thôi”.

“...”. Mộ Nhạc Nhạc phồng miệng, tha thiết hỏi: “Vậy tiếp viên hàng không sẽ nói tiếng Trung chứ? Tiếng Anh của em không tốt lắm”.

“Câu hỏi em đặt ra thật ‘mới mẻ thú vị’”. Hàn Tư Viễn cười ha hả, nói: “Anh kể truyện cười cho em nhé: Một người phụ nữ Trung Quốc định cư ở Pháp, nhưng một chữ tiếng Pháp bẻ đôi cũng không biết. Một lần cô ấy muốn mua thịt ức gà, cho nên vừa giả làm tiếng gáy vừa chỉ vào ngực, nhân viên cửa hàng nhìn là hiểu liền. Tuy nhiên lúc cô ấy muốn mua Lạp xưởng^[1] lại không có cách nào dùng ngôn ngữ hình thể biểu đạt, chỉ có thể gọi chồng cô ấy đến trước mặt nhân viên cửa hàng, anh hỏi em vì sao lại thế?”.

“Anh lưu manh”.

“Anh lưu manh thế nào?”.

“Anh chính là lưu manh”.

“Chồng của cô ấy là người Pháp”.

“...”. Minh mới là lưu manh.

“Nhạc Nhạc, gặp ở sân bay, nếu anh không đến tiễn, em có cảm thấy thất vọng không?”.

“Có tiếc một chút, nhưng nếu anh có việc cũng không sao”.

“Ừ, để anh xem đã. Ngộ nhờ anh không đến được em cũng đừng buồn, có duyên tất sẽ gặp nhau”.

“Buồn nôn quá. Em cúp máy trước, mẹ em gọi”.

“Ừ, đi đi”.

Hàn Tư Viễn tắt điện thoại, tủm tỉm cười. Honey, chúng ta sẽ gặp nhau ở máy bay.

Chú thích:

[1] Lạp xưởng: là một món ăn Việt Nam có nguồn gốc từ Trung Hoa.

Lạp xưởng

Mọi người hiểu ra chưa nào ==))

31. Chương 31

Nếu từ đại sảnh sân bay truyền đến những âm thanh nức nở nghẹn ngào thì đó chính là Mộ Nhạc Nhạc và mẹ cô đang bịn rịn, quyến luyến không rời.

Mộ Nhạc Nhạc khóc sụt sùi không muốn đi. Cô vốn không định chạy trốn nhưng nơi này lại khiến cô đau lòng. Haizz, cô còn chưa đến hai mươi tuổi mà đã bị thất tình, đúng là bước vào bể khổ quá sớm.

Nhà tạo mẫu tóc nổi tiếng Trương Tiểu Lai kiêm bạn tốt của Hàn Tư Viễn cũng đến tiễn Mộ Nhạc Nhạc, không may lại thu hút sự chú ý của cánh phóng viên trong sân bay, biến Mộ Nhạc Nhạc thành nhân vật tiêu điểm của họ.

“Nhà tạo mẫu Trương, xin hỏi cô gái này là bạn gái hay là đồ chơi giải trí mới của anh?”.

Một loạt các tia chớp của đèn flash lóe lên. Tổng Nhụy cố sức che chắn cho Mộ Nhạc Nhạc như thể người đại diện của một công ty nào đó.

Trương Tiểu Lai không thèm trả lời đám phóng viên, dưới chiếc kính mát kia là đôi mắt còn đang lim dim mơ màng, anh chưa tỉnh ngủ đã bị Hàn Tư Viễn réo gọi ra sân bay. Bạn tốt ra nước ngoài du học đương nhiên phải tiễn, nhưng Hàn Tư Viễn đâu mắt rồi?

Mộ Nhạc Nhạc kéo mẹ tránh xa đám phóng viên, ngó nghiêng về phía cửa sân bay đông đúc, hỏi: “Mẹ, sao ba chưa quay lại? Hút thuốc gì mà lâu thế?”.

“Ba con chắc núp trong góc tường khóc rồi, đàn ông có lúc da mặt dày, cũng có lúc da mặt mỏng mà... Hu hu...”. Mẹ cô chấm chấm nước mắt, “Nhạc Nhạc, ra nước ngoài con nhất định phải cẩn thận, chú ý an toàn. Xuống máy bay là gọi ngay cho mẹ, nghe chưa?”.

“Vâng, nếu như con có thể tìm thấy điện thoại, hu hu...”.

“Cô Mộ đừng lo, tôi đã sắp xếp cho bạn cùng phòng mới của cô đến sân bay đón rồi. Cô ấy sẽ đưa ngay cho cô một chiếc điện thoại di động, chỉ cần bấm số 86 là kết nối với trong nước”. Tổng Nhụy rất thân thiện lấy ra một tấm ảnh đưa cho Mộ Nhạc Nhạc, “Cô ấy tên là Chu Bội Doanh, cô ấy sẽ giúp cô nhanh chóng thích nghi với môi trường mới”.

Mộ Nhạc Nhạc cầm tấm ảnh xem, mở to mắt, “Ủa? Tóc vàng mắt xanh mà lại có tên Trung à?”.

“Ba của Chu Bội Doanh là người Trung Quốc, tuy cả gia đình đều định cư tại Boston nhưng từ nhỏ Chu Bội Doanh đã được tiếp thu nền giáo dục của Trung Quốc, cả tiếng Anh và tiếng Trung đều nói rất trôi chảy. Tôi tin hai người sẽ nhanh chóng trở thành bạn tốt”. Tổng Nhụy cười đáp.

Mộ Nhạc Nhạc siết chặt hai tay Tổng Nhụy, môi run rẩy nói, “Cảm ơn chị Tổng, chị thực sự là cứu tinh của em”.

Tổng Nhụy mỉm cười, “Tôi chỉ làm theo sự sắp xếp của chủ tịch, người cô cần cảm ơn không phải là tôi đâu”.

“Đúng rồi, sao con rề không đến sân bay tiễn? Nó bận lắm à?”. Mẹ cô tỏ vẻ khó chịu.

Tổng Nhụy chưa kịp ứng phó, Mộ Nhạc Nhạc đã đáp: “Mẹ à, anh ấy bận lắm, với lại anh ấy đã gọi cho con rồi”.

“Mấy ngày nay nó không gọi đến nhà, di động của con cũng tắt máy, đừng tưởng rằng mẹ không biết gì”. Con gái và con rể chắc chắn có vấn đề, bà đã nhắm mắt làm ngơ quá lâu rồi.

Mộ Nhạc Nhạc thầm thở dài, ngược mắt về phía cửa ra vào. Sắp phải lên máy bay rồi, anh thật sự không đến sao?

Tổng Nhụy thấy bầu không khí không ổn lắm bèn cười hòa hoãn, “Công ty có tiếp nhận vài hạng mục công trình lớn, mà chủ tịch Dịch cũng không thể phân thân. Dì đừng hiểu lầm”.

“Còn việc gì quan trọng hơn việc vợ mình ra nước ngoài hả? Không được, tôi phải gọi điện để giáo huấn nó!”. Mẹ cô buông tay con gái ra, ngó dáo dác xung quanh tìm điện thoại công cộng.

Mộ Nhạc Nhạc và Tổng Nhụy liếc mắt nhìn nhau, hai người một trái một phải đồng tâm kéo mẹ cô lại. Mẹ cô thấy vậy càng giận hơn, bây giờ bà không thể không gọi điện được.

Đang lúc ba người giằng co, Dịch Nam bỗng nhiên đi tới, “Xin lỗi, con đến muộn”.

Mộ Nhạc Nhạc nhìn Định Nam trong bộ âu phục trắng thớm. Anh đã thay đổi kiểu tóc, vài sợi lông xòa che khuất đôi mắt, khiến trông anh càng thêm chín chắn và chững chạc, nụ cười hấp dẫn hơn còn hương vị cứng nhắc cổ lỗ của giáo viên thì đã hoàn toàn biến mất.

Cô vô thức siết chặt túi quần, cốt để áp chế cảm xúc đang chực vỡ òa, thế nhưng tim vẫn đập nhanh lạ thường.

Mẹ cô chẳng quan tâm việc con rể đẹp trai hơn hay không, chỉ cần đến là tốt rồi. Bà đi lên phía trước chỉ vào ngực anh, “Con nói đi, khoảng thời gian gần đây con đã biến đi đâu hả? Cô Tổng đâu phải là người thân của chúng ta, bắt cô ấy phải chạy ngược chạy xuôi lo liệu mọi việc mà được à?”.

Định Nam cúi đầu xin lỗi mẹ cô, thái độ khiêm nhường ấy khiến Tổng Nhụy suýt rơi cả mắt kính.

Đồng thời cô cũng nhận ra ông chủ không hề né tránh sự tồn tại của cuộc hôn nhân này.

Tổng Nhụy còn đang ngẩn ngơ đã bị mẹ Mộ Nhạc Nhạc kéo đi, “Để cho vợ chồng nó ít thời gian, cô đi dạo với tôi”.

“Dạ...”. Tổng Nhụy cứ đi ba bước lại ngoảnh đầu một lần, cô rất tò mò về cuộc sống cá nhân của ông chủ.

...

Mộ Nhạc Nhạc cúi đầu vờ về ngón tay, người cô tưởng không xuất hiện cuối cùng cũng đã xuất hiện, nhưng cô còn chưa chuẩn bị gì hết.

Định Nam đứng trước mặt cô, rút một tấm danh thiếp từ trong hộp, kéo khóa chiếc túi nhỏ của Nhạc Nhạc ra rồi đặt danh thiếp vào trong, “Nếu gặp chuyện gì rắc rối hãy gọi cho anh”.

“Vâng...”. Mộ Nhạc Nhạc vẫn không dám ngẩng đầu, sự xuất hiện của Định Nam đã phá vỡ hoàn toàn phòng tuyến cô vừa mới thiết lập.

Định Nam hình như cũng không biết nói gì thêm, anh vừa kết thúc cuộc họp ban sáng là đã chạy đến đây ngay, bỏ lại sau lưng một đám nhân viên cao cấp đang tò mò vô cùng. Việc này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của anh.

Anh nắm tay lại, ho nhẹ một tiếng không tự nhiên, “Trên danh thiếp có... MSN, có thể dùng voicechat”.

“Em chỉ có địa chỉ QQ...”. Mộ Nhạc Nhạc vốn chỉ ăn ngay nói thật, chứ không hề nghĩ rằng những lời này lại giống như cô đang từ chối.

Định Nam càng không biết nói gì, anh cất giọng trầm trầm: “Cũng sắp đến giờ rồi, chúc em thuận buồm xuôi gió”.

Lúc này Mộ Nhạc Nhạc mới ngước mắt lên, nhìn thấy dáng vẻ bình tĩnh của Định Nam, những ầm ứ, những nhớ nhung và sự chia ly cùng dồn nén lại khiến nước mắt buộc phải tuôn rơi.

Định Nam do dự trong chốc lát, đưa tay vuốt tóc cô, chưa kịp nói gì thì Mộ Nhạc Nhạc đã nhào vào lòng anh, nước mắt rơi như mưa.

“Em yêu anh như thế, tại sao anh lại cố ý làm tổn thương em...”.

Định Nam cup mắt, im lặng một lúc lâu..., “Em không nhận được tin nhắn đúng không?”.

Mộ Nhạc Nhạc ngừng khóc, chớp mắt vội hỏi, “Không nhận được, anh gửi tin nhắn cho em à? Nhắn gì vậy?”.

Định Nam lắc đầu cười, “Cũng không có gì, đến lúc lên máy bay rồi”.

Mộ Nhạc Nhạc bỗng rất rất hối hận vì đã không đung đến chiếc điện thoại kia, cô không tìm được sót ruột hỏi: “Rốt cuộc là anh nhắn những gì?”.

Định Nam vẫn cười, “Hộ chiếu phải cất giữ cẩn thận, không có nó thì không đi được đâu”.

Nhưng Mộ Nhạc Nhạc không hề để tâm, cô vội đi về phía cửa ra vào, Định Nam chạy theo vài bước kéo cô lại, “Em đi đâu vậy?”.

“Về nhà lấy điện thoại”. Giờ Mộ Nhạc Nhạc chỉ muốn biết nội dung tin nhắn trong điện thoại, còn việc lên máy bay gì gì đó cô chẳng thêm quan tâm.

Địch Nam hơi nao nao, “... Không phải chuyện gì quan trọng đâu, chỉ chúc em lên đường bình an thôi”.

“Thật không?”. Mộ Nhạc nghi ngờ, chớp mắt hỏi.

“Thật...”. Địch Nam bình tĩnh mỉm cười.

“Vây, còn... ly hôn thì sao...”. Mộ Nhạc Nhạc cúi gầm mặt, giọng nghi ngại.

“Xin mời các hành khách đi chuyến bay CA7374 nhanh chóng đến quầy làm thủ tục, sau một giờ nữa chuyến bay sẽ cất cánh...”. Thông báo vang khắp sân bay. Chuyến bay từ Trung Quốc đi Boston, hạ cánh tại sân bay Boston.

Địch Nam nhìn đồng hồ, “Trước tiên phải kiểm tra an ninh, em có mang theo đồ vật kim loại gì không đấy?”.

Mộ Nhạc Nhạc thấy anh chuyển đề tài, liền bĩu môi giận dữ, “Trong bụng em có mảnh đạn”.

“...”. Nghe thấy từ “mảnh đạn”, đột nhiên Địch Nam liên tưởng đến vụ án trước đây ở ngân hàng, nhớ đến sự dũng cảm của Mộ Nhạc Nhạc, nhớ đến tâm trạng của mình khi đó. Những cảm xúc chân thật ấy khó mà quên được.

“Đợi sau khi em về nước sẽ tính tiếp, dù thế nào anh cũng tôn trọng sự lựa chọn của em”. Địch Nam vừa nói vừa gọi điện cho thư kí, giữa cả biển người mênh mông, anh vô thức nắm lấy tay Mộ Nhạc Nhạc.

Mộ Nhạc Nhạc vừa ngượng vừa vui, những lời này có phải chứng tỏ anh đã mềm lòng rồi không, hi hi...

“Mộ Nhạc Nhạc, bạn trai của em còn chưa đến sao?”. Trương Tiểu Lai cuối cùng cũng thoát khỏi vòng truy đuổi của phóng viên, đứng sau lưng Mộ Nhạc Nhạc hỏi.

“...”. Sống lưng Mộ Nhạc Nhạc lạnh toát. Ba chữ: Cô muốn ngắt.

Địch Nam ngoái đầu nhìn. Anh đã từng gặp Trương Tiểu Lai, chính xác là anh đã thấy người này đi cùng Hàn Tư Viễn vào biệt thự nhà họ Hàn.

Nụ cười trên khóe miệng anh dần dần biến mất, đồng thời anh cũng buông tay Mộ Nhạc Nhạc ra.

Nước mắt Mộ Nhạc Nhạc chỉ chực trào ra. Cô tức giận chỉ vào mặt Trương Tiểu Lai, tức đến nỗi không thốt nên lời.

Thấy Địch Nam đang đi đến cửa, cô vội vàng đuổi theo, nhưng dây đai quần yếm đã bị giật mạnh lại, cô quay phắt đầu, “Trương Tiểu Lai, anh buông tay ra đi, chồng em hiểu lầm rồi kìa!”.

“Thế càng tốt, anh thấy anh ta không được đâu”. Trương Tiểu Lai cho rằng cô gọi “chồng” là đang ám chỉ Hàn Tư Viễn nên dù Mộ Nhạc Nhạc giãy dụa thế nào anh vẫn không buông tay.

Mộ Nhạc Nhạc nhìn thấy Địch Nam bước vội ra phía cửa tự động, chớp mắt đã không thấy đâu. Mộ Nhạc Nhạc rầu rĩ cắn môi, trong lòng rất muốn giết chết Trương Tiểu Lai.

Đi tận ba năm, xa nhau lâu như vậy, chỉ bằng anh không đến còn hơn.

Mộ Nhạc Nhạc ôm bụng quảng cáo rơi nước mắt. Trương Tiểu Lai đáng ghét vẫn thờ ơ nhìn cô, không buông tay.

“Nhạc Nhạc, Tiểu Lai, ôi, những người bạn đáng yêu nhất của tôi”. Hàn Tư Viễn tỉnh lại cứ tưởng đã lỡ chuyến bay, may là quần gia nhà họ Hàn thời trẻ là một tay đua, nếu không hẳn chỉ có thể trở mặt nhìn máy bay vi vu trên trời.

“Trương Tiểu Lai, anh là đồ cầm thú!...”. Mộ Nhạc Nhạc giậm chân la lớn, một tiếng quát đã thu hút rất nhiều phóng viên. Bọn họ lần theo tiếng quát kia tóm được Trương Tiểu Lai. Trương Tiểu Lai thấy thế bèn lấy một gói quà được gói đẹp để đưa cho Hàn Tư Viễn, sau đó đẩy vành mũ xuống, vừa “chạy trốn” vừa gọi điện cho Hàn Tư Viễn, “Xuống máy bay rồi hãy mở quà”.

Hàn Tư Viễn vẫy tay chào, lắc lắc chiếc hộp nhẹ tênh, tiện tay nhét vào cái túi bên hông.

Mộ Nhạc Nhạc ngửa đầu khóc nức nở, mọi chuyện vốn đang chuyển biến tốt đẹp cơ mà. Bạch mã, bạch mã của cô, hu hu..

Hàn Tư Viễn thấy sắp đến giờ bèn khoác vai Mộ Nhạc Nhạc, “Em khóc cái gì, có phải ngồi tù đâu, muốn về lúc nào mà chẳng được”.

Mộ Nhạc Nhạc khịt khịt mũi lườm hần. Cô đem bao nhiêu bất mãn về Trương Tiểu Lai trút lên người Hàn Tư Viễn, hất tay hần ra, mắng không đầu không đuôi: “Đồ bạn xấu, tôi khinh bỉ, căm thù các anh!”.

Hàn Tư Viễn chẳng hiểu gì, “Sao vậy? Trương Tiểu Lai ăn hiếp em à?”.

“Đúng! Anh ta nói một cách vô trách nhiệm, rõ ràng là chọc tức bạch mã của tôi! Tôi thấy mặt của bạch mã rất khó chịu... Trả bạch mã cho tôi, trả cho tôi, hu hu hu...”. Mộ Nhạc Nhạc ngồi xồm trong đại sảnh khóc nức nở không ngừng, ánh mắt mọi người đều hướng về Hàn Tư Viễn.

“Đừng khóc nữa, mọi người xung quanh còn tưởng anh bạo lực với em đó”. Hàn Tư Viễn bắt lực thở dài.

Phía bên này, Tống Nhụy nhận được lệnh của Địch Nam, vội vàng đưa ba mẹ Mộ Nhạc Nhạc đến cửa an ninh. Mẹ cô thấy con gái khóc sướt mướt, ôm con gái vào lòng dỗ dành: “Nhạc Nhạc, con làm sao vậy?”.

“Mẹ à...”. Mộ Nhạc Nhạc ôm chầm lấy mẹ, nhưng không thể nói ra sự thật, cô ầm ỨC đến mức choáng váng. Cô nhìn về mặt lo lắng của ba, run run nói: “Con chỉ không muốn xa ba mẹ...”.

“Ba năm chỉ qua trong chớp mắt thôi. Con rể nói, kì nghỉ đông và nghỉ hè con cũng có thể về nhà, đừng khóc nữa Nhạc Nhạc..”. Ba cô xoa trán con gái, đau lòng cất lời.

“Ba à, ba có thể giúp con một việc không?”.

“Nói đi, chuyện gì ba cũng đồng ý với con”.

“Tiền thuê bao di động nhất định phải tiếp tục đóng, có được không?”.

Ba cô lập tức đồng ý, cái việc cón con ấy có là gì. Sau đó, ba cô kéo tay người bạn già, rầu rĩ nói: “Nhạc Nhạc, mau lên máy bay đi con. Máy bay không giống tàu lửa, chậm nửa phút cũng không thể lên đâu”.

Tống Nhụy cười khúc khích không hợp với hoàn cảnh tí nào, Mộ Nhạc Nhạc cũng bật cười, nhào vào lòng ba mẹ cọ cọ rồi mới lưu luyến xếp hàng để kiểm tra an ninh.

“Lúc xuống máy bay con sẽ gọi ngay cho ba mẹ, tạm biệt ba mẹ. Ba mẹ mau về đi, về đi...”.

Ba mẹ cô cùng dựa vào nhau, chậm chậm vẫy tay, hai mắt đầm lệ.

Hàn Tư Viễn vì muốn giảm bớt mấy thủ tục giới thiệu phiền phức liền xăm xăm đi vào nơi kiểm tra trước, thỉnh thoảng liếc nhìn ba người nhà họ Mộ. Mấy người nhà này làm y như sắp sinh ly tử biệt vậy.

Nhân viên kiểm tra an ninh quét tia X để kiểm tra hành khách và vật tùy thân. Lúc kiểm tra đến Hàn Tư Viễn, cô ta dùng một ánh mắt kì lạ hàm chứa vẻ coi thường nhìn hần.

Hàn Tư Viễn nhướn mày, nhìn lại nhân viên kiểm tra an ninh, bực mình nói: “Cô à, ánh mắt của cô rất bất lịch sự”.

Cô nhân viên xấu hổ mím môi, cúi đầu xin lỗi, rồi gọi người phía sau lên kiểm tra tiếp.

Mộ Nhạc Nhạc đi qua suôn sẻ, sững sờ nhìn thấy Hàn Tư Viễn đang mỉm cười đợi cô.

“Sao anh lại vào được đây?”. Mộ Nhạc Nhạc hỏi Hàn Tư Viễn, sân bay không có chỗ cho người đến tiễn nên chỉ có thể tiễn đến nơi kiểm tra an ninh thôi.

“Vừa đi anh vừa từ từ giải thích với em...”. Hàn Tư Viễn nhận lấy túi đồ ăn vặt từ tay Mộ Nhạc Nhạc.

Hai mươi phút sau, trong cabin.

Mộ Nhạc Nhạc nhìn Hàn Tư Viễn đang ngồi cạnh mình. Từ lúc lên máy bay đến giờ hắn đã bắt đầu giao lưu với vị khách nước ngoài ngồi bên cạnh. Hai người trò chuyện một lúc. Đến khi vị khách nước ngoài kia đi rồi, hắn mới ngồi yên.

“Anh nói gì với vị khách nước ngoài vậy? Nói chuyện anh chỉ là người đi tiễn sao?...”. Mộ Nhạc Nhạc lơ mơ không hiểu gì. Hàn Tư Viễn cười thật, ngay cả thư kí Tống Nhụy chưa chắc đã làm được, vậy mà Hàn Tư Viễn lại có thể tiễn lên tận máy bay luôn sao?

Hàn Tư Viễn biết cô nhóc này không thông minh, cũng lười giải thích, bèn giở một quyển tạp chí ngồi xem. Đôi mắt Mộ Nhạc Nhạc mở to nhìn hắn, nhưng hắn lại thoải mái dựa lưng vào ghế, xem chừng còn sắp ngủ.

“Anh mau đi đi, máy bay sắp khởi hành rồi, nếu như anh không xuống máy bay kịp, còn phải tốn thêm một vé bổ sung cho anh nữa”.

Phụt... Hàn Tư Viễn phun ra một ngụm nước, anh vỗ vỗ gương mặt “ngây thơ” của Nhạc Nhạc: “Nhạc Nhạc đáng yêu của anh, anh nhắc lại một lần nữa, đây không phải xe lửa, không có chuyện mua thêm vé bổ sung như em vừa nói”.

Hắn móc ra một vé máy bay từ trong túi, “Thấy chưa, anh đổi vé với vị khách nước ngoài kia rồi. Anh dùng vé của khoang hạng nhất đổi lấy vé của khoang thường, em nói ông ta có đổi không?”.

“...”. Mộ Nhạc Nhạc ngớ ngàng. Hắn ngoài đeo theo một cái túi nhỏ ra, cũng không mang theo đồ ăn vặt hay hành lý gì khác sao?

“Chuyện gì thế này? Anh khách sáo quá rồi đấy Hàn Tư Viễn. Anh mua vé khứ hồi à?”.

“Đúng vậy, đúng vậy, anh tiễn em đến sân bay bên kia rồi sẽ quay về, yên lặng đi nào”.

“...”. Mộ Nhạc Nhạc chớp mắt mấy cái. Mặc dù cô cảm thấy Hàn Tư Viễn phung phí quá mức, nhưng trên đường đi có người quan tâm đến mình, quả thực khiến cô vững tâm hơn nhiều.

...

Lúc máy bay cất cánh, Dịch Nam vẫn ngồi trong xe, nhìn lên bầu trời xanh thẳm, gơ tay vẫy.

32. Chương 32

Lúc máy bay cất cánh, Mộ Nhạc Nhạc cảm thấy lỗ tai ù ù. Nhưng cảm giác khó chịu nhanh chóng biến mất, thay vào đó là sự phấn khích vì lần đầu tiên được đi máy bay.

“Em bóc quà giúp anh nhé?”. Mộ Nhạc Nhạc thích thú nhìn gói quà xinh xắn trong đồng hành lý của Hàn Tư Viễn.

Hàn Tư Viễn uể oải “ừ” một tiếng. Tối hôm qua hắn với đám bạn thân đi uống rượu suốt đêm nên giờ thiếu ngủ trầm trọng.

Mộ Nhạc Nhạc đặt chai nước cam xuống, cẩn thận bóc lớp giấy gói màu xanh ra.

Cô hớn hờ mở hộp quà, nhưng trong hộp không có đồng hồ hay vòng tay như cô vẫn tưởng. Bên trong là một cái hộp nhỏ màu đỏ, mặt trên có dính một tờ giấy.

–Tư Viễn, xuống máy bay mà đi mua “áo mưa” ngay thì sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến hình tượng đàn ông cao quý của Trung Quốc chúng ta. Cậu thấy tôi suy nghĩ có chu đáo không nào? Trong này có vị hoa quả, cộng thêm cả loại tròn nữa. Chúc cho mọi sự đều trôi chảy, không gặp phải trở ngại!– Tiểu Lai bạn cậu thân tặng món quà nhỏ.

“...”. Mộ Nhạc Nhạc chờ ra một phút rồi đóng phịch nắp hộp lại, ghé tởm ném về phía Hàn Tư Viễn.

Hàn Tư Viễn kéo mép chăn xuống, nhìn Mộ Nhạc Nhạc đang dán mặt vào cửa sổ, “Sao thế? Em thích món quà ấy à?”.

“...”. Mộ Nhạc Nhạc quay lưng về phía hắn, lắc đầu quảy quảy. Trương Tiểu Lai quả nhiên là cầm thú.

Hàn Tư Viễn dụi mắt, vừa ngáp vừa mở hộp quà ra. Lúc hắn thấy “món quà”: “...” thì cái miệng đang ngáp dở cũng phải cứng đờ. Trời ạ, thảo nào cô nhân viên kiểm tra an ninh khi nãy nhìn hắn với ánh mắt kì quặc như vậy. Đã mang theo bao cao su còn phải đóng gói lại, mấy nhân viên kia không tưởng hắn là tên cuồng sắc mà gô cổ lại đã là may lắm rồi. Tên bạn đáng ghét!

“Anh không biết cậu ta lại tặng thứ này...”. Hàn Tư Viễn kéo tay Mộ Nhạc Nhạc.

Mộ Nhạc Nhạc giận dỗi quay đi, “Biến thái! Hạ lưu! Không biết xấu hổ! Giờ anh quay về chỗ cũ ngay cho em!”.

“...”. Hàn Tư Viễn rầu rĩ, nhét “áo mưa” vào túi quần.

“Anh còn dám giữ lại à?”.

“Vậy anh vứt kiểu gì đây? Hay là em bảo tiếp viên hàng không mở cửa sổ ra?”. Hắn mở miệng trêu chọc. Dù sao cũng đã mất hết thể diện rồi, đành mặt dày một phen vậy.

Mộ Nhạc Nhạc lè lưỡi, “Đồ vô sỉ, đồ đàn ông Trung Quốc ‘cao quý’!”.

Hàn Tư Viễn nhún vai, tiến đến gần Mộ Nhạc Nhạc, cười xảo quyệt, “Em có muốn dùng thử không? Loại có mùi thơm ấy... Oái, anh nói đùa thôi mà...”. Ấn đường trúng ngay một nắm đấm của Mộ Nhạc Nhạc.

Mộ Nhạc Nhạc đập hắn về chỗ ngồi. Cô còn chưa nhìn thấy toilet trên máy bay hình thù thế nào, phải đi xem mới được.

Hàn Tư Viễn thở phào nhẹ nhõm, uể oải ngã người vào tấm đệm, khoe miệng khê nhếch lên. Nhạc Nhạc ngậy thơ à, em không thoát được nanh vuốt của tay lão luyện tình trường như anh đâu. Anh cho em ba tháng để quên Dịch Nam, sáu tháng cũng được. Sau đó... Ha ha ha.

Mộ Nhạc Nhạc lúc này đang ngồi trên bồn cầu, rầu rĩ nghĩ đến cảnh Dịch Nam bỏ đi. Cô không nghĩ Hàn Tư Viễn lại là trở ngại giữa hai người họ, bởi cô và Hàn Tư Viễn đều trong sạch. Nhưng Dịch Nam không cho cô cơ hội để giải thích, nói trắng ra là vì anh không yêu cô nên mới không tin tưởng cô.

...

Văn phòng chủ tịch tập đoàn Thác Nhuệ

Dịch Nam ngồi trước máy tính, tay gõ bàn phím nhanh như chớp.

“Vào đi”.

“Chủ tịch, tôi đã đưa ba mẹ cô Mộ về nhà, còn chuyến bay của cô Mộ sẽ đến sân bay Boston sau 13h21’ nữa. Xin hỏi chủ tịch còn gì cần dặn dò không ạ?”. Tống Nhụy chăm chú nhìn ông chủ khôi phục vẻ mặt lạnh lùng, che giấu hết thấy cảm xúc như mọi khi.

Dịch Nam không ngẩng đầu, ngón tay dừng lại trên bàn phím, “Phiền cô quá, cứ xưng hô như trước đi”.

“Vâng. Còn một việc nữa, ba mẹ cô Mộ hỏi thân phận chủ tịch nhưng tôi không trả lời. Có thể bà Mộ sẽ liên lạc với ngài”. Tống Nhụy luôn “phục vụ” cẩn thận gia đình này.

Dịch Nam ngược mắt lên, lấy chiếc sim từ trong di động để lên bàn làm việc, “Như cô đã thấy, tôi và Mộ Nhạc Nhạc không còn quan hệ gì nữa. Còn ba mẹ cô ấy thì phiền cô nói khéo giúp tôi. Cảm ơn”.

Tống Nhụy do dự cầm lấy chiếc sim điện thoại. Lúc cô quay về công ty thấy mọi người bàn tán rằng chủ tịch bỗng dưng vô cớ bỏ đi. Đương nhiên chỉ có mình cô biết chủ tịch đến sân bay tiễn người. Lúc đó cô đã cẩn thận quan sát biểu hiện của Dịch Nam, nếu nói anh không có tình cảm gì với Mộ Nhạc Nhạc thì đúng là nói dối.

“Chủ tịch, có một câu tôi không biết có nên nói hay không...”.

“Vậy đừng nói nữa, thời gian qua cô đã vất vả rồi, quay về làm việc đi”. Dịch Nam khẽ mỉm cười.

Sở dĩ Dịch Nam trọng dụng Tống Nhựt là vì cô ta làm việc rất cẩn thận tỉ mỉ và kín kẽ.

Tống Nhựt thở dài, cúi đầu đi ra ngoài. Ông chủ lúc nào cũng duy trì vẻ bình tĩnh, nhưng con người đâu phải loài động vật máu lạnh, chẳng lẽ anh chưa bao giờ rung động ư?

Dịch Nam liếc nhìn đồng hồ trên màn hình, còn 11h08' nữa Mộ Nhạc Nhạc sẽ bước vào một cuộc sống mới, vào guồng quay học hành chóng mặt với những sự vật, sự việc mới mẻ. Cô ấy sẽ trở lại vui vẻ như trước kia, còn cuộc sống của anh cũng quay về quỹ đạo bình thường, bận rộn kinh doanh, họp hành, đàm phán, phát triển các dự án.

oOo

Cuộc hành trình kéo dài mười mấy tiếng đồng hồ này không được êm ả lắm. Từ lúc còn sáng cho đến tối mịt, Mộ Nhạc Nhạc mệt mỏi dựa vào ghế ngồi. Mỗi khi luồng áp suất không ổn định, máy bay lại rung lắc mạnh. Cô nghĩ đi tàu vẫn an toàn hơn nhiều.

“Ăn kem ly không?”. Hàn Tư Viễn tỉnh dậy thấy Mộ Nhạc Nhạc chán chường ngồi đó, bèn hỏi.

Mộ Nhạc Nhạc chu miệng lắc đầu, “Em nhớ nhà...”.

“Em cứ coi như đang đi du lịch nước ngoài thôi, hơn nữa còn có anh đi cùng, đừng lo”. Hàn Tư Viễn xoa xoa mái tóc rối của cô.

“Các anh thường xuyên ra nước ngoài thì làm sao hiểu được tâm trạng của em. Từ bé đến giờ nơi xa nhất mà em từng đến là Bắc Đới Hà[1]”. Mộ Nhạc Nhạc nhìn ra ngoài cửa sổ, “Có thầy Dịch đi cùng em mới yên tâm...”.

Hàn Tư Viễn lạnh nhạt nói, “Em đừng giận làm gì cả, anh ta rảnh sẽ đến thăm em”.

“Sẽ ư? Không đâu...”. Mộ Nhạc Nhạc ngả người vào ghế, “Có chuyện em chưa nói với anh, anh ấy đã đệ đơn ly hôn rồi...”.

Hàn Tư Viễn giật mình. Hắn chỉ định trêu cô vài câu, nhưng nét mặt cô đơn kia không giống như đang đùa.

Hắn chạm vào bàn tay nhỏ nhắn của cô, “Cãi nhau hay ly hôn thì cũng cho nó qua đi. Dù thiếu một người thì Trái đất vẫn cứ quay, chúng ta nên sống vì bản thân mình, phải luôn nghĩ đến những điều vui vẻ”.

Mộ Nhạc Nhạc gật đầu, “Trước giờ em vẫn vô tâm, qua một thời gian chắc sẽ không sao nữa”.

Hàn Tư Viễn im lặng một lúc, dè dặt hỏi: “Anh ta muốn ly hôn thật sao? Vì anh à?”.

“Không liên quan tới anh, anh ấy chỉ tìm cơ để bỏ em thôi”. Mộ Nhạc Nhạc nhìn Hàn Tư Viễn, “Trước khi ly hôn anh ấy có nhắc đến bạn gái cũ Phương Dung. Anh có thể cho em biết vì sao bọn họ chia tay không?”.

“...”. Mí mắt Hàn Tư Viễn khẽ giật, “Anh không rõ lắm...”.

“Thầy Dịch tốt như vậy, em không tin Phương Dung bỏ thầy ấy vì người đàn ông khác. Bởi không có người thứ ba cho nên em mới thấy buồn...”.

“...”. Hàn Tư Viễn xấu hổ vuốt tóc, nói úp mở: “Dịch Nam hoàn hảo trong mắt em không có nghĩa là anh ta cũng hoàn hảo trong mắt những phụ nữ khác”.

Mộ Nhạc Nhạc đột nhiên nhìn thẳng Hàn Tư Viễn làm Hàn Tư Viễn chột dạ... Hắn từng là người thứ ba xen vào, nhưng muốn trách phải trách Phương Dung không cưỡng lại được sự hấp dẫn của hắn. Hắn thừa nhận đã có ý đồ phá hoại bọn họ, nhưng giờ hắn thật lòng yêu Mộ Nhạc Nhạc, hắn sẽ không để người con gái mình yêu phải đau khổ.

“Anh không biết thật à? Hay là mọi người đang giấu em?”. Mộ Nhạc Nhạc nhún mày.

“Anh và Dịch Nam, ai đẹp trai hơn?”.

“Không giống nhau, anh là mỹ nam sáng chói, thầy Dịch là hoàng tử u buồn. Một người là ngày, một người là đêm”.

“... Anh nói với em một lần cuối! Anh là người rất lạnh lùng!”.

Mộ Nhạc Nhạc cười khanh khách, vò vò đầu, kéo chăn trùm kín mặt.

“...”. Hàn Tư Viễn tức điên. Hừm, xem ra hắn chưa đủ lạnh lùng với cô rồi.

“Này, nếu em yêu người khác, Dịch Nam sẽ buông tay chứ?”.

“Đương nhiên, dù em không yêu người khác anh ấy cũng không định tiếp tục với em nữa... Thôi đừng hỏi nữa, em muốn ngủ”. Mộ Nhạc Nhạc giận dỗi gạt tay Hàn Tư Viễn.

Hàn Tư Viễn cười ranh mãnh. Nếu vậy thì hắn cũng không tính là kẻ thứ ba nhỉ?

oOo

Lúc Mộ Nhạc Nhạc tỉnh dậy thì máy bay đã hạ cánh an toàn. Ngoài cửa sổ nắng vàng rực rỡ, bây giờ ở Mỹ là mười giờ sáng.

Mộ Nhạc Nhạc bước ra khỏi khoang máy bay, đối mặt với những người xa lạ, với đất nước xa lạ, lẩm bẩm: “Học vị tiến sĩ nước Mỹ, ta đến đây...”.

Hàn Tư Viễn uể oải đi ra cửa: “Đi nào, có ai đến đón em không?”.

Mộ Nhạc Nhạc gật đầu, nhận lấy túi đồ ăn vặt từ tay Hàn Tư Viễn. Mẹ sợ cô trên máy bay bị đói, nhưng người ta chuẩn bị rất đầy đủ, thái độ phục vụ của tiếp viên hàng không cũng rất tốt. Chuyến bay quốc tế quả nhiên khác với chuyến xe du lịch đường dài.

Ở cửa ra rất nhộn nhịp, ai cũng giơ cao tấm biển ghi tên để đón người thân. Mộ Nhạc Nhạc nhanh chóng tìm thấy tên mình trong đám đông bởi tấm biển được buộc vào bóng bay ở trên cao.

“Xin chào, mình là Mộ Nhạc Nhạc”. Mộ Nhạc Nhạc cúi người, nhìn người đẹp tóc vàng trước mắt.

“Hi, chờ cậu đã lâu, mình là Chu Bội Doanh”. Cô ấy nói tiếng Trung rất chuẩn, nhiệt tình dang tay ôm Mộ Nhạc Nhạc qua lớp hàng rào bảo vệ khiến mùi nước hoa ngào ngạt xộc lên mũi cô.

Mộ Nhạc Nhạc cảm nhận được sự nhiệt tình của cô bạn trước mắt, bèn mỉm cười thân thiện, “Đây là bạn mình, Hàn Tư Viễn”.

Chu Bội Doanh quay sang Hàn Tư Viễn, dù không quen vẫn quàng tay ôm hắn. Hàn Tư Viễn định ôm lại theo thói quen, nhưng bỗng dừng hẳn tỉnh táo, đẩy mỹ nữ ra, nghiêm mặt nói: “Người Trung Quốc chúng tôi không có thói quen ôm ấp thế này”.

“Tôi từng gặp anh trong trường rồi, nếu tôi không nhớ nhầm thì anh là Mike?”. Chu Bội Doanh chớp mắt. Cô rất thích đàn ông phương Đông, đặc biệt là những người đẹp trai nổi bật thế này.

Hàn Tư Viễn giả như không nghe thấy, nhìn xung quanh rồi đẩy Mộ Nhạc Nhạc về phía trước: “Gặp nhau ngoài cửa, tôi cầm hành lý giúp Mộ Nhạc Nhạc”.

Mộ Nhạc Nhạc vẫy vẫy tay, “Lát nữa gặp, chờ mình nhé...”.

Cô phát hiện Hàn Tư Viễn đi rất gấp gáp, nhớ tới cô bạn xinh đẹp khi nãy, lại liên tưởng đến hộp “áo mưa” kia. Dịch Nam là anh trai Hàn Tư Viễn, cho nên Dịch Nam sắp xếp người đến đón quen biết Hàn Tư Viễn cũng chẳng có gì lạ. Cô thở dài, “Hàn Tư Viễn này, trình độ lưu manh của anh cao thật đấy, khắp thế giới đều có gian tình”.

“...”

Mộ Nhạc Nhạc chỉ tay thành hình chữ thập để cầu nguyện. Cầu cho ba mẹ mạnh khỏe, cầu cho công việc của thầy Dịch tiến triển thuận lợi, cầu cho mình mau chóng thích ứng với môi trường mới.

A di đà phật and Amen.

=====

[1]: Bắc Đới Hà: là một quận thuộc địa cấp thị Tân Hoàng Đảo, tỉnh Hà Bắc, Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa

33. Chương 33

Mười giờ sáng, Boston, Mi.

Trường đại học Harvard được xây theo phong cách cổ xưa thanh lịch với màu gạch đỏ truyền thống và những đường nét tinh tế, sắc sảo. Mộ Nhạc Nhạc đưa mắt nhìn khung cảnh đẹp đẽ thanh bình của khuôn viên trường học. Không khí không hề trang nghiêm như trên TV, các sinh viên cũng ăn mặc rất bình thường. Hay là bởi vì trong trường mới chỉ có lẽ tẻ vài người? Bọn họ đến sớm quá chăng?

“Sao trường học yên lặng thế? Các sinh viên vẫn chưa dậy à?”. Mộ Nhạc Nhạc quay sang hỏi cô bạn mới quen Chu Bội Doanh. Nghe nói hệ thống giáo dục ở nước ngoài khá lỏng lẻo nên có thể ngủ nướng được.

“Các sinh viên đang chuẩn bị cho kỳ thi cuối...”. Chu Bội Doanh bỗng vỗ tay đánh “bốp”: “Nhạc Nhạc cậu may thật đấy, cậu đến vừa kịp với hoạt động lớn nhất toàn trường!”.

Mắt Mộ Nhạc Nhạc sáng rực lên, “Hoạt động gì cơ? Cậu mau nói đi...”.

“Chắc trong tiếng Trung gọi là... ‘Tiếng hét nguyên thủy’!”.

“Khụ khụ...”. Hàn Tư Viễn vỗ ngực, “Dừng lại, Mộ Nhạc Nhạc của chúng ta còn nhỏ, không nên xem và tham gia vào mấy hoạt động như vậy”.

Chu Bội Doanh không cố ép, chỉ thất vọng nhún vai, “VẬY Mike có đi không?”.

“Cậu biểu diễn thì tôi sẽ đi”. Hàn Tư Viễn đáp gọn lỏn. “Mike” là tên tiếng Anh hãnh tự đặt cho mình.

“Được, cậu đi tôi sẽ biểu diễn”. Chu Bội Doanh nháy mắt, liếm môi.

Mộ Nhạc Nhạc tò mò nhìn quanh, giơ tay phát biểu: “Bội Doanh, ‘tiếng hét nguyên thủy’ là gì thế? Mình cũng muốn tham gia!”.

“Đó là hoạt động truyền thống của Harvard, tổ chức mỗi năm 2 lần trước kỳ thi cuối, các sinh viên sẽ...”.

Cô chưa giải thích xong, Hàn Tư Viễn đã kéo Mộ Nhạc Nhạc ra sau mình, nghiêm mặt chỉ vào Chu Bội Doanh, nói: “Tôi là người giám hộ của Nhạc Nhạc, cô ấy đến đây chỉ cốt để lấy bằng tốt nghiệp. Trong vòng ba năm không được tham gia các hoạt động không bình thường ở trường!... Oái, Nhạc Nhạc, đừng kéo tóc anh...”.

Mộ Nhạc Nhạc kéo tóc Hàn Tư Viễn ra phía sau, đầu ngẩng cao đến ngực hắn, “Anh thành người giám hộ của em lúc nào hả?”. Đe dọa xong, cô xoay người nắm lấy cổ tay Bội Doanh, “Cậu mặc kệ anh ấy đi, chúng ta mới là bạn cùng phòng”.

Chu Bội Doanh rất hài lòng với biểu hiện của Mộ Nhạc Nhạc. Hai người tay nắm tay đi về ký túc xá, bỏ lại Hàn Tư Viễn bơ vơ một mình.

Hàn Tư Viễn đứng tại chỗ hờn dỗi...

“Anh trai à, mang hành lý qua bên này đi...”. Mộ Nhạc Nhạc ngoắc ngoắc tay.

“...”. Hàn Tư Viễn nhìn số hành lý chất đống dưới chân. Hàn Tư Viễn hãnh mà phải làm mấy việc khổ sai này sao?!... Hắn vác đống vali lớn nhỏ lên vai rồi đuổi theo một cách khó khăn.

Trên đường đi, Chu Bội Doanh tự hào giới thiệu cho Mộ Nhạc Nhạc về lịch sử và quy trình giảng dạy của Harvard. Khoa mà Mộ Nhạc Nhạc chọn là khoa thiết kế chuyên nghiệp, bao gồm kiến trúc, đồ họa, hoạt hình, quảng cáo,...

Chu Bội Doanh hỏi Mộ Nhạc Nhạc: “Cậu có sở trường gì không? Có vài môn học khá hấp dẫn, phải nhanh nhanh đăng ký”.

Mộ Nhạc Nhạc gãi đầu, “Tiếng Anh của mình kém lắm. Mình muốn học môn nào thực hành nhiều mà không cần phải đối thoại”.

“Vậy cậu có biết về đồ họa máy tính không? Chỉ cần những điều cơ bản thôi”.

“...”. Mộ Nhạc Nhạc xấu hổ cúi gầm mặt, “PS mình còn không biết dùng, nói gì đến đồ họa”.

Chu Bội Doanh nhăn nhó, “Vậy thì mình chịu thôi. Mình học chuyên ngành kinh tế, cũng không biết nhiều về đồ họa”.

“Anh trai, ở đây viết toàn tiếng Anh. Anh xem giúp em cái thiết kế đồ họa này đi?”. Mộ Nhạc Nhạc xoay người cầu cứu.

Hàn Tư Viễn cầm lấy danh sách ngành học, giải thích cặn kẽ: “Thiết kế website, thiết kế bao bì, thiết kế quảng cáo DM... DM chỉ thị trường kinh doanh được thiết lập theo sở thích của người tiêu dùng. Thiết kế poster, thiết kế quảng cáo truyền thông, thiết kế quảng cáo POP. POP là quảng cáo bán hàng, như bảng hiệu, poster, bảng giá,... Có cả thiết kế kiểu dáng, thiết kế tạp chí, sách báo, thiết kế VI. VI là đại biểu của các công ty như CocaCola hay Nokia”.

“...”. Mộ Nhạc Nhạc há hốc miệng thành hình chữ “O”. Không chỉ có cô nhìn Hàn Tư Viễn bằng cặp mắt khác mà Chu Bội Doanh cũng giơ ngón tay cái lên tỏ ý khen ngợi. Mộ Nhạc Nhạc lập tức cướp lấy một chiếc vali nhẹ nhất trong tay hắn, cười nịnh nọt: “Anh trai, anh hiểu biết nhiều thật đấy...”.

Hàn Tư Viễn hừ một tiếng, đắc ý nói: “Chẳng những anh biết mà còn từng học tận sáu tháng rồi”.

Mộ Nhạc Nhạc chớp chớp mắt, còn đâu một Hàn Tư Viễn háo sắc mà cô sai bảo cả ngày nay nữa. Cô nghiêm túc quyết định: “Chọn thiết kế đồ họa đi”.

“OK, ngày mai mình sẽ đăng ký giúp cậu, chỉ cần cậu tăng cường thực hành nói, còn việc tốt nghiệp không thành vấn đề”. Chu Bội Doanh lén chỉ vào Hàn Tư Viễn, Mộ Nhạc Nhạc nháy mắt, ngửa mặt lên trời cười dài.

Hàn Tư Viễn nhìn hai người đang lén lút lút lút. Xì, đắc ý gì chứ. Anh đã cùng em đến đây, đương nhiên là để cho em “lợi dụng” rồi.

※

Một giờ sáng, Bắc Kinh, Trung Quốc.

Ba tiếng sau khi Mộ Nhạc Nhạc chính thức đến Harvard, Tống Nhụy nhận được điện thoại của Mộ Nhạc Nhạc. Tuy đã là nửa đêm nhưng cô vẫn lập tức báo cáo tin tức mới nhất cho chủ tịch Dịch.

“Mộ Nhạc Nhạc chọn môn thiết kế đồ họa chuyên nghiệp?”. Dịch Nam một tay cầm điện thoại, một tay lau mái tóc ướt sũng. Anh tưởng cô sẽ chọn môn tiếng Anh chuyên nghiệp, nào ngờ tham vọng của cô lại lớn như vậy.

Dịch Nam cười nói: “Lấy những tài liệu tiếng Trung liên quan đến thiết kế đồ họa chuyển phát sang đó đi. Tôi sẽ mời cho cô ấy một thầy giáo tiếng Anh giỏi về quảng cáo”.

Tống Nhụy đáp: “Chủ tịch... Ngài không định tự gọi cho cô Mộ sao? Nói thật, tuy ngài mới là người âm thầm hỗ trợ cho cô Mộ nhưng cô ấy thì lại cho rằng đó là tôi”.

Dịch Nam ngừng cười: “Chỉ cần đạt được mục đích thôi, tôi không muốn cô ấy có bất cứ gánh nặng nào”.

Tống Nhụy im lặng không lên tiếng. Thật ra Mộ Nhạc Nhạc kiên trì chọn môn thiết kế đồ họa chuyên nghiệp, nguyên nhân chủ yếu là vì Dịch Nam. Mộ Nhạc Nhạc từng vô tình nghe được cô và một quản lý trò chuyện – trong sáu tháng cuối năm tập đoàn Thác Nhuệ sẽ mở rộng bộ phận thiết kế quảng cáo. Tuy bề ngoài Mộ Nhạc Nhạc có vẻ thờ ơ nhưng thực ra trong lòng đã thầm ghi nhớ kĩ.

Dịch Nam cúp máy, đi đến đầu giường mở ngăn kéo, lấy ra một sợi dây treo điện thoại trông rất trẻ con. Mộ Nhạc Nhạc từng hỏi anh nếu nhìn thấy sợi dây này liệu có nhớ tới cô không. Anh mân mê mái tóc của con “Chibi Maruko”, khẽ mỉm cười.

※

Ba giờ chiều, Mĩ.

Cuối cùng Mộ Nhạc Nhạc cũng sắp xếp xong đồng quần áo, giày dép, đồ dùng cá nhân cho thật gọn gàng, chỉnh tề. Cô đưa mắt nhìn quanh căn phòng ký túc sạch sẽ, ngăn nắp. Trong phòng có nhà vệ sinh riêng, tivi, tủ lạnh và các đồ gia dụng khác, đủ cho tám đứa trẻ con cùng ở. Cô nằm ườn trên sofa khe khẽ hát, tất nhiên cô không hề biết rằng căn phòng này là do trước đó Dịch Nam thuê người đến trang hoàng đẹp đẽ, chỉ chờ mỗi cô vào ở nữa thôi. Còn cô lại ngốc nghếch thán khen ngợi nước Mỹ rất ưu đãi với sinh viên.

“A!...”. Cô ngồi bật dậy. Chết rồi, quên giấy đăng ký kết hôn rồi! Chỉ có giấy đăng ký kết hôn mới có ảnh của thầy Dịch!

Hàn Tư Viễn thấy cửa phòng mở toang bèn gõ một cái tượng trưng rồi đẩy cửa đi vào.

Hắn quét mắt một vòng, cách trang trí đơn giản, thanh lịch, mang theo chút gì đó của phương Đông. Tây Đông cùng kết hợp, màu sắc tinh tế khéo léo, hẳn là thiết kế của Dịch Nam. Hàn Tư Viễn cười nhạt, người đàn ông quá mức thận trọng như anh ta làm hắn gai mắt. Hàn Tư Viễn đã cẩn thận điều tra Dịch Nam, năm năm yêu Phương Dung anh ta không hề có một hành động lãng mạn nào. Anh ta mua nhà, mua xe, trang bị cho cô ả những tài sản vật chất mà bất cứ người phụ nữ nào cũng thèm khát. Khi điều kiện vật chất được thỏa mãn thì phụ nữ lại muốn được tặng hoa, được nghe lời ngon tiếng ngọt. Cuối cùng, lòng tham đã khiến cho cô ả phải trắng tay.

“Nhạc Nhạc, em thích cách trang trí ở đây không?”.

“Có chứ, chẳng lẽ các phòng khác không giống vậy?”. Mộ Nhạc Nhạc quay đầu nhìn căn phòng đối diện. Bên trong là một cặp chị em song sinh người Hàn Quốc, xung quanh toàn sách vở chất cao như núi.

Hàn Tư Viễn chắn trước mặt cô, “Giống, giống, chẳng có gì khác đâu”.

Mộ Nhạc Nhạc không nói gì, quay lại sofa nằm đọc truyện tranh.

“Đối diện là một cặp song sinh rất xinh đẹp, anh có thể đi tán tỉnh họ”.

Hàn Tư Viễn giãn dỗi, đứng ở sau sofa quan sát Mộ Nhạc Nhạc, “Anh chỉ muốn tán em thôi”.

“Em là chị dâu anh đấy nhé, mau ra chỗ khác chơi đi”. Mộ Nhạc Nhạc đã quá quen với kiểu trêu chọc lố lăng của Hàn Tư Viễn.

“Hai người sắp ly hôn rồi còn gì?”.

Mộ Nhạc Nhạc bỗng bật dậy như lò xo, “Vẫn chưa ly hôn! Anh còn rửa em nữa à! Em ghét anh!”.

Hàn Tư Viễn nhếch miệng cười, “Ngư Lang Chúc Nữ trời Nam đất Bắc, Thất Tịch chẳng biết đang ở nơi nao?”.

“Hừ! Chúc Nữ của thời đại mới có hộ chiếu, ngồi máy bay đi tìm Ngư Lang, ngày nào cũng là Thất Tịch!”.

Hàn Tư Viễn mím môi, cười rất bí ẩn, “Này, anh đưa em đến chơi nhà trọ Ngư Lang nhé?”.

Mộ Nhạc Nhạc hơi hơi động lòng, nhưng rồi lập tức xua tay chối từ, “Anh thật xấu xa Hàn Tư Viễn. Giao du với anh lâu ngày, sớm hay muộn em cũng biến thành nữ lưu manh”.

Hàn Tư Viễn khẽ cười. Hắn không đành lòng tiêm nhiễm cô gái nhỏ ngây thơ này.

“Đúng rồi, đạo đức kém như anh sao lại vào được Harvard?”.

“Ha ha, anh còn chưa chê em học kém mà em đã bắt bẻ anh rồi”.

“Em có cửa sau!”. Mộ Nhạc Nhạc ghé mũi lên tận trời.

“Chắc chắn, cơ quan tình báo Mỹ còn chưa tra khảo mà em đã khai hết tình hình trong nước của Trung Quốc rồi. Em không sợ làm thất vọng Đảng và nhân dân sao?”. Hàn Tư Viễn nhàn nhã bật một lon nước lạnh.

“...”. Mộ Nhạc Nhạc che miệng lại. Đúng rồi, Tống Nhụy nói cô và một học sinh Mỹ đã thông qua hình thức trao đổi sinh viên để nhập trường. Cậu học sinh kia thì đến Bắc Đại, trường học trong thần thoại của mọi học sinh.

“Anh ngồi ở đây làm gì? Chẳng lẽ cũng muốn cùng em tham gia hoạt động ‘Tiếng hét nguyên thủy’?”.

Phụt... Hàn Tư Viễn phun hết nước ra khỏi mũi.

“Em muốn tham gia thật à?”

“Đúng vậy, Chu Bội Doanh nói sẽ rất ngoạn mục. Ngạn mục là đủ để đến xem rồi, với lại chỉ có mười phút thôi”. Mộ Nhạc Nhạc xoa xoa tay, chắc là sẽ có một đám đông ngửa mặt lên trời hét to phải không nhỉ? Cô cũng muốn chui vào trong đám đông đó mà hét rằng cô nhớ bạch mã lắm lắm.

“Được rồi, em đã tò mò như vậy thì anh đi cùng em”. Hàn Tư Viễn chỉ sợ cô sẽ hoảng hốt mà thôi.

Mộ Nhạc Nhạc cười khanh khách gật đầu, “Em đã hỏi kĩ rồi, đêm nay sẽ bắt đầu. Em làm một giấc cái đã, bye bye...”

Mộ Nhạc Nhạc đã hạ lệnh đuổi khách, Hàn Tư Viễn đành miễn cưỡng đứng dậy. Đi tới cửa bỗng hần xoay người lại làm một vẻ mặt đáng yêu, “Hay là chúng ta ngủ cùng đi?... Oái...”. Một cái gối ôm phi thẳng vào mặt hắn.

...

Đến nửa đêm

Một tiếng hét kinh thiên động địa kéo Mộ Nhạc Nhạc ra khỏi giấc mộng. Cô đẩy cửa sổ ra, hoảng hốt bởi đám đuốc làm sáng rực cả khu nhà trọ. Y như cô đoán, các sinh viên chen chúc trước cửa sổ gào thét điên cuồng, cô vừa lấy hơi chuẩn bị hét to thì...

“Cưng ơi đi thôi, không kịp buổi diễn diễn bây giờ!”. Chu Bội Doanh đẩy cửa phòng cô ra giục vội.

Mộ Nhạc Nhạc không nghĩ nhiều, lập tức xỏ đôi giày thể thao vào rồi đi ra ngoài hành lang. Trong hành lang có rất nhiều người đang thi nhau chạy về phía cửa khu nhà trọ. Hàn Tư Viễn đứng chờ Mộ Nhạc Nhạc ở cửa chính, thấy cô bị xô đẩy bèn bắt lấy tay cô. Mộ Nhạc Nhạc nắm tay Chu Bội Doanh, còn Hàn Tư Viễn che chắn phía trước để mở đường.

“Ga-lăng quá, mình yêu anh ấy mất thôi...”. Chu Bội Doanh huých vào vai Mộ Nhạc Nhạc, nhìn Hàn Tư Viễn mỉm cười rất dịu dàng đáng yêu.

“Thì yêu đi, anh ấy là em trai của chồng mình, anh ấy tốt lắm!”. Mộ Nhạc Nhạc khẽ thì thầm, cực lực nói tốt cho Hàn Tư Viễn trước mặt người đẹp.

“Ừa? Mình còn tưởng các cậu là một cặp”. Chu Bội Doanh nói băng quơ.

“A? May là không phải. Nhưng cậu đã hiểu lầm mà còn nói yêu anh ấy? Người Mĩ thoáng vậy sao?”.

Chu Bội Doanh bật cười sảng khoái, “‘Em yêu anh’ ở Mĩ cũng gần giống như ‘Xin chào’ ở Trung Quốc thôi”.

“...”. Mộ Nhạc Nhạc nheo mắt. Cô là công dân Trung Quốc truyền thống. “Em yêu anh” chỉ có thể nói với chồng, hơn nữa còn phải ở nơi kín đáo.

Lúc các học sinh “đủ mọi màu sắc” chạy đến sân thể dục, cuối cùng Mộ Nhạc Nhạc cũng biết cái gì gọi là “Tiếng hét nguyên thủy”, cô hãi hùng mãi không thôi.

— Trong sân trường Harvard, mấy trăm sinh viên cả nam lẫn nữ đều trần truồng, tay giơ cao cây đuốc chạy như điên trên bãi cỏ. Xin chú ý là “trần truồng chạy như điên” và “cả nam lẫn nữ”. Bởi vậy mới gọi là “Tiếng hét nguyên thủy”.

Từ năm 1960 bắt đầu khởi xướng hoạt động mở cửa sổ la hét, đến năm 1990 phát triển thành hình thức chạy trần truồng, “Tiếng hét chói tai” đã trở thành một truyền thống của đại học Harvard. Hoạt động này được dàn dựng nhằm mục đích giúp các sinh viên đang bị áp lực với kỳ thi cuối được giải tỏa căng thẳng. Các sinh viên sẽ được hưởng thụ hơn mười phút tự do trần truồng trong tiếng hoan hô cổ vũ của “khán giả”.

Mộ Nhạc Nhạc vừa muốn xem vừa ngượng ngùng. Cô vừa che mặt vừa hé hé ngón tay.

“Chẳng phải em rất thích biểu diễn sao? Đi nào...”. Hàn Tư Viễn huých vai cô, nháy mắt một cách ranh mãnh.

“...”. Mộ Nhạc Nhạc sợ hãi rụt rè nói: “Không được, không được, em đại diện cho nhân dân Trung Quốc, chỉ cần xem thôi. À này, em lấy máy ảnh ra chụp rồi tung lên mạng chia sẻ cho đồng bào cùng xem có được không?”.

“...”. Hàn Tư Viễn á khẩu. Cô đúng là được voi đòi tiên.

Mộ Nhạc Nhạc nhìn màn biểu diễn không chớp mắt. Nếu Dịch Nam thấy cảnh tượng này không biết sẽ có vẻ mặt gì nhỉ?

Hình Chibi Maruko đây, các bạn cứ tưởng tượng cái móc treo đó nó thế này (hoặc gần thế này) nhé:

Móc treo điện thoại Chibi Maruko

Còn cái “Tiếng hét nguyên thủy” thì tớ không dám trưng hình đâu, vì nó... thô bỉ lắm ==)) Mọi người search google hình ảnh cụm “Primal Scream Harvard” là ra ngay ==))

34. Chương 34

“Chủ tịch Dịch, bàn phục vụ gọi điện lên, giám đốc Hàn của ngân hàng Minh Đại đến đây”. Tổng Nhụy hốt hải đi vào văn phòng chủ tịch. Không biết giám đốc ngân hàng Minh Đại và sếp có quan hệ gì, hôm nay ông ta lại xông vào mà không hẹn trước như thường lệ.

Dịch Nam nhú mày. Đây chính là nguyên nhân chủ yếu khiến anh không muốn đến công ty đúng giờ, Hàn Kiến Quốc cứ năm ba bận lại đến quấy rầy anh.

“Tôi biết rồi, bảo các nhân viên đến phòng trà nghỉ ngơi đi”. Dịch Nam ra lệnh như mọi lần.

Tổng Nhụy vâng dạ, chỉ đạo mọi người tránh xa khỏi hiện trường “chiến tranh khói lửa”. Thực ra tuy ngồi ở phòng trà nhưng vẫn có thể nghe được mang máng âm thanh ồn ào truyền ra từ văn phòng chủ tịch. Các nhân viên bàn tán rất sôi nổi về việc này, họ đoán sếp nợ ngân hàng Minh Đại một khoản tiền khổng lồ cho nên chủ tịch bên ấy mới đích thân đến đây đòi nợ. Đương nhiên, Tổng Nhụy đã phải cải chính vô số lần những tin đồn nhảm nhí như thế này.

Quản gia Trần đẩy cửa bước vào văn phòng, cúi đầu áy náy: “Cậu chủ, ông chủ có việc gấp tìm cậu, cho nên...”.

Dịch Nam giơ tay ngắt lời ông ta, thấy Hàn Kiến Quốc nổi giận đùng đùng đi đến bên nghiêm mặt nói: “Giám đốc Hàn, bây giờ đang trong giờ làm việc”.

“Con đổi số điện thoại tại sao không nói cho ba biết?”. Hàn Kiến Quốc vừa vào đã đập bàn rầm rầm, lớn tiếng hỏi: “Ba bảo ông Trần gọi điện đến biệt thự, nhưng quản gia của con hỏi gì cũng nói không biết. Con làm thế là có ý gì?”.

“Chẳng phải đã rất rõ ràng sao, không muốn liên hệ”. Dịch Nam không ngừng tay, cũng không nhìn Hàn Kiến Quốc đang nóng nảy.

Hàn Kiến Quốc chớp lấy đồng tài liệu anh đang đọc, đặt mạnh xuống bàn. Ông cố gắng kiềm chế cơn giận, nhỏ nhẹ nói: “Ba nghĩ con đưa vợ đến là vì suy nghĩ cho thể diện của Hàn gia, chẳng lẽ ba đã nhầm?”.

Dịch Nam cười nhạt, “Đây là nguyên nhân lúc trước ông không cưới mẹ tôi?”.

Hàn Kiến Quốc trợn mắt, “Tại sao lại nhắc đến mẹ con? Năm đó ba không cưới mẹ con không liên quan gì đến việc này”.

“Mẹ tôi cố gắng thi vào trường Đại học nổi tiếng là vì ông, bỏ học giữa chừng cũng là vì ông, những việc đó không liên quan gì đến ông sao?”. Ánh mắt Dịch Nam buồn bã thê lương. Nói ngắn gọn, Dịch gia từ khi lụn bại chỉ để lại cho con cháu một tòa biệt thự. Mẹ vì bảo vệ tài sản của tổ tiên mà thường xuyên qua lại với

rất nhiều đàn ông. Dịch Nam từ khi còn bé đã hiểu rõ mọi việc, mặc dù anh ngoảnh mặt làm ngơ nhưng trong thâm tâm luôn xem thường mẹ của mình, thậm chí còn thấy ghê tởm bà. Lúc Hàn Kiến Quốc xuất hiện, anh mới biết thì ra mẹ thà dùng thân thể để đổi lấy tiền còn hơn là gả cho Hàn Kiến Quốc để duy trì gia đình.

Anh không chỉ hận Hàn Kiến Quốc mà còn hận chính bản thân mình.

Hàn Kiến Quốc thở dài, chỉ cần nhắc tới mẹ Dịch Nam là ông lại thấy đau lòng.

Dịch Nam đứng dậy đưa danh thiếp có số điện thoại mới cho quản gia Trần, nói: “Tôi đang làm việc, mời ông đi cho”.

“Lúc trước ba chưa hề nói không muốn lấy mẹ con! Chưa hề nói! Còn bà ấy thì sao, biến mất không một dấu vết, thậm chí một mình sinh hạ cốt nhục của ba mà không hề cho ba biết. Con có bao giờ nghĩ cho tâm trạng của ba chưa?”. Hàn Kiến Quốc tức giận đến mức đầu ngón tay run rẩy.

Dịch Nam cười mỉa mai: “Thế ư? Với năng lực của ông hoàn toàn có thể tìm được mẹ, chỉ là ông không muốn lãng phí thời gian để tìm một người phụ nữ không quan trọng mà thôi”.

“Làm sao con biết ba có đi tìm bà ấy không! Ba...” Hàn Kiến Quốc ngập ngừng, ông bắt gặp Dịch Mạch Lan cùng với đàn ông tay trong tay rời khỏi biệt thự, không chỉ một lần, không chỉ một gã. Nhưng Hàn Kiến Quốc không muốn phá hư hình tượng của mẹ trong lòng Dịch Nam, huống chi đó còn là người phụ nữ mà ông yêu.

Quản gia Trần muốn biện minh cho ông chủ, thốt lên: “Cậu chủ, trong chuyện này có ẩn...”.

“Thôi ngay ông Trần! Chúng ta đi”. Hàn Kiến Quốc đẩy cửa đi ra, cho dù có nguyên nhân khác hay là sự thật không phải vậy thì người cũng đã chết, không nên để con trai bà ấy phải đau lòng thêm nữa.

Khi hai người rời đi, tâm trạng Dịch Nam chìm vào trong vực thẳm. Không phải anh không muốn nhìn thẳng vào sự tồn tại của Hàn Kiến Quốc, chỉ là vừa nhìn thấy ông ta, hình ảnh mẹ anh rửa mặt bằng nước mắt lại hiện rõ mồn một ở trong đầu, không thể phai mờ.

※

Hàn Kiến Quốc vừa ngồi lên xe là gọi điện ngay cho Hàn Tư Viễn. Ở Mỹ chắc đã quá nửa đêm nhưng ông không quan tâm nhiều như vậy, lấy được số điện thoại của Mộ Nhạc Nhạc đã rồi nói sau.

Chuông di động vang lên bên tai Mộ Nhạc Nhạc chừng mười phút, rốt cuộc cũng đánh thức được Mộ Nhạc Nhạc đang ngủ say như lợn chết.

“A lô...”. Mộ Nhạc Nhạc nhìn dây số lạ trên màn hình, bây giờ là ba giờ sáng.

“A cái gì mà a! Tôi là ba chồng cô đây, dậy ngay cho tôi!”.

“?!”. Mộ Nhạc Nhạc lập tức lồm cồm bò dậy, tuy không nhìn thấy sắc mặt đối phương nhưng cô vẫn cúi người theo bản năng, sợ sệt hỏi: “Ba có chuyện gì sai bảo con ạ...”.

“Tâm trạng chồng cô bây giờ không tốt, gọi điện an ủi nó vài câu!”... “Tút!” một tiếng, Hàn Kiến Quốc đập máy.

“...”. Mộ Nhạc Nhạc nghếch ra một lúc, rồi luống cuống gọi vào di động Tống Nhựt: “A lô, chị Tống, Dịch... chủ tịch Dịch có ở văn phòng không?”.

Tống Nhựt dẫn đo im lặng, Dịch Nam vừa ra lệnh không cho ai quấy rầy trong vòng ba tiếng đồng hồ.

“Chủ tịch đang họp, cuộc họp kéo dài ba tiếng, cô Mộ có gì cần tôi chuyển lời giúp không?”.

“A!... Tôi có số của anh ấy, cảm ơn”. Mộ Nhạc Nhạc hấp tấp ngắt máy, nhảy xuống giường đi chân trần tìm hành lý.

Cô ngồi khoanh chân trên sàn nhà, tay run run cầm tấm danh thiếp.

Mãi sau cô mới dám lấy hết can đảm để gọi điện, nhưng đối phương lại tắt máy.

Mộ Nhạc Nhạc sốt ruột chạy tới bàn làm việc, bật máy tính, đứng ngồi không yên chờ máy khởi động.

Nhưng mà, cô càng vội càng hoảng, càng hoảng càng ngốc. Cô đập cửa phòng ngủ bạn cùng phòng, “Bội Doanh... làm thế nào để đăng kí tài khoản MSN? Cậu mau dậy giúp mình đi...”.

Tuy nhiên người mở cửa lại là một anh chàng thân thể rắn chắc đang để trần nửa người, Mộ Nhạc Nhạc kinh ngạc thở hổn hển, cúi đầu xin lỗi.

Cô lại chạy về trước máy tính, hít sâu một hơi bình ổn lại hô hấp, đăng kí tài khoản từng bước một.

Cô mất hơn nửa tiếng mới cài xong phần mềm chat, rồi add tài khoản MSN ghi trên danh thiếp của Dịch Nam.

Lại thêm nửa tiếng nữa, Dịch Nam không trả lời.

Mộ Nhạc Nhạc cứ nghĩ đến tâm trạng của Dịch Nam không tốt, nghĩ đến vẻ mặt phiền muộn của anh là chỉ muốn bay về bên cạnh anh ngay lập tức.

Hay là viết email? Ừm... Chỉ mong anh sẽ đọc được.

...

Trung Quốc

Đền vừa mới lên, thành phố chấm dứt một ngày huyền ảo.

Dịch Nam gục đầu vào bàn làm việc, dấu hiệu có email trên màn hình lóe sáng liên tục, nhưng anh không còn tâm trí nào mà xử lý công việc nữa.

...

Mấy tiếng trôi qua, Dịch Nam mới tỉnh dậy. Anh nhìn bản kế hoạch trên màn hình máy tính, dựa người vào ghế, day day huyết thái dương, tay cầm lấy con chuột. Người không trốn thoát khỏi sự trói buộc như anh chỉ có thể dùng bận rộn để giải tỏa áp lực.

Anh mở hơn mười email mới, xem từng bức một.

Chợt một email không có tên người gửi đập vào mắt anh. Anh nhấp một ngụm café đã nguội lạnh, click chuột vào bức email, bên trong chứa đầy các hình ảnh hoạt hình.

— Chồng yêu, thầy Dịch, sếp Dịch, chọn cách xưng hô anh thích, mặc kệ những cái khác đi. Em là Nhạc Nhạc...

Dịch Nam khẽ bật cười, rê chuột:

Khụ khụ, em chưa gửi email MSN bao giờ, không biết anh có nhận được không, khụ khụ... Xấu hổ quá... (>_<)

Anh nhìn thấy cái ảnh thứ nhất không? Đó là bài tập đầu tiên mà em hoàn thành. Thầy giáo không chỉ định nội dung, chỉ cho vài hình tròn để sinh viên tự vẽ tranh theo ý tưởng của mình... Em nghĩ rất lâu, cuối cùng bực thêm giấy bên ngoài làm thành hình kẹo mút, rất sáng tạo phải không? Còn là vị sôcôla mà em thích nhất nữa /(T o T)/...

Được rồi, không nói cái đó, anh xem tám ảnh thứ hai chưa? Đây là phòng ký túc xá của em, có đẹp không? Chị Tổng rất quan tâm em, mời cho em một thầy giáo phụ đạo chuyên nghiệp. Thầy giáo rất kiên nhẫn, cũng rất hòa đồng, thường xuyên phụ đạo được một nửa thì nằm lăn ra đất kêu trời, chắc là do em quá ngốc b!! Các bạn học cũng nhiệt tình lắm, tuy rằng hầu như em trao đổi với họ bằng ngôn ngữ tay chân, nhưng họ nhìn là hiểu liền, còn giúp em phác thảo ra nữa. Nói chung cuộc sống ở đây của em rất tốt, anh không cần lo cho em, còn nếu anh lo lắng thì... O(_)O

Ai da, thật ra em cũng không biết nói gì, cũng không biết anh có nhận được email hay không. Nếu anh không trả lời thì liệu có phải là anh không muốn quan tâm em nữa không? Bây giờ ở Mĩ là bốn rưỡi sáng, em đang ngồi trước máy tính chờ anh, nhưng chỉ có thể chờ được đến chín giờ. Chín giờ em phải đi học rồi, anh mau trả lời em được không?— Hy vọng anh luôn tươi cười, Mộ Nhạc Nhạc.

Địch Nam nhìn đồng hồ, đã hơn mười giờ rồi.

Anh cầm di động lên, nhưng lại nghĩ giờ cô đang lên lớp, bèn gấp di động lại.

Địch Nam nhìn chăm chăm vào tác phẩm nhập học trẻ con trên màn hình, khóe miệng khẽ nâng lên.

Anh mở phần mềm thiết kế, chỉnh sửa tác phẩm này một chút rồi gửi mail lại cho Mộ Nhạc Nhạc.

Địch Nam không muốn bên cạnh anh lại xuất hiện một người bất hạnh như mẹ, cho nên từ khi mười lăm tuổi, anh đã quyết tâm phải có sự nghiệp thành đạt, chỉ có tiền mới có thể cho người anh yêu một cuộc sống sung túc nhất. Nhưng hóa ra tiền bạc lại không giữ được trái tim của phụ nữ. Anh thừa nhận ở phương diện tình cảm, anh rất ngốc nghếch.

Có lẽ đây cũng là nguyên nhân anh đồng ý kết hôn với Mộ Nhạc Nhạc. Mộ Nhạc Nhạc là một cô gái không để ý đến chuyện giàu sang hay nghèo hèn, thậm chí cô đã từng có ý định sẽ nuôi anh, dù là thật hay giả, điều đó cũng khiến anh cảm động.

Biểu tượng trên MSN rung lên, Địch Nam chần chờ một chút rồi mở khung chat —

Mộ Nhạc Nhạc: Wow, thầy vẽ đẹp quá, hóa ra kẹo mút trồng trên cỏ lại trông đáng yêu như vậy ^__^

Địch Nam: Thích là được rồi, sao vẫn chưa đi học?

Mộ Nhạc Nhạc: Tại chờ anh còn gì, em nằm ngủ quên ở trên bàn... (>_<)

Địch Nam: Vì sao phải chờ anh?

Mộ Nhạc Nhạc khịt mũi, xóa dòng chữ định hỏi “Vì sao tâm trạng anh không tốt” đi.

Trả lời: Em đến đây đã một tháng, anh cũng... không nhớ em.

Địch Nam nhìn màn hình mỉm cười: Xin lỗi, gần đây anh bận việc.

Nhạc Nhạc: Ồ, hôn một cái thì em tha cho anh.

Địch Nam: ...

Mộ Nhạc Nhạc: Mau hôn đi, không hôn chứng tỏ anh không hề nhớ em! (_)#

Địch Nam: Anh dùng ngũ bút tự hình[1], không gõ được icon em muốn...

Mộ Nhạc Nhạc: Ngốc... Anh đang dùng MSN mà, có icon bên trong đó thôi, giữa hàng thứ tư, icon đôi môi ấy. Mau lên nào.

“...” Địch Nam trước giờ chỉ dùng MSN để nhận email, hiếm khi mở khung chat. Anh theo sự chỉ huy của Mộ Nhạc Nhạc tìm được icon “Môi đỏ mọng”... Nhưng lúc rê chuột, anh lại click vào icon “Mỉm cười”.

Mộ Nhạc Nhạc ngồi trước bàn máy tính chu môi tức giận. Làm gì mà lâu thế, chỉ hôn một cái mà cũng không chịu, hu hu.

Địch Nam: Nhạc Nhạc em còn ở đó không?

Mộ Nhạc Nhạc: Không còn, đối phương đang rất tức giận!

Địch Nam: ... Đi học đi, có việc gì thì gửi email cho anh, lúc anh nhận được sẽ trả lời lại, từ sau không cần ngồi đợi nữa.

Mộ Nhạc Nhạc cắn cắn ngón tay, gõ icon “Tạm biệt”, rồi mới hằm hừ log out.

Địch Nam thấy icon cái đầu xám xịt của cô, thở hắt một hơi, gấp laptop lại, người phá hư không khí dường như luôn là anh.

※

Hàn Tư Viễn dựa vào cửa nhà trọ chờ Mộ Nhạc Nhạc. Tối hôm qua trong lúc mơ màng hấn đã cho ba số điện thoại của cô, đương nhiên lúc tỉnh táo hấn cũng không dám không cho. Ba hấn lúc nào cũng có thể “phát nổ”.

Hắn thấy Mộ Nhạc Nhạc ôm sách giáo khoa hằm hằm bước ra khỏi cửa, chắc hẳn Mộ Nhạc Nhạc đã nhận được điện thoại của ba hắn rồi.

“Nhạc Nhạc, ba anh nói với em cái gì?”

“Không nói gì, chỉ bảo em gọi điện cho thầy Định”.

“Vậy em có gọi không?” Hàn Tư Viễn nhếch mày.

“Có, nhưng tắt máy. Em bèn gửi email, chờ từ ba giờ sáng hôm qua tới giờ anh ấy mới trả lời. Nhưng anh có biết anh ấy đáng ghét thế nào không?! Dám giục em đi học!” Mộ Nhạc Nhạc nắm chặt tay, “Tức chết em! Chúng em kết thúc rồi! Kết thúc thật rồi!”

Hàn Tư Viễn vỗ tay: “Chúc mừng em thoát khỏi biển khổ, em có biết phương pháp trị bệnh thất tình tốt nhất là gì không?”

Mộ Nhạc Nhạc lười đáp lại, sải bước đi về phía dãy học, Hàn Tư Viễn đuổi theo: “Bắt đầu một mối tình mới, vứt bỏ quá khứ, nhìn về phía trước... về phía anh”.

Mộ Nhạc Nhạc trừng mắt nhìn hắn: “Tâm trạng em giờ không tốt, anh đừng đùa em nữa...”

Hàn Tư Viễn ngừng cười, nắm lấy hai vai Mộ Nhạc Nhạc, trịnh trọng nói: “Anh không đùa, em nghĩ rằng anh vượt biển sang đây du học cùng em là vì cái gì?”

Mộ Nhạc Nhạc gạt tay hắn ra: “Anh vốn là sinh viên Harvard, học lại!”

“Trong nước có mấy bệnh viện lớn đã mời anh vào làm, anh còn cần học lại sao?”

“Anh đâu có thiếu tiền, đến trường đương nhiên thoải mái hơn so với đi làm”.

Hàn Tư Viễn sầm mặt, nghiêm túc nói: “Từ lúc em vì anh mà quỳ trước bọn cướp, anh đã quyết định sẽ chờ em”.

Mộ Nhạc Nhạc trở mặt một lúc rồi bước nhanh đi. Vẻ mặt của Hàn Tư Viễn quá mức chân thực, không giống mọi khi chút nào, khiến cô bỗng thấy lòng mình rối loạn.

Hàn Tư Viễn đứng lặng người nhìn theo bóng cô. Một tháng qua quan hệ của hắn với Mộ Nhạc Nhạc không chỉ giảm chân tại chỗ mà Mộ Nhạc Nhạc còn cho hắn là loại công tử chơi bời. Không phải hắn mất kiên nhẫn, mà là phải nhanh thay đổi quan điểm sai lầm của Mộ Nhạc Nhạc, nếu không bọn họ chỉ có thể làm bạn tốt cả đời.

Nghĩ vậy, hắn đuổi theo Mộ Nhạc Nhạc, bắt lấy cổ tay kéo cô vào trong lòng, hôn lên môi cô.

“Ưm?!...” Mộ Nhạc Nhạc chết lặng tại chỗ, toàn thân cứng đờ.

[1]: Ngũ bút tự hình: một phương pháp gõ tiếng Trung. Tìm hiểu thêm ở đây: [tiengtrung /diendan/phan-mem-trang-web-clip/2061-ngu-but-tu-hinh.html](http://tiengtrung/diendan/phan-mem-trang-web-clip/2061-ngu-but-tu-hinh.html)

35. Chương 35

“Anh... anh... anh! Đến thầy Định còn chưa chủ động hôn em, sao anh dám hôn em hả?!...”

Mộ Nhạc Nhạc đẩy phắt Hàn Tư Viễn ra, hốc mắt rơm rớm.

“Đàn ông có thể lên giường với bất kì người phụ nữ nào nhưng sẽ không hôn người mà anh ta không yêu. Định Nam không hề yêu em, tại sao em không chịu đối mặt với sự thật này?!”. Hàn Tư Viễn tức giận rống lên. Nhìn vẻ mặt đau lòng của Mộ Nhạc Nhạc, lòng hắn còn đau đớn gấp bội.

Mộ Nhạc Nhạc cắn chặt môi, tức đến run người. Đâu phải cô không biết Địch Nam không yêu mình, chẳng qua cô luôn tự lừa dối bản thân. Tại sao? Tại sao phải đâm vào vết thương lòng của cô?!

Cô xoay người bỏ chạy. Muốn cãi lại ư? Muốn. Nhưng cô không có lí do gì để cãi lại, ngay cả một lí do gương ép cũng không.

Hàn Tư Viễn thở hắt một hơi. Hắn thật tàn nhẫn, bắt cô thoát ra khỏi những ảo tưởng không có thực. Nhưng chính hắn cũng không hề biết rằng, chỉ vì một câu nói này mà nửa năm liền Mộ Nhạc Nhạc không thèm ngó ngang gì đến hắn.

※※

Chớp mắt đã đến đêm trước Noel, trường học đông vui náo nhiệt hơn hẳn bình thường. Mộ Nhạc Nhạc nằm trong phòng kí túc ẩm áp, mở xem một bức email chúc mừng, bất giác đưa mắt ngắm nhìn những bông tuyết bay lả tả bên ngoài cửa sổ... Hơn nửa năm qua, quá trình học tập của cô cực kỳ chín chu nghiêm túc; do bài vở, do những nguyên nhân mà cô không dám đối mặt nên cô không hề liên lạc với Địch Nam. Ngày mai là lễ Noel, Noel không phải ngày lễ của người Trung Quốc nên cô không nhận được thiệp chúc mừng từ thầy Địch. Chắc là... phải chờ đến Tết âm lịch nhỉ?

(tiếng Anh) “Baby, đêm nay có vũ hội Noel, đi không?”. Chu Bội Doanh cầm kính hóa trang đi vào phòng ngủ của cô.

(tiếng Anh) “Không đi, mình không thích khiêu vũ, với lại mình không có bạn nhảy...”. Mộ Nhạc Nhạc mỉm cười, bây giờ cô có thể giao tiếp cùng các bạn học bằng những câu tiếng Anh đơn giản, hầu như họ nói gì cô đều hiểu, chỉ thì thoảng là gặp khó khăn trong việc diễn đạt. Tống Nhụy nói đúng, môi trường ngôn ngữ rất quan trọng, nghe mãi rồi sẽ quen.

“Mike đâu? Anh ta hẹn ai?”. Khoảng thời gian này Chu Bội Doanh bận rộn ôn thi, đến giờ mới để ý Hàn Tư Viễn ít khi thấy mặt.

“Anh ta có đây cô để hẹn, để ý đến mình làm gì”. Mộ Nhạc Nhạc trả lời qua loa đại khái cho xong. Từ sau sự kiện Hàn Tư Viễn cưỡng hôn, thực ra cô không quá tức giận, chỉ là cô đang cố gắng duy trì khoảng cách với hắn. Cho dù không là Địch Nam thì cũng không thể là Hàn Tư Viễn. Bọn họ là anh em, cô không muốn phá vỡ mối quan hệ giữa hai người họ.

Chương trình học nặng nề là cái có tốt nhất để cô trốn tránh. Vô tình, cô đã yêu thích ngành thiết kế chuyên nghiệp này từ lúc nào không hay. Một khi có hứng thú với môn học thì những gánh nặng và mệt mỏi sẽ hoàn toàn tan biến.

Chu Bội Doanh đi đến gần Mộ Nhạc Nhạc, giật cuốn sách giáo khoa trong tay rồi hôn chụt lên trán cô, cười phá lên: “Đi giải sầu thôi, chồng cậu không ở cạnh, không thấy cô đơn à?”.

“...”. Rất cô đơn, nhưng mà... “Cô đơn cũng phải chịu, nam sinh Mĩ nhiệt tình và tùy tiện quá”.

Ở đây, dù là đàn ông nước nào, chỉ cần bắt chuyện với bạn hai ba câu là đã hỏi buổi tối “có thể được không”. Haiz!

Chu Bội Doanh nhún vai thở dài: “Người Mĩ rất thoáng, nam nữ lên giường chỉ là nhu cầu thông thường. Cậu giữ mình ghê quá đấy, thực ra cậu muốn gì chỉ có cậu là người rõ nhất...”.

“...” Mộ Nhạc Nhạc lắc đầu: “Cậu cho là mình ra vẻ giữ gìn hả? Cậu nhầm rồi”.

“Thôi mặc cậu, mình có cái hẹn quan trọng, tối gặp lại, yêu cậu...”. Chu Bội Doanh nháy mắt, cầm túi vui vẻ đi ra.

Mộ Nhạc Nhạc vẫy tay chào, nụ cười vụt tắt. Cô quay lại màn hình máy tính, mở QQ và MSN lên, hình bé chim cánh cụt nhảy nhẩy đang lóe sáng. Dù là ngày lễ lớn hay nhỏ, Tống Nhụy đều gửi email chúc mừng cô một hai câu qua QQ. Còn Địch Nam, nick của anh luôn luôn ở trạng thái offline.

※※

Văn phòng chủ tịch, tập đoàn Thác Nhuệ.

“Chủ tịch Định, tiệc Noel và lễ trao giải sẽ bắt đầu lúc tám rưỡi, anh thay quần áo đi”. Tổng Nhụy nhìn Định Nam đang chăm chú làm việc, trong tay cô cầm một bộ complet sang trọng.

Định Nam gạt đầu, vén cổ tay áo lên xem đồng hồ. Một năm đã qua, thân là chủ tịch, anh phải có nghĩa vụ gửi lời cảm ơn đến tất cả công nhân viên chức của công ty. Anh vô tình liếc sang Tổng Nhụy, thấy cô vẫn mặc đồng phục bèn hỏi: “Bảy rưỡi rồi sao cô chưa thay quần áo?”.

Tổng Nhụy giật mình, cúi đầu nhìn bộ đồng phục đen sì trên người: “À, tôi không định mặc lễ phục. Nếu chủ tịch không hài lòng, tôi sẽ đi thay ngay bây giờ”.

“Thôi muộn rồi, đi theo tôi”. Định Nam vớ lấy áo khoác và chìa khóa xe, bước nhanh ra khỏi văn phòng.

“Vâng”. Tổng Nhụy một tay ôm giày, một tay cầm bộ complet, trên vai vắt thắt lưng, cravat, trông y chang một cây quần áo di động lẻo đẹo theo đuôi Định Nam.

Mười lăm phút sau, tại trung tâm mua sắm thương mại dưới lòng đất.

Tổng Nhụy đứng trong phòng thay đồ rộng rãi, choáng ngợp nhìn bộ lễ phục dự tiệc đắt tiền treo trên giá.

Định Nam đã dùng nhờ phòng thay đồ ở đây nhanh chóng thay bộ complet mà cô chuẩn bị cho anh. Anh vừa bước ra khỏi phòng thay đồ, con mắt đắm đuối của cô nhân viên cửa hàng đã bắn lại đây. Bộ complet màu đen với những đường nét tinh tế khiến thân hình của anh càng thêm hoàn hảo. Không chỉ vậy, ngũ quan tuấn tú, phong độ tao nhã còn làm anh trông như chàng hoàng tử bước ra từ truyện cổ tích.

“Người yêu cô đẹp trai quá...”. Nhân viên cửa hàng vừa giúp Tổng Nhụy chỉnh lại dây lưng của bộ lễ phục, vừa ngấm trộm Định Nam.

Tổng Nhụy ngoái đầu nhìn, nói: “Tôi làm gì có cái phúc ấy, đó là sếp của tôi”. Về tuần tú của Định Nam cô đã thích ứng từ lâu, có điều lúc phỏng vấn quả thật cũng đã bị chấn động đôi chút.

“Vậy cô nhất định là thư ký của anh ta rồi. Nữ thư ký và sếp tổng sẽ có một cuộc tình văn phòng thật lãng mạn, trong tiểu thuyết đều viết như vậy. Gần quan được ban lộc, cổ lên mỹ nữ...”. Cô nhân viên thấy nữ khách hàng của mình không gạt bỏ đề tài này thì lại hí hửng tán gẫu thêm vài câu.

Tổng Nhụy cười trừ, nhìn Định Nam đang ngồi ở sofa thông qua tấm gương to, thấy anh đang vắn vẽ chiếc điện thoại, cô đã biết mình không thể có cơ hội. Không chỉ cô, Phương Dung năm lần bảy lượt hẹn Định Nam cũng không được. Lúc Định Nam mượn số tài khoản QQ của cô, viết một bức email gửi qua bên kia bờ đại dương, cô biết trong lòng Định Nam trước giờ vẫn luôn nhớ về Mộ Nhạc Nhạc.

Lúc này, Định Nam mỉm cười nhìn biểu tượng chim cánh cụt đang nhấp nháy.

Mộ Nhạc Nhạc: Noel vui vẻ, chị Tổng! (3)

Định Nam: Noel vui vẻ, không đi chơi à?

Mộ Nhạc Nhạc: Bội Doanh hẹn em đi vũ hội Noel. Em cũng hơi muốn đi, nhưng ai cũng có bạn nhảy, chỉ mình em không có. Em thật là ngốc.

Định Nam: Em có thể mời bạn học đi cùng, vũ hội Noel thường có các màn biểu diễn ca nhạc, đi xem cho thư giãn.

Mộ Nhạc Nhạc: Haiz... Thôi không đi, học phí và sinh hoạt phí ở đây rất đắt đỏ, em muốn tranh thủ từng giây phút!

Định Nam mỉm cười: Vấn đề tiền bạc em không cần phải lo.

Mộ Nhạc Nhạc: Không thể nói vậy được, tuy sếp chị rất nhiều tiền nhưng anh ấy đâu có nghĩa vụ cung cấp tiền lâu dài để nuôi em. Em đã tính rồi, chờ sau khi về nước, em sẽ cố gắng kiếm tiền để trả lại học phí mấy năm này cho anh ấy.

Định Nam nhún mày: Em cần gì phải tính toán rạch ròi như vậy, anh ấy là chồng em mà.

Mộ Nhạc Nhạc: Hừ... Xin lỗi chị, cho em nói xấu sếp chị chút. Chị thử hỏi xem có chồng ai hơn một năm rồi không quan tâm xem vợ mình còn sống hay đã chết không? Em hận anh ấy, ly hôn chỉ là chuyện một sớm một chiều. Em đã đối mặt với sự thật, sự thật, sự thật.

Nụ cười trên môi Dịch Nam vụt tắt, anh yên lặng một lúc lâu... rồi trả lời: Chị nghĩ Dịch Nam sẽ tôn trọng quyết định của em. Nếu ở bên đó em tìm được đối tượng tốt thì cứ thử tìm hiểu xem.

Mộ Nhạc Nhạc: Chị Tổng thật xấu! Chẳng những không ngăn cản mà còn khuyến khích em, hu hu... Người xấu, tất cả đều là người xấu, chắc chắn chị đã sớm biết sếp chị định vứt bỏ em! Logout!

Dịch Nam chưa kịp gửi đi một tin mới, Mộ Nhạc Nhạc đã offline.

Anh nhìn hai chữ chưa kịp gửi trên màn hình: “Không phải”. Cuối cùng, anh xóa dòng chữ đi, rồi thoát khỏi hệ thống chat.

“Chủ tịch Dịch, tôi thay xong rồi”. Tổng Nhụy mặc một bộ lễ phục ngắn, ngượng ngịu xoay một vòng trước Dịch Nam.

Dịch Nam lơ đãng cười nhạt: “Rất đẹp”.

Nói xong, anh đưa thẻ tín dụng cho nhân viên cửa hàng, trong đôi mắt chứa đựng vẻ buồn bã khó nhận ra.

...

※※

Bên kia, Mộ Nhạc Nhạc nhận được một hộp quà lớn màu hồng nhưng từ nhân viên chuyển phát.

Cô hí hửng mở ra, trong hộp là một bộ váy đáng yêu màu hồng nhạt, kèm theo có cả giày và trang sức.

Mộ Nhạc Nhạc cầm tấm thiệp lên đọc:

Nhạc Nhạc, hãy trở thành bạn nhảy đẹp nhất của anh đêm nay. Đến giờ, Hàn Tư Viễn đẹp trai lạnh lùng sẽ đến đón em. Lời từ chối không có hiệu lực ^__^

Mộ Nhạc Nhạc bỏ tấm thiệp xuống, cầm bộ lễ phục khoa tay múa chân trước gương. Váy váy dáng ten bằng lụa của chiếc váy rất vừa ý cô, tuy rằng từ nhỏ cô mặc váy chẳng đến mấy lần nhưng kiểu dáng của bộ lễ phục này vừa kín đáo lại không mất đi vẻ đáng yêu, cô thực sự muốn mặc chết đi được. Kể cũng lạ, Hàn Tư Viễn luôn biết rất rõ cô muốn gì. Cô nắm chặt tay, dù sao thì có ở nhà cũng để chờ ma chắc, tội gì mà không đi chứ?!

Buổi chiều

Mộ Nhạc Nhạc nghe thấy tiếng gõ cửa, dùng ngón chân mà nghĩ cũng biết là Hàn Tư Viễn.

Hàn Tư Viễn đứng dựa vào cửa, nhìn về phía Mộ Nhạc Nhạc đã chuẩn bị xong. Quần áo bó sát làm lộ ra dáng người tuyệt đẹp bị che dấu lâu nay, da thịt trắng nõn mà mịn màng. Chỉ có con gái phương Đông mới có thể có được vẻ uyển chuyển dịu dàng như cô sở hữu. Chắc chắn, đẹp tựa như một con búp bê sứ vậy, Hàn Tư Viễn không kìm được huyết sát một tiếng.

Tuy rằng Mộ Nhạc Nhạc giận Hàn Tư Viễn đến nửa năm nay nhưng gặp nhau vẫn không thấy gượng gạo. Cô nắm dải váy mỏng manh, lo lắng hỏi: “Nhiều người như vậy chắc sẽ không làm rách váy đâu nhỉ?...”

Hàn Tư Viễn lại cười mà không nói gì, đi vào phòng vắt áo khoác dài của cô lên khuỷu tay, lịch lãm vòng tay ra: “Đi thôi, cô bạn nhảy xinh đẹp của tôi.”

Hàn Tư Viễn mặc một bộ đồ đơn giản mà đẹp. Áo phục màu xám đi kèm với áo len cùng màu bên trong, quần áo vừa vặn kết hợp với màu sắc thanh lịch thể hiện khiếu thẩm mỹ tuyệt vời.

“...” Mộ Nhạc Nhạc không quen mặc đồ cổ thấp, cô che tay trước ngực, bước nhanh ra cửa ký túc xá: “Chỉ là cùng tham gia vũ hội thôi đấy, tôi còn chưa tha thứ cho anh đâu.”

“Nếu chưa tha thứ cho anh thì sao còn ăn cháo với uống thuốc cảm anh đưa tới?”

Mộ Nhạc Nhạc ngừng bước, mấy hôm trước cô bị ốm, mơ màng qua mấy ngày đến lúc tỉnh lại thì nhìn thấy gói thuốc với bát cháo đã được hâm nóng. Cô cứ tưởng Chu Bội Oánh làm việc tốt, mà bức nhất là lúc cô cảm ơn lia lịa, Chu Bội Oánh còn vui vẻ nhận luôn chứ.

Mộ Nhạc Nhạc hít mũi, một mình ở nước ngoài, sự quan tâm của bạn bè khiến người ta cảm động hơn rất nhiều. Nghĩ kĩ lại thì Hàn Tư Viễn đối xử với cô thật sự rất tốt. Dù là lúc trước hắt đang nằm viện hay là lúc đi học bên này, chỉ cần cô gọi một cuộc điện thoại là xong, gần như bảo đến là đến vậy. Mà dù có lúc bạn quá không phân thân để đến được thì hắt cũng sẽ năm lần bảy lượt nhắn tin hỏi han ân cần.

Xét về mặt này, Dịch Nam kém hơn rất nhiều.

“Cám ơn, tôi giận anh như vậy mà anh vẫn còn đối xử tốt với tôi như thế, tôi là đồ vô tâm vô tính...”

Hàn Tư Viễn sờ sờ cái cài tóc của cô: “Anh vẫn câu nói đó. Anh chờ em, chờ em đổi ý.”

Mộ Nhạc Nhạc mím môi không nói, Hàn Tư Viễn lại bình tĩnh cười cười: “Đừng lo gì cả, chỉ cần e biết rõ một điều rằng, từ lúc đến đây anh không hề qua lại với cô gái nào cả. Lần đầu tiên trong cuộc đời anh giữ mình như ngọc vì em đấy, nhé.”

“...” Mộ Nhạc Nhạc le lưỡi: “Chịu được thì anh cứ giữ đi... tôi xem anh giữ được bao lâu...”

Hàn Tư Viễn tự tin cười nhẹ, kéo tay Mộ Nhạc Nhạc đi ra cửa lớn kí túc xá, thuận tay khoác áo khoác lên vai cô.

Bên ngoài tuyết rơi lạnh giá, Mộ Nhạc Nhạc rung mình, đút hai tay vào túi áo cho ấm nhưng đầu ngón tay lại đụng tới một vật cứng. Cô lấy ra xem thì thấy đó là một cái hộp sắt dài tinh xảo, vừa nhìn thấy vỏ bao ngoài quen thuộc đã vui phát điên.

“A a a a... Đây là chiếc vòng cổ bản hiếm mà tôi muốn mua... A a a...” Mộ Nhạc Nhạc kích động nhảy nhót giữa trời tuyết. Trên mạng vừa rao bán đã bị người ta tranh mua hết sạch, vì không mua được mà cô chán nản mấy hôm nay rồi.

Hàn Tư Viễn ngoái đầu lại nhìn cô cười. Một đồ vật vậy mà đã khiến cô vui đến mức này, coi như không uống một chuyến đi New York của hắt.

“Anh đeo cho em nhé?”

“Ừ, cẩn thận nhé, trăm ngàn đừng có mà làm đứt bảo bối yêu của tôi...” Mộ Nhạc Nhạc xoa xoa cái hộp kim loại tay lạnh như băng nhưng máu trong người lại như đang sôi trào.

Lúc chiếc vòng pha lê màu tím nhạt buông xuống trước cổ, Mộ Nhạc Nhạc cứ sờ đi sờ lại yêu thích không rời. Bấy giờ cô mới phát hiện ra bộ trang sức đi kèm lễ phục mà Hàn Tư Viễn chuẩn bị cho cô đủ cả chỉ thiếu đúng vòng cổ.

Hàn Tư Viễn thấy Mộ Nhạc Nhạc như sắp khóc đến nơi, ôm chầm cô vào lòng, nghịch ngợm nói to: “Giáng sinh vui vẻ!”

Mộ Nhạc Nhạc đứng trong vòng ôm cảm nhận được một sự ấm áp rất thật. Cô kiên cường nuốt nước mắt, đẩy hắt ra rồi nhếch miệng cười ngây ngô: “Tránh ra đi, làm hỏng kiểu tóc của tôi bây giờ.” Nói xong, cô bước đi thật nhanh.

Hàn Tư Viễn nhìn một dây dấu giày nhỏ bé lưu lại trên tuyết, hai tay đút túi quần, từng bước giẫm đôi giày cỡ 42 lên dấu chân của đôi giày cỡ 36 đuổi theo phía sau.

36. Chương 36

Buổi vũ hội Giáng Sinh quả nhiên cực kì náo nhiệt, âm nhạc rộn ràng, học sinh từ những quốc gia khác nhau tập trung ở hội trường mừng ngày chúa cứu thế giáng trần.

Mộ Nhạc Nhạc đi vào trước cất áo khoác, Hàn Tư Viễn đứng ở cửa chờ cô. Chỉ trong vòng có 10 phút ngắn ngủi mà hần đã nhận được biết bao lời ám chỉ có kín đáo có lộ liễu của những người đẹp đến từ khắp các nước.

Mộ Nhạc Nhạc kiễng chân tìm Hàn Tư Viễn lại thấy hần đứng dựa vào cửa, không ngừng xoa tay rồi lắc đầu, chẳng thèm mỉm cười lấy một cái. Sự từ chối dứt khoát của hần khiến các người đẹp thật không vui nổi. Đàn ông phương Tây hầu hết đều có vóc dáng cao lớn mà Hàn Tư Viễn đây cũng chẳng thua kém gì. Hơn nữa, so với vẻ phóng khoáng của người phương Tây thì vẻ tao nhã, nhẹ nhàng của đàn ông phương Đông lại thu hút người ta hơn nhiều.

Hàn Tư Viễn vẫy tay với cô rồi lại thấy xung quanh đông người quá, cười nói: “Nhạc Nhạc, em cứ đứng yên ở đây, anh qua đón em.”

Lúc hần lách qua đám đông đến gần cô, mấy người đẹp lập tức bắn ánh mắt bất mãn về phía Mộ Nhạc Nhạc. Nhưng Mộ Nhạc Nhạc lại cười cười, cô phải thừa nhận, lòng hư vinh đang trào dâng.

Cô thật sự hy vọng người đàn ông chủ động đi về phía mình là Dịch Nam, nhưng sự thật tàn khốc cho cô biết một điều rằng Dịch Nam thậm chí còn không muốn đứng yên một chỗ chờ cô bước tới. Cô chỉ biết cố sức đuổi theo sau, vì muốn mình xứng đôi với một Dịch Nam có bằng cấp cao mà ngay cả lúc đang sốt cao cô cũng dám bỏ lỡ chương trình học. Nhưng còn anh ấy thì sao, chẳng thèm quan tâm.

Hàn Tư Viễn đi đến trước mặt cô, lịch thiệp vươn tay, Mộ Nhạc Nhạc chỉ do dự một giây rồi chậm rãi đưa tay ra.

“Đói bụng rồi hả? Anh đưa em đi ăn trước nhé.”

Mộ Nhạc Nhạc nắm chặt tay Hàn Tư Viễn, cô thật sự không biết nên nói gì.

Đi qua sàn nhảy ồn ào là lối tắt để đến phòng ăn. Hàn Tư Viễn sợ đám đông chen lấn khiến hai người bị tách ra nên nắm chặt tay cô, một tay còn giơ lên để che cho cô, không để mấy kẻ háo sắc nước khác nhân cơ hội ăn vụng.

Đúng lúc này, một cô nàng người Pháp chắc là đã uống nhiều rượu lắm rồi, cả người ngất ngưỡng bỗng nhiên nhảy lên một cái loa(*), không chút ngại ngùng bắt đầu múa thoát y. Đường cong chữ S bốc lửa của cô ta khiến một loạt tiếng hú hét vang lên, các nam sinh chen chúc vọt vào sân nhảy.

(*): cái loại loa to thùng mà người ta dùng trong ấy buổi tiệc ấy.

“A...” Mộ Nhạc Nhạc giật mình hét lên, vòng cổ của cô đang bị giật về phía sau.

Cô vội vàng túm lấy mớ tóc nhuộm đang mắc vào vòng nhưng còn chưa kịp làm gì thì đã thấy lạnh cả cổ, chiếc vòng nhảy mất không cánh mà bay.

Hàn Tư Viễn chỉ lo ngăn cản mấy cậu chàng lực lưỡng mà không nghe thấy tiếng kêu của Mộ Nhạc Nhạc.

“A a a..... Hàn Tư Viễn! Vòng cổ bị tóc ai đẩy kéo đi mất rồi! Hàn Tư Viễn cứu tôi với...” Mộ Nhạc Nhạc giậm chân hét âm lên, sắp khóc đến nơi.

Hàn Tư Viễn đặt cô lên một cái loa khác, nói: “Không được xuống dưới nhớ chưa, để anh đi tìm.”

Mộ Nhạc Nhạc gật đầu lia lịa: “Mau lên, bị giẫm lên thì chết... Huhu...” Cô nghĩ cũng không dám nghĩ nữa, cái vòng đáng thương ời.

Hàn Tư Viễn ừ một tiếng rồi chen vào giữa đám đông. Hần không thèm quan tâm đến hình tượng, ngồi xổm xuống chui đầu vào giữa đám giày cao gót với giày da tìm đến từng centimét.

Mộ Nhạc Nhạc đứng đợi trên cái loa nhưng cô nàng Pháp vẫn còn đang cởi nên tất nhiên càng ngày càng có nhiều người tụ tập xem. Bóng dáng Hàn Tư Viễn thoảng cái đã biến mất giữa biển người. Cảnh tượng trước mắt cô giống như hàng vạn con người đang lao tới vậy.

Hàng vạn con ngựa?... Thế thì chẳng phải Hàn Tư Viễn sẽ bị nghiền thành thịt vụn hay sao?

“Thôi kệ đi Hàn Tư Viễn! Đừng tìm nữa, mau đứng lên đi –” Mộ Nhạc Nhạc vừa gọi vừa vung tay tiếng nhạc âm âm át hết cả, đến cô còn chẳng nghe rõ mình đang nói gì.

Mười phút trôi qua, Mộ Nhạc Nhạc gào đến khản cả giọng nhưng vẫn không thấy Hàn Tư Viễn đứng dậy. Cô nhớ mình từng nhìn thấy trên báo chí đưa tin: có người bị giẫm chết trong buổi biểu diễn ca nhạc, cảm thấy cực kì lo lắng, sợ hãi.

Thế là Mộ Nhạc Nhạc vươn tay ôm lấy cái cột thép trang trí. Khi cô đã chắc chắn rằng cái cột có thể chịu được sức nặng của mình thì lập tức cởi cái áo choàng ngoài lễ phục ra, quăng giày cao gót đi, vươn một bước dài trèo lên cột. Ngay sau đó, vòng hai chân ôm lấy cột, một tay cầm váy, bao nhiêu kỹ thuật phô hết ra.

[tiếng Anh] “Kính thưa quý vị và các bạn, xin mời quay sang đây! Người đẹp phương Đông đang chuẩn bị cho mọi người xem một màn múa cột, yoho!” DJ tỉnh mắt nhìn thấy, hét vào micro làm nóng vũ hội.

Ở mấy vũ hội kiểu này, bình thường đều có mấy cô nàng thích gây chú ý “độ sức” với nhau, cô cởi áo sơ mi thì tôi cởi váy. Quan trọng nhất là, high lên đề!

— Người đẹp phương Đông thân mặc lễ phục chỉnh tề diễn màn múa cột trở thành đề tài hấp dẫn nhất. Toàn bộ nam sinh quay hết về phía Mộ Nhạc Nhạc, tiếng huýt sáo vang lên ầm ĩ.

Mộ Nhạc Nhạc chỉ muốn phân tán sự chú ý của mọi người nhưng không ngờ lại kéo thêm càng nhiều người tới xem. Cô đâu có biết cái gì gọi là múa cột đâu, đây chính là mấy động tác thể dục tự do luyện từ hồi tiểu học nhưng bỏ dở giữa chừng vì sợ khổ thôi mà.

Đôi chân thon dài tuyệt vời của cô làm mất đám con trai sáng bừng cả lên cứ như đèn công suất cao chiếu vào người làm Mộ Nhạc Nhạc xấu hổ đến mức muốn chui vào kẽ hở nào đấy cho xong. Nhưng trước khi tôi chạy mất dép thì Hàn Tư Viễn anh mau ra đây đi!

Xung quanh ầm ĩ không ngừng ,DJ cũng đổi bài nhạc hiphop thành nhạc múa, tất cả mọi người đều đang đợi cô biểu diễn.

Mộ Nhạc Nhạc hít sâu, may mà có mặc quần bên trong, cũng may là Hàn Tư Viễn đã từng đưa cô đi xem múa cột. Tuy cô không thể quyến rũ gợi cảm được như vũ công chuyên nghiệp nhưng chỉ xoay tròn với lộn người thì không thành vấn đề. Cô ngẩng đầu ước tính độ cao của cái cột, liệu một phen vậy!

..... Nhào lộn hai cái liên tiếp nắm lấy đầu cao nhất của cột, dùng sức ở bàn chân bám chắc vào cột, hai tay đồng thời buông ra, trình diễn một động tác cảm ơn tiêu chuẩn trong thể thao. Màn nhào lộn linh hoạt của cô như thế là đủ đối với những sinh viên nước ngoài, lại một lần làm vũ hội thêm high. Xem đi, đây có lẽ chính là nguyên nhân vì sao xiếc Trung Quốc đi biển diễn, thi đấu quốc tế đều được giải cao, độ mềm dẻo và tính nguy hiểm đều rất cao siêu.

Nhưng mục đích của Mộ Nhạc Nhạc không phải là để lấy lòng mọi người, cô leo lên chỗ cao nhất bằng một tư thế khá là tao nhã để tìm Hàn Tư Viễn. Đến khi cô cuối cùng đã tìm được bóng dáng Hàn Tư Viễn giữa một biển người thì nụ cười trên mặt cũng cứng đờ luôn. Nếu cô nhìn không nhầm thì Hàn Tư Viễn đang nằm trên đất, vẻ mặt đau đớn...

Mộ Nhạc Nhạc sợ quá, lập tức tụt xuống, bất chấp đẩy đám người ra, đi chân trần lao về phía Hàn Tư Viễn. DJ không hiểu chuyện gì xảy ra đành giảm âm lượng tò mò nhìn theo.

Hàn Tư Viễn không biết gì về tình huống phía trước, một tay nắm chặt cổ tay kia, đau đến mức ngồi sụp xuống tại chỗ.

Lúc Mộ Nhạc Nhạc lao tới trước mặt, hần sững sờ, lập tức giấu cánh tay bị thương ra sau, cười tươi rói giơ vòng cổ lên cao: “Nhìn này, anh đã nói là anh sẽ tìm...”

Hần còn chưa nói hết Mộ Nhạc Nhạc đã lao đến ôm cổ hắn: “Chỉ là một cái vòng cổ thôi mà! Không tìm thấy thì thôi, anh có biết tôi chỉ sợ anh bị giày cao gót giẫm cho chết thảm không hả!”

Hàn Tư Viễn không ngờ cô sẽ lao đến, chân không trụ nổi nữa, ngã bệt luôn xuống đất.

Hần cảm nhận được người Mộ Nhạc Nhạc đang run nhẹ, vỗ vỗ lưng cô, cãi lại: “Anh vẫn còn sống đây gì, đang định đi tìm em... Ế?...”

Mộ Nhạc Nhạc kéo cánh tay hắn giấu ra nhìn, nước mắt rơi lã chã. Cánh tay hắn chẳng những đầy rẫy vết bầm vì bị giày giẫm lên mà vài chỗ miệng vết thương vẫn còn đang chảy máu.

“Đồ ngốc, đồ ngốc.....” Mộ Nhạc Nhạc nhìn cánh tay bị thương đến tê thảm kia mà không tìm được nước mắt.

Hàn Tư Viễn nhướn nhướn mày, lau nước mắt cho cô, trêu: “Đừng khóc mà, mấy vết thương nhỏ ấy có đáng gì đâu, mắt sưng hết rồi kìa, xấu...”

Đúng lúc này, câu nói của Hàn Tư Viễn lần thứ ba bị Mộ Nhạc Nhạc ngắt lời nhưng lần này lại khiến hắn vui mừng. Mộ Nhạc Nhạc hôn lên môi hắn, những giọt nước mắt mặn chát rơi xuống bên môi, chảy xuống theo khoé miệng yên lặng rớt xuống đất.

Tiếng vỗ tay vang lên khắp nơi, Hàn Tư Viễn dĩ nhiên quên hết đau đớn, vòng tay ôm eo cô, dịu dàng hôn lại. Chờ đợi thật lâu rốt cục cũng khiến Mộ Nhạc Nhạc động lòng. Vì khoảnh khắc này, dù hắn có phải chờ lâu nữa cũng xứng đáng.

Phóng viên của trường bận rộn giành giật từng giây, bấm máy lia lịa, đưa cảnh tuyệt vời này lên trang báo đánh dấu đêm Noel cuồng nhiệt.

※※

Mà chuyện xảy ra sau đó khiến Mộ Nhạc Nhạc cảm thấy không chỉ có mỗi mình phát điên mà cả ban tổ chức vũ hội cũng điên luôn rồi. Chẳng hiểu ra sao cô lại biến thành Dancing Queen của vũ hội với phần thưởng là một vương miện hơi nhỏ hơn so với cái của nữ hoàng Elizabeth một tí. Theo lời Chu Bội Oánh thì cái vương miện đấy lại được làm từ 18K bạch kim, nói cách khác, ít nhất cũng phải trị giá bảy, tám ngàn nhân dân tệ. Mộ Nhạc Nhạc cứ thế mơ mơ hồ hồ trở thành nhân vật nổi tiếng trong trường. Càng vớ vẩn hơn là còn có sinh viên đứng trước cửa phòng chờ cô để được chụp ảnh chung hoặc xin chữ kí. Có khi còn có vài cô nàng đến vì muốn trao đổi “kỹ thuật múa” khiến cô sợ tới mức không dám đi học một mình.

Mất việc này đều làm cho Mộ Nhạc Nhạc đau hết cả đầu. Hồi cô đi nhà trẻ đến cả hoa hồng thưởng cũng chả được mấy bông. Lên tiểu học vào đội tuyển thể dục, nhào lộn đến học máu mà thầy giáo còn chê động tác của cô không chuẩn. Đến trung học, cô đội quả đầu nắm mỗi ngày đều bị các bạn nam cười nhạo, khen ngợi ca ngợi gì đó đối với cô đúng là rất xa vời. Hết cấp 3 miễn cưỡng vào được đại học với điểm số thấp tịt... Haizzz, rốt cuộc Dịch Nam hay Hàn Tư Viễn là người thay đổi cuộc sống mờ nhạt vô hình của cô đây?

Hàn Tư Viễn thấy cô ngồi ở bàn học than thở, lặng lẽ đi đến vòng tay ôm cô.

Mộ Nhạc Nhạc giật thót. Tối hôm qua chẳng hiểu sao cô lại hôn Hàn Tư Viễn, lúc sau nghĩ kĩ lại mới thấy nhất định là lúc ấy cảm động quá nên mới bị điên mà làm vậy.

Cô nuốt nước miếng, ánh mắt dán lên bàn tay đã được băng bó của Hàn Tư Viễn, mùi thuốc khử trùng quanh bên mũi giống như đang nhắc nhở cô làm người phải phúc hậu.

“Tay anh... thế nào...”

Đúng lúc cô quay đầu lại hỏi thì không biết là trùng hợp hay là mặt Hàn Tư Viễn vẫn đang ở bên cạnh mặt cô, hai đôi môi chạm nhẹ.

Mộ Nhạc Nhạc không kịp nghĩ đẩy ra: “Đừng... Em còn chưa ly hôn...”

Hàn Tư Viễn nhún nhún vai, hắn cũng không định cho Mộ Nhạc Nhạc có thời gian dỗi ý, thuận tay đưa áo khoác cho cô: “Giáng Sinh được nghỉ bảy ngày, đúng lúc anh muốn đưa em đi thăm thú thành phố này.”

“Không đi đâu, bên ngoài lạnh lắm...” Mộ Nhạc Nhạc về bất an, nào dám đi cùng hắn chứ.

Hàn Tư Viễn lại cười không nói gì, kéo tay cô ép phải đi.

Mộ Nhạc Nhạc nhìn tay hai người nắm chặt, nhắm mắt lại, không còn mặt mũi nào mà gắp “Hương thân phụ lão” nơi quê nhà.

※※

Trung Quốc

Dịch Nam dựa vào đầu giường, lướt lên trang web của trường Nhạc Nhạc, click vào chuyên mục vũ hội Giáng Sinh, một vài bức ảnh chụp buổi vũ hội náo nhiệt đập vào mắt. Anh cũng không biết mình muốn nhìn thấy

gì, có lẽ chỉ là muốn tìm thấy bóng dáng một cô gái Trung Quốc ngồi ở một góc sáng sủa trong ảnh, cũng chỉ đoán rằng phóng viên của trường liệu có vô tình chụp chụp đến Mộ Nhạc Nhạc chăng?

Đương nhiên, anh không có nhìn thấy người mình muốn gặp trong các bức ảnh tập thể.

Mà là, nhìn thấy Mộ Nhạc Nhạc trong một bài báo dài độc nhất vô nhị. Không chỉ có ảnh mà còn có một đoạn clip khoảng chừng nửa phút, tiêu đề của chuyên mục đó là – màn múa cột đặc sắc của Dancing Queen năm nay, tiểu mỹ nữ hai mươi tuổi người Trung Quốc.

Địch Nam xem đi xem lại đoạn clip, thực sự không thể tin nổi.

Có điều, nụ cười của anh đã rất nhanh biến mất khi nhìn thấy bức ảnh cuối cùng.

Đó là ảnh Mộ Nhạc Nhạc và một người con trai đang ôm hôn. Tuy rằng bức ảnh chỉ chụp được sườn mặt mờ mờ của người con trai nhưng Địch Nam biết rõ người đó là ai.

Chú thích của bức ảnh lại càng chói mắt – Dancing Queen dũng cảm bày tỏ tình cảm, tóm được trái tim của anh chàng đẹp trai.

Anh chậm rãi gấp máy tính lại, khẽ nhếch môi, cười đến thất vọng cùng cực.

Hình như, không nên tiếp tục ngồi chờ chết nữa...

37. Chương 37

Đông qua xuân lại về, chỉ chớp mắt thời tiết đã chuyển ấm. Chương trình học nặng nề khiến Mộ Nhạc Nhạc chẳng còn thừa thời gian mà để buồn rầu. Huống chi Hàn Tư Viễn mỗi ngày đều tặng cô một bông hồng đỏ thắm, cố gắng hết sức tưới tẩm tình yêu ngập tràn trái tim cô.

Hôm nay là sinh nhật lần thứ hai mươi một của Mộ Nhạc Nhạc, cũng chính là kỷ niệm một năm ngày cô và Địch Nam kết hôn. Trong cái cuộc đời chẳng có gì đáng để kỷ niệm này, cô ôm quyền từ điển tiếng Anh nặng trĩu, nhắm đi nhắm lại mấy cái thuật ngữ chuyên nghiệp làm người ta đau cả đầu.

Mộ Nhạc Nhạc cẩn cẩn bút, không kìm được thở dài một tiếng. Từ sau Giáng Sinh, chẳng những Địch Nam không thêm quan tâm gì đến cô mà ngay cả thư kí Tổng cũng rất ít lên QQ nói chuyện phiếm với cô. Mà cho dù cô ấy có login cũng chỉ khách sáo hỏi cô có thiếu gì không thôi.

Thầy Địch... Anh có còn nhớ rằng anh có một người vợ trên danh nghĩa không?

Tiếng gõ cửa vang lên, Mộ Nhạc Nhạc buông sách vở chạy ra mở...

Một bó hoa hồng lớn tuyệt đẹp xuất hiện trước mắt cô. Trên đời này làm gì có cô gái nào không thích hoa mà nhất là hoa hồng tượng trưng cho tình yêu nữa chứ. Nhưng cô đã bị Hàn Tư Viễn làm hư mất rồi, bây giờ chẳng còn thấy hứng thú gì với hoa nữa.

Cô ôm bó hoa bằng cả hai tay, chớp mắt cười: “Tặng hoa thì thà tặng đồ ăn vặt còn hơn, tiêu tiền cũng phải chú ý đến nội dung chứ.”

Hàn Tư Viễn nhếch môi cười, giơ một túi đồ ăn vặt lên khoe: “Được cả đôi đây nhé.”

Mộ Nhạc Nhạc le lưỡi với hắn. Năm nay Hàn Tư Viễn đã thay đổi rất nhiều. Ngoài đi học và ngủ ra, gần như lúc nào hắn cũng ở bên cạnh chăm sóc cẩn thận cho cô. Đối với những cô gái khác, Hàn Tư Viễn giữ thái độ cách xa ngàn dặm. Hình tượng “thiếu gia phong lưu” nổi danh một thời giờ đã hoàn toàn biến mất.

Quan hệ giữa bọn họ lúc này đang rất phức tạp. Hàn Tư Viễn chưa từng chính thức nói gì rõ ràng với Mộ Nhạc Nhạc. Thí dụ như lúc hai người đi trong vườn trường, có người hỏi hắn — Mộ Nhạc Nhạc có phải là bạn gái hắn không, hắn chỉ cười mà không đáp. Chính thế nên Mộ Nhạc Nhạc cũng chẳng có lý do để từ chối gì hết. Dù nói như thế nhưng cả trong việc học tập hay trong cuộc sống hàng ngày, Hàn Tư Viễn quả

thật luôn giúp đỡ cô rất nhiều, kiểu quan tâm của một người bạn trai khiến một cô gái bé nhỏ như cô cảm nhận được sự ấm áp, không hề cô độc nơi đất khách quê người.

Hàn Tư Viễn lấy một chai nước từ trong tủ lạnh, uể oải ngã xuống sofa, còn Mộ Nhạc Nhạc thì đứng trước cửa sổ thuần thực thay hoa tươi. Hàn Tư Viễn nhìn bóng lưng cô, miệng nhấm nháp chai nước lạnh... Hắn thò tay vào túi quần, sờ chiếc hộp hình vuông màu đỏ... Đây là hộp bao cao su vừa này hắn tiện thể mua trong siêu thị.

Hôm nay là sinh nhật Mộ Nhạc Nhạc, những món quà con gái thích hầu như hắn đã tặng cho cô cả rồi. Tuy Mộ Nhạc Nhạc mỗi khi nhận quà đều rất vui, nhưng cô chỉ vui vẻ nhận quà mà không hề hỏi lấy một câu về ý nghĩa của những món trang sức “tình yêu” ấy.

“Nhạc Nhạc... Chu Bội Doanh đâu?” Hàn Tư Viễn thừa biết nhưng vẫn hỏi.

“Cô ấy đi Petersburg chơi với cậu bạn trai mới người Đức rồi. Thấy bảo đi xem thi đấu bóng đá chuyên nghiệp.” Mộ Nhạc Nhạc trả lời. Sinh viên nước ngoài luôn tự do thoải mái mà thành tích học tập vẫn không hề suy chuyển. Chắc là có liên quan đến thói quen ăn uống, cô tự an ủi bản thân.

Hàn Tư Viễn kéo dài giọng: “Ồ, vậy chắc chưa trở về ngay trong đêm bữa nửa tháng đâu nhỉ?”

Mộ Nhạc Nhạc cảm giác giọng điệu hắn là lạ, bèn trở về bàn học, gõ bàn phím lạch cạch ra vẻ bận rộn.

“Chat với ai vậy?”

“À... Một bạn học mới người Trung Quốc, cô ấy ở Hà Bắc, coi như nửa đồng hương...” Mộ Nhạc Nhạc ậm ừ đáp. Thật ra chỉ có mình cô đang gõ, còn đối phương đã treo máy từ lâu rồi.

Hàn Tư Viễn tiến đến gần, Mộ Nhạc Nhạc nghe thấy tiếng bước chân, chột dạ gấp laptop lại. Cô đẩy Hàn Tư Viễn ra: “Anh làm gì vậy? Còn muốn rình xem chuyện riêng tư của em nữa à?”

“Em mà cũng có chuyện riêng tư sao?” Hàn Tư Viễn nhìn cô với vẻ mặt “ngây thơ vô tội”, còn cô đương nhiên đang lo lắng ngó nghiêng xung quanh.

Mộ Nhạc Nhạc lập tức nhìn về phía đồng hồ: “A... 11 giờ rồi, chúng ta mau đi ăn trưa thôi...”

“Hôm nay anh xuống bếp, Spaghetti nhé?” Hàn Tư Viễn xắn ống tay áo, chỉ túi đồ bên cạnh. Hôm nay hắn đã chuẩn bị đầy đủ mới đến, để xem cô còn muốn trốn tránh kiểu gì.

“...” Mộ Nhạc Nhạc nhìn căn phòng bếp nhỏ cách đó không xa, cô rất muốn hỏi đội xây dựng nhà trường tại sao ký túc xá sinh viên mà còn trang bị cả phòng bếp làm gì? Sao lại chu đáo đến vậy chứ?

Cô thấy Hàn Tư Viễn xách túi đồ đi vào phòng bếp, vén tay áo lên, cảm giác không khí thật là quái lạ. Hắn cười một cái, cô liền lạnh người một cái. Bụng nghĩ: Hàn Tư Viễn sẽ không làm gì vô đạo đức chứ?

Nghĩ vậy, cô đột nhiên cúi đầu, nhìn thấy chiếc váy ngủ mỏng manh trên người, bèn vọt vào phòng ngủ, lấy ra một cái quần bò bó sát, oái... Quần bò này hình như là do Hàn Tư Viễn mua cho cô, lúc đó mặc thử tuy thấy chật nhưng cô lại ra vẻ rất vừa, hix, thật ra lúc cởi vô cùng khó khăn!

Mộ Nhạc Nhạc ngồi ở bên giường, dốc hết sức lực mới kéo được tới thắt lưng. Chiếc quần bò này vừa ống còn lại vừa trễ eo, kiểu dáng màu sắc rất đẹp, cũng không đến nỗi chật lắm, chỉ là lúc mặc vào thì phô bày đầy đủ các đường cong. Mặc xong, Mộ Nhạc Nhạc nhìn vào gương phát hiện một vấn đề mới: mông trở nên thật là cong!

“Nhạc Nhạc... Ra đây giúp anh với!”

Hàn Tư Viễn ở ngoài cửa đang gọi, còn Mộ Nhạc Nhạc ở bên trong thì đang lẩn lộn trên sàn kéo quần xuống, quả thật rất khó cởi... Đến khi tiếng đập cửa dồn dập truyền đến, cô mới lúng túng chạy ra mở cửa.

Hàn Tư Viễn nhìn các đường cong cùng vòng eo thon thả của Mộ Nhạc Nhạc, đưa tay xoay người cô một vòng.

Mộ Nhạc Nhạc ngu ngơ xoay theo, Hàn Tư Viễn vừa lòng gật đầu: “Mắt nhìn người của Trương Tiểu Lai quả nhiên danh bất hư truyền, dáng người em đúng là tiêu chuẩn hình chữ S.”

“...” Mộ Nhạc Nhạc vội kéo thấp áo phông xuống để che khuất hông, không cẩn thận lại làm chiếc cổ áo rộng bị kéo xuống tới tận áo lót, làm lộ ra bộ ngực như ẩn như hiện.

Hàn Tư Viễn theo phản xạ nuốt nước bọt, đi đến gần cửa. Lý trí nói cho hắn, cô còn chưa thông minh đến mức dùng quần áo để quyến rũ đàn ông. Nhưng mà cô quả thực đã khơi dậy dục vọng của hắn, dễ dàng bắt lấy nhược điểm của đàn ông như hắn.

Mộ Nhạc Nhạc nhìn ánh mắt sáng rực của Hàn Tư Viễn, theo bản năng lùi xuống, nhưng lùi vài bước đã bị ngã xuống giường.

Hàn Tư Viễn tiến đến gần, đầu gối khụy xuống giường, kẹp cô giữa hai chân.

Mộ Nhạc Nhạc hốt hoảng trốn về phía sau, nhưng chiếc giường đơn này diện tích nhỏ hẹp, lưng cô chưa gì đã chạm vào tường rồi.

Hàn Tư Viễn dán hai tay lên hai bên eo cô, bao bọc cả người cô lại. Một chiếc bóng phủ lên đầu Mộ Nhạc Nhạc, tiếng cười mờ ám của Hàn Tư Viễn truyền đến. Mộ Nhạc Nhạc không dám nhìn hắn, nuốt nước bọt liên tục.

Hàn Tư Viễn lấy tay nâng cằm cô lên, cúi người dần dần tiến đến môi cô.

Mộ Nhạc Nhạc thấy hết chỗ trốn, bèn cố gắng rụt vai lại. Cô thừa nhận trong lòng cô đang đấu tranh, nếu bây giờ để cho Hàn Tư Viễn hôn, liệu cô có thể từ bỏ Dịch Nam hay không?

Reng reng reng...

Đúng lúc này chuông cửa vang lên, đánh tan tâm trạng vui vẻ của Hàn Tư Viễn.

Hàn Tư Viễn tức giận mở cửa, là bánh sinh nhật hắn đặt “đúng lúc” được đưa đến.

Mộ Nhạc Nhạc thở phào một hơi, cảm ơn nhân viên giao hàng đáng yêu đã giúp cô giải quyết tình cảnh khốn quẫn này.

Có điều cô nghe thấy Hàn Tư Viễn đang tranh luận với nhân viên giao hàng cái gì đó, hình như là về màu sắc của hộp bánh. Thấy vậy cô đi ra cửa phòng, vừa kí nhận vừa nói: “Ồi dào, đâu phải là ăn hộp, không sao.”

Nhưng mà màu của hộp bánh này quả thật hơi lạ, là màu xanh nhưng rất thanh lịch, giống như một cái hộp được đóng gói tinh xảo.

“Anh đã đặc biệt chỉ định hình dạng hộp rồi, không được, anh phải bảo anh ta mang đổi lại.” Hàn Tư Viễn cầm lấy tờ giấy kí nhận, hắn vì hình dạng Mickey đặc biệt của hộp bánh mà trước sinh nhật Mộ Nhạc Nhạc vài ngày đã mời sinh viên khoa thiết kế giúp đỡ.

Nhân viên giao hàng vẻ mặt vô tội, vừa giải thích vừa gọi cho cửa hàng kiểm tra lại.

Mộ Nhạc Nhạc cảm thấy Hàn Tư Viễn chuyện bé xé ra to, cho nên thừa dịp hai người thương lượng, lặng lẽ cầm hộp bánh đặt lên bàn, lên lút tháo nơ trên hộp, chỉ cần ăn một miếng là không thể trả lại rồi.

Cô cười gian xảo, lôi một nửa chiếc bánh ra ngoài hộp, ngay khi cô đang vươn tay đến chiếc bánh thì ánh mắt dừng lại trên bề mặt bánh, nhìn thấy một chữ lộ ra.

... Nam.

Mộ Nhạc Nhạc hét lên một tiếng, thật cẩn thận lấy toàn bộ chiếc bánh ra.

Cùng với mùi thơm ngọt ngào là một chiếc bánh sôcôla trắng hấp dẫn hiện ra trước mắt Mộ Nhạc Nhạc.

Trên bánh chỉ có vài chữ đơn giản:

Nhạc Nhạc, sinh nhật vui vẻ. Kí tên: Dịch Nam.

Nhưng mà, chỉ vài chữ này thôi đã làm Mộ Nhạc Nhạc cảm động đến rơi nước mắt.

Mộ Nhạc Nhạc che miệng, gọi Hàn Tư Viễn, chỉ vào chiếc bánh, nói không nên lời.

Hàn Tư Viễn không rõ vì sao cô vừa khóc vừa cười, xoay người đi tới, đúng lúc này, một nhân viên giao hàng khác gọi hắn lại, trong tay anh ta chính là hộp bánh hình Mickey.

Hàn Tư Viễn vừa nhìn về bàn ăn vừa kí nhận, tiện thể kí nhận cái bánh ngọt không rõ lai lịch kia.

Hắn đóng cửa phòng lại, đi đến bàn ăn, Mộ Nhạc Nhạc nhìn hộp bánh Mickey đáng yêu trên tay hắn thì lại thấy lòng dạ rối bời.

Còn Hàn Tư Viễn nhìn chăm chăm vào hàng chữ trên chiếc bánh sôcôla, không thể cười nổi nữa.

Địch Nam chết tiệt, một năm nay không hề quan tâm đến cuộc sống của Mộ Nhạc Nhạc, hắn vất vả mãi mới đợi được đến thời khắc Mộ Nhạc Nhạc dao động thì tên này lại nhảy ra làm cái quái gì?!

Mộ Nhạc Nhạc chống má ngồi bên cạnh bàn, thường thức hai chiếc bánh hình dạng khác nhau nhưng lại cùng là vị sôcôla, vui sướng thỏa mãn nở nụ cười.

Thầy Địch vẫn còn nhớ cô thích sôcôla, vẫn nhớ rõ sinh nhật cô, thầy Địch vẫn chưa hề quên cô. Vạn tuế! Vạn tuế!

Hàn Tư Viễn ngồi giận dỗi ở một bên, đầu ngón tay sốt ruột gõ mặt bàn. Bỗng hắn kéo chiếc bánh của Địch Nam lại, gơ dao lên định cắt.

Mộ Nhạc Nhạc thấy thế hoảng hốt thét lên: “Đừng! Mau dừng tay lại! Buông hung khí trong tay anh xuống ngay!”

Nói xong, cô cướp lấy cái dao trong tay Hàn Tư Viễn, nhanh chóng ném vào thùng rác. Để đề phòng Hàn Tư Viễn hạ độc thủ với chiếc bánh, cô vội cầm chiếc bánh lên, thật cẩn thận đặt vào trong tủ lạnh.

Cô vẫn còn chưa muốn ăn, dù ăn thì cũng phải chờ ngắm cho đã chứ. A, không không không! Hay là làm thành tiêu bản nhỉ?

Mộ Nhạc Nhạc chậm rãi đóng cửa tủ lạnh, quay đầu đã thấy Hàn Tư Viễn vẻ mặt không vui đứng đó, cô cười cười, giải thích: “Hai cái bánh ngọt chắc chắn ăn không hết, tất nhiên là phải ăn bánh ngọt Mickey của anh trước chứ, đúng không anh yêu, ha ha...”

Hàn Tư Viễn nhìn chăm chú nụ cười nở rộ bên môi cô. Mộ Nhạc Nhạc đã lâu không cười thoải mái như vậy, khuôn mặt sáng ngời khó có thể che giấu niềm hạnh phúc. Trong lòng hắn lại trở nên trống rỗng.

Mộ Nhạc Nhạc biết mình rất quá đáng, nhưng cô không thể khống chế được cảm xúc của mình, bèn kéo Hàn Tư Viễn đi vào phòng bếp: “Em với anh làm Spaghetti, tiện thể anh dạy em luôn, sau này em có thể làm cho anh ăn, hi...”

Hàn Tư Viễn miễn cưỡng nhếch miệng, một cảm giác bất lực tràn ngập trái tim hắn.

Chẳng qua là một cái bánh ngọt bình thường nhưng lại khiến Mộ Nhạc Nhạc vui vẻ không thôi, còn trở nên thoải mái nói chuyện với hắn.

Địch Nam, coi như anh lợi hại.

Cùng lúc đó

Địch Nam ngồi trong quán café đối diện với đại học Havard, lẳng lặng chờ đợi. Cho dù ngồi ở đâu, anh cũng không mất đi vẻ thanh lịch vốn có của mình.

Chỉ cần Mộ Nhạc Nhạc cắt bánh là có thể nhìn thấy chiếc nhẫn kim cương bên trong. Anh nợ cô một chiếc nhẫn cưới, nợ đã hơn một năm nay. Cho dù hai người họ không đi đến cuối cùng thì ít nhất đã cùng nhau trải qua một khoảng sinh mệnh, anh phải cố gắng bù đắp những khuyết thiếu trong quá khứ.

Anh nhấp một ngụm café, nhìn ra ngoài cửa sổ... Nếu nói, anh theo lệnh ba mẹ chồng đến thăm vợ, thì thà nói rằng, trong lòng anh vẫn còn tồn tại nỗi nhớ mong.

Tia nắng xuyên qua lớp kính thủy tinh, chiếu lên ngón áp út của anh, làm rực sáng chiếc nhẫn cưới của nam giới.

38. Chương 38: Không Có Người Con Gái Kiên Cường, Chỉ Có Ý Chí Kiên Định

Kể từ sau khi chiếc bánh sinh nhật được đặt trước của Dịch Nam xuất hiện, cả người Mộ Lạc Lạc luôn trong trạng thái vui mừng cực điểm, nhảy nhót trong phòng khách, ngay cả khi đọc sách cũng cười. Hàn Tư Viễn đành thở dài.

Hàn Tư Viễn “tặc tâm bất tử”, lặng lẽ đặt cánh tay lên vai của cô, các ngón tay vuốt ve lên xương quai xanh của cô.

Mộ Lạc Lạc gạt tay anh ra, lật mặt còn nhanh hơn lật sách: “Dù sao đi nữa tôi cũng là chị dâu của anh, hãy tỏ ra tôn trọng một chút!”

Hàn Tư Viễn chế giễu, tay chỉ về phía tủ lạnh: “Chỉ vì một chiếc bánh mà Dịch Nam ra lệnh cho thư kí gọi điện đường dài đặt mua mà chốc lát em có thể quên mất anh tốt với em thế nào sao? Anh nói cho em biết, Mộ Lạc Lạc, em cũng thật không có lương tâm vậy sao?”

Mộ Lạc Lạc giật mình, thư kí... Tổng Nhụy? Chị Tổng luôn quan tâm chăm sóc cô, bất kể ngày lễ lớn nhỏ đều không quên chúc phúc cô, nhưng ngày sinh nhật có thể xem là ngày lễ lớn đối với Mộ Lạc Lạc, bên phía Tổng Nhụy lại không có động tĩnh gì. Nghe Hàn Tư Viễn phân tích như vậy, cũng rất có thể Tổng Nhụy nghĩ thay ông chủ, vì vậy mới đặt một chiếc bánh sinh nhật, vì muốn cô vui nên cố ý viết lên trên đó tên của ông chủ.

“Cộp...” Mộ Lạc Lạc đánh rơi cuốn sách: “Thật quá đáng! Thật là quá đáng!”

Hàn Tư Viễn từ từ ngược mắt lên: “Ai quá đáng?”

“Chị Tổng! Nhất định là chị Tổng! Chị ấy, chị ấy, chị ấy... lừa trái tim mong manh dễ vỡ của em, hại em uống công vui mừng, thật đáng ghét!” Mộ Lạc Lạc tức giận mở máy tính, mặc dù Tổng Nhụy có ý tốt, nhưng cô lại có cảm giác khó chịu vì bị trêu đùa.

Hàn Tư Viễn thấy cô tức giận đến nổi cả khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên liền nói: “Chỉ là anh đoán vậy thôi, anh không hề nói...”

“Nhất định là chị ấy, em luôn than phiền với chị ấy, nói ông chủ của chị ấy không quan tâm đến em, lần nào chị ấy cũng mập mờ nói không đâu, chỉ vì quá bận! Dịch Nam có bận đến mức thế không? Anh nói xem liệu anh ấy bận tới mức email cũng không thể gửi không?! Được rồi, nếu bận tới mức ấy thì làm sao có thể nhớ sinh nhật của em?” Mộ Lạc Lạc giận dữ giậm chân xuống đất. “Tức chết đi được, tức chết đi được, kết quả đã rành rành như thế, chị Tổng không nên để em tưởng bở thế chứ!”

“Em cứ bình tĩnh lại đã...”

“Em không bình tĩnh được, em bị trêu đùa, bây giờ em rất giận!” Mộ Lạc Lạc giận dữ đăng nhập QQ, phát hiện chị Tổng không online, thế là cô lao vào phòng ngủ lấy di động, cước phí gọi quốc tế đường dài rất đắt, nhưng cô không thể đợi được nữa rồi.

Hàn Tư Viễn khóc không được mà cười cũng chẳng xong, nhưng nói một câu thực lòng, tâm trạng của anh rất vui.

Mộ Lạc Lạc cầm điện thoại, ngồi trên mép giường, bấm số điện thoại của Tổng Nhụy, vẫn đang trong quá trình kết nối, cô sốt ruột đợi, ngày hôm nay nhất định phải hỏi cho rõ.

“Alo, alo. Có phải chị Tổng không? Chị đang ở đâu thế?” Mộ Lạc Lạc lấy hơi, đang định nói một tràng dài. Nhưng chỉ nghe trong điện thoại vọng lại tiếng tạp âm khô khốc.

Tổng Nhụy vừa trách nhân viên trang trí về màu giấy dán tường bị sai lệch., vừa che một bên tai trả lời: “Alo, có phải cô Mộ không? Xin hãy đợi một lát, tôi đang xử lý một số vấn đề rắc rối, nửa giờ nữa tôi sẽ gọi lại cho cô. Tạm biệt.”

Cuộc gọi lập tức bị ngắt, Mộ Lạc Lạc còn chưa nói được từ nào.

Còn Tống Nhựt thông minh, vừa nhận ra giọng nói không vui của Mộ Lạc Lạc, cô gác máy xong liền lập tức gọi vào di động của Dịch Nam.

Vé máy bay là do Tống Nhựt đặt vì vậy hành tung của ông chủ cô nắm rõ như trong lòng bàn tay.

Tống Nhựt: “Chủ tịch, anh vẫn chưa gặp cô Mộ sao?”

Dịch Nam: “Chưa, sao thế?”

Tống Nhựt: “Tôi cũng không rõ lắm, vì vậy mới hỏi anh trước, bởi vì một phút trước cô Mộ gọi điện cho tôi, anh cũng biết, vì tiết kiệm phí điện thoại, cô ấy hầu như không liên hệ bằng điện thoại với tôi.”

Ý mà Tống Nhựt muốn nói rất rõ ràng, Mộ Lạc Lạc có việc gấp.

Dịch Nam ngừng lại một lát: “Tôi biết rồi, tôi sẽ tới giải quyết.”

...

Ở chỗ khác, Mộ Lạc Lạc đang ngồi trong phòng ngủ xoay đi xoay lại chiếc điện thoại. Hàn Tư Viễn lịch sự gõ cửa, sau đó từ từ bước vào.

Anh cầm lấy chiếc điện thoại từ tay Mộ Lạc Lạc, tiện thể tháo pin ra. Mộ Lạc Lạc cố giành lại. Hàn Tư Viễn mỉm cười lấy chân giẫm lên chiếc điện thoại. Anh thông thả nói: “Có một số chuyện không cần phải nói rõ, nói rõ rồi chỉ làm hai bên khó nhìn nhau hơn. Tâm trạng của em anh có thể hiểu, nhưng Tống Nhựt chẳng qua chỉ làm công ăn lương, em đã từng nghĩ nếu gọi cuộc điện thoại này thì đối phương sẽ rất khó xử chưa?”

Mộ Lạc Lạc ngừng kích động, ngồi xuống mép giường, nghe ra rất có lý, Tống Nhựt có làm phiền ai đâu, quan tâm đến cô lại còn bị chất vấn, chỉ tại cô suy nghĩ vấn đề chưa toàn diện. Xin lỗi chị Tống, may mà chị bận, làm phiền chị rồi, vô cùng xin lỗi.

Hàn Tư Viễn thấy tâm trạng cô dần dần ổn định trở lại, vòng tay ôm cô từ đằng sau, một tay ghì cô vào lòng.

“?!” Lưng Mộ Lạc Lạc cứng ngắc, hơi xoay người chống lại.

Hàn Tư Viễn ôm chặt lấy cô, cúi đầu hôn lên tai cô, tai là bộ phận khá mẫn cảm đối với hầu hết phái nữ.

“Á... Hàn Tư Viễn, dừng, dừng, dừng...” Mộ Lạc Lạc đẩy trán anh ra, nhưng anh vẫn không ngừng lại, mà ngược lại, bờ môi anh di chuyển trên cổ cô, dùng nụ hôn nhẹ nhàng chọc ghẹo điểm nhạy cảm của cô.

Mộ Lạc Lạc bị nụ hôn say đắm của anh làm cho mê mẩn, cô vốn định ngăn chặn động tác của anh nhưng anh đã nhanh hơn một bước, lật người đè cô xuống giường.

Mộ Lạc Lạc nhìn chằm chằm vào đôi mắt sâu đen láy của anh, ánh mắt chứa đầy dục vọng này rất quen thuộc, cô đã từng nhìn thấy trong ánh mắt Dịch Nam.

Nhưng hình ảnh của hai người họ mãi mãi không thể nào trùng lặp được, cô lại càng không nhầm lẫn đối tượng.

Lại một lần nữa Mộ Lạc Lạc rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan. Không phải Hàn Tư Viễn không tốt, chỉ là vấn đề từ phía cô, từ bỏ, không để ý gì đến một Hàn Tư Viễn cuồng nhiệt như lửa để chọn bước vào hầm băng chịu lạnh. Có lúc cô cũng có suy nghĩ, đối với một Dịch Nam thỏa hiệp, cầu toàn thì rốt cuộc cô được cái gì. Nhưng đó luôn là ý nghĩ thoáng qua, tính lạc quan luôn hướng về phía trước của cô, luôn tự an ủi mình, cô chưa từng cố gắng, lại càng chưa từng mang đến niềm vui cho Dịch Nam, làm sao có thể nói từ bỏ là từ bỏ được? Thế là cứ như vậy, cô kiên quyết duy trì cuộc hôn nhân này, cho dù cuối cùng có một ngày cô và anh li hôn thì ít nhất cô cũng có thể đường đường nói to với Dịch Nam rằng: cô – Mộ Lạc Lạc! Chưa từng đi quá giới hạn!

Nghĩ đến đây, Mộ Lạc Lạc cố hết sức đẩy Hàn Tư Viễn ra, nét mặt không chút biểu lộ cảm xúc, lần đầu tiên đối diện với Hàn Tư Viễn bằng thái độ nghiêm khắc: “Đợi đến khi em chính thức li hôn với Dịch Nam, em sẽ có câu trả lời cho anh.”

Lúc này, Hàn Tư Viễn đột nhiên phát hiện ra Mộ Lạc Lạc đã trưởng thành. Cô không né tránh, mà rất tự chủ.

Hàn Tư Viễn nghi hoặc nhìn cô hồi lâu, mỉm cười: “Anh có thể đợi, chỉ có điều em đừng bắt anh đợi quá lâu.”

Mộ Lạc Lạc cụp mắt xuống, do dự một lát, lắc đầu: “Bố em nói đúng, kết hôn không phải là mua bán, tất cả là do em không biết nghe lời, biết rõ thầy Dịch không yêu mình mà vẫn muốn kết hôn, nhưng đây là lựa chọn của em, em phải chịu trách nhiệm tới cùng. Chỉ cần một ngày chưa li hôn, em vẫn là vợ của Dịch Nam, phải làm đúng bổn phận của một người vợ...” Mộ Lạc Lạc cắn môi, cố kìm nén, tiếp tục nói: “Đợi khi về nước, nếu anh ấy vẫn quyết định li hôn... em sẽ không chút do dự kí đơn li hôn.”

“Em... sẽ rất đau lòng phải không?” Hàn Tư Viễn nhíu mày.

Mộ Lạc Lạc sụt sịt, mắt ngấn lệ, cố cười nói: “Đương nhiên là có một chút, nhưng từ đầu đến cuối đều là em tình nguyện, chỉ tại em suy nghĩ quá đơn giản, cho rằng chỉ cần ở bên em thì nhất định anh ấy có niềm vui, lại còn hi vọng anh ấy trở thành một con người vui vẻ như em. Nhưng em không thể nào đạt được kết quả như mong muốn, ngược lại còn làm cho anh ấy khó xử mọi bề, cuối cùng ép anh ấy đến mức phải gửi em ra nước ngoài du học, từ trước đến nay em vẫn hiểu, em không ngốc đến thế đâu...”

Hàn Tư Viễn buồn rầu, từ từ lau nước mắt trên má cô, cười dịu dàng: “Tình yêu không nói đến bình đẳng, điểm đáng yêu nhất của em chính là không tính toán được mất, chỉ dựa vào điểm này của em cũng khiến anh khó mà không yêu em.”

Mộ Lạc Lạc lúng túng cắn môi, kéo tay anh đặt vào giữa hai tay mình, nghiêng đầu cười lớn: “Nếu anh không chê em là người đã từng li hôn thì em đồng ý thử đón nhận anh. Nhưng vẫn câu nói đó, hãy cho em chút thời gian...”

Hàn Tư Viễn cam kết sẽ kiên nhẫn chờ đợi bằng một nụ cười.

“Vì em, anh có thể từ bỏ mọi thứ, nên sau khi li hôn em vẫn không chọn anh thì đừng trách anh cưỡng ép em.”

Mộ Lạc Lạc bị biểu hiện kì quặc của anh chọc vui, bịt miệng cười ngốc nghếch: “Phụ nữ ly dị anh cũng coi là bảo bối, không chọn anh mới là ngốc đấy...”

“A ha, xem ra em có con mắt nhìn đấy.” Hàn Tư Viễn cốc nhẹ vào trán cô.

“Ái! Sao anh cốc mạnh như vậy...” Mộ Lạc Lạc xoa trán, xòe móng tay gãi về phía Hàn Tư Viễn.

Khi tình yêu đích thực đến, cao thủ tình trường cũng trở nên mất lí trí, chính vì quá yêu cô, sợ mất cô nên anh mới khiến bản thân thận trọng quá mức. Nhưng có việc nằm ngoài dự liệu của Hàn Tư Viễn, thì ra khi đã nói ra rồi, lúc trò chuyện lại đột nhiên trở thành rõ ràng quá.

Bên ngoài phòng ngủ...

Li hôn, li hôn, lựa chọn sau li hôn và những tiếng cười vui vẻ truyền ra từ phòng ngủ liên tục đập vào tai Dịch Nam. Trên bàn ăn còn bày một chiếc bánh sinh nhật khác đã ăn hết hơn một nửa... Anh tự cười mỉa mai, âm thầm tháo chiếc nhẫn trên ngón vô danh ra.

Anh ngập ngừng quay người lại, đi ra đến cửa, tiện tay khép cửa chính lại. Anh rất hối hận, anh không nên cho rằng đây là phòng của vợ mình thì có thể không mời mà tự vào, càng không nên làm ra cái gì gọi là... nhẫn cưới lãng mạn.

Anh không hề hận Hàn Tư Viễn, cũng không cho rằng đó là lỗi của Mộ Lạc Lạc. Cô đơn, không ai chịu được. Có lúc anh cũng từng như vậy.

Một tuần sau.

Mộ Lạc Lạc chính thức nhận được đơn li hôn, cô nhìn vào phần cuối đơn, chữ kí của Dịch Nam... Cô vốn nghĩ rằng mình sẽ thấy nhẹ nhõm, nhưng cô lại ôm tờ đơn đó khóc suốt một đêm.

Sáu giờ sáng theo giờ Mĩ, sáu giờ chiều theo giờ Trung Quốc.

Cuối cùng Mộ Lạc Lạc cũng lấy hết can đảm gọi cho Dịch Nam.

“Tại sao đột nhiên anh lại đề nghị li hôn?...”

Giọng khàn khàn của cô như một lưỡi dao cứa vào tâm trạng của cả hai người.

Dịch Nam trầm ngâm một lát, bao nhiêu lời muốn nói ra bỗng chỉ gói gọn trong mấy chữ lạnh lùng.

“Không phải đột nhiên, chỉ là đưa ra trước thôi.”

“Anh nóng lòng muốn li hôn như vậy sao?” Mộ Lạc Lạc cố kìm tiếng khóc, nhưng không sao ngăn được nước mắt.

Nghe thấy tiếng nức nở cố kìm nén của cô, trái tim Dịch Nam thổn thức, nhưng anh đã tự mình chứng thực tất cả, dường như không cần phải giải thích nhiều nữa.

“Trước khi em ra nước ngoài tôi đã quyết định rồi, tôi chưa chính thức thể hiện rõ thái độ chủ yếu là sợ ảnh hưởng đến việc học tập của em.”

“Bây giờ anh không sợ nữa sao? Hay là... anh đã thích người con gái khác? Vì vậy không màng tới tâm trạng của em nữa?”

“Lạc Lạc...”

“Trả lời em đi.” Giọng của Mộ Lạc Lạc rõ ràng đã xác định suy nghĩ của mình.

“Tôi đang họp, lát nữa...”

“Nếu anh không trả lời, em sẽ bỏ học về nước ngay lập tức!”

Dịch Nam nghe thấy tiếng sách rơi, chứng tỏ lúc này Mộ Lạc Lạc đang mất bình tĩnh.

Dịch Nam nghĩ tới cảnh cô và Hàn Tư Viễn ở cùng nhau, tâm trạng hơi dao động, anh không cho rằng Mộ Lạc Lạc có lí do để chỉ trích mình.

“Bỏ học là điều bất lợi cho em, nếu em cố chấp bỏ học thì tôi cũng không có bất cứ ý kiến gì. Tôi chỉ hi vọng em nhanh chóng kí tên vào đơn li hôn, tôi không có thời gian lãng phí với em, cứ như vậy đi.”

Lời chưa dứt, Dịch Nam đã tắt máy, một tay đặt lên trán, trầm ngâm không nói gì.

Lúc đó, Dịch Nam thực sự quên mất mình đang tham gia cuộc họp, tất cả các nhân viên trong công ty nhìn nhau. Một ông chủ gặp bất kì chuyện gì đều không kinh ngạc, hoảng hốt giờ lại cãi nhau với vợ? Đợi đã, ông chủ kết hôn khi nào vậy?!

Tổng Nhụy phản ứng rất nhanh, đưa tay ra hiệu cho các nhân viên trật tự ra ngoài, đợi đến khi mọi người ra hết, cô là người cuối cùng bước ra khỏi cửa phòng họp, muốn nói gì đó song lại thôi, cô lặng lẽ khép cửa lại.

Tổng Nhụy lo lắng bước trên dây hành lang. Mộ Lạc Lạc làm ông chủ cô lần đầu tiên để lộ cảm xúc trước mặt người khác, nhưng cô gái giằng đơn đó lại không hề biết tầm quan trọng của mình.

39. Chương 39: Không Chết Trong Cô Đơn Mà Biến Thái Trong Cô Đơn

Tình yêu sẽ làm cho người con gái thông minh trở nên ngây thơ, nhưng tuyệt đối không biến người con gái ngây thơ trở nên thông minh, mà chỉ có thể biến cô ta trở thành một người “biến thái”.

Biến thái có rất nhiều loại, có một số là hành vi biến thái, một số là ngôn ngữ biến thái, số khác là tâm lý biến thái, còn Mộ Lạc Lạc nằm ở giữa ba loại đó, bệnh cũng không được coi là nặng, chỉ có điều ngôn ngữ cổ quái, tâm lí méo mó.

Kể từ sau khi Dịch Nam vô tình tắt máy điện thoại, cô kí vào đơn li hôn ngay tại chỗ, thậm chí khi công ty chuyển phát nhanh quốc tế còn chưa làm việc, cô đã một mình đứng ở cổng công ty vận chuyển, đứng từ sáu giờ sáng cho đến chín giờ, lần đầu tiên cô gửi chuyển phát nhanh đặc biệt.

Đợi saU khi trở về kí túc, cô thu hết tất cả quần áo, mũ, giày có in hình hoạt hình và các loại túi, trang sức, sau đó lấy từ nóc tủ ra đôi giày da còn mới, một đôi giày cao gót cao sáu phân màu đen, một đôi bốt đen dài quá gối. Cô mở tủ quần áo, lấy ra chiếc váy ngắn Scottish Wind, một chiếc T-shirt hở nửa vai ôm sát. Tiện tay cô ném cả lên đầu giường, đi vào phòng tắm.

Hôm qua Chu Bội Doanh vừa đi du lịch cùng bạn trai người Đức trở về, bầu trời của người con gái đang yêu luôn đầy màu sắc rực rỡ, nói trắng ra là không nhìn ra hành vi bất thường của những người con gái khác. Cô lười nhác vận eo, mở tủ lạnh ra, vốn định uống sữa, nhưng lại nhìn thấy hộp bánh sinh nhật trong đó.

Chu Bội Doanh chép chép miệng, gõ cửa phòng tắm, nhẹ nhàng hỏi: “Lạc Lạc, bánh gì đấy?...”

“Cậu thích thì lấy ăn đi, ăn không hết thì cứ vứt luôn đi. Nhưng để trong tủ lạnh suốt một tuần, không rõ có bị biến chất không.” Mộ Lạc Lạc lập tức trả lời. Cũng tốt, mắt không nhìn thấy thì lòng sẽ không thấy buồn nữa.

“Được, mình lấy ra đây.” Chu Bội Doanh thử một miếng nhỏ, sau khi xác định bánh vẫn có thể ăn được liền ôm chiếc bánh và sữa về phòng mình.

Người châu Âu đa phần quen ăn sáng trên giường, Chu Bội Doanh đương nhiên không phải ngoại lệ, cô vừa gọi bạn trai dậy, vừa kéo chiếc bàn ăn sáng lại cắt bánh...

Khi cô cắt bánh bỗng phát hiện bên trong chiếc bánh có vẻ ngoài bình thường này còn có một vật kì lạ khác. Ở giữa chiếc bánh có một chiếc hộp thủy tinh, trong chiếc hộp tinh tế bày ra một chiếc nhẫn kim cương sáng lấp lánh.

Đúng như con người Dịch Nam, vừa tinh tế vừa đầy hàm ý.

“Chúa ơi, là Tiffany...” Chu Bội Doanh cẩn thận mở chiếc hộp đựng nhẫn ra, qua thiết kế đặc biệt và biểu tượng ở mặt trong chiếc nhẫn, cô có thể khẳng định đây là chiếc nhẫn kim cương kiểu dáng mới hiệu Tiffany(1).

(1). Một trong một trăm nhẫn hiệu lớn nhất thế giới.

Chu Bội Doanh lập tức ghép những từ tiếng Trung Quốc trên chiếc bánh, người gửi là Dịch Nam. Đương nhiên cô biết Dịch Nam là chồng Mộ Lạc Lạc, cô không kìm được cảm xúc, xúc động thay Mộ Lạc Lạc.

Cô đeo thử chiếc nhẫn vào ngón tay vô danh ngấm, nhưng đây nhất định không phải cỡ của cô, cô cong môi lên, đoán nhất định Mộ Lạc Lạc không ngờ rằng chồng mình lại lãng mạn như vậy. Cô đứng dậy, định đợi khi Mộ Lạc Lạc ra khỏi phòng tắm sẽ dành cho cô một niềm vui bất ngờ. Nhưng khi cô vừa mở cửa phòng, tiếng gọi dịu dàng như có lực hút của anh bạn trai người Đức kéo bước chân cô lại.

Thế là sau màn ôm hôn thắm thiết, hai người quấn lấy nhau, còn chiếc nhẫn kim cương đeo trên ngón tay Chu Bội Doanh rơi xuống đất, lăn mấy vòng, không biết đã lăn đi đâu mất.

Còn Mộ Lạc Lạc sớm đã ăn mặc gọn gàng rời khỏi kí túc xá.

Chu Bội Doanh ngồi cạnh giường, quỳ xuống dưới sàn vội vàng tìm chiếc nhẫn, nhưng tìm mãi cũng không thấy tăm tích đâu, không biết làm thế nào, cô quyết định đợi sau khi Mộ Lạc Lạc tan học sẽ thú nhận “tội tình” với cô.

Đại học Harvard cho phép sinh viên tốt nghiệp trước thời hạn, nhưng trước hết phải hoàn thành tất cả các học phần mới có thể nộp luận văn tốt nghiệp và tác phẩm tốt nghiệp, về mặt lí thuyết thì khá khó khăn, nhưng chỉ cần dốc hết sức thì chuyện tốt nghiệp trước thời gian không phải là không được.

Mục tiêu của Mộ Lạc Lạc chia làm ba bước.

Bước thứ nhất, điên cuồng lao vào học tiếng Anh, do đó thuận lợi vượt qua kì thi nói.

Bước thứ hai, trong vòng một năm lấy được bằng tốt nghiệp khoa thiết kế.

Bước thứ ba, trở về nước, để trả hết học phí cô sẽ đầu quân cho công ty Dịch Nam, anh không phải là không muốn gặp cô đấy chứ?

Vậy cô sẽ xuất hiện trước mắt anh trong trạng thái tốt nhất và với thái độ của một nhân viên ưu tú, xem anh có thấy phiền không? Phiền thì tốt!

Với trái tim tràn đầy hoài bão, Mộ Lạc Lạc quỳ trên thảm cỏ lớn, nước mắt hòa lẫn với những hạt sương trên cỏ thấm xuống đất. Cô giơ hai tay lên, ngẩng mặt nhìn trời, hét lớn: “Li hôn cho thỏa lòng anh! Nhưng em phải bắt anh hiểu hai từ ”hối hận” viết như thế nào!”

Không ai có thể thấy trước được trạng thái của mình sau khi thất tình, có một số người trở nên suy đồi, một số người cảm thấy đó là sự giải thoát, một số người đau khổ không muốn sống nữa, một số người lại không quan tâm đến. Mộ Lạc Lạc cho rằng mình cũng sẽ nằm ở một trong số đó, nhưng đều không phải.

Cô quyết định thay đổi triệt để, trên đời không có người phụ nữ xấu, chỉ có người phụ nữ lười thay đổi cách ăn mặc, học cách trang điểm, bỏ món sôcôla cô thích nhất, thay đổi cách nghĩ ngờ nghệch và cách nói chuyện.

Bắt đầu từ hôm nay, cô phải trở thành người con gái vừa đẹp vừa tự tin.

Cô siết chặt nắm tay, mệt mỏi ngồi trên thảm cỏ... Con người không chết trong cô đơn mà biến thái trong cô đơn. Khi cô đã thấy rõ mình yêu ai thì cô đã không có cách nào ngăn mình không hận.

Dịch Nam, cảm ơn anh đã tùy tiện lấy em rồi lại chối bỏ em; cảm ơn anh đã cho em trong đau khổ hiểu ra rằng tính người là vô thường, cảm ơn anh đã làm tổn thương em sâu sắc thế này!

Cũng giống như lúc đầu Mộ Lạc Lạc khẳng khái đòi lấy Dịch Nam, cô không cho phép mình nuốt lời. Cũng giống như cô yêu anh mà không cần lí do, cô đang đặt chân lên con đường báo thù.

Chín giờ tối, Chu Bội Doanh vẫn chưa thấy Mộ Lạc Lạc quay về kí túc xá, “tội nhân” làm mất nhẵn là cô không biết có nên tham gia bữa tiệc hay không. Vì vậy, đầu tiên cô gọi điện cho Mộ Lạc Lạc.

“Cưng ơi, cậu ở đâu thế?”

“Thư viện, tối nay mình không về, cậu ngủ trước đi.” Mộ Lạc Lạc tắt điện thoại, cô cần yên tĩnh tuyệt đối, cần nhiều thời gian hơn để thực hiện mục tiêu.

Chu Bội Doanh cảm điện thoại do dự, cuối cùng cô quyết định đến thư viện tìm Mộ Lạc Lạc xin lỗi. Nhưng khi cô sắp đi thì lại gặp người bạn học lâu năm không gặp, nói chính xác ra là đối tượng cô đã từng yêu thầm. Bạn thân gặp nhau không tránh khỏi những cái ôm nồng nhiệt, anh chàng lại hẹn cô đi uống cà phê ôn lại chuyện cũ. Cô gái đa tình Chu Bội Doanh cùng anh chàng đẹp trai hẹn hò.

Cô tự an ủi mình, thứ nhất là Mộ Lạc Lạc rất bận, hai là cô tìm lại lần nữa cũng được, có thể là chiếc nhẫn sẽ tự xuất hiện cũng nên.

...

Cách nghĩ không tồi, chỉ là Chu Bội Doanh không ngờ mình đã rơi vào một mối tình mới nhanh như vậy, Mộ Lạc Lạc lại dường như ngày ngày chỉ ở trong thư viện, cứ kéo dài như thế thì thực sự sẽ quên mất.

Một ngày hơn nửa năm sau, khung cảnh vẫn là ở thư viện.

Hàn Tư Viễn tựa khuỷu tay lên bàn nhìn Mộ Lạc Lạc đang cúi đầu tra tài liệu.

Anh không biết Mộ Lạc Lạc sao rồi, còn nhớ hôm sinh nhật tâm trạng vẫn tốt, trong một đêm dường như đã biến thành một người khác, làm mới từ đầu tới chân. Cô không còn xấu hổ khi khoe đường cong, khi ra ngoài không những ăn mặc rất gợi cảm mà còn không quên trang điểm, làm tóc xoăn, mỗi lời nói cử chỉ cũng không còn tình nghếch nữa, toàn thân thơm hương làm mê hoặc lòng người.

Hàn Tư Viễn thừa nhận, không có người đàn ông nào thích phụ nữ ăn mặc cầu thả, Mộ Lạc Lạc sau khi trang điểm cẩn thận thực sự rất cuốn hút, chỉ có điều những người theo đuổi cô ngày một nhiều, hại anh lúc nào cũng lo lắng.

Anh hỏi Mộ Lạc Lạc tại sao lại đột nhiên thay đổi như vậy, Mộ Lạc Lạc chỉ nửa đùa nửa thật trả lời: cây mà không có vỏ thì ắt sẽ chết, người da mặt dày thiên hạ vô địch.

Anh truy hỏi nguyên nhân, Mộ Lạc Lạc lại cười, nói thêm: con người phải trưởng thành, một khi muốn thử, phát hiện đi đến bước này không hề khó.

...

“Lạc Lạc, em dành thời gian nhìn anh một lần được không?” Hàn Tư Viễn đã ở thư viện đợi cô suốt cả tiếng đồng hồ.

Mộ Lạc Lạc cúi đầu trả lời rồi lại tiếp tục ghi chép gì đó vào cuốn nhật kí.

“Đúng rồi, đạo cụ mà em cần đã chuẩn bị xong chưa?” Cô hỏi.

“Ấy! Nhưng tại sao em không để anh làm nhân vật chính?”

“Anh đẹp trai quá, em cần người xấu trai.” Mộ Lạc Lạc đưa cốc cà phê của mình cho anh.

Hàn Tư Viễn hớp một ngụm cà phê, thở dài một tiếng. Anh không biết tác phẩm tốt nghiệp mà Mộ Lạc Lạc chuẩn bị thuộc loại hình gì, chỉ biết rằng tác phẩm tốt nghiệp khoa thiết kế phân loại rất phức tạp, khoa thiết kế vốn không có phương thức cố định mà yêu cầu sinh viên phải tự sáng tạo. Chuyên ngành của Mộ Lạc Lạc là về thiết kế tĩnh như các sản phẩm doanh nghiệp, các trang bìa, áp phích, hình quảng cáo công cộng. Điều càng làm Hàn Tư Viễn khó mà tưởng tượng nổi đó là cô quyết định liền một lúc nộp cho giáo sư cả tác phẩm và luận văn.

“Em thay đổi rồi, em không lén dùng doping đấy chứ?...” Hàn Tư Viễn sờ lên môi cô.

“Em chỉ muốn kết thúc chương trình học bên này sớm hơn một chút, em nhớ nhà, nhớ bố mẹ.” Từ sau khi Mộ Lạc Lạc quyết chí tốt nghiệp trong vòng một năm, cuộc gọi cuối cùng mà cô gọi đi là cho bố mẹ, thông báo với bố mẹ tạm thời không liên lạc nữa, cũng sẽ không lên mạng nói chuyện, cô cần chuyên tâm vào chuyện học hành, hàng tuần cô sẽ gửi tin nhắn cho bố mẹ báo mình vẫn bình an.

Cắt đứt sợi dây ràng buộc gia đình là điều kiện tiên quyết trở thành động vật máu lạnh.

Tất cả mọi chuyện đã được chuẩn bị, hiện giờ người duy nhất mà Mộ Lạc Lạc thấy có lỗi là Hàn Tư Viễn, bởi vì anh vẫn không biết Dịch Nam đã đề nghị li hôn và chuyện cô đã kí vào đơn li hôn.

Đương nhiên cô càng không ngờ rằng Hàn Tư Viễn lại có thể kiên trì đến tận hôm nay.

“Em luôn không hiểu sao anh lại thông minh đến vậy, không thấy anh học hành gì mà vẫn lấy được tấm bằng thạc sĩ, em đố kị với anh...” Mộ Lạc Lạc nói.

Nhắc đến vấn đề bằng cấp, Hàn Tư Viễn không hề cảm thấy tự hào, hai mươi sáu tuổi Dịch Nam đã là tiến sĩ, bố luôn lấy chuyện này để gây áp lực cho anh, sự hơn thua đối với đàn ông mà nói vô cùng quan trọng, khiến cho anh càng ghét Dịch Nam.

Nhưng cũng có chuyện làm anh vui, nửa năm trở lại đây, Mộ Lạc Lạc tuyệt nhiên không nhắc tới Dịch Nam.

Tin xấu là, quan hệ giữa anh và Mộ Lạc Lạc vẫn giậm chân tại chỗ.

Sáng ngày thứ Hai, trước cửa sân bay.

Mộ Lạc Lạc cầm chiếc váy cưới, cẩn thận bước xuống chiếc xe jeep.

Cô ngẩng đầu hít một hơi dài, quay người nhìn về phía Hàn Tư Viễn: “Chỉ cần em quay đầu lại là anh chụp nhé.”

“Là... người phụ nữ điên rồi.” Nhiệm vụ ngày hôm nay của Hàn Tư Viễn là thợ chụp ảnh, anh nhún vai.

Mộ Lạc Lạc không để ý tới những ánh mắt hiếu kỳ của các du khách, cô trầm lặng bước về phía trước.

Một buổi sáng đẹp trời, chỉ thấy một cô gái xinh đẹp, trên người mặc bộ váy cưới màu trắng, tay kéo chiếc vali hành lý, bề ngoài vô cùng thu hút ánh nhìn.

Khi cô diễn tư thế ngoạn lại từ biệt, lập tức khiến những cảm xúc đang lắng xuống trở thành nụ cười rạng rỡ đầy tự tin.

Hàn Tư Viễn ấn nút chụp nhanh, không kịp được mỉm cười. Một cô dâu xinh đẹp như thế, ai nỡ để cô đi.

Bức ảnh sau khi qua xử lý, sẽ in trên chiếc vali cùng dòng chữ: Hồi ức và Tương lai.

Nhưng ở góc dưới bên trái tấm ảnh lại thêm vào một thùng rác, phía trên thùng rác chất mấy chiếc túi rác, trong mỗi túi rác sẽ thêm vào: khóc lóc, cãi nhau, hối hận, phẫn nộ, kích động.

Đây là một trong những tác phẩm tốt nghiệp mà cô thiết kế: Sự ra đi sang trọng.

Tác phẩm thể hiện mặt độc lập, mạnh mẽ của người phụ nữ, gạt bỏ nỗi buồn, học cách yêu bản thân, yêu và tin vào ngày mai.

...

Tác phẩm thứ hai lấy đề tài truyền hình làm chủ đề chính trong áp phích tuyên truyền.

Trong tác phẩm, cô dâu bịt hai mắt bằng vải đen, trên mặt tràn đầy nụ cười hạnh phúc, đứng bên cạnh là một chú rể vừa lùn vừa xấu.

Hai người tay trong tay, còn bốn bên xung quanh đứng đầy những anh chàng đẹp trai, hào hoa. Các anh chàng này tay cầm hoa tươi, quà cầu hôn, nhưng cô dâu không hề để mắt đến họ.

Mộ Lạc Lạc đặt tên cho tác phẩm này là: Cô gái “mù” hạnh phúc.

Người con gái trong tình yêu cũng giống như người mù, bất kể đối phương có xấu xí thế nào thì cô ta cũng không để ý.

Tình yêu không cần có lý do.

Đương nhiên điều châm biếm là Dịch Nam “hoàn mỹ” đã giải thích quan điểm của cô đối với tình yêu: bỏ rơi cô không chút lý do nào.

Nhưng Mộ Lạc Lạc không mất niềm tin đối với tình yêu, cô muốn thông qua tác phẩm này để biểu đạt một cảm xúc, một niềm tin mãnh liệt, dám yêu dám hận, làm một người con gái tự do và mạnh mẽ.

Dịch Nam, người vợ cũ của anh - Mộ Lạc Lạc sẽ không còn là một cô gái cam chịu, phục tùng nữa, anh hãy đợi đấy, hãy chờ tôi phản kích đi!

40. Chương 40: Chồng Cũ, Hãy Tiếp Chiêu!

Nửa năm cuối, mỗi ngày Mộ Lạc Lạc chỉ ngủ bốn tiếng, dường như lúc nào cũng chú ý vào luận văn và tác phẩm thiết kế. Trải qua những nỗ lực không ngừng, cuối cùng cô cũng đạt được tâm nguyện, thuận lợi lấy được tấm bằng tốt nghiệp khoa Thiết kế đại học Harvard. Không những vậy, tác phẩm về cô dâu và tác phẩm về nghệ thuật cắt giấy Trung Quốc nhận được đánh giá cao từ các giáo sư khoa Thiết kế. Nếu hỏi cô có phải là thiên tài từ thuở nhỏ không, cô sẽ rất thành thật mà nói cho từng người biết, cô không những ngốc mà còn rất lười, nhưng chỉ cần nỗ lực thì không có cửa ải khó khăn nào không thể vượt qua. Khi tác phẩm tốt nghiệp của cô được trưng bày ở phòng triển lãm những tác phẩm xuất sắc, có mấy bức thiết kế áp phích đã thu hút được sự chú ý của các doanh nhân. Điều càng làm cô không ngờ được là một công ty quảng cáo nổi tiếng đã mời cô ở lại Mỹ làm việc.

Mộ Lạc Lạc cô từ một nữ sinh bình thường không ai biết đến trở thành người được các công ty quốc tế săn đón, nếu dùng ngôn ngữ của cô để nói thì quả rất sốc.

Đương nhiên, chuyện gây sốc như vậy nhất định phải cảm ơn Dịch Nam, chính sự trốn tránh của anh đã mang đến cho cô cơ hội được thể hiện mình, khiến cô hiểu được trên đời này không có phé nhân, chỉ có kẻ lười.

Cô vội vã thu xếp hành lý, trên mặt cuối cùng cũng hiện ra nụ cười, cuối cùng cô có thể về nhà rồi!

Ba giờ chiều tại sân bay. Chuyến bay quốc tế Mỹ - Trung Quốc.

Chu Bội Doanh ôm Mộ Lạc Lạc lưu luyến không nở rời, hai năm quen biết, họ đã trở thành những người bạn vô cùng thân thiết.

Chồng Chu Bội Doanh đứng một bên nói chuyện với Hàn Tư Viễn. Bạn không nghe nhầm đâu, cô ấy đã kết hôn rồi, kết hôn với đối tượng gặp ở thư viện mà trước kia cô yêu thầm, hai người họ từ chỗ yêu nhau đã đi đến hôn nhân, chỉ trong thời gian hai tháng.

Mộ Lạc Lạc biết chồng Chu Bội Doanh không biết tiếng Trung Quốc, vì vậy trước lúc sắp đi, cô muốn giải tỏa nghi vấn liền nói: “Bội Doanh, mình luôn muốn hỏi cậu, cậu thay bạn trai liên tục, mỗi lần đều nói yêu đến chết đi sống lại, lúc chia tay lại cũng rất bình thường, rốt cuộc là lí do gì khiến cậu quyết định lấy người chồng hiện tại?”

Chu Bội Doanh cười thần bí: “Cứ nhìn kĩ sẽ rõ.”

Cô nói rồi nhân lúc chồng không chú ý, lặng lẽ cởi dây giày thể thao ra, sau đó ngồi trên ghế chờ, chân lắc lư.

Mộ Lạc Lạc không hiểu gì nên dựa vào lan can chờ đáp án.

Một lát sau, chồng Chu Bội Doanh thấy dây giày vợ mình bị tuột, anh ta nhìn về phía Hàn Tư Viễn lịch sự ra hiệu, sau đó đi về phía Chu Bội Doanh, rất tự nhiên ngồi xổm trước mặt vợ, thông thả buộc lại dây giày, sau khi buộc xong, anh ngẩng đầu nhìn vợ mỉm cười dịu dàng, âu yếm hôn vợ một cái.

“Nhìn thấy chưa? Mình rất hạnh phúc...” Má Chu Bội Doanh ửng hồng.

Mộ Lạc Lạc chớp mắt: “Buộc dây giày? Thật không hiểu...”

“Vấn đề không phải ở cái dây giày, mình muốn nói với cậu, sự tôn nghiêm là lãnh địa bất khả xâm phạm của đàn ông. Nếu một người đàn ông nguyện buộc dây giày cho cậu trong bất cứ trường hợp nào thì điều đó chứng tỏ anh ta rất yêu cậu, yêu tới mức có thể gạt bỏ danh dự, yêu đến mức chỉ quan tâm đến nhất cử nhất động của cậu, không những thế còn yêu con người cậu hơn cơ thể cậu. Người đàn ông tốt như vậy sao mình có thể bỏ lỡ mất chứ?” Chu Bội Doanh nói, khuôn mặt tràn đầy hạnh phúc.

Mộ Lạc Lạc nghe xong càng bế tắc, lẽ nào sự tôn nghiêm của người con gái không đáng giá sao? Mức độ quan tâm của cô dành cho Dịch Nam còn vượt qua cả sự quan tâm của chồng Chu Bội Doanh, nhưng cái mà cô nhận được lại là một tờ đơn li hôn.

Chu Bội Doanh bỗng đứng dậy kêu lên: “A, đúng rồi, Lạc Lạc, có một chuyện mình quên không thú tội với cậu, xin lỗi, mình vừa mới nhớ ra...”

“Chuyện gì vậy?”

Tiếng kêu của Chu Bội Doanh làm Hàn Tư Viễn và chồng cô nhìn sang, hai người đàn ông bước lại gần, sáu con mắt đều nhìn vào Chu Bội Doanh.

Chu Bội Doanh thấy Hàn Tư Viễn cũng lại góp náo nhiệt, cô có lời muốn nói nhưng lại thôi. Đương nhiên cô biết Hàn Tư Viễn luôn theo Mộ Lạc Lạc, nếu nói chuyện nhẵn cười trước mặt anh thì có lẽ sẽ làm anh rơi vào tình thế khó xử.

Hàn Tư Viễn đặt một tay lên vai Mộ Lạc Lạc: “Em nói đi, bọn anh đang đợi nghe đây.”

Mộ Lạc Lạc dùng ánh mắt ra hiệu cho anh bỏ tay ra, trước khi kế hoạch báo thù chưa thành công thì đối với ai cũng đều không công bằng.

Hàn Tư Viễn chép chép miệng, anh đã quen với sự lạnh nhạt của cô, cố làm động tác cúi đầu trên cô rồi bỏ tay ra.

Chu Bội Doanh lấp bắp mãi không nói ra được, cuối cùng mượn cớ đau bụng chạy đi. Chồng Chu Bội Doanh lo cho vợ, đuổi theo sau. Dù sao thời gian máy bay cất cánh không còn xa nữa, họ vội vàng chia tay.

Mộ Lạc Lạc nhìn theo bóng vợ chồng Chu Bội Doanh vẫy vẫy tay, cô nhìn quanh sân bay Mỹ, tạm biệt nước Mỹ, dù sao cô vẫn thích ánh trăng ở Trung Quốc.

Trên máy bay, Mộ Lạc Lạc đã có thể đối đáp lưu loát với nữ tiếp viên nhờ hai năm học vừa qua, cô không còn là cô nữ sinh nhỏ lần đầu tiên ngồi trên máy bay với tâm trạng bất an nữa.

“Lạc Lạc, có phải em học nhiều bị ngộ chữ rồi phải không?” Hàn Tư Viễn thích sự thay đổi bên ngoài của Mộ Lạc Lạc nhưng lại không thích tính cách bây giờ của cô. Cô của trước kia vừa hay cười, vừa ít lời, chỉ cần một que kẹo mút đã có thể thỏa mãn vị giác của cô, dáng điệu ngốc nghếch của cô thật sự làm người ta thích. Nhưng cô bây giờ giống một phụ nữ trí thức, ánh mắt, cử chỉ rất lạnh lùng.

Mộ Lạc Lạc liếc nhìn anh rồi lấy chăn trùm qua đỉnh đầu. Cô học như kẻ điên suốt một năm, bây giờ cần nhất là ngủ bù.

“Anh cần nói chuyện với em, em trả lời thế nào đây, khi nào em trở về bình thường?” Hàn Tư Viễn kéo chiếc chăn xuống, ghé sát vào mặt cô truy hỏi.

“Tính cách sẽ thay đổi, chỉ là anh không chịu đối diện với hiện thực thôi.”

“Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, câu này em đã từng nghe qua chưa? Đừng như thế nữa, được không?”

Mộ Lạc Lạc lại kéo chiếc chăn trùm qua đỉnh đầu. Thực ra Hàn Tư Viễn nói không sai, cô vẫn thích Mickey, thích sôcôla, thích những đồ trang sức nhỏ có in hình ngộ nghĩnh, chỉ có điều những vật ấy sẽ làm cô nhớ đến mình trước đây, một Mộ Lạc Lạc bị Dịch Nam vứt bỏ như rác rưởi.

Lại qua mười mấy tiếng đồng hồ nữa, cô sắp về đến tổ quốc mà cô hằng mong nhớ, trở về ngôi nhà ấm cúng. Một Mộ Lạc Lạc thay đổi đã trở về rồi... Cô đã nghĩ kỹ rồi, nếu như Dịch Nam đã có bạn gái mới, cô cần phải chủ động chào hỏi người đó: Xin chào, tôi là vợ cũ của Dịch Nam!... Cô có thể thản nhiên đối diện, đương nhiên có thể.

Hàn Tư Viễn dịu dàng nhìn cô, mặc dù anh không hỏi cô lý do để cô tốt nghiệp trước thời hạn, nhưng rõ ràng là do mối quan hệ không rõ ràng với Dịch Nam, hay nói cách khác, mỗi quyết định của cô đều có liên quan tới Dịch Nam. Cô gái nhỏ này thực sự dai dẳng như vậy sao?

Hàn Tư Viễn ngẩng đầu thở dài... Lạc Lạc yêu quý của tôi, bốn thiếu gia đã đợi em hai năm rồi, môi cũng không cho chạm, em đúng là người con gái tàn nhẫn xấu xa.

Cùng thời gian đó, Tổng Nhụy gõ cửa phòng làm việc của Chủ tịch.

“Chủ tịch Dịch, Chu Bội Doanh - bạn cùng phòng với cô Mộ vừa gọi điện thoại đến, hôm nay cô Mộ về nước. Anh có ra sân bay đón không ạ?”

Ngón tay đang lướt trên bàn phím của Dịch Nam dừng lại: “Vé máy bay không phải do cô đặt sao?”

Tổng Nhụy cúi đầu xin lỗi: “Tôi không thể liên lạc được với cô Mộ, chỉ có thể thông qua bạn cùng phòng của cô ấy để biết tình hình gần đây của cô ấy. Đúng như trước đây tôi báo cáo với anh, cô Mộ chỉ cần hai năm đã hoàn thành học trình của bốn năm, sau đó cô từ chối sự chiêu mộ của công ty bên đó, lập tức về Trung Quốc. Tốc độ thật quá nhanh... Nói thực, tôi thực sự khó mà tưởng tượng nổi. Tôi vốn định sau khi liên lạc được với cô Mộ sẽ báo cáo với anh, không ngờ cô ấy đã trở về thật rồi, xin lỗi, là do tôi đã không làm tròn chức trách.”

Dịch Nam trầm tư không nói gì, anh hớp một ngụm cà phê, ngừng lại một phút mới hỏi: “Mấy giờ tới nơi?”

“Khoảng năm giờ sáng, còn có một việc nữa tôi cần phải nói với Chủ tịch...”

“Chuyện gì vậy?”

“Lúc anh sang thăm cô Mộ, có phải, có phải đã đặt một chiếc bánh sinh nhật bên trong có chiếc nhẫn kim cương phải không ạ? Vì một lí do vô tình nào đó, cô Mộ không hề biết trong chiếc bánh có nhẫn...” Tổng Nhụy nào dám chạm vào lãnh địa cấm của ông chủ, nhưng bây giờ Chu Bội Doanh mới nói cho cô biết chuyện này, sau khi Tổng Nhụy nghe xong rất kinh ngạc.

Tổng Nhụy cho rằng ông chủ sẽ không vui, nhưng Dịch Nam lại cười, không để lộ ra cảm xúc gì: “Đừng quan tâm đến nữa, cô đi làm việc đi.”

Tổng Nhụy cúi chào rồi nhanh chóng ra khỏi phòng. Một năm trở lại đây, Dịch Nam dường như biến thành con người của công việc thực sự. Anh không ngừng mở rộng kinh doanh. Kết quả doanh thu hàng năm của tập đoàn tăng 25%, cổ phiếu lên giá vùn vụt, cứ theo đà này, không đến ba năm nữa, tập đoàn này có thể nằm trong top 10 doanh nghiệp của thành phố. Lợi nhuận của tập đoàn lớn, lương của nhân viên tất nhiên cũng tăng, nhưng ông chủ không nghỉ thì nhân viên lại càng không được nghỉ, ngày lễ tết cũng phải đi làm, nhưng cho dù có muốn kiếm nhiều tiền thì cũng có một ngày không thể chịu đựng nổi nữa.

...

Đợi Tổng Nhụy đi xa, Dịch Nam ngừng công việc lại, nới lỏng cà vạt, dựa vào ghế nghỉ ngơi.

Máy tính ngừng làm việc năm phút, màn hình chuyển chế độ tiết kiệm điện, nhưng hiển thị trên máy không phải là các biểu tượng ban đầu mà hệ thống cài đặt lại là một nụ cười rạng rỡ, một cô dâu xách hành lý đi về phía cửa sân bay.

Ở mép bức hình có ghi câu của tác giả: Khi hôn nhân kết thúc, tôi sẽ ngắt cao đầu ra đi, mặc váy cô dâu trắng, tìm chú rể thuộc về tôi.

Năm giờ ba mươi phút sáng, Mộ Lạc Lạc đi cùng Hàn Tư Viễn, nhìn thấy ngôi nhà cũ mà mình hằng nhớ mong, nước mắt cô tuôn rơi.

Mộ Lạc Lạc vui mừng chạy lên cầu thang, còn chưa chạy đến cửa nhà đã gọi: “Bố, mẹ... con trở về rồi...”

Bà mẹ tưởng rằng mình nhớ con gái quá đến nỗi hoang tưởng, nhưng khi vừa mở cửa, thực sự là cô con gái nhỏ đang đứng trước mặt bà.

Thế là nhà họ Mộ được phen náo nhiệt, hôm nay hàng xóm không cần đồng hồ báo thức cũng có thể tỉnh dậy trong tiếng tranh cãi.

“Lạc Lạc? Con phẫu thuật thẩm mỹ ở Mỹ rồi ư?! Hình hài mà nhận từ bố mẹ, đồ nhóc con, thật bất hiểu!” Ông Mộ xoa đôi mắt mệt mỏi, không dám tin cô gái xinh đẹp đang đứng trước mặt là con gái mình.

Mộ Lạc Lạc véo mạnh vào má, chứng tỏ với bố đó là da thật!

“Đương nhiên là không phải, ngay cả chiếc răng sâu con cũng không thay.”

Bà Mộ cười tươi như hoa, lấy chân đá vào chồng đang đứng chắn trước tủ lạnh, bà đưa chai coca cho con gái. Mộ Lạc Lạc cười tươi đón lấy, tu hết nửa chai, thỏa mãn chép chép miệng, Coca ở quê hương thật ngọt, mặc dù nơi xuất xứ vẫn là Mĩ.

Ông Mộ cầm tấm bằng tốt nghiệp đại học Harvard, nhìn một chữ cũng không hiểu, cười: “Nó quen bố nhưng bố không quen nó. Nhưng tấm bằng tốt nghiệp ngoại quốc này sao trông giống giải thưởng lao động ở chỗ chúng ta vậy? Có phải con lừa bố không đấy?”

Mộ Lạc Lạc lè lưỡi, ông Mộ lại quay về phía con gái nhăn mặt trên.

“Có đói không? Mẹ đi nấu cơm cho con ăn nhé.” Bà Mộ vuốt tóc con gái, nước mắt lã chã.

“A...” Mộ Lạc Lạc ôm ghì lấy cổ mẹ: “Mẹ, con nhớ mẹ nhiều lắm, con sẽ không đi đâu nữa, ngày ngày về nhà ăn cơm mẹ nấu, không đi đâu nữa...”

“Được! Vậy cũng được, gọi con rể cùng đến, mẹ sẽ nấu cơm cho tụi con ăn!”

Ông Mộ kích động nhưng không quên việc chính: “Đúng rồi, con rể đâu? Nó không đưa con về sao?”

Mộ Lạc Lạc ngừng cười, trong lòng cảm thấy niềm vui vui bớt đi, xem ra bố mẹ chưa biết chuyện họ li hôn.

Ông bà Mộ thấy biểu hiện của con gái khác lạ, vừa định hỏi thì chuông cửa reo.

Ông Mộ vừa ra mở cửa liền cười.

Địch Nam đứng ngoài cửa, cúi người hành lễ trước bố mẹ vợ.

Mộ Lạc Lạc vô cùng ngạc nhiên, vốn định đối diện anh bằng thái độ lạnh nhạt, sau đó bước đến trước mặt anh lạnh nhạt chào hỏi, nhưng... bây giờ cô chỉ muốn chạy về phòng trốn.

Đều tại bố mẹ, đào tạo cô quá tốt! Phải tự tin, máu lạnh! Mộ Lạc Lạc mau đứng dậy thôi!

41. Chương 41: Địch Nam, Anh Dám Xấu Xa Nữa Không?

Mộ Lạc Lạc luôn không hiểu đây là cái gì – sức công kích mà Địch Nam mang lại cho cô giống như thủy triều dâng cao, lớp sau cao hơn lớp trước, xô mạnh vào cô, cái khí thế mạnh mẽ đó nhẹ nhàng mà lại dễ dàng xô cô vào bờ biển đầy cát.

Mộ Lạc Lạc ngồi, cố gắng xua đi cảm giác hồi hộp, nhưng vừa mới lấy lại tâm trạng một chút thì bà Mộ vỗ vào lưng con gái: “Lại còn tạo dáng gì thế, còn không mau đi rót trà cho chồng con đi.” Nói rồi bà mời Địch Nam ngồi cùng ghế sofa với Mộ Lạc Lạc.

Mộ Lạc Lạc nghiêng người, mắt vợ nhìn xuống sàn nhà.

“...”

Cô lúng túng đứng dậy, kéo lại chiếc váy ngắn, cầm tách trà vào trong bếp.

Trước mặt ông bà Mộ, Địch Nam luôn giữ nụ cười. Bà Mộ lâu ngày không gặp con rể, kéo anh lại hỏi đủ mọi chuyện, ông Mộ thỉnh thoảng góp vài câu rồi kẹp tờ báo đi vào nhà vệ sinh.

“Con rể à, gần đây con bận gì vậy?”

Địch Nam cười, đẩy một chiếc túi thời trang đến trước mặt bà. Bà Mộ mở ra xem, trong túi có mấy chiếc khăn quàng cổ rất đẹp, bà không kìm được tươi cười nói: “Ồ, sờ vào thật tuyệt, kiểu dáng cũng đẹp, là tơ lụa thật phải không?”

Địch Nam nói: “Là đồ tặng của con tặng, chỉ là con muốn mượn hoa tiên Phật, hi vọng mẹ thích.”

Bà Mộ ướm lên cổ, hài lòng gật đầu: “Thích chứ, xem ra con mắt của con còn hơn gấp trăm lần bố Lạc Lạc. Ha ha, lần sau đến nhà là được, không phải khách sáo như này đâu.”

Mộ Lạc Lạc đang ở trong bếp và ông Mộ chép chép miệng.

Mộ Lạc Lạc bất mãn: Không có việc gì lại tỏ ra hào hiệp như vậy, chắc lại phung phí vì chuyện li hôn đây mà?

Ông Mộ bất mãn: Một núi không thể có hai hổ, Địch Nam dám công nhiên thách thức ông sao?!

Còn bà Mộ càng nhìn con rể càng ưng, đẹp trai, lại chi tiêu hào phóng, đàn ông phải như vậy, khuyết điểm duy nhất là khó gần.

“Lạc Lạc, có phải con không tìm thấy hộp trà không?” Bà Mộ cũng không biết nói chuyện gì với con rể, vừa hỏi vừa đi vào bếp.

Bước vào bếp, nhìn thấy con gái cầm cốc trà không ngăn người ra, bà vỗ vào lưng Mộ Lạc Lạc, chu đáo nói: “Hai đứa cũng lâu không gặp rồi, mẹ biết con nhớ chồng, đi đi, đưa chồng con vào phòng nói chuyện, đi đi...”

Mộ Lạc Lạc vô thức nắm chặt tú: “Về phòng gì chứ, có chuyện gì nói ở phòng khách là được rồi...”

Bà Mộ cho rằng con gái xấu hổ, vì vậy giúp cô một tay, gọi với ra phòng khách: “Con rể à, Lạc Lạc có chuyện riêng muốn nói với con. Các con vào phòng nói chuyện đi.” Nói rồi, bà đẩy con gái về phía phòng ngủ.

Địch Nam đáp, xách chiếc cặp làm việc ung dung tiến lại gần.

Mộ Lạc Lạc nhìn quanh lãnh thổ cá nhân mà cô đã từng sống hai mươi năm, phòng được dọn dẹp sạch sẽ, tất cả những đồ vật của cô đều được giữ nguyên chỗ cũ. Cô nhìn về phía chú gấu nhồi bông lớn ở đầu giường, suýt nữa rơi nước mắt.

Địch Nam ngồi trước bàn học của cô, quan sát cách ăn mặc nóng bỏng của cô, nhú mào.

Từ khi bước vào phòng, Mộ Lạc Lạc đứng quay lưng lại phía Địch Nam, không khí giữa hai người khá nặng nề.

Cô yên lặng suốt mười phút, cuối cùng từ từ quay người lại, đối diện Địch Nam bằng thần thái điềm nhiên.

“Em vừa về đến nhà, tạm thời không muốn nói chuyện riêng với anh.” Cô nghiêm nghị.

“Tôi cũng không định nói chuyện riêng với em.” Thái độ của Địch Nam cũng rất lạnh nhạt.

“Vậy mời anh về đi, nhà họ Mộ không hoan nghênh anh.” Mộ Lạc Lạc mở cửa ra.

Địch Nam dường như không cảm thấy ngạc nhiên trước lời nói và hành động của Mộ Lạc Lạc, anh nhấp một ngụm trà, nói: “Chủ đề mà tôi đang định nói nếu em muốn bị bố mẹ nghe thấy thì cứ mở cửa ra.”

Mộ Lạc Lạc lấy lại dũng khí trợn mắt nhìn anh, “rầm”... cô đóng mạnh cửa.

Cô đi đôi giày cao bảy phân đến trước mặt Địch Nam, hai tay khoanh trước ngực, tỏ thái độ thách thức.

“Có chuyện gì anh mau nói đi, thời gian của tôi rất quý.”

Địch Nam cười, rút từ trong cặp ra một tài liệu đặt lên bàn: “Em xem trước đi, có gì không hiểu thì hỏi tôi.”

Mộ Lạc Lạc tò mò, cầm tài liệu lên giở ra xem, vừa nhìn thấy tiêu đề đã thấy thất sắc.

“Anh có ý gì, đây là bản Hợp đồng lao động?”

“Như em đã thấy, tập đoàn Thác Nhuệ đã bỏ tiền ra để đào tạo em, tổng chi phí các loại khoảng năm mươi tám vạn nhân dân tệ, nếu em đã học xong thì đương nhiên phải làm việc cho tập đoàn Thác Nhuệ.” Địch Nam trở lại sự uy nghiêm của một ông chủ.

Mộ Lạc Lạc nhú mào. Mục tiêu cuối cùng của cô chính là vào tập đoàn Thác Nhuệ để giày vò Địch Nam, làm anh thấy phiền phức, nhưng mà, cô vẫn chưa mở lời, anh đã phủ đầu, cô ra nước ngoài hai năm, thực sự đã dùng hết năm mươi tám vạn?!

“Bằng tốt nghiệp đâu, em lấy ra đây.”

“À...” Mộ Lạc Lạc đi ra ngoài phòng khách, rất nhanh đã mang bằng tốt nghiệp vào, kính cẩn đưa cho Địch Nam.

Địch Nam hai chân vắt chéo, cầm tấm bằng tốt nghiệp lên xem rồi tiện tay đặt xuống bàn: “Rất tốt, thành tích loại ưu. Ký hợp đồng đi.”

Đôi mắt Mộ Lạc Lạc nhìn vào khoảng không, nhận lấy chiếc bút trong tay Địch Nam, đang định đặt bút ký thì đột nhiên bừng tỉnh, cô đóng nắp bút lại, gơ tay ra: “Anh nói năm mươi tám vạn thì sẽ là năm mươi tám vạn sao? Tôi cần hóa đơn đối chiếu.”

“Em nghĩ rằng tôi lừa em sao?” Địch Nam cười lạnh lùng.

Mộ Lạc Lạc vô thức bẻ ngón tay, lấy lại bình tĩnh, quyết định nói về điều kiện trước: “Đến quý công ty làm việc cũng không có vấn đề gì, nhưng tôi muốn biết lương mỗi tháng là bao nhiêu.”

“Vì vậy tôi mới để em xem hợp đồng trước.” Địch Nam trả lời Mộ Lạc Lạc.

Mộ Lạc Lạc hít một hơi, bản hợp đồng lao động dày cộp này bây giờ làm sao cô xem nổi, đây là cường ép, đây là biểu hiện của lợi dụng!

Cô ném hợp đồng lên mặt bàn, hắng giọng: “Tôi xem xong rồi sẽ kí, xin hỏi còn có chuyện gì nữa không?”

Địch Nam cười không để lộ cảm xúc: “Cô Mộ đã tốt nghiệp đại học Harvard với thành tích loại ưu, bây giờ đã trở thành nhân vật nổi tiếng của ngành thiết kế trong nước, là người phụ trách chính của tập đoàn Thác Nhuệ, tôi không thể cho cô thời gian để lựa chọn. Cô cứ từ từ xem, tôi có thể đợi.”

Mộ Lạc Lạc xiết chặt nắm tay, cảm giác bây giờ mà Địch Nam mang lại cho cô là của một ông chủ với người làm công, kiểu nói công thức hóa thật đáng ghét!

Cô biết mình đang rất mất bình tĩnh, nhưng thực sự cô không thể trấn tĩnh lại được, sau khi liếc qua, cô dùng dùng tức giận ký vào hợp đồng rồi ném bút xuống.

Địch Nam kiểm tra chữ kí, rồi rút từ trong tập tài liệu ra một bản hợp đồng khác.

“Đây lại là cái gì nữa thế?!” Mộ Lạc Lạc chỉ muốn cào cào Địch Nam.

“Cái gì mà LELE. MU(1), tôi cần chữ kí bằng tiếng Trung, bản hợp đồng đó bỏ đi.”

(1). Phiên âm tiếng Trung của Mộ Lạc Lạc là Mu Le Le.

Mộ Lạc Lạc bị anh làm cho tức điên lên, đến xem cũng không thèm xem, cầm bút, trực tiếp kí vào trang sau cùng. Nhưng tay cô hơi cứng, chữ viết thành ra cũng nguệch ngoạc, bởi vì trong thời gian học ở Mỹ, hầu như cô không dùng đến tiếng Trung, tự nhiên thành thói quen, trong một lúc không thể sửa được.

Sau khi Địch Nam xác nhận không có sai sót gì, lúc này mới tỏ ra hài lòng cầm lấy bản hợp đồng.

“Cô Mộ vội vàng ký vào bản hợp đồng, có lẽ không thực sự hiểu các điều khoản của công ty, có cần tôi nói qua một chút không?”

“Nói đi!” Mộ Lạc Lạc ngồi cạnh giường.

“Đầu tiên cô Mộ sẽ được ứng trước ba tháng lương, căn cứ vào tiêu chuẩn trong thời gian thử việc, mỗi tháng bốn nghìn năm trăm tệ. Ba tháng sau nếu biểu hiện xuất sắc, lương sẽ tăng gấp đôi. Sau một năm, nếu duy trì tốt, lương sẽ tăng gấp ba lần so với lương ban đầu, tiền thưởng cuối năm sẽ căn cứ vào thành tích làm việc trong năm.”

Lần này Mộ Lạc Lạc trừng mắt nhìn anh: “Bóc lột! Công ty quảng cáo X của Mỹ đưa ra mức lương thử việc bằng với mức lương sau một năm của quý công ty. Anh cũng thật ưc hiếp người ta quá đáng, tôi nợ anh hơn năm mươi vạn, lẽ nào phải làm việc cho anh bảy, tám năm sao?”

Địch Nam vui vẻ tiếp nhận ánh nhìn khinh miệt của cô, khoanh tay từ từ nói: “Cô Mộ đúng là người thông minh, trên hợp đồng viết rất rõ, thời hạn là năm năm. Trong thời gian đó nếu bỏ việc thì công ty có quyền kiện cô, đồng thời yêu cầu phải trả lại chi phí công ty đã đầu tư cho cô và bồi thường những tổn hại về danh tiếng mà công ty phải chịu.”

“?!” Mộ Lạc Lạc nhảy dựng lên, hình tượng gì đó cô đều không cần, nhào về phía chiếc cặp của Địch Nam giành lấy bản hợp đồng.

Địch Nam sớm đã để chiếc cặp ra sau lưng, anh đã liệu trước được cô sẽ mất bình tĩnh.

“Đây không phải là hợp đồng, đây là giấy bán thân, tôi coi thường anh, tôi ghét anh! Hãy trả lại tôi ngay lập tức!”

Mộ Lạc Lạc kéo tay Địch Nam về phía trước, Địch Nam vẫn ngồi vững vàng như núi Thái Sơn, cười tao nhã.

Cốc, cốc, cốc!... Phía ngoài vọng vào tiếng gõ cửa gấp gáp.

“Lạc Lạc, ồn ào gì vậy? Đừng vừa về nhà đã cãi nhau với chồng! Con nhỏ này thật không hiểu chuyện!” Bà Mộ giáo huấn.

Mộ Lạc Lạc lập tức ngừng giằng kéo, tức giận trở về ngồi bên giường, phẫn nộ nói nhỏ: “Thôi bỏ đi, bỏ đi, tôi đồng ý! Còn có chuyện gì không? Không có chuyện gì thì anh mau đi đi.”

Địch Nam vẫn mỉm cười, nói như ra lệnh: “Còn có một chuyện nhỏ, em đứng dậy trước đã.”

Mộ Lạc Lạc im lặng, muốn phản kháng nhưng lại không vượt qua nỗi sợ khổng chế của anh, cô đứng dậy, lạnh nhạt không vui.

Địch Nam từ tay lên bàn, thái độ hơi thay đổi, giống như một thầy giáo nghiêm khắc đang ngồi trước bàn làm việc.

Anh thu lại nụ cười, nghiêm nghị nói: “Công ty tôi có một số hạn chế nhất định đối với chuyện ăn mặc của nhân viên: Giày cao gót không được cao quá ba phân, váy phải dài quá đầu gối, cổ áo không được để trễ, cấm nhuộm tóc, trừ màu đen. Đương nhiên trừ trường hợp do yêu cầu công việc hoặc xã giao.”

Mộ Lạc Lạc nhìn cách ăn mặc hoàn toàn không phù hợp với các tiêu chuẩn trên người mình rồi duỗi năm ngón tay ra nhìn màu sơn đỏ, điểm duy nhất phù hợp chính là màu tóc.

Khi Mộ Lạc Lạc nghĩ Địch Nam đã tàn nhẫn đến cực điểm thì anh vẫn chưa nói đến điều quan trọng nhất...

“Vì thân phận của cô Mộ đặc biệt nên trong bản hợp đồng, công ty tôi đã thêm một mục...” Địch Nam giơ một ngón tay lên, nói: “Trước khi cô Mộ chưa trả hết học phí, lương hàng tháng sẽ trực tiếp chuyển vào tài khoản công ty.”

“?!” Mộ Lạc Lạc tức nghẹn họng: “Một chút cũng không trả tôi sao? Vậy tôi sống thế nào được?”

Địch Nam từ từ chớp mắt, vẫn không nói gì, bà Mộ gõ cửa gọi hai người ra ăn cơm.

Địch Nam đáp lời, lại rút từ trong cặp ra một bản tài liệu đặt lên bàn: “Đây là đơn li hôn mà lúc trước em gửi về, kí tên cũng là phiên âm tiếng Hán, vì vậy đến giờ vẫn chưa thể giải quyết được. Trước khi chính thức li hôn, hãy tiếp tục chấp hành những điều khoản trong hợp đồng hôn nhân, ngày mùng 5 hàng tháng tôi sẽ chuyển vào trong tài khoản lương của em hai nghìn tệ chi phí sinh hoạt.”

Nói xong, Địch Nam mở cửa phòng, đỡ lấy món rau xào từ tay bà Mộ, hai người mỉm cười bước đi.

Mộ Lạc Lạc hai chân mềm nhũn đứng nguyên tại chỗ, mù mờ nhìn về phía ánh mặt trời, đây... đây... đây rốt cuộc là sao.

42. Chương 42: Bị Thương Ở Đâu, Đau Đau Cả...

Tuy bây giờ mới là bảy giờ sáng, bà Mộ đã làm một mâm cơm thịnh soạn để con gái giải đen. Trên bát cơm của Mộ Lạc Lạc chất đầy các món, cô và từng miếng vào miệng ăn ngon lành, liếc mắt nhìn Địch Nam... Họ vẫn chưa li hôn thật sự? Nếu chưa li hôn anh ta làm sao có thể dùng quyền lực lệnh cho cô kí vào bản hợp đồng lao động hà khắc đó chứ?

Bà Mộ luôn chân xuống gầm bàn giẫm vào chân ông Mộ ra hiệu, nhắc ông làm theo những gì mà họ đã thương lượng từ trước.

Ông Mộ đặt bát cơm xuống, ho khan một tiếng, vào trong phòng ngủ đi lòng vòng một lúc, sau đó cầm một cái phong bì màu đỏ ra.

Mộ Lạc Lạc nhìn bố mẹ có vẻ thần bí, vẫn chưa đến giao thừa, vẫn chưa đến lúc mừng tuổi cho cô.

Nhưng phong bì màu đỏ đó đúng là không phải đưa cho cô. Ông Mộ đặt trước mặt Địch Nam.

Địch Nam hơi hoảng hốt, hoài nghi nhìn bố mẹ vợ.

“Bố, tại sao bố lại đưa cho anh ấy bao lì xì?” Mộ Lạc Lạc ngẩng đầu lên vẻ không vui, Địch Nam là một người rất khó dùng tiền để thương lượng bất cứ chuyện gì.

Mẹ Lạc Lạc dùng ánh mắt nhắc nhở con gái im lặng, sau đó quay sang Địch Nam, cười nói: “Quên không đưa cho con, đây là tiền phí thay đổi nhân khẩu.”

“Ừm... hự hự...” Mộ Lạc Lạc che miệng ho nhẹ, sắp li hôn rồi mới đưa phí thay đổi nhân khẩu, lãng phí.

Địch Nam nhìn chiếc phong bì đỏ để bên góc bàn, chỉ cần anh cầm lên là phải gọi “bố mẹ”.

“Bố mẹ, để anh ấy gọi bố mẹ là nhạc phụ, nhạc mẫu là được rồi...” Mộ Lạc Lạc nhanh miệng đáp.

“Anh ấy gì mà anh ấy, Địch Nam là chồng của con, con nhiễm văn hoá phương Tây quá, đến cả phong tục truyền thống cũng quên?” Mẹ Lạc Lạc trách cô.

Mộ Lạc Lạc nghiêng vai, trong trường hợp này thật khó xử.

Địch Nam từ từ đứng dậy, đi về phía bố mẹ Mộ Lạc Lạc, rót trà rồi nói: “Bố, mẹ, con mời bố mẹ uống trà.”

Hai vợ chồng mừng ra mặt, mẹ Lạc Lạc vỗ nhẹ vào bàn tay Địch Nam: “Ngoan, ngoan, nhận lì xì đi.”

Mộ Lạc Lạc sưng sốt trong chốc lát, cái vẻ ngoan ngoãn phục tùng này và thái độ lúc này ở trong phòng giống như hai con người khác. Không đúng, anh ta lúc đó không phải là người.

Địch Nam quay trở lại ghế ngồi, đẩy bao lì xì tới trước mặt Mộ Lạc Lạc: “Em nhận đi.”

Mộ Lạc Lạc không tỏ ra rụt rè gì, cô túm lấy phong bì xì, không nhận thì thôi, lấy làm tiền sinh hoạt.

Sau đó, tiếp tục ăn cơm, Mộ Lạc Lạc hi vọng anh nhanh rời khỏi đây, cô rất khinh bỉ và ghét nhìn thấy mặt anh.

Mẹ Mộ Lạc Lạc đột nhiên hỏi: “Con rể à, hôm nay các con ngủ ở đây, hay về nhà các con?”

“Khụ khụ.” Tim Mộ Lạc Lạc đập nhanh trong lồng ngực, cô ấp úng nói: “Mẹ, con ở đây, còn chồng con công việc bận rộn, con lại không biết nấu cơm, tạm thời con ở đây được không...”

Không chờ mẹ Mộ Lạc Lạc trả lời, Địch Nam nhìn Mộ Lạc Lạc cười: “May quá đợt này anh rồi.”

Mộ Lạc Lạc không dám biểu hiện quá đáng trước mặt bố mẹ, cô tỏ vẻ cười đáp: “A a, không bận thì... tốt quá... nhưng em vẫn muốn ở nhà em một thời gian, chồng không phản đối, phải không?”

Địch Nam nghiêng người về phía cô: “Tất nhiên là không phản đối, bao giờ em muốn về anh sẽ đến đón em.”

Mộ Lạc Lạc thở phào nhẹ nhõm, lại cầm đĩa lên ăn tiếp, Địch Nam nói tiếp: “Ngày mai đúng chín giờ đến công ty.”

“Con rể, Lạc Lạc sẽ đi làm ở đâu?”

“À, ở tập đoàn Thác Nhuệ, đó là một công ty chuyên kinh doanh khai thác phần mềm, con có một ít cổ phần ở đó.”

Mẹ Mộ Lạc Lạc hay nghe người ta nói cổ phần này cổ phần nọ, thực ra bà không biết đó là gì, liền hỏi: “Thế à, cũng không tồi, con chăm sóc Mộ Lạc Lạc thế này mẹ yên tâm rồi, vậy ngày nào cũng phải đi làm à?”

“À, con đã thuê một căn hộ cao cấp ở đối diện công ty, đi bộ vài phút là đến công ty.”

Mẹ Lạc Lạc cười, sau đó quyết định: “Vậy tốt rồi! Lạc Lạc từ bé đã thích ngủ nướng. Được rồi, được rồi, hôm nay hai con về đó ở đi, dù sao con cũng có xe, về bên đó cũng tiện”.

“Mẹ...”

“Lạc Lạc à, mẹ giúp con thu dọn ít đồ đạc, ăn cơm xong thì về cùng chồng con.”

“Bố...” Mộ Lạc Lạc cầu xin sự giúp đỡ.

“Con gái đã gả chồng như bát nước đã hắt đi, con cứ ở nhà mẹ để là không đúng rồi, nghe lời đi. Con rể bình thường rất bận, con là vợ thì cần học cách chăm chồng, nhìn mẹ con đây, rất chăm chỉ và làm đâu ra đấy, con học tập đi.” Bố Mộ Lạc Lạc tỏ vẻ là người chủ gia đình, phải nói một số đạo lý.

Mộ Lạc Lạc nheo mày, lườm Địch Nam, anh ta là người đề nghị li hôn, vứt bỏ cô cũng là anh ta! Để có được ngày hôm nay, cô - một tài năng thiết kế ở đại học Harvard đã trở về nước, người chồng hai năm nay không hỏi han gì lập tức quay trở lại, thậm chí vì lợi nhuận của công ty, lợi dụng tính ham ngủ của cô ép bố mẹ đuổi con gái ra khỏi nhà? Ha ha ha, đúng là không biết đến thể diện.

Địch Nam, cuối cùng anh đã lộ ra đuôi hồ ly, không bao giờ tôi còn yêu anh nữa, anh không phải là chàng hoàng tử tốt bụng của tôi.

Mộ Lạc Lạc rất tức giận, cô không quản ngày đêm học tập chỉ vì muốn chứng minh cho anh thấy cô không phải là đồ bỏ đi, sau đó cô đã ngẩng cao đầu về nước để làm anh ta hối hận thậm chí ăn năn. Nhưng hình như tất cả đều nằm trong dự liệu của anh ta, cô có cảm giác như mình nằm gọn trong bàn tay đó.

Khốn nạn, thô bỉ. Bây giờ cô rất hối hận vì đã tốn bao nhiêu nước mắt vì anh ta.

Mộ Lạc Lạc ngồi ghé phụ, về đến nhà chưa được hai tiếng đã bị bố mẹ cô “tổng khứ”.

“Anh có biết vì sao bây giờ tôi lại ghét anh không?”

“Em đã từng thích tôi sao?” Địch Nam ghì chặt vô lăng, hồn nhiên đáp.

Mộ Lạc Lạc tức giận nhìn ra ngoài cửa sổ: “Anh là một con quỷ đội lốt hoàng tử! Sao ban đầu tôi lại phải lòng anh cơ chứ?”

Địch Nam vẫn cười nhạt không nói gì, giẫm ga đi nhanh hơn.

Trong mắt của Địch Nam, Mộ Lạc Lạc vẫn còn là một cô gái dễ bị kích động, trong cô hình như vẫn thiếu một điều gì đó quan trọng, lúc đầu khi cô đi ra nước ngoài, anh không bắt cô chọn khoa gì.

Xe dừng bánh, Mộ Lạc Lạc quay đầu lại đưa tay ra, ánh mắt nhìn thẳng vào khuôn mặt rất đẹp trai của Địch Nam, cô lại tự nghĩ về mình và cúi đầu nói: “Em quyết định rồi, phải nhanh li hôn với anh, anh quyết định thời gian đi.”

“Bao giờ cũng được.”

“Được, vậy bây giờ đi nhé.”

Địch Nam không trả lời, quay xe đi về làm thủ tục li hôn.

Đến nơi làm thủ tục li hôn, Mộ Lạc Lạc xuống xe, đây chính là nơi trước đây cô đã đăng ký kết hôn với Địch Nam, tất nhiên, li hôn cũng phải giải quyết ở đây.

Trước kia cô đã mua đôi nhẫn tình nhân mười tám tấc ở siêu thị, nhưng khi đó cô không cảm thấy uất ức, còn rất vui vẻ, miệng lúc nào cũng ngọt ngào gọi Địch Nam là ông xã, dù chiếc nhẫn có phần rẻ tiền, nhưng cô tin rằng hôn nhân giữa họ sẽ tốt đẹp hơn.

Địch Nam cũng vậy anh đứng trước bàn đăng ký hứa với Mộ Lạc Lạc rằng, anh không bao giờ phản bội cô. Mộ Lạc Lạc cũng đã hứa như vậy, nhưng cô là người đã không giữ lời hứa.

Anh có thể làm tất cả vì cô, điều duy nhất anh không thể chấp nhận được ở người vợ là sự không chung thủy.

Mộ Lạc Lạc lặng lẽ lau nước mắt, hít sâu, đi thẳng về cửa chính của nơi đăng ký.

Nhân viên làm thủ tục đứng dậy chào cô, người nhân viên đó cũng chính là người phụ nữ hai năm trước đã giúp họ đăng ký kết hôn. Ban đầu vì ngoại hình của hai người có điểm đặc biệt nên cô nhân viên vẫn nhớ hai người họ.

Cô nhân viên nhìn đôi tình nhân có vẻ không ổn, lại nhìn thái độ của Mộ Lạc Lạc, cô gái này đã bỏ đi tính trẻ con và ngày càng xinh đẹp, biết lẽ nghĩa.

“Hai cháu... có chuyện gì xảy ra vậy?”

“Chào cô.” Mộ Lạc Lạc trong lúc buồn rầu vẫn không quên lễ nghĩa, cô đứng sát bàn của cô nhân viên, không nhìn Địch Nam. Cô không muốn rơi lệ nữa, thực ra, dù Địch Nam có lợi dụng cô, lấy cô ra làm trò tiêu khiển thì cô cũng không quan tâm lắm, trước mặt anh cô chưa bao giờ có uy. Chỉ là anh ta có vẻ thách thức khi cô đòi li hôn, điều này là tổn thương cô một lần nữa.

“Đến làm thủ tục li hôn.”

Địch Nam cho hai tay vào túi quần, trầm ngâm không nói.

Cô nhân viên thở dài, nghiêm túc nói: “Nếu hai bên đã quyết định, xin xuất trình hộ khẩu, chứng minh thư, giấy giới thiệu của cơ quan hoặc phường xã, giấy đăng ký kết hôn hoặc là giấy tờ chứng minh quan hệ vợ chồng, hai ảnh ba nhân bốn chụp gần đây nhất.”

Mộ Lạc Lạc cau mày: “Li hôn mà cũng phức...”

Nhưng cô chưa nói hết, Dịch Nam đã kéo tay cô, quay người đi về phía cửa.

“Làm gì vậy?”

Dịch Nam không đáp lời cô, kéo cô vào xe, đạp ga rời khỏi nơi làm thủ tục.

Vừa này, trong giây phút đó, trong lòng Mộ Lạc Lạc lóe lên một tia hi vọng, anh ta đã do dự, có thể là vẫn còn lưu luyến những kỉ niệm, nên anh ta không cần suy nghĩ nhiều.

Mộ Lạc Lạc cắn môi, tim cô đập nhanh trong lồng ngực.

“Anh không muốn li hôn?...” Cô căng thẳng nắm chặt một góc váy.

“Anh không quan trọng chuyện đó, chỉ là cân nhắc vấn đề kinh tế của em. Hợp đồng đã có hiệu lực thì năm năm làm việc em sẽ không nhận được một đồng nào.” Dịch Nam trầm tĩnh nói. Khi anh lôi cô đi, anh đã nghĩ rạch ròi những lời này. Có thể nói, đề cập tới vấn đề kinh tế là cách tốt nhất để ngăn Mộ Lạc Lạc chủ động đòi li hôn. Điều này nằm ngoài dự định của anh.

Mộ Lạc Lạc không nhận được câu trả lời như ý, cô từ từ nhắm mắt, trong lòng hơi thất vọng. Trong lòng cô hình tượng của anh dần dần bị hủy hoại, phẩm chất của anh bị hạ thấp, tất cả đều chứng tỏ anh quá tệ, cô rất đau khổ.

Dịch Nam không có tâm trạng tập trung vào lái xe, vẫn chưa phát hiện là mình đã đi vào đường một chiều, khi trước mặt có một xe tải quay đầu, anh mới phát hiện, người lái xe bấm còi inh ỏi.

Mộ Lạc Lạc ngẩng đầu lên, nhìn vào tốc độ của xe tải, ôm đầu hét lên.

Dịch Nam bình tĩnh quan sát con đường nhỏ thế này chỉ còn cách duy nhất là lao lên vỉa hè dành cho người đi bộ, nhưng bên lối này có một hàng cây, nếu không vượt qua được thì sẽ bị lật xe. Nhìn tình thế có vẻ cấp bách, một tay anh xoay tay lái, một tay kéo dây an toàn cho cô, nhưng lúc đó Mộ Lạc Lạc sợ quá co quắp người lại, vừa may vẫn cài được dây an toàn.

“Hạ chân xuống!” Dịch Nam giọng khản đặc ra lệnh cho cô, đồng thời dùng tay ấn chân cô xuống.

Mộ Lạc Lạc sợ tới mức đầu óc không phản ứng gì cả, chỉ biết dây an toàn đang chấn ở trước ngực. Không đợi cô hét lên lần nữa, Dịch Nam đã ấn vào lưng cô, đẩy mạnh chân cô xuống, vì trong lúc hoảng loạn cô đã vô tình che mất gương chiếu hậu, nhưng anh không biết rằng anh đã ấn trán Mộ Lạc Lạc vào giữa hai chân mình.

Ở phía trước, người lái xe tải không phải là không dừng lại được, nhưng xe của anh ta không những to, mà động cơ cũng rất mạnh, nếu phanh gấp, nhất định đuôi xe sẽ bị trượt, do vậy người tài xế chỉ còn cách bật đèn ra hiệu cho các xe phía sau giảm tốc độ.

May mắn, khoảng đường vẫn đủ rộng cho xe đi qua, Dịch Nam nhún ga lao mạnh, lúc đó chỉ nghe có tiếng gầm rú của động cơ, anh ước chừng khoảng trống bên đường, đánh vô lăng, xe lao vọt lên lề đường, bánh xe trước bay qua vòi nước, cả chiếc xe lao lên, bốn bánh tiếp đất. Vượt qua mọi khó khăn, chiếc xe đã nằm gọn bên lề đường.

Dịch Nam thở dài, nhìn Mộ Lạc Lạc đang ở dưới chân, lúc này anh mới phát hiện ra là Mộ Lạc Lạc không hề nói gì.

“Mộ Lạc Lạc, em bị thương rồi à?”

Đợi một lúc, Mộ Lạc Lạc bịt miệng ngời dậy, nhìn anh hỏi: “Anh, anh không bị thương chứ?...”

“Anh?... Không...” Mới nói được nửa câu, anh cảm thấy đau ghê gớm, ngã người về phía tay lái, trong chốc lát anh đã hiểu vì sao Mộ Lạc Lạc lại hỏi anh như vậy.

“Xin lỗi... em... em cũng không biết vì sao em lại có thể cắn anh, có thể là do em sợ quá, cắn xong em mới biết mình đang ở đâu, anh không sao chứ?” Lạc Lạc xấu hổ tới mức muốn tìm một cái hố để chui xuống, vừa nãy cô cắn, chắc chắn là vô cùng đau.

Địch Nam đau đớn hít một hơi, vung tay ra hiệu cho cô im lặng.

Mộ Lạc Lạc biết mình sai, muốn gọi điện gọi cấp cứu, nhưng cô không tìm thấy điện thoại trong xe, cô nhìn sang bên đường, lập tức xuống xe,...

“Vợ à, lúc nãy anh quay được một đoạn về một chiếc xe bay, về nhà sẽ cho em xem, rất điều luyện...” Một người bên đường đang buôn chuyện với vợ, Mộ Lạc Lạc với tay giật lấy điện thoại của người đó, vừa cong người vừa gọi điện tới trung tâm cứu hộ.

“Xin lỗi ông, chồng tôi bị thương, tôi mượn điện thoại của ông một chút?” Cô vừa gọi điện cho trung tâm cứu hộ vừa cầu xin người đàn ông đó giúp đỡ.

“Alo, alo, alo, có tai nạn ô tô, các anh nhanh đến cứu chúng tôi...”

Người bên đường trợn mắt, gật đầu đồng ý: “Người trình diễn màn xe bay là chồng cô à? Đúng là tuyệt vời, tôi còn nghĩ là các người đang đóng phim đấy, gọi đi, gọi đi!”

Năm phút sau, xe cấp cứu đã tới hiện trường.

Khi người cứu hộ mang cáng cứu thương tới trước mặt Địch Nam, Địch Nam mặt tái đi.

“Cô ơi, chồng cô bị thương ở đâu?”

“À, anh ấy...”

“Tôi không bị thương, chỉ là vợ tôi thích cường điệu hóa mọi chuyện.” Địch Nam cắn răng chịu đau, cố làm ra vẻ bình yên vô sự nói.

Người cứu hộ nhìn thấy sắc mặt của Địch Nam không ổn, dặn dò: “Nhưng xe của anh đã lao lên vỉa hè thế này, người cứu hộ cũng tới rồi, hay là về viện kiểm tra đi.”

Địch Nam đỏ khốc đỏ cười.

Nếu bác sĩ hỏi anh bị thương như thế nào. Anh biết trả lời ra sao? Vì vợ anh quá căng thẳng nên cắn anh bị thương à?

Vì sao xe lại lao lên vỉa hè, tất cả đều không sao lại bị thương chỗ đó, ai có thể tin đó là sự thật? Mọi người tin không?

Mộ Lạc Lạc nước mắt ngấn nước mắt dài ngồi bên cạnh anh, ánh mắt tập trung vào nửa người dưới của anh: “Thật sự anh không sao chứ...”

Địch Nam thật không biết nên mắng cô hay là “khen ngợi” cô. Thật sự anh không biết cô nghĩ thế nào, tự nhiên lại gọi một xe cứu thương tới?

Địch Nam móc từ trong ví ra hai trăm tệ trả cho đội cứu hộ. Vì bộ phận bị thương quá nhạy cảm, vết thương cũng đỡ đau, anh chỉ có thể ngồi trong xe xin lỗi bọn họ.

Trong lúc anh đang nói chuyện với họ, Mộ Lạc Lạc lại không biết đi đâu rồi.

Trong chốc lát, cô cầm một túi bông băng quay lại xe.

Cô quay lưng về phía anh, sau đó đưa tay về phía sau đưa túi thuốc cho anh, giọng run run: “Anh xem rồi dùng đi, trong đó có bông, thuốc sát trùng, thuốc tím, và còn có băng... xin lỗi...”

Địch Nam nhìn lưng cô, đặt túi thuốc vào giá trong xe ô tô, kéo một tay cô lại...

“?!” Mộ Lạc Lạc lóng ngóng quay người lại, vì lòng bàn tay cô đã đặt lên...

Là anh bảo cô xoa vào đây sao? Cô đỏ mặt, thẹn thùng.

43. Chương 43: Em Mới Hai Mươi Hai Tuổi, Vẫn Còn Thời Gian Chơi Đùa Với Anh

Địch Nam xoay người về phía Mộ Lạc Lạc đang thở dốc, hơi thở nhẹ nhàng của anh lướt qua mũi cô, mang theo một mùi hương dịu nhẹ, Mộ Lạc Lạc có thể nghe rõ tiếng đập của con tim cô...

Địch Nam nhìn bờ môi của Mộ Lạc Lạc, bất kể là đi du học hay ở trong nước, thời gian đó cô luôn làm những hành động khiến anh phải nghĩ là cô đang phản bội cuộc hôn nhân, nhưng khi đối diện với bản thân, thì cô luôn tỏ ra bất an, điều này luôn khiến cho Địch Nam thấy có mâu thuẫn.

Anh luôn luôn không hiểu rõ tình cảm mà Mộ Lạc Lạc dành cho anh là loại tình cảm gì?

“Em đã hôn người đàn ông nào khác ngoài anh chưa?” Địch Nam hỏi một câu hỏi mà anh đã biết câu trả lời.

Mộ Lạc Lạc không muốn lừa dối Địch Nam, huống hồ chính cô là người chủ động hôn Hàn Tư Viễn.

Cô do dự một lúc, quyết định không nói ra người đó là ai: “Giáng sinh năm ngoái... nhưng sự việc có lý do đặc biệt.”

Địch Nam hi vọng là cô không nói dối, chưa cần nhắc tới tâm trạng của bản thân sau khi nhận được câu trả lời.

“Làm vợ, em có lý do gì để làm những chuyện không đúng luân thường đạo lý đó?” Sắc mặt Địch Nam lúc đó rất xấu.

Mộ Lạc Lạc biết cô đang tự mang sấm sét tới cho mình, nhưng khi cuộc hôn nhân này vẫn chưa kết thúc, cô vẫn còn là vợ của Địch Nam. Nhưng khi đó, Địch Nam làm cô rất thất vọng, trong lúc cô không có sự giúp đỡ, Hàn Tư Viễn đang dang rộng đôi tay giúp cô, thậm chí còn cho cô cảm giác ấm áp mà một người chồng như anh chưa bao giờ đem lại.

“Anh đã bao giờ tự nhìn lại bản thân mình chưa, đi nước ngoài hai năm, anh đã bao giờ gọi cho em một cuộc điện thoại? Trước khi em đi anh nói là sẽ đến thăm em, nhưng đến bóng dáng của anh, em cũng không thấy. Em không muốn chờ đợi nữa được không...” Cô không muốn biện minh, ngược lại cô còn cảm thấy ảm ức.

“Anh!...” Địch Nam cứng miệng, anh thừa nhận mình hay nuốt lời, lại nghe được nội dung câu chuyện của vợ với một người đàn ông khác trong phòng ngủ. Mộ Lạc Lạc đã chạm tới giới hạn không thể tha thứ của một người đàn ông.

Anh nhẹ nhàng đặt tay lên vô lăng, sự tôn nghiêm của một người đàn ông không cho phép anh tiếp tục nói gì nữa, cái sừng này không phải người đàn ông nào cũng muốn bị cấm lên.

Mộ Lạc Lạc lau nước mắt, đẩy cửa ô tô đi về phía trước... Cô có thể nở một nụ cười với anh, trong lòng hào hứng nhưng thực ra rất khó chịu, cô vì muốn nói chuyện với anh, 24/24 bật MSN, cô vì muốn xứng với anh mà chăm chỉ học hành, thậm chí đã sửa được rất nhiều thói hư tật xấu. Một lòng một dạ với anh, vẫn luôn làm những việc có lợi cho anh. Thực ra, cô vẫn có thể làm nhiều chuyện hơn nữa vì anh, chỉ cần anh cười với cô, xoa lên đầu cô, nói với cô: Lạc Lạc, anh sẽ theo dõi em vì anh mà thay đổi những gì.

Cô có thể không tính toán mình sẽ được gì và mất gì, chỉ cần anh đi chậm lại, cho cô một cơ hội đứng trước mặt anh...

Bánh xe chậm chậm dừng lại bên cạnh cô, Địch Nam thuận tay đưa điện thoại ra ngoài cửa, giọng lạnh lùng nói: “Tìm em.”

Mộ Lạc Lạc đang định đưa tay ra lấy, Địch Nam đã làm rơi điện thoại vào ghế. Mộ Lạc Lạc hiểu ý của anh, thực ra cô cũng không có nơi nào để đi.

“Mẹ, có chuyện gì vậy?...”

Mẹ Mộ Lạc Lạc nói: “Điện thoại của con quên không mang rồi, bố con đã nạp tiền cho con, tắt đi không dùng, con đừng mua cái mới. Con đang ở đâu thế, quay về lấy hay để bố con mang tới?”

Mộ Lạc Lạc: “Mai con sẽ tự về nhà lấy.”

Mẹ Mộ Lạc Lạc: “Vừa nãy có một cậu tên Hàn... Hàn gì Viễn gọi điện vào máy bàn tìm con, hình như là tìm con có việc gấp, trong tay con có giấy không? Cậu ta nói con không biết số điện thoại mới của cậu ta, con cầm bút đi, ghi lại rồi gọi cho cậu ta.”

Mộ Lạc Lạc đáp lời, đang định tìm bút thì Dịch Nam đã lấy ra một cây bút anh dùng để kí tên.

Mộ Lạc Lạc với tay lấy, trong xe rất yên tĩnh, hầu như Dịch Nam đã nghe thấy hết. Cô cầm bút, cố tình quay người lại, chép số điện thoại, sau đó cất đi.

Khi dừng điện thoại, Mộ Lạc Lạc cúi đầu cảm ơn, hai tay cô đưa trả điện thoại, không khí trở nên kì bí.

Dịch Nam cười mỉm, người thứ ba lại dám gọi điện vào máy của anh tìm vợ anh.

Trong lòng Mộ Lạc Lạc muốn giải thích, nhưng thái độ của Dịch Nam làm cô không muốn nói thêm gì, cứ coi như thế đi, hiểu lầm thì hiểu lầm. Nếu thật sự coi nặng chuyện này thì đã nổi trận lôi đình, đằng này anh chỉ cười nhếch mép.

“Khi nào em chuẩn bị xong giấy tờ làm thủ tục li hôn, thông báo cho anh.”

Trong khi Dịch Nam nhún ga, anh nói ra câu đó.

Mộ Lạc Lạc vẫn nhìn về phía bên ngoài cửa, không nói một lời, nước mắt lặng lẽ rơi.

Mộ Lạc Lạc kéo vali đi tới chỗ ở hiện nay của Dịch Nam, đây là một căn hộ có hai phòng ngủ và một phòng khách, trang trí dọc ngang toàn màu đen và trắng, thể hiện rõ tính cách cô độc của Dịch Nam. Mộ Lạc Lạc không có tâm trạng xem xét, tham quan, cô đặt hành lý xuống, nằm dài trong phòng ngủ, đôi mắt nhìn về xa xăm, đối diện căn hộ chính là tòa nhà của tập đoàn mà cô sẽ làm việc. Kết hôn với Dịch Nam hai năm, đây là lần đầu tiên cô biết rõ tình hình kinh tế của chồng.

Cô thở mạnh, mở vali lấy đồ đạc ra, khi mở tủ quần áo, cô phát hiện trong tủ đầy quần áo đủ sắc màu, cô vội kéo ngăn dưới, đúng là có rất nhiều đồ lót.

Mộ Lạc Lạc nhắm mắt, hít sâu, muốn lấy bình tĩnh, nhưng cô lại phát điên lên.

“Dịch Nam! Anh ra đây nhanh lên!” Cô tức giận gõ cửa nhà tắm thành thịch. Anh định biến cô thành gì đây? Đồ thay thế à? Hay là cô giúp anh dọn sạch quần áo giày dép của cô bỏ để lại?!

Vừa hay lúc đó Dịch Nam mới chuẩn bị tắm, anh kéo khóa quần lại bước ra. Lúc anh định mở cửa đi ra, Mộ Lạc Lạc đã đẩy cửa xông vào. Tay cầm một chiếc áo lót màu đỏ vung vẩy trước mắt anh, tức giận hỏi: “Không những anh mang bồ về nhà mà còn dám cho tôi ở phòng đó sao? Anh dựa vào cái gì mà lớn tiếng trách tôi? Dựa vào gì?! Có phải anh quên nói với tôi là có ba người ở trong ngôi nhà này?!”

Dịch Nam nhìn vào chiếc áo lót vẫn chưa bóc nhãn mác, sao cô có thể cho rằng quần áo trong tủ là của người con gái khác? Anh đang định nói điều gì đó, thì chuông cửa reo.

“A, cô bồ của anh, nói tối là tối ngay!” Mộ Lạc Lạc ném chiếc áo lót xuống, hùng hổ đi ra mở cửa.

Một cô gái tay xách hai túi đầy đồ ăn giơ trước mặt, lộ ra đôi chân dài miên man, giọng yếu điệu nói: “Hey, Tiểu Nam, xem em mang gì tới cho anh này?...” Cô gái đặt túi đồ xuống, nụ cười nhanh chóng tắt trên Môi: “Mộ Lạc Lạc? Tại sao cô lại ở đây?” Mộ Lạc Lạc cảm thấy ong ong bên tai, Phương Dung, lại là cô ta.

Dịch Nam đuổi theo ra phòng khách, vừa kịp nhìn thấy Mộ Lạc Lạc và Phương Dung mặt đối mặt. Một tay anh đặt lên trán, anh quên không cảnh cáo Phương Dung không được đến tìm anh nữa, nhưng cuối cùng lại xảy ra tình huống “tình ngay lý gian” này.

Phương Dung đương nhiên hiểu ngay tình thế, cô tỏ ra trong họa có phúc, cố ý đi ngang qua Mộ Lạc Lạc, đặt đồ ăn lên bàn.

Mộ Lạc Lạc lập tức đứng chặn trước mặt Phương Dung nhìn cô ta chăm chăm.

“Làm gì thế? Úc hiếp người sao?” Phương Dung tỏ ra không nghe thấy gì.

Địch Nam không thể đứng nhìn mọi chuyện ngày càng tồi tệ, bước về phía trước mấy bước: “Lạc Lạc...”

“Anh cầm mồm ngay cho tôi.”

Mộ Lạc Lạc hét to, không chỉ Địch Nam im lặng, Phương Dung cũng không biết nói gì. Mộ Lạc Lạc lại dám ra lệnh cho Địch Nam im lặng? Cô là bạn gái của Địch Nam năm năm mà cũng không dám nói điều đó.

“Chị Phương, em và Địch Nam dù có ý định li hôn, nhưng trước khi làm thủ tục li hôn, em vẫn danh chính ngôn thuận là vợ của Địch Nam. Chị có thể cười nhạo em là một người vợ thất bại, nhưng tạm thời chị không có tư cách chiếm đoạt vị trí của em, em lấy tư cách là vợ của Địch Nam ra lệnh cho chị, lập tức rời khỏi đây.” Mộ Lạc Lạc chỉ tay về phía cửa.

Phương Dung đứng ngơ người ra, dù cô không phải là người thứ ba. Nhưng Mộ Lạc Lạc không còn là cô gái hay khóc của hai năm trước, bây giờ bình tĩnh giải quyết mọi chuyện, lời nói và hành động của cô rất dứt khoát. Nhưng đồng thời cô cũng biết được chuyện vui là họ sắp li hôn.

Dù Mộ Lạc Lạc có thể kìm chế được cơn giận, nhưng cô không thay đổi, vẫn như hai năm về trước, vẫn muốn đánh chết cô gái trước mắt, chỉ là cô không dùng nước mắt để giải quyết mọi chuyện, cô chỉ có thể bảo vệ cho sự tôn nghiêm tồn tại trong cô.

Phương Dung xách túi lên, cười vui vẻ đi về phía cửa, động thái từ tốn, cười đáp: “Được rồi, được rồi. Chị đi là được chứ gì, hai người đừng có cãi nhau nhé. Tiểu Nam, tạm biệt nhé...”

“Két” một tiếng. Mộ Lạc Lạc đóng kín cửa, kẻ thứ ba xuất hiện, người khó chịu nhất vẫn là người vợ. Sau đó cô quay người về phía Địch Nam, tát vào mặt anh, sau đó tức giận đập cửa phòng ngủ.

Địch Nam đưa tay sờ lên gò má, anh bị tê rất khá lâu, dần dần mới lấy lại được cảm giác. Dựa vào những chuyện vu vơ này mà anh bị Lạc Lạc tát thế này sao?

“Mộ Lạc Lạc! Em ra đây nhanh lên!” Đây là lần đầu tiên thấy Địch Nam vì một chuyện nhỏ mà tức giận.

Mộ Lạc Lạc trong phòng che tai không nghe, nằm trong phòng ngủ lại khóc nức nở. Khi đó trong lòng cô cứ nghĩ rằng, có người con gái khác đã cướp mất vị trí của cô, còn bản thân cô là một con ngốc đang chen ngang vào, cô lấy gì ra để ngăn cấm tình cảm năm năm sâu bền của họ.

Cô nhìn số điện thoại trong lòng bàn tay, trấn tĩnh, không cần cô, cô cũng không cần. “Mộ Lạc Lạc, cô là đồ không ra gì!”

Mộ Lạc Lạc lau nước mắt, bò lên đầu giường cầm điện thoại, ấn một dãy phím số đã bị nước mắt làm nhòe.

Hàn Tư Viễn nhìn thấy số điện thoại lạ, vừa nghe điện thoại đã kêu tên Mộ Lạc Lạc.

Mộ Lạc Lạc bình tĩnh lại, từ tốn nói: “Sao anh biết là em?”

Hàn Tư Viễn: “Đây là số điện thoại đặc biệt mà. Em không chú ý đến số sao? Đây chính là ngày tháng năm sinh.”

Mộ Lạc Lạc không thể kìm chế nổi cảm xúc của mình, cô lại òa khóc trong điện thoại.

Hàn Tư Viễn nghe thấy tiếng khóc, đứng bật dậy hỏi: “Lạc Lạc, em làm sao thế? Bây giờ em ở đâu?”

Mộ Lạc Lạc không biết mình đã khóc bao lâu, còn Hàn Tư Viễn thì nhẫn nại chờ cô khóc cho thoải mái.

“Em không muốn sống ở căn hộ của Địch Nam, anh giúp em tìm một căn phòng, nhưng em không có tiền...”

“Trước tiên em hãy nói em đang ở đâu, anh sẽ đến đón em.”

Mộ Lạc Lạc liếc nhìn ra ngoài cửa sổ: “Ở tòa chung cư màu cà phê đối diện tập đoàn Thác Nhuệ, đến nơi thì gọi vào số này, em đi dọn đồ đạc trước đã.”

Hàn Tư Viễn đồng ý, sau đó an ủi cô vài câu, cầm chìa khóa và lao ngay ra cửa chính.

Mộ Lạc Lạc lại nhét hết quần áo vào vali, từ khi được gả cho Dịch Nam, cô lần nào cũng trong tâm trạng bất ổn mà chuyển nhà, từng lần từng lần một...

Khi cô mở cửa phòng ra, Dịch Nam đã đứng ngoài cửa, không chờ Dịch Nam mở lời trước, cô chỉ tay về phía anh: “Em nói cho anh biết, em sẽ không chủ động đòi li hôn nữa, anh có thể kiện! Chờ viện kiểm soát đồng ý. Em mới hai mươi hai tuổi, em còn thời gian chơi đùa với anh!” Nói xong, cô xách vali đi về phía cửa.

“Đợi đã!”

“Nói đi!”

Nhưng lời Dịch Nam muốn nói với Mộ Lạc Lạc đã tan biến đâu hết, trong mắt anh vẫn ánh lên nụ cười.

“Chín giờ sáng mai đi làm đúng giờ.”

Shit!

Mộ Lạc Lạc đóng mạnh cánh cửa, đi thẳng luôn.

44. Chương 44: Cuối Cùng, Mộ Lạc Lạc Cũng Hiểu Ai Mới Là Người Hủy Hoại Cuộc Hôn Nhâ

Mộ Lạc Lạc ngồi trong xe của Hàn Tư Viễn, kể cho anh nghe câu chuyện kinh khủng về người thứ ba đã bước vào cuộc sống của cô.

Nghe xong, Hàn Tư Viễn không cho xe nổ máy mà lại xuống xe.

“Anh đi đâu đấy?”

“Tìm Dịch Nam hỏi cho rõ, nếu chuyện ngoại tình là sự thật, thì sao anh ta vẫn chưa chịu li hôn?”

Mộ Lạc Lạc kéo tay Hàn Tư Viễn lại, vội vã giải thích: “Không phải anh ta, chính là em không muốn li hôn.”

Hàn Tư Viễn quay đầu nhìn cô đầy nghi vấn.

Mộ Lạc Lạc đầy tâm trạng, đôi mắt trĩu xuống: “Em thừa nhận là em đang tức giận, không muốn cho bọn họ được như ý.”

Hàn Tư Viễn chạm nhẹ vào vai Mộ Lạc Lạc, nhìn thẳng vào mắt cô hỏi: “Em đang giận hay là em không muốn chia tay?”

Mộ Lạc Lạc kiên quyết gật đầu: “Tức giận.”

“Vậy được rồi, anh sẽ thuê cho em một căn hộ ở ngay đây luôn, em có dám nhìn hai người họ ra vào? Em có dám để Dịch Nam nhìn thấy anh?”

Mộ Lạc Lạc ngược nhìn tòa nhà cao tầng, vẻ cân nhắc hỏi: “Ở đây chắc không rẻ?...”

“Mộ Lạc Lạc, em đang lảng tránh câu hỏi của anh.” Sắc mặt Hàn Tư Viễn hơi thay đổi.

Trước mắt Mộ Lạc Lạc hiện lên hình ảnh Dịch Nam và Phương Dung khoác vai nhau đi qua, cô lại bùng bùng tức giận, nhưng âm thầm kìm nén cảm xúc... “Được! Em sẽ sống ở đây!”

Hàn Tư Viễn rất hài lòng với quyết định của cô, kéo cô lên phòng quản lý của khu nhà. Không đến mười phút, Mộ Lạc Lạc đã nhanh chóng thuê được một căn hộ. Nội thất trong phòng hoàn toàn là đồ mới, người chủ ra nước ngoài công tác, vừa may ủy nhiệm lại cho phòng tổ chức cho thuê ba năm.

Mộ Lạc Lạc nhìn giá thuê, năm nghìn năm trăm tệ một tháng, đặt cọc 1/3, nói cách khác là, cô vẫn chưa được ở ngày nào, phải giao nộp trước bốn tháng tiền nhà. Mộ Lạc Lạc thấy bất an, kéo vạt áo Hàn Tư Viễn: “Đắt quá, em vừa đi làm, mỗi tháng chỉ có hai nghìn tệ... mà hai nghìn tệ này phải trả cho Dịch Nam.”

“Trước tiên chúng ta không nói tới chuyện thuê nhà.” Trong lúc Hàn Tư Viễn nói với cô, anh đã lôi ra một cái thẻ tín dụng, đưa cho người quản lí, sau đó anh tiếp tục nói: “Em đường đường là cử nhân khoa Thiết kế đại học Harvard, tiếng Anh chuyên ngành cũng qua cấp 6, lương tối thiểu cũng phải tám nghìn tệ, em khẳng định trong hợp đồng là hai nghìn tệ? À đúng rồi, em dự định làm việc ở công ty nào?”

Mộ Lạc Lạc quên không nói với Hàn Tư Viễn, cô đã kí với Dịch Nam những điều khoản không công bằng.

“Em sẽ làm việc ở công ty Thác Nhuệ, hợp đồng lao động đã kí rồi...”

Hàn Tư Viễn chỉ ngón tay lên trán cô, thật không biết nên “khen ngợi” cô thế nào nữa.

Nhưng Hàn Tư Viễn nghĩ lại, cũng tốt, anh sẽ đón đưa cô đi làm, không ai có quyền can thiệp.

Mộ Lạc Lạc tự mình mở cửa phòng, trong phòng sơn màu vàng nhìn rất sống động, cách phối màu cũng rất táo bạo và phong phú. Có thể thấy chủ nhà là một thanh niên vừa nhiệt tình vừa tôn thờ sự tự do.

Cô nhìn về bốn phía: “Em vẫn đang suy nghĩ một vấn đề, có phải vì có anh, em mới thành người không sợ gì?”

“Em muốn nói gì?”

“Không, em chỉ muốn cảm ơn anh, nếu em mất đi người em có thể dựa dẫm, em nghĩ em sẽ không thể rời xa Dịch Nam.” Mộ Lạc Lạc giọng mềm yếu ngồi xuống ghế, mắt mệt mỏi chớp chớp. “Em từ trước giờ vẫn hay dựa dẫm vào người khác, hai năm qua nhờ có anh luôn ở bên em, em mới có thể dồn hết sức lực vào học hành.”

Hàn Tư Viễn xoa xoa hai bàn tay đang run lên vì lạnh: “Ê, em đừng làm ra vẻ nghiêm trọng thế, có người con trai tình nguyện là chỗ dựa cho em, sao em phải tỏ ra mạnh mẽ kiên cường thế? Huống hồ người con trai đó vừa đẹp trai vừa có tiền. Ha ha...”

Mộ Lạc Lạc nhìn Hàn Tư Viễn dịu dàng, tay xoa xoa, cười: “Ê, trai đẹp, đừng mua chuộc em.”

Hàn Tư Viễn nhận ra tâm trạng cô đơn của cô, trong lòng không biết nên định nghĩa thế nào, có chút gì đó...

Mộ Lạc Lạc ngồi xuống, từ trong balô móc ra một quyển vở nhỏ, viết một tờ giấy nợ. Viết ngày tháng và lí do vay nợ thuê nhà, ngày trả.

“Nếu anh không chấp nhận tờ giấy nợ này của em, em sẽ ra đi ngay lập tức...”

“...” Hàn Tư Viễn miễn cưỡng nhận lấy tờ giấy, không nhìn qua mà nhét thẳng vào túi.

Anh kéo tay Mộ Lạc Lạc đặt vào môi anh, lướt nhẹ, giọng buồn rầu nói: “Anh không biết phải làm thế nào mới có thể xóa đi hình ảnh một người đàn ông khác trong tâm trí em...”

Mộ Lạc Lạc nhìn mặt anh có vẻ bất lực, cô ôm chặt vai anh, ôm như ôm một người bạn, lúc đó cô chỉ có thể điều khiển tình cảm của mình tới mức đó.

Hàn Tư Viễn ôm chặt lấy cơ thể cô, khuôn mặt cô vui sâu trong lòng anh, hưởng thụ khoảnh khắc yên bình này.

“Lạc Lạc, anh...”

“Không cần nói ra đâu.”

Hàn Tư Viễn hít sâu, nghe theo lời ngăn cản của Mộ Lạc Lạc, anh không dám nói ra ba tiếng “anh yêu em” thường ngày anh ta vẫn nghĩ. Nếu tình địch không phải là Dịch Nam, một người con trai quá xuất sắc, không phải là anh trai cùng bố khác mẹ với anh, liệu anh có tự ti không dám nói như ngày hôm nay.

“Lạc Lạc, em có muốn biết vì sao Dịch Nam và Phương Dung hồi đó chia tay không...”

Mộ Lạc Lạc lặng người buông tay ra: “Em hỏi anh nhiều lần rồi, anh nói anh không biết...”

Hàn Tư Viễn châm một điếu thuốc dựa lưng vào ghế sofa, mông lưng nhìn theo khói thuốc: “Vì anh và Phương Dung đã lên giường với nhau...”

“!?” Mộ Lạc Lạc nghe xong choáng váng, giống như là mặt trời vừa va chạm với trái đất.

“Năm đó, anh mười một tuổi, tối hôm đấy cũng là sinh nhật của mẹ anh, bà đã đích thân vào bếp làm một bàn ăn thịnh soạn chờ bố anh về để dự tiệc sinh nhật. Hôm đó trời rất nhiều tuyết, mẹ anh rất lo, cuối cùng cũng liên lạc được với bố anh. Đồ ăn và bánh vẫn bày trên bàn, anh và mẹ ngồi ở bàn chờ, chờ tới ba giờ sáng, bố anh mới về. Mẹ anh rất vui vẻ đón bố, nhưng đột nhiên bà phát hiện ra bên cạnh bố anh có thêm một cậu bé, trên mặt ông không biểu lộ cảm xúc gì, chỉ trịnh trọng nói với anh, cậu ta là Dịch Nam, là anh trai ruột của anh.” Hàn Tư Viễn lại rút một hơi thuốc, nói tiếp: “Khi đó anh cũng không hiểu lắm, tính bố anh xưa nay vốn rất nghiêm khắc, bảo gọi anh trai thì anh phải gọi. Không ngờ bố anh đã phản bội mẹ anh, ăn ở với người đàn bà khác sinh ra Dịch Nam. Anh nghe theo lệnh của bố đưa Dịch Nam về phòng ngủ trước, Dịch Nam chỉ im lặng ngồi nhìn ra cửa sổ, nói chuyện với anh ta, anh ta cũng không để ý. Sau đó, anh chìm vào giấc ngủ, khi tỉnh dậy anh phát hiện anh ta vẫn ngồi bên cửa sổ, giống như một bức tượng.” Hàn Tư Viễn xoa xoa mũi, trong lòng đầy bức xúc: “Chính vào đêm đó, mẹ anh đã không chịu nổi khi bị chồng phản bội, bà để lại một bức thư rồi ra đi không bao giờ trở lại.”

“Từ đó trở đi, anh rất hận Dịch Nam, sự xuất hiện của anh ta không chỉ làm mẹ anh giận bỏ đi, mà còn hủy hoại tuổi thơ của anh... Anh thừa nhận anh ta rất thông minh, một năm học liền hai lớp, anh nhớ là năm mười tuổi anh ta đã lấy được bằng cử nhân. Cũng chính vì anh ta quá xuất sắc, nên bố anh nhất cử nhất động đều đem anh ta và anh ra để so sánh. Từ đó trong mắt mọi người anh luôn là đứa kém cỏi, luôn luôn bị bố coi là người thừa. Cái kiểu nói chuyện của bố anh thì em đã được lĩnh giáo rồi đấy, cái gì khó nghe nhất thì nói, cho rằng là con ông ấy muốn mắng, muốn đánh tùy ý, trước giờ chưa bao giờ nghĩ tới lòng tự trọng của con... Cho nên, chỉ cần Dịch Nam thích gì, anh phải phá bằng được.”

Hàn Tư Viễn vô cảm nhìn Mộ Lạc Lạc: “Phương Dung chính là mối tình đầu của Dịch Nam, anh biết anh ta yêu Phương Dung, nên đã bày ra cảnh lên giường, nhìn vẻ mặt Dịch Nam đau khổ lúc đó, tâm trạng anh thật vui...”

Mộ Lạc Lạc phải mất rất lâu mới có thể “tiêu hóa” được những lời đó...

Cô lặng người nhìn Hàn Tư Viễn: “Ban đầu anh tiếp cận em, cũng là vì...”

“Đúng, ban đầu thật sự là anh không thật lòng.” Trên mặt Hàn Tư Viễn thoáng vẻ hiền từ: “Bây giờ anh có thể trải lòng với em thế này, vì anh tin, em có thể hiểu con người anh bây giờ, là thật lòng hay dối trá.”

“Anh biết bây giờ anh thế nào, vậy còn sợ điều gì?” Mộ Lạc Lạc không ngờ rằng, Hàn Tư Viễn vì báo thù Dịch Nam mà tiếp cận cô, ban đầu cô còn ngốc nghếch giải thích với Dịch Nam.

Hàn Tư Viễn đột nhiên cười: “Em có nhận ra em là một cô gái đáng sợ không?”

Mộ Lạc Lạc đột nhiên nhớ lại câu hỏi của Dịch Nam khi lần đầu cô yêu cầu li hôn, hóa ra... cuối cùng đã hiểu.

Mộ Lạc Lạc tỉnh ngộ, Hàn Tư Viễn không phải là người giúp đỡ Dịch Nam, mà là người gây cho anh nỗi đau.

“Hàn Tư Viễn, anh có dám thừa nhận rằng, anh vẫn muốn hủy hoại cuộc hôn nhân của em...”

“Anh không, thật sự là không. Em quên rồi sao, anh chỉ muốn giúp em, muốn trách thì trách Dịch Nam không tin tưởng em.” Với chuyện này thì Hàn Tư Viễn nhất định phải phủ định.

Mộ Lạc Lạc bình tĩnh nhớ lại... À, người cầu cứu sự giúp đỡ từ Hàn Tư Viễn chính là cô, vậy là, mọi chuyện trước giờ đều xuất phát từ cô?!

Cô đứng phắt dậy, đi nhanh về phía cửa phòng, bước chân rất mạnh, cũng không đúng, là thành thịch. Trước giờ Dịch Nam chưa bao giờ hỏi cô, thậm chí chuyện của Phương Dung cũng chưa bao giờ nói với cô, cho thấy anh không yêu cô, còn giải thích gì, còn biện minh gì nữa. Hàn Tư Viễn nói một câu rất đúng, Dịch

Nam không tin tưởng cô. Chỉ cần là chuyện anh đã nghĩ như thế, thì có giải thích thế nào đi nữa anh cũng không chịu nghe.

Mộ Lạc Lạc ngẩng đầu lên hít thở, cô chỉ muốn là một người bình thường, lấy một chàng trai có công việc ổn định, sinh một đứa con, sống một cuộc sống đơn giản, bình dị. Tại sao cô lại gặp toàn chuyện phức tạp thế này.

“Này? Lúc này anh nói anh đã lên giường với Phương Dung?...” Cô từ từ quay đầu lại.

Hàn Tư Viễn nhìn vào đôi mắt đầy u ám của cô, khói thuốc bốc lên mù mịt.

Mộ Lạc Lạc mang gạt tàn thuốc lá đặt trước mặt anh: “Ai cho phép anh hút thuốc trong nhà em, nhanh dập đi!”

Hàn Tư Viễn ngoan ngoãn dập điếu thuốc, phải thừa nhận một điều, anh rất sợ Mộ Lạc Lạc.

Mộ Lạc Lạc quay người ngồi xuống ghế tựa. Hàn Tư Viễn vỗ vai cô: “Ê, tất cả đều là chuyện đã qua, đừng để những chuyện đó ảnh hưởng tới hình ảnh của anh trong mắt em...”

“Trong mắt tôi anh là một thằng lưu manh, thật không biết xấu hổ.” Mộ Lạc Lạc đẩy anh ra, cô nhận thấy ý đồ muốn tiến lại gần cô của anh.

“Nếu em quyết tâm trả thù Dịch Nam, anh nguyện làm bạn trai của em.” Hàn Tư Viễn đột nhiên ôm eo cô.

“...” Mộ Lạc Lạc kéo tay anh ra, nhìn thẳng vào mặt Hàn Tư Viễn, nói: “Hàn Tư Viễn, anh là đồ vong ơn bội nghĩa, lần cướp ngân hàng đó nếu không phải Dịch Nam lộ diện kịp thời, hai chúng ta có thể đã chết rồi. Nói quá một chút thì đó là ân nhân cứu mạng của chúng ta, anh có thể ghét anh ấy, anh có thể đổ cho anh ấy cái tội làm mẹ anh bỏ đi, có thể ghét, có thể hận anh ấy, em hoàn toàn hiểu được tâm trạng của anh, nhưng có ai hỏi Dịch Nam thích bị sinh ra như vậy không? Lúc Dịch Nam buồn anh đã nhìn thấy chưa? Anh ấy cô đơn ngồi một mình trong phòng, nghĩ xa xăm. Vì anh là con của người đàn bà danh chính ngôn thuận được lấy về nên anh luôn có cảm giác hơn anh ấy. Anh cho rằng bố anh chỉ mắng anh mà không mắng anh ấy? Điều là con ruột có thể không yêu thương à? Em nghĩ, bố anh không biết nên bù đắp thế nào cho Dịch Nam, nên đã dùng hình phạt với anh để cho Dịch Nam thấy sự công bằng, hi vọng trong môi trường mới anh ấy có thể nhanh chóng hòa nhập và trưởng thành. Nói trắng ra, Dịch Nam là đứa con hoang, bị họ hàng người thân bỏ rơi, nếu anh ấy không cố gắng sao có thể sống?”

Hàn Tư Viễn ngẩn người ra một lúc, chỉ có Lạc Lạc đứng từ góc độ của bố anh và Dịch Nam để nhìn toàn bộ chuyện này. Nhìn lại những gì đã qua, bố anh chỉ mắng và trách tội anh khi có Dịch Nam ở đó, thật sự mọi chuyện là thế này sao?

Mộ Lạc Lạc vỗ vỗ đầu: “Dù Dịch Nam đối xử với em không ra gì, nhưng anh ấy có dũng khí đối diện với số phận, thậm chí còn gây dựng được sự nghiệp. Anh là người thân của anh ấy, anh nên cổ vũ anh ấy, vui cho anh ấy mới đúng. Thậm chí chuyện anh và Phương Dung, em hi vọng anh có thể xin lỗi Dịch Nam. Nói cách khác, anh nên là một người đàn ông dám làm dám chịu, còn Phương Dung chỉ nhất thời bị mê hoặc. Em có thể khẳng định với anh rằng, hai người đều là những người đàn ông tốt và xuất sắc.”

“...” Hàn Tư Viễn xoa xoa trán: “Em nghĩ rằng anh và Dịch Nam thật sự có tài như nhau sao? Em nói thật chứ?”

“Tất nhiên.” Mộ Lạc Lạc không do dự trả lời.

“Vậy em lấy anh nhé?” Hàn Tư Viễn cười nhả nhổ, biết rằng Mộ Lạc Lạc sẽ không đồng ý, nhưng anh chỉ muốn bày tỏ tình cảm của mình, vì để trong lòng lâu ngày sẽ sinh bệnh mất.

Mộ Lạc Lạc nhìn đồng hồ: “Anh vẫn không đi về à? Ngày mai em còn phải đi làm.”

“Tối nay anh định ngủ ở... oa lạnh quá... tạm biệt.” Hàn Tư Viễn vuốt tóc, đóng cửa ra về.

Anh dựa vào góc thang máy, hồi tưởng lại những lời Mộ Lạc Lạc vừa nói, miệng mỉm cười.

Trong chuyện này, khi đứng ở vị trí của người khác, anh sẽ phát hiện là mình không phải là người duy nhất cảm thấy uất ức.

Chín giờ sáng ngày thứ Hai.

Mộ Lạc Lạc tâm trạng vui vẻ bước vào tòa nhà của tập đoàn Thác Nhuệ.

Hôm nay cô cố tình mặc một bộ quần áo vừa không vi phạm nội quy của công ty, vừa sẽ khiến cho Dịch Nam trở mặt kinh ngạc.

Cô cởi chiếc áo khoác ra, chớp mắt cười.

Cách ăn mặc của cô vừa thời trang, hiện đại, vừa phóng khoáng, thu hút vô số ánh nhìn của nhân viên trong công ty.

Không cho mặc váy ngắn thì cô mặc một chiếc quần bò cạp trễ bó sát; khuy áo không được để hở chiếc thứ hai thì cô mặc một chiếc áo để lộ phần vai và cả một phần bụng; một đôi giày cao ba phân rất hợp với quy định, nhưng không phải là màu nâu. Móng tay sơn màu trong suốt cũng có vẻ không tồi, nhưng trên đó cô đã vẽ rất nhiều hoa văn chắc cũng không ảnh hưởng gì?

Dịch Nam, em đến không phải để đi làm mà là đến trêu tức anh!

45. Chương 45: Anh Không Quản Được Em Thì Sẽ Có Người Khác Quản Được

Khi Tổng Nhụy đưa Mộ Lạc Lạc vào phòng của tổng giám đốc, không ngoài dự đoán của Mộ Lạc Lạc, đôi mắt Dịch Nam ánh lên vẻ khó chịu.

Tổng Nhụy đứng yên một góc, nếu không phải Mộ Lạc Lạc chủ động tìm thì cô hoàn toàn không nhận ra đây chính là cô nhóc hai năm trước với khuôn mặt mộc tỉnh khô và luôn mang theo những quyển truyện tranh bên mình.

Mộ Lạc Lạc bây giờ toát lên một vẻ hấp dẫn chỉ có ở những cô gái tự tin, năng động. Tổng Nhụy cuối cùng đã hiểu vì sao giám đốc lại lấy cô làm vợ, có thể đã sớm nhận ra Mộ Lạc Lạc sẽ là người đẹp.

Dịch Nam nheo mày, nhìn vào cái dây lấp lánh ở bụng cô.

“Tổng Nhụy cô đi ra ngoài trước đi, tôi muốn nói chuyện riêng với Mộ Lạc Lạc.”

“Vâng.” Tổng Nhụy cúi người, theo những gì cô biết về Dịch Nam, Mộ Lạc Lạc sẽ bị mắng tơi bời.

Chờ tới khi Tổng Nhụy ra ngoài, Dịch Nam đứng dậy, đi một vòng quanh bàn làm việc.

“Em gần khuyên rốn?”

“Vâng, không được sao?” Thực ra là cô dán vào.

“Em đang thách thức sức chịu đựng của anh?” Dịch Nam hất hàm hỏi.

“Gì cơ? Em rất ngoan mà.” Mộ Lạc Lạc đưa ngón tay lên thổi thổi.

“Ăn mặc kiểu này khác gì không mặc?”

“Vậy thì bây giờ em... cởi?” Cô cố tỏ thái độ bất cần.

“Mộ Lạc Lạc!”

“Vẫn ở đây mà. Chủ tịch có gì sai bảo?” Cô giả bộ phục tùng.

Không phải là Dịch Nam cổ hủ với kiểu ăn mặc này, chỉ là cô hơi quá đáng, nam nhân viên trong công ty được dịp nở mắt, người thiệt vẫn là cô. Nhưng cho qua đi, có nói cô cũng không nghe.

“Anh đưa em tới phòng Thiết kế.” Dịch Nam cầm áo khoác lên, vừa đi vừa nói: “Còn một điều nữa là không cho phép làm cùng một phòng yêu nhau.”

“Giống như ở trường, kết hôn xong là được mà.” Mộ Lạc Lạc lăm bắm một mình, đầu cô suýt chạm vào lưng anh.

Anh cố tỏ ra không quan tâm tới cô, cô chớp mắt tỏ vẻ không quen. Địch Nam không nhớ là từ bao giờ, cô đã không còn nhìn anh bằng ánh mắt kính trọng. Hình như là... từ tối hôm đó?

Mộ Lạc Lạc nhìn sắc mặt anh không tốt, trong lòng thoáng một chút hả hê.

Hai người họ người trước người sau rời văn phòng, Địch Nam bấm nút thang máy.

Địch Nam muốn hỏi tới qua cô ở đâu, nhưng như đoán được câu trả lời, anh lại không dám hỏi.

Mộ Lạc Lạc nhìn vào chiếc gương trong thang máy, chỉnh sửa lại quần áo, đầu tóc của mình, hoàn toàn không để ý tới Địch Nam.

Khi thang máy mở ra, Lạc Lạc chợt giật mình, người trước mặt làm cô sợ.

Hàn Kiến Quốc cũng giật mình, ông trấn tĩnh nhìn rõ cách ăn mặc kì quái của cô con dâu, bệnh tim suýt tái phát.

“Sao cô lại mặc thứ này lên người! Mặc thế này thà không mặc còn hơn!” Tiếng Hàn Kiến Quốc vang lên như sấm nổ bên tai.

Mộ Lạc Lạc rất sợ Hàn Kiến Quốc, trông cô không còn chút thần sắc nào, cô gật gật đầu, cúi người: “Chào bác Hàn...”

“Cô gọi tôi là gì?”

“Lão gia, xin ông chú ý cách xưng hô, công ty có nguyên tắc của công ty...” Quản gia Trần nhỏ nhẹ giải vây cho Mộ Lạc Lạc.

Hàn Kiến Quốc hắng giọng, hướng cây gậy về phía Mộ Lạc Lạc, vẫn chưa nói gì, Mộ Lạc Lạc đã sợ chết khiếp trốn sau lưng Địch Nam.

Địch Nam liếm môi, đây là lần đầu tiên anh cảm thấy Hàn Kiến Quốc đến đúng lúc.

“Cô, theo tôi vào đây!” Hàn Kiến Quốc quát, sau đó hùng hổ đi về phía phòng làm việc của Địch Nam. Ông đi đến đâu, mọi người đều nghiêng mình như trước một vị vua.

“Vâng, tới đây, tới đây ạ.” Mộ Lạc Lạc kéo áo Địch Nam. Địch Nam đẩy tay cô ra, lần này anh tỏ ra không muốn bảo vệ cô, còn thúc giục cô đi nhanh hơn.

Trong phòng làm việc.

Hàn Kiến Quốc ngồi ở vị trí dành cho Tổng giám đốc, ánh mắt tức giận nhìn mọi người.

Địch Nam ngồi trên sofa nghe thời sự, uống cà phê, phong thái thư thả.

Còn Mộ Lạc Lạc thì run rẩy đứng trước bàn làm việc, hai tay che sợi dây lấp lánh ở trước bụng.

“Cô không ý thức được cô là con dâu nhà họ Hàn à? Thân hình cô phô bày hết ra cho mọi người nhìn, cô không hiểu thế nào là bảo vệ bản thân à? Hay là Địch Nam muốn cô ăn mặc thế này?” Hàn Kiến Quốc trợn mắt mắng.

“Tôi nói rồi, cô ấy không nghe!” Địch Nam buông ra một câu như giết người không dao.

Đét!... “Anh không quản được thì tôi quản!”

“?!” Mộ Lạc Lạc sợ hãi khi thấy Hàn Kiến Quốc thi hành án phạt luôn, hai chân cô như muốn khụy xuống.

“Bác à, cháu sai rồi, bây giờ cháu sẽ về nhà thay quần áo...”

“Bụng cô dán cái thứ gì đó?”

Mộ Lạc Lạc cắn môi, càng che chặt hơn: “Không, không có gì, bác nhìn nhầm rồi.”

“Cô nói tôi già rồi hoa mắt hả! Thả tay ra!” Hàn Kiến Quốc một lần nữa đứng dậy, Trần quản gia nhanh chóng ẩn vai ông ngồi xuống.

“Ông chủ, cô nhà còn trẻ người non dạ, bị ông dọa sắp khóc rồi...”

“Còn có mặt mũi mà khóc à, có con dâu nhà ai ăn mặc thế này không? Mộ Lạc Lạc, cô có ầm ỨC gì không?!”

Mộ Lạc Lạc không dám phản kháng, lắc đầu lia lịa.

“Hừ, tôi sẽ để mắt tới cách ăn mặc của cô, cô cẩn thận cho tôi.”

Gật đầu, gật đầu. Về nhà ăn mặc lại cho tử tế, đeo khẩu trang vào, về sau đi làm chỉ để lộ hai con mắt.

Địch Nam thấy như vậy là đủ rồi, đặt tờ báo xuống, đi về phía Hàn Kiến Quốc: “Ông tìm tôi có chuyện gì?”

Trước mặt con trai, Hàn Kiến Quốc hạ giọng, từ tốn nói: “Bố chuẩn bị đầu tư vào một công ty điện ảnh, hôm nay gặp đối tác đàm phán, nhưng bố không hiểu biết về phương diện này lắm, mà đối tác lại là một con cáo già nước ngoài, con giúp bố vụ này nhé?”

Mộ Lạc Lạc nhếch môi, đúng là ông già xấu xa, đối xử với con trai nhẹ nhàng như mùa thu, nhưng với con dâu thì vô tình và lạnh lùng như mùa đông.

Địch Nam hiểu ra dụng ý của Hàn Kiến Quốc, Hàn Kiến Quốc có rất nhiều nhân tài, cơ bản không cần tới tài đàm phán của anh.

“Thế này đi, để Mộ Lạc Lạc đi theo ông, tiếng Anh của cô ấy rất tốt...”

“?!... Chồng...” Mộ Lạc Lạc không muốn đi, buột miệng hét lên.

Hàn Kiến Quốc nhìn cô cầu cứu chồng, trợn mắt lên: “Tôi ăn thịt cô à? Sao cô phải hét tướng lên thế?”

Miệng của ông mà to thêm một chút, oài, chắc chắn nuốt chửng người ta rồi.

Không thể kéo được con trai thì kéo con dâu đi, kể cũng không uống công. Hàn Kiến Quốc lập tức đứng dậy: “Mộ Lạc Lạc, cô xuống xe đợi tôi.” Nói xong Hàn Kiến Quốc rời khỏi phòng làm việc.

Mộ Lạc Lạc nhìn theo bóng khuất dần của Hàn Kiến Quốc, một bước cô cũng không muốn đi, cô dùng chút dũng cảm cuối cùng đóng cửa phòng lại.

“Anh nói với bố một tiếng, em không muốn đi...”

Địch Nam tỏ vẻ không nghe, quay lại bàn làm việc lật xem tài liệu.

Mộ Lạc Lạc bước đến bên cạnh Địch Nam: “Tuy hôm nay em ăn mặc có phần quá đáng, nhưng anh cũng không định đẩy em vào chảo lửa đó chứ?... Trừ khi anh không muốn viết vào sổ hộ khẩu hai từ li hôn... mà viết đã qua đời.”

Địch Nam ngạc nhiên, đột nhiên cau mặt.

Mộ Lạc Lạc sắp khóc, còn anh sung sướng với tai họa của cô, Mộ Lạc Lạc giẫm chân nũng nịu, kéo tay Địch Nam: “Em bảo đảm về sau sẽ ăn mặc tử tế, không làm sếp giận nữa, giúp em đi mà...”

Địch Nam hơi ngẩng đầu lên, vừa lúc nhìn thấy Mộ Lạc Lạc đang nài nỉ, lập tức anh nhả mặt.

“Nội y màu đỏ, cô muốn bao nhiêu người thưởng thức nữa đây?”

“?” Mộ Lạc Lạc nhanh tay che ngực lại, chợt nhớ ra tội của Địch Nam, cô quyết định quay qua một chiêu khác để đàm phán, cô hỏi: “Đàn ông ngoại tình như anh thì ai quản?”

“Anh không thể.”

“Cô ta đã tìm đến nhà anh rồi mà còn không dám nhận?! Còn mấy bộ đồ lót trong tủ rồi cuộc là thế nào?” Mộ Lạc Lạc đập tay lên đồng tài liệu của anh.

Địch Nam bình tĩnh lại: “Nói không là không.”

Nhưng về tủ quần áo, anh không biết nên giải thích thế nào. Nếu Mộ Lạc Lạc xem kỹ lại một chút, sẽ phát hiện ra mấy bộ quần áo đó đều là do cô đặt mua trên mạng trước khi đi du học mà chưa thanh toán. Thật ra quần áo chỉ là một phần nhỏ, phần lớn thứ cô thích là những bộ đồ ngủ có in hình hoạt hình, túi, phụ kiện... còn anh chỉ muốn “mượn” thẻ tài khoản của cô để xem cô đã dùng những gì, sau đó dùng thẻ của mình giúp cô trả tiền. Dần dần, trong tủ chất đầy đồ, anh chỉ có cách là nhờ người đặt vào trong tủ.

Cho nên, từ trước tới giờ anh vẫn không tin tưởng sự nhạy cảm của người vợ này.

Mộ Lạc Lạc chú ý tới thái độ thần nhiên của Dịch Nam, cô tin có chút gì đấy thật lòng.

“Được, vậy em nói em không có ai khác, anh có tin không?”

“Không tin.” Anh phản bác ngay.

Mộ Lạc Lạc cắn môi: “Yêu có tin không?” Cô tức giận kéo túi ra: “Em sẽ nói với bố anh là chúng ta sắp li dị, xem ông còn tâm trạng đi làm ăn nữa không?”

Dịch Nam nhanh tay kéo lại: “Hôn nhân là chuyện riêng của chúng ta, không liên quan đến người khác.”

“Anh đang lo cho bệnh tim của bố anh?”

“Anh không.”

Mộ Lạc Lạc muốn không quan tâm tới chuyện nhà họ, nhưng mấy người đàn ông cứng đầu này ai cũng không chịu nhận thua.

Cô hất cằm: “Nếu anh đã không quan tâm, còn em thì không thể chịu được con người tàn ác đó, vì sự sống của mình, em buộc phải nói với ông ta.”

“Nói gì với bố anh? Nói là em dự định li hôn với con trai cả, rồi lại cưới đứa con trai thứ hai của ông?” Sắc diện của Dịch Nam càng ngày càng khó coi.

“Em và Hàn Tư Viễn không có gì!”

Cuối cùng thì bức rèm cũng được kéo lên, Dịch Nam túm tay kéo cô tới trước mặt màn hình máy tính, ấn vào bức ảnh đêm Giáng sinh, Mộ Lạc Lạc và Hàn Tư Viễn đang hôn nhau.

Mộ Lạc Lạc giật mình, bức ảnh này chỉ được đăng ở mục tin tức của trường, sao Dịch Nam lại phát hiện ra.

“Anh nghe em giải thích.”

“Không muốn nghe.”

Mộ Lạc Lạc thấy anh có vẻ như muốn đi vào nhà vệ sinh, cô cản trước cửa: “Lúc đó tâm trạng em không tốt, đến thư kí của anh cũng gửi cho em thiệp chúc mừng năm mới, còn anh thì sao? Anh lạnh nhạt không quan tâm đến em, em để MSN suốt hai mươi tư giờ trên mạng chờ anh xuất hiện, em làm sao biết trong lòng anh nghĩ thế nào?”

“Em vì mấy lí do đó mà làm thế sao?” Dịch Nam lạnh lùng đáp lại. Thậm chí anh càng nghĩ càng tức.

“Em không lạc lối! Lúc đó Hàn Tư Viễn vì muốn tìm sợi dây chuyền cho em, mà bị người ta giẫm lên...” Mộ Lạc Lạc nhận ra là cô có giải thích thế nào thì cũng vẫn thế, chẳng hiểu là đang tranh luận vấn đề gì. Cô từ từ hạ tay xuống, nhẹ nhàng nhường đường, cuộc hôn nhân sắp kết thúc rồi, anh ta không hiểu và không chịu hiểu! Chính anh ta là người đã đẩy cô vào vòng tay người đàn ông khác.

“Thôi được, anh thích nghĩ thế nào thì nghĩ... Cái gì em cũng cho anh, đợi anh, còn anh thì nghỉ hoặc tắm chân tình của em... em chịu đựng đủ rồi...” Mộ Lạc Lạc đột nhiên cảm thấy rất mệt, cô đã bị gả vào gia đình của những người đàn ông vô vị nhất.

Dịch Nam kéo cô về trước mặt, anh nhìn những giọt nước mắt của cô, thật sự giống những gì cô kể, tự mình đang chìm vào một điều gì đó.

Mộ Lạc Lạc thích nhìn anh bằng đôi mắt trong veo đó, biểu thị một tâm trạng có chết cũng không phục.

Trong lúc đó, anh có chút sợ hãi...

Trong lúc Mộ Lạc Lạc nhìn anh, Dịch Nam cúi xuống, hôn vào môi cô, lần đầu tiên, anh chủ động hôn cô.

Mộ Lạc Lạc không ngờ anh lại hôn cô, đôi môi của anh đầy mê hoặc, dần dần trôi xuống, một tay Dịch Nam nâng người cô lên, một tay ôm, tay kia cài chốt cửa phòng tắm.

46. Chương 46: Quy Tắc Bí Mật Của Văn Phòng Làm Việc

Mộ Lạc Lạc cho rằng mình sẽ phản kháng, nhưng đôi tay anh đã lần mò vào bên trong áo, thậm chí tùy tiện sờ khắp cơ thể cô, sức lực cô dường như tan biến, không thể nói “dừng lại”.

Trong lòng biết rõ anh chỉ lấy mình để giải tỏa dục vọng, nhưng cô không thể nào kháng cự nổi.

Cô dựa vào bồn rửa mặt, hai bàn tay ngả ra đỡ người, một lần rồi lại một lần áp vào mắt kính lạnh lẽo.

Anh rất hung bạo, Mộ Lạc Lạc thật sự không chịu được sự kích động mãnh liệt của anh, bắt đầu đẩy vai anh ra.

Địch Nam ngậm chặt môi cô, cô đã đi quá lâu, anh vì cô mà cố kiềm chế dục vọng của mình rất lâu rồi. Anh không muốn thừa nhận, từ sau lần đó, ngoài cô, anh không muốn động đến bất kì thân thể người con gái nào.

Mộ Lạc Lạc nhìn quanh phòng tắm sáng bóng, cô không biết Địch Nam lại mạnh mẽ đến như vậy, chẳng qua chỉ là anh muốn, còn cô vốn không có cách nào từ chối.

Cô nắm chặt vai Địch Nam, khép hờ đôi mắt, cô nhớ đến vòng tay ngọt ngào của anh, cô khát khao hơn trong tưởng tượng của mình rất nhiều.

Không thể lừa dối được bản thân, cô vẫn yêu anh.

Địch Nam đặt cô lên bệ rửa mặt, cô hiểu ý anh, đôi tay cô tì xuống bệ đá, người ngả ra. Lúc anh muốn “xâm nhập” vào cơ thể cô thêm một lần nữa. Mộ Lạc Lạc đột nhiên nhớ đến một chuyện.

“A... bố anh vẫn đang đợi em...”

Địch Nam nghe thấy tiếng chuông điện thoại từ ngoài cửa vọng lại, hơi nhíu mày, quay cô lại ôm từ đằng sau lưng, Mộ Lạc Lạc vô thức để tay lên vai anh, ngẩng mặt lên, nghi ngờ nhìn ánh mắt mơ màng của anh...

“Nếu không, anh ra ngoài gọi điện thoại cho bố, xin ông ấy đợi một lát?” Cô không kìm được, khó chịu nhìn anh.

Địch Nam ngấm vẻ dịu dàng của cô, một đôi môi hồng, thực sự không biết kiếp trước cô đã nợ mình điều gì.

Anh gục đầu xuống, môi mơn trớn khắp cổ cô, hít thật sâu, những hành động của anh thật khác xa với lứa tuổi của mình.

Mộ Lạc Lạc nhắm mắt, rụt vai lại, anh vừa cắn vừa hít, khiến cô thấy tê dại. Khi anh lấy chiếc áo sơ mi che vai cô, cô nhìn bóng mình trong gương, trên cổ có rất nhiều vết hôn màu hồng, ngoài ra còn có cả dưới tai, mặc áo cổ cao cũng không thể nào che hết.

Ngày đầu tiên đi làm đã bị ông chủ “xử lí bí mật” như vậy, thật là...

Địch Nam thất xong cà vạt, bước ra khỏi phòng vệ sinh, vừa nhận điện thoại, chưa kịp nói gì thì ông bố đã bắt đầu kêu la.

Mộ Lạc Lạc vội vàng nghe điện thoại: “Bố ạ... con sẽ xuống ngay, vừa rồi, vừa rồi bị đau bụng... xuống ngay lập tức đây ạ.”

Sau khi gác điện thoại, Mộ Lạc Lạc lại chạy vào phòng tắm trang điểm đậm hơn, bộ dạng luống cuống ấy lại khiến Địch Nam thấy hay hay.

Mộ Lạc Lạc lấy túi xách, vội vàng chạy ra ngoài cửa, vẫy tay chào Địch Nam.

“Lạc Lạc... cùng ăn cơm tối được không?”

Mộ Lạc Lạc đứng ngoài cửa, quay đầu cười, mắt ánh lên một niềm vui: “Vâng!”

Địch Nam mỉm cười rất lâu, nhìn theo cô bước đi xa, sau đó lại đứng trước cửa sổ, nhìn qua tấm kính, thấy bộ dạng ủ rũ đứng trước xe của bố xin lỗi, ngốc nghếch đến đáng yêu lạ kì.

Trong xe.

Hàn Kiến Quốc ném ánh mắt nghi ngờ lên vết hôn trên cổ Mộ Lạc Lạc.

“Đau bụng?”

Mộ Lạc Lạc xấu hổ gật đầu, dùng hoa tai để che đi chân tướng sự thật.

Hàn Kiến Quốc là người từng trải, nhìn thấy mặt con dâu như quả táo chín, biết ông đã hỏi thừa.

Một chai trà xanh mát lạnh đặt trước mặt Mộ Lạc Lạc. Mộ Lạc Lạc lên nhìn bố chồng, dường như ông còn xấu hổ hơn cô.

Mộ Lạc Lạc run rẩy nhận lấy, cô phát hiện ra bố chồng đã giúp mở nắp, cô trộm nhìn vẻ mặt nghiêm khắc của ông, có lẽ cái ông nóng tính này cũng không khó tính như cô vẫn nghĩ.

“Tiểu Nam nó... có nhắc đến những chuyện trước kia cho cô nghe không?” Hàn Kiến Quốc gượng gạo hỏi.

“Không thấy anh ấy nói, nhưng anh ấy vẫn quan tâm đến bố...”

“Quan tâm ta? Sao ta không nhận ra?” Hàn Kiến Quốc chế giễu.

“Con nói bố đừng tức.”

“Nói.”

“Con thực sự rất sợ bố... cho nên vừa nãy nói với anh ấy, nếu bắt em đi với bố, em sẽ giận anh.”

“Sau đó thì sao?” Hàn Kiến Quốc quay mặt nhìn, sắc mặt có chút thay đổi.

“Anh ấy mắng con một trận. Mặc dù anh ấy không nói thẳng là lo lắng cho sức khỏe của bố, nhưng con nhận ra đích thực anh ấy có ý như vậy.”

Mộ Lạc Lạc nhìn ông với ánh mắt chân thành, mặc dù cô có thay đổi tí xúu để “có hương vị đẹp dễ hơn”.

Nghe xong, ánh mắt đầy nghi ngờ của Hàn Kiến Quốc trở nên hiền hòa hơn.

Hàn Kiến Quốc lệnh cho lái xe dừng lại, dẫn Mộ Lạc Lạc đi dạo, kể lại những chuyện từ nhiều năm trước đó.

“Mẹ của Tiểu Nam là mối tình đầu của ta, vốn ngày tháng cùng nhau trôi qua rất êm đẹp, sau đó mẹ Tiểu Nam không nói gì bỏ ta ra đi. Lúc đó ta không biết cô ấy có bầu, cho đến mười lăm năm sau, khi mẹ Tiểu Nam bị ung thư phổi, nhờ bệnh viện liên lạc tìm ta, khi ta vội vàng đến bệnh viện, cô ấy đã hấp hối, chỉ kịp trăng trối Dịch Nam là con trai ta, sau đó buông tay ra đi.”

Hàn Kiến Quốc ủ rũ nói: “Tính cách của Dịch Nam rất lập dị, cô độc, ta có thể nhận thấy nó rất hận ta, nhưng ta không biết tại sao lại như vậy. Không phải ta hại chết mẹ nó, sao nó lại hận ta đến tận xương tủy, không gọi ta một tiếng ”bố“.”

Mộ Lạc Lạc chớp mắt: “Nếu như bố yêu mẹ Dịch Nam, tại sao không đi tìm bà? Lại tại sao lúc đứng trước mặt bà không hỏi lí do bỏ đi?”

“Hỏi rồi. Không nhắc đến nữa, người cũng đã mất rồi.”

Rất nhanh, Mộ Lạc Lạc nhìn thẳng vào đôi mắt Hàn Kiến Quốc, Hàn Kiến Quốc không hiểu vì sao lại bị cô nhìn đến gượng gạo như vậy.

“Bố hãy nói thật, lúc chung sống với mẹ Dịch Nam bố không ngoại tình chứ?”

Hàn Kiến Quốc vừa nghĩ lại vừa nhắm mắt, đột nhiên tức giận nói: “Loạn rồi, loạn rồi! Ta là bố chồng cô, sao cô dám hỏi lại ta?!”

Mộ Lạc Lạc lọt vào tầm ngắm của ông.

Sau khi trở lại xe, trên đường Hàn Kiến Quốc im lặng không nói, nghĩ lại những ngày tháng đó, phân tích rất tỉ mỉ.

Mộ Lạc Lạc ngửi ngửi hương vị trà xanh, ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài, bất giác cười ngô nghê, vì Dịch Nam hẹn cô ăn cơm tối.

“Con dâu... Buổi tối... con có thể đưa Dịch Nam về nhà ăn tối không?”

Mộ Lạc Lạc nhìn ánh mắt khẩn cầu của bố chồng, không nỡ từ chối: “Con chỉ có thể thử, nếu như anh ấy bận quá...”

“Chỉ cho phép thành công, không được thất bại! Đây là nhiệm vụ đầu tiên để con bước vào nhà họ Hàn!”

Mộ Lạc Lạc bậm môi, lão già độc đoán.

Hàn Kiến Quốc đã nghe rất nhiều, thông qua cuộc nói chuyện của Mộ Lạc Lạc và người quản gia, vốn có thể rút lại định luận “rắn độc” mà lúc đầu ông dành cho Mộ Lạc Lạc, còn cô con dâu có chút ngốc nghếch mà thích cười này, ông càng nhìn càng hài lòng.

Hơn nữa, khi Hàn Kiến Quốc và công ty điện ảnh có vốn đầu tư nước ngoài đàm phán về hợp đồng, Mộ Lạc Lạc ngoan ngoãn ngồi bên cạnh ông nghe. Người nước ngoài quen phương thức giao lưu hài hước trong một không khí ấm áp, vui vẻ, cho nên họ chốc chốc lại khen cô trẻ tuổi xinh đẹp. Mộ Lạc Lạc lễ phép cảm ơn, thông minh đối đáp. Do vậy, khiến Hàn Kiến Quốc thấy cô rất chuyên nghiệp, không phải chỉ vì cô thành thạo với lưu trình quản lý tài chính, mà còn nói chuyện với thương gia nước ngoài bằng tiếng Anh rất lưu loát, lúc nào cũng nở một nụ cười duyên dáng, hoàn toàn có thể thể hiện sự bao dung và phong thái vốn có của người Trung Quốc.

Đợi xong việc, Hàn Kiến Quốc vội giục Mộ Lạc Lạc gọi điện thoại cho Dịch Nam.

Mộ Lạc Lạc cảm thấy không vui, nói thật cô vẫn chưa có cơ hội nào cùng Dịch Nam ăn một bữa tối chính thức, cơ hội khó gặp, nhưng đã bị ông bố chồng hung hãn này cướp mất.

Nhưng cô vẫn chưa về nhà lấy điện thoại, cho nên chỉ có thể sử dụng điện thoại của bố chồng gọi cho Dịch Nam, bố chồng đã lệnh cho Mộ Lạc Lạc mở loa ngoài, ông muốn quang minh chính đại nghe trộm.

Điện thoại nhanh chóng có người nhận...

Mộ Lạc Lạc mở loa ngoài, trong lòng rất sợ Dịch Nam nói ra những câu “đại nghịch bất đạo”.

Mộ Lạc Lạc: “Chồng ơi, anh đang bận à?”

Dịch Nam: “Cũng không bận lắm, xong việc rồi à?”

Mộ Lạc Lạc: “Vâng... cũng được.”

Dịch Nam nghe bên điện thoại này có tạp âm, giọng nói của Mộ Lạc Lạc cũng không rõ, anh gấp hồ sơ lại, hỏi: “Em ở đâu? Có thể tự về được không? Có cần anh đến đón không?”

Hàn Kiến Quốc ném ánh nhìn sắc lạnh, cảnh cáo Mộ Lạc Lạc chuyển ngay về chủ đề chính mà ông đã đặt ra!

Mộ Lạc Lạc nhún vai: “Bố chồng mời em ăn cơm, anh đến nhà họ Hàn đón em được không?”

Dịch Nam im lặng một lúc, trịnh trọng nói: “Chủ tịch Hàn, người lớn đứng đắn đừng như đứa trẻ vậy. Xin lập tức thả vợ tôi xuống xe.”

Hàn Kiến Quốc thấy việc nghe trộm đã bị Dịch Nam phát hiện ra, ông giằng lấy điện thoại, bực bội nói: “Ta giữ vợ anh ở lại thì đã sao? Tám giờ tối đến đón nó, nếu không... bất cứ việc gì ta cũng có thể làm!”

Bụp!... Hàn Kiến Quốc gấp điện thoại, tắt máy, thậm chí bật cười “âm đạm”.

Mộ Lạc Lạc đứng dán chặt vào cửa xem, run run, lẽ nào muốn giết người?

Mộ Lạc Lạc ngồi trong phòng khách lớn, dưới sự giám sát của Hàn Kiến Quốc và quản gia Trần. Quả giống như trong tưởng tượng của cô, ngôi nhà, vườn hoa, hồ bơi, những gia đình giàu có có thiết kế giống như nhà

họ Hàn cũng không ít, trên bãi đỗ xe đỗ rất nhiều xe có thương hiệu nổi tiếng, những người giúp việc mặc đồng phục màu xanh, một cảnh tượng rất tráng lệ, xa xỉ.

Hàn Kiến Quốc còn có một số việc phải đích thân mình làm ở ngân hàng, cho nên lệnh cho quản gia Trần ở lại nói chuyện với cô con dâu.

Cô nhìn đồng hồ treo trên tường, một giờ chiều, ít nhất cũng phải đợi ở đây hơn bảy tiếng, hừm, hừm.

Trần quản gia cũng không biết, thanh niên bảy giờ thích những trò tiêu khiển nào, trong lúc đang ủ rũ không biết phải làm sao thì cánh cửa phòng ngủ của Hàn Tư Viễn mở ra, hẳn là đã ngủ dậy.

“Hàn Tư Viễn! Hi hi...” Mộ Lạc Lạc nhảy lên.

“?!” ... Hàn Tư Viễn đứng ở hành lang tầng hai sững sờ nhìn: “Lạc Lạc, sao em lại ở đây?”

Mộ Lạc Lạc bậm miệng: “Bố chồng ‘mời’ em ăn cơm...”

Sắc mặt Hàn Tư Viễn không vui, vẫy tay: “Lên đây!”

Mộ Lạc Lạc nghe lời, bước từng bước lên cầu thang, nét mặt vui vẻ.

Hàn Tư Viễn nắm lấy bàn tay cô lôi vào phòng ngủ, một chân đạp cửa.

Mộ Lạc Lạc không rõ tại sao: “Anh làm gì vậy? Tức giận quá hay tâm trạng không tốt?”

Nếu như Hàn Tư Viễn không nhớ nhầm, ngày hôm qua Mộ Lạc Lạc mới tức giận chuyển đến sống tại nhà Địch Nam, lúc đó hình ảnh cô khóc lóc lại hiện lên trong đầu anh, hôm nay sao thấy như không có gì xảy ra vậy?

Anh khẽ nhướn mắt nghi ngờ, vô tình nhìn thấy vết hôn trên tai cô, rất nhanh, Hàn Tư Viễn nâng cằm cô lên, ánh mắt tức giận. Mộ Lạc Lạc thấy khó tránh khỏi, Hàn Tư Viễn kéo cổ áo cô xuống, bên phía nội y hiện lên những vết cắn màu hồng.

Mộ Lạc Lạc kinh ngạc kêu lên, đẩy mạnh anh ra, vội vàng kéo khóa lên chạy ra ngoài. Hàn Tư Viễn lại nắm chặt tay cô đẩy cô lên ghế, ánh mắt đầy tức giận.

“Mộ Lạc Lạc! Em rốt cuộc có lòng tự trọng không?!”

“...” Mộ Lạc Lạc chưa từng thấy Hàn Tư Viễn tức giận bao giờ, cô ngồi thu lu vào một góc ghế sofa, nhìn anh sợ sệt.

Hàn Tư Viễn tức giận đâm vào cánh cửa, khó có thể tin được anh lại bực bội chỉ thẳng vào mặt Mộ Lạc Lạc, chất vấn: “Hôm qua ai khóc lóc gọi điện cho anh?! Em là thú cưng mà Địch Nam nuôi sao?! Anh ta muốn thế nào em liền làm thế ấy sao?!”

“Anh ấy nói... anh ấy và Phương Dung không có gì...”

“Anh ta nói không có là không có sao?! Em ra nước ngoài hai năm, có khi nào anh ta quan tâm em chưa?! Khi em vì anh ta cố gắng học tập, anh ta có hỏi em mệt hay chưa?! Em từng thắc mắc về anh ta với anh, em đều quên rồi sao?! Không phải em muốn báo thù anh ta sao? Không phải em hận anh ta đến tận xương tủy sao?!” Hàn Tư Viễn đã bị cô gái ngốc nghếch này khiến cho điên đảo rồi!

Mộ Lạc Lạc nhắm hờ mắt: “Em cho rằng em hận anh ấy, nhưng vẫn yêu anh ấy như cũ... xin lỗi Hàn Tư Viễn.”

“Để anh ta lấy em là làm trò đùa cũng không sao sao?!”

Mộ Lạc Lạc thật thà gật đầu.

“Nếu như anh ta và Phương Dung có quan hệ trong thời gian em ra nước ngoài, em cũng giả vờ căm ghét à?!”

Mộ Lạc Lạc hoài nghi một lát, ngược mắt nhìn, mặc dù sợ Hàn Tư Viễn mất kiểm soát, nhưng vẫn không thể làm mất đi lòng tin của cô đối với Địch Nam: “Anh ấy, anh ấy nói không có. Anh ấy nói không có, em tin liền...”

Hàn Tư Viễn giận dữ nắm chặt tóc: “Còn anh, em coi là gì?!”

Mộ Lạc Lạc từ từ đứng dậy, ủ rũ xin lỗi: “Xin lỗi, Hàn Tư Viễn... Em không thể quên Dịch Nam. Anh ấy mặc dù chưa từng quan tâm em, nhưng cũng không có ý làm tổn thương em... vốn là do em..., thực sự anh ấy có yêu em không, cũng không quan trọng đến như vậy. Em biết mình yêu ai...”

Hàn Tư Viễn uất đến tận cổ, anh vợ lấy chìa khóa xe, giật cửa đi ra.

Ngày nào Dịch Nam chưa biến mất thì Mộ Lạc Lạc còn chưa chịu quay đầu lại, vĩnh viễn!

Nếu như anh ấy buông tay, sớm muộn cũng sẽ từ bỏ, anh vốn không có tư cách chế giễu Mộ Lạc Lạc ngu ngốc, vì anh cũng biến thành kẻ ngốc rồi.

Mộ Lạc Lạc đẩy cửa đuổi theo ra ngoài phòng, nhưng chỉ thấy đuôi xe của Hàn Tư Viễn, chân tay lỏng ngóng gọi điện thoại, nhưng luôn ở trong tình trạng không nghe máy, cô rất sợ Hàn Tư Viễn chạy xe nhanh xảy ra chuyện, cô ôm chặt túi xách chạy ra khỏi biệt thự, nhưng đột nhiên bị Hàn Kiến Quốc ngăn lại.

Mộ Lạc Lạc đắn đo quay lại, thực sự cô cũng không biết còn có thể nói với Hàn Tư Viễn những gì, nên nói gì và không nên nói gì, cô đều nói cả rồi, tình bạn giữa họ đến đây chấm dứt.

Xin lỗi Hàn Tư Viễn, rất xin lỗi.

Mười lăm phút sau.

Hàn Tư Viễn bước thẳng vào tập đoàn Thác Nhuệ, một chân đạp cửa phòng làm việc của Dịch Nam.

47. Chương 47: Hai Năm Trước, Dịch Nam Đã Tổ Tình

Mặc dù Dịch Nam và Hàn Tư Viễn đã bốn, năm năm không gặp, nhưng những thông tin về nhau luôn luôn được cập nhật.

“Có chuyện gì sao?” Dịch Nam nhận ra “thành ý” của anh.

Hàn Tư Viễn đẩy cửa văn phòng, tức giận nhìn gương mặt bình thản của Dịch Nam.

“Không yêu cô ấy hãy tha cho cô ấy, anh không thương thì để tôi thương!”

Hai tay Dịch Nam vẫn để lên bàn, lạnh lùng hỏi: “Cậu có quyền gì dám ra lệnh cho tôi?”

Rất nhanh, Hàn Tư Viễn nắm chặt cổ áo của Dịch Nam, trong mắt đầy hận thù: “Từ sau khi Mộ Lạc Lạc lấy anh, nước mắt còn nhiều hơn nụ cười, anh nhẫn tâm nhìn cô ấy trách móc mình, hết lần này lại lần khác vì anh mà sầu não, đau khổ?!”

Dịch Nam lôi tay anh ta ra rất mạnh, nghiêm túc nói: “Bất cứ người nào cũng có thể kêu khổ cho cô ấy, duy nhất chỉ có cậu là không được.”

Hàn Tư Viễn thay đổi sắc mặt, dương dương tự đắc nói: “Anh biết rõ tôi yêu Mộ Lạc Lạc, anh lại bóp chặt cô ấy không buông tay, anh đang trả thù tôi? Vì tôi đã hủy hoại tình cảm của anh và Phương Dung, anh quyết định đã thắng?! Tôi nói cho anh biết, anh thành công rồi!”

Dịch Nam ngậy người, bình tĩnh nói: “Tùy cậu nghĩ.”

Nói xong, anh nhìn đồng hồ, cầm tập tài liệu ra khỏi phòng làm việc.

Hàn Tư Viễn bước rất nhanh ngăn Dịch Nam lại, anh nắm chặt tay, trong mắt đầy sự phẫn nộ, không có sức nhưng kiên quyết nói...

“Anh... hãy tha cho Lạc Lạc, coi như em cầu xin anh...”

Dịch Nam nhìn Hàn Tư Viễn, nếu như không nghe nhầm, cậu ta đích thực đang cầu xin mình, đang thỏa hiệp.

“Em biết mình không có tư cách nào để cầu xin anh, nhưng em yêu Lạc Lạc, thực lòng yêu cô ấy, em không thể nhìn cô ấy bị hành hạ giống như một thứ đồ chơi, chỉ cần anh đồng ý buông tay, việc đầu tiên em có thể làm... đó là quỳ xuống xin lỗi anh.” Hàn Tư Viễn thực sự không còn cách nào nữa, vì Mộ Lạc Lạc, lòng tự tôn của mình cũng có thể vứt bỏ.

Địch Nam ngậy người nhìn Hàn Tư Viễn, trong ánh mắt cậu đầy tia máu, đầy sự chân thành, một người nam nhi tình nguyện vì một người con gái mà quỳ xuống, ai dám nói anh ta là không thật lòng.

Tự hỏi lòng mình, anh có thể vì Mộ Lạc Lạc mà làm thế này không?

Hàn Tư Viễn than một hơi, thần thờ lau khóe mắt: “Em hận anh quá ưu tú, hận anh đã cướp mất người bố yêu quý, hận anh đã làm mẹ em tức chết, hận anh không bao giờ truy cứu tới cùng những việc em đang tâm gây ra, hận thái độ dịu dàng ôn hòa, điềm tĩnh của anh, càng hận anh là tất cả của Lạc Lạc. Em hận anh bao nhiêu... càng đổ kị với anh bấy nhiêu...”

Nhiều năm trôi qua, rốt cuộc Hàn Tư Viễn cũng đã chịu hạ mình nói rõ lòng mình, việc gì anh cũng không để ý, chỉ cần Mộ Lạc Lạc.

Anh yêu người con gái đó điên cuồng, không có cách nào khống chế được tình cảm, không có cách nào thoát khỏi lời nguyện tình yêu.

Địch Nam đứng trầm ngâm rất lâu, Hàn Tư Viễn vốn không biết, chính là vì đã coi cậu ta là người thân, anh mới không truy xét đến cùng tất cả những hành động mà cậu làm, hơn nữa nó có phạm vào tội kinh thiên động địa, anh cũng tự nhủ, Hàn Tư Viễn là em trai, mình là người một nhà.

Nhớ đến chuyện Hàn Tư Viễn và Mộ Lạc Lạc gặp cướp ở ngân hàng, trước bọn người xấu hung tàn, anh cam tâm tình nguyện dùng thân mình để đổi lấy tính mạng bọn họ, lúc anh ghi âm lời nói đưa cho viên cảnh sát vẫn một mực nói họ là “người nhà”, cho dù xảy ra việc ngoài ý muốn cũng là cam tâm tình nguyện, không liên quan gì đến phía cảnh sát.

Hàn Tư Viễn càng không hiểu, anh không về nhà, một phần nguyên nhân chính là vì Hàn Tư Viễn, anh vì tình cảm anh em này mà đã chọn cách rời xa.

Còn hôm nay, liệu anh có chọn cách bỏ đi không?

Anh đối diện với lời khẩn cầu vô lí nhưng đầy chân thành, có thể nói “không” sao?

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Địch Nam trầm ngâm, đã nuốt trọn không khí tức bực ấy, trước khi bước ra ngoài phòng làm việc đã lưu lại một lời hứa...

“Cho anh một tháng để giải quyết hết việc công ty, sau đó, anh sẽ đi.”

Hàn Tư Viễn ngậy người, nhìn bóng Địch Nam dần dần khuất xa... anh dương dương tự đắc nhếch môi. Anh, cảm ơn.

...

Địch Nam bước vội, bóng dáng dần khuất nơi góc hành lang, dần dần, dần dần, anh bước chậm dần, thất lại cà vạt, thái độ ung dung, ai cũng từng hỏi anh có yêu Mộ Lạc Lạc không, Mộ Lạc Lạc có phải là niềm vui duy nhất của anh, anh từng quan tâm chưa...

Vợ ơi, đây là lần cuối cùng anh làm tổn thương em, xin em, đừng tha lỗi cho anh.

Mười giờ đêm, trong nhà họ Hàn.

Hàn Kiến Quốc, Hàn Tư Viễn và Mộ Lạc Lạc đang ngồi trước bàn ăn, trên bàn bày rất nhiều món ăn, nhưng cuối cùng cũng không thấy bóng dáng của Địch Nam.

Hàn Tư Viễn thầm than một tiếng: “Đừng đợi nữa, ăn cơm đi!”

“Bố đừng giận, hay con gọi lại cho anh ấy lần nữa?” Mộ Lạc Lạc cũng không ngờ Dịch Nam lại tuyệt tình như vậy, nỡ để cô một mình ở nhà họ Hàn.

Hàn Tư Viễn lại như người không có chuyện gì làm, gấp miếng cá bỏ vào bát Mộ Lạc Lạc: “Ăn cơm thôi, anh ấy có thể bận không để ý đến thời gian. Lát nữa anh sẽ đưa em về.”

Mộ Lạc Lạc gật đầu, cười híp mắt nhìn Hàn Tư Viễn. Hàn Tư Viễn bỏ đi một tiếng sau đã về biệt thự, cũng không nhắc đến trận cãi nhau, tiếp tục tự nở một nụ cười với bản thân. Đương nhiên, đây là kết quả Mộ Lạc Lạc chưa từng ngờ đến nhưng lại hi vọng nhất.

Ăn cơm xong.

Hàn Tư Viễn lái xe đưa Mộ Lạc Lạc về chung cư, trên đường đi, Hàn Tư Viễn im lặng, Mộ Lạc Lạc trầm ngâm, đoán xem Dịch Nam bây giờ đang làm gì, có lẽ đang đợi cô về nhà chẳng, hừm hừm, xấu hổ.

Đến cửa chung cư, Mộ Lạc Lạc vui vẻ xuống xe, nhưng mới bước vài bước, Hàn Tư Viễn nhảy ra khỏi xe đuổi theo cô.

“Lạc Lạc... hay là để anh đưa em lên?” Anh trầm ngâm hỏi.

Vì câu trả lời đã hiện ngay trên mặt Mộ Lạc Lạc, mong đợi và mừng vui.

Mộ Lạc Lạc cười lắc đầu: “Hàn Tư Viễn, chúng ta vẫn là bạn chứ?”

“Đương nhiên...”

“Anh có đồng ý cả đời này là bạn của em không?”

“Ừm... chỉ có em có thể thay đổi mối quan hệ của chúng ta.”

Mộ Lạc Lạc nhận được câu trả lời hài lòng, cười ha ha gật đầu, sau đó trịnh trọng nói: “Có câu này của anh em yên tâm rồi, em thực sự rất sợ anh không để ý đến em nữa, lúc anh lái xe bỏ đi, em cũng đã nghĩ, nếu anh thực sự không để ý đến em nữa, em cũng sẽ rất buồn...”

“So với việc mất đi Dịch Nam thì thế nào?...”

Mộ Lạc Lạc sần sùi cúi đầu xuống, nghĩ rất lâu, nghiêm túc trả lời: “Đương nhiên không phải là một loại cảm giác khó chịu, nhưng đều là nỗi đau giày xé con tim, em chỉ có thể khóc hết nước mắt thôi... em không đùa đâu, anh cũng là người bạn tốt nhất đời này của em, em rất sợ mất anh.”

Hàn Tư Viễn nhìn Mộ Lạc Lạc, nụ cười của cô dịu dàng, ngọt ngào như thế, anh tin mỗi câu nói của cô đều là thật lòng, trong lòng anh cũng thấy buồn, anh là người đàn ông đầy tự tôn, tại sao phải vì cô mà chịu sự dằn vặt. Tình cảm không thể kìm giữ, Hàn Tư Viễn ôm cô vào lòng, run run, giọng nói cũng có chút run run, khó chịu khẽ nói: “Lạc Lạc, xin lỗi...”

Mộ Lạc Lạc nghi ngờ chớp mắt, cho rằng Hàn Tư Viễn vì chuyện cãi nhau với cô ban chiều mà xin lỗi, cô vỗ lưng anh: “Người xin lỗi phải là em, để anh đợi lâu như vậy, em lại chạy tới bên Dịch Nam, anh giận như vậy là bình thường, anh không đánh em một trận em liền cười trộm, hừm hừm...”

Hàn Tư Viễn không nói gì, lúc chỉ trích Dịch Nam làm tổn thương Mộ Lạc Lạc, anh cũng đã làm một việc như vậy.

Mộ Lạc Lạc trong lòng vui vẻ, nhảy chân sáo ra khỏi cầu thang máy, ở tầng này có người đàn ông mà cô luôn luôn nghĩ về, mặc dù không biết Dịch Nam đã về nhà chưa, nhưng cô vẫn hào hứng đi về.

Cô đứng trước cửa phòng rút gương trang điểm, chỉnh lại mái tóc, tô thêm son, đợi trang điểm xong, mới thận trọng bấm chuông cửa...

Nhưng, không có người ra mở cửa.

Cô cho rằng Dịch Nam đang tắm, nhẫn nại đứng ngoài cửa chờ, haiz, cô là người vợ đáng thương nhất, đã thế lại không có chìa khóa.

Từng phút từng phút trôi qua, Mộ Lạc Lạc nhìn đồng hồ, đã nửa tiếng.

Do đó cô lại ấn chuông, tiếp tục đợi.

Lại nửa tiếng nữa trôi qua, Mộ Lạc Lạc cũng không chịu được nữa, đập cửa ầm ầm.

“Chồng ơi, anh có ở trong đó không, em đứng ngoài một tiếng rồi này!”

Trong phòng.

Địch Nam ngồi ở phòng bên cạnh, hai tay bịt tai, thu lu ngồi trong góc nhà, im lặng như chết.

Cho tới khi bước chân giận dữ kia dần biến mất, anh mới đau khổ buông tay xuống...

Anh không biết nên dùng cách nào để làm tổn thương vợ mình, quá nhẹ, cô sẽ không bị đau lòng; quá tàn nhẫn cô ấy sẽ rất đau lòng. Cô đau khổ, trái tim anh cũng sẽ chảy máu.

Mộ Lạc Lạc mặc dù bỏ đi, nhưng lòng vẫn không hết hi vọng, cô đi đi lại lại trước cổng khu chung cư, nhón gót chân nhìn lên, trong phòng rõ ràng sáng đèn, có phải ngủ quên rồi không?

Ừm! Chắc chắn là như vậy, theo phản xạ, cô rút chiếc điện thoại trong túi xách, lật đi lật lại tìm mới nhớ ra cô không có điện thoại.

Đằng nào cũng không có việc gì, chi bằng về nhà một chuyến lấy điện thoại?

Nghĩ tới điều này, Mộ Lạc Lạc đón taxi, vui vẻ bước lên.

...

Cô ngồi bên giường, khi mở điện thoại ra, Mộ Lạc Lạc kinh ngạc.

Những tiếng tin nhắn títtít reo lên liên hồi.

Cuộc gọi nhớ: 78 cuộc.

Tin nhắn: 8 tin.

Cuối cùng cô cũng đã hiểu tại sao ngày hôm đó điện thoại hết pin, cũng biết lúc sáng tại sao anh tức giận, vì 78 cuộc gọi nhớ đều là số điện thoại của Địch Nam.

Mộ Lạc Lạc bậm môi, được rồi, được rồi, trách sai anh rồi, nên sớm sạc pin!

Lúc tâm trạng cô hồi hộp mở đọc tin nhắn, nước mắt không biết từ đâu trào ra...

Tin nhắn thứ nhất (3 giờ 5 phút sáng): Lạc Lạc, em ở đâu vậy? Thấy tin nhắn này lập tức gọi điện lại cho anh.

Tin nhắn thứ hai (3 giờ 39 phút sáng): Lạc Lạc, anh rất lo cho em, mau trả lời điện thoại đi.

Tin nhắn thứ ba (4 giờ 16 phút sáng): Lạc Lạc, em đang giận anh sao? Được rồi, anh thừa nhận, lúc đó anh không nhìn bồn hoa, mà là nhìn em. Trả lời điện thoại được không?

Tin nhắn thứ tư (4 giờ 43 phút sáng): Lạc Lạc, thực sự anh rất lo, chỉ sợ em gặp nguy hiểm, thế này đi, em chỉ cần gọi một cuộc điện thoại là được, ít nhất anh cũng biết em bình an vô sự, có được không?

Tin nhắn thứ năm (4 giờ 49 phút sáng): Anh đang tìm em, tìm em sắp phát khùng như thằng điên rồi, em muốn làm anh lo đến chết sao?

Tin nhắn thứ sáu (5 giờ 02 phút sáng): Nếu như em nhất quyết không nghe điện thoại, anh sẽ cứ gọi như thế, đáng lẽ anh nên lắp thiết bị định vị vào điện thoại của em.

.....

.....

Tin nhắn thứ bảy (5 giờ 21 phút sáng): Vợ ơi, chồng của vợ rất lo, mau trả lời điện thoại đi...

Tin nhắn thứ tám (5 giờ 28 phút sáng): Vợ à, anh biết em không muốn ra nước ngoài, thực sự, anh cũng không muốn em đi... em đã từng hỏi anh, có yêu em không, có thể yêu em nhiều không... bây giờ anh có thể

trả lời em, chính là bây giờ. Giây phút anh dùng hết sức lực của mình để tìm em, mới phát hiện ra, anh đã yêu em rồi.

...Từng giọt nước mắt thi nhau rơi xuống, ướt hết cả màn hình, những giọt nước mắt rưng rưng trong mắt Mộ Lạc Lạc, cô mỉm cười hạnh phúc.

Mặc dù bọn họ đã bỏ phí mất hai năm, nhưng cô không hối hận. Thời gian, là tấm gương soi thấu trái tim, là thước đo tình cảm của đôi phương, một quãng đường dài, cô đã từng khóc, đã từng cười, nhưng vẫn kiên định một câu:

Chồng ơi, em cũng yêu anh! Sẽ mãi yêu anh.

48. Chương 48: Tiểu Yêu Tinh Làm Người Ta Trách Móc

Hôm sau.

Mộ Lạc Lạc vì quá phấn khích, cả đêm không ngủ, sáng sớm đã đến công ty làm việc.

Khi cô vui vẻ chạy đến trước cửa phòng chủ tịch, Tổng Nhụy ngăn cô lại.

“Cô Mộ, Chủ tịch đang họp, đã chỉ thị cho tôi đưa cô lên nhậm chức ở bộ phận thiết kế.” Tổng Nhụy bình thản nói.

Mộ Lạc Lạc nhìn đồng hồ, công ty đến chín giờ ba mươi mới rập thẻ, bây giờ mới có tám giờ.

“Được, phiền chị Tổng, hi...” Mộ Lạc Lạc không thể ngăn nổi sự vui sướng trong lòng, vừa nói vừa cười.

“Xem ra tâm trạng của em rất tốt.” Tổng Nhụy cười, nhưng dường như tâm trạng ông chủ có chút vấn đề. Năm giờ sáng cô đã nhận được điện thoại của Dịch Nam, sắp xếp cuộc họp gấp với các giám đốc, từ sáu giờ sáng đến bây giờ, cuộc họp đã diễn ra ba tiếng đồng hồ.

Vào thang máy, điện thoại của cô vang lên tiếng tin nhắn, vì khi cô mở máy, đồng thời cũng đăng nhập QQ, các bạn ở bên Mỹ cũng không quên hỏi thăm cô.

“À, chị Tổng, chị cũng quen dùng QQ trên điện thoại phải không?” Mộ Lạc Lạc vừa trả lời tin nhắn vừa hỏi.

Tổng Nhụy nói: “Trong máy của chị không có cài phần mềm này.”

Mộ Lạc Lạc ngây người: “Thế không đúng, có mấy lần cùng nói chuyện, em nhìn bên đó đều là trả lời từ điện thoại”

Tổng Nhụy nghĩ một lát, đột nhiên bật cười: “Từ sau khi em ra nước ngoài, người khác đã mượn số QQ của chị, em nên biết người đó là ai.”

“?!” ... Mộ Lạc Lạc mở to mắt, nói vậy, những chiếc thiệp chúc mừng và nội dung nói chuyện, đều là do Dịch Nam gửi?

Rất nhanh, Mộ Lạc Lạc ôm lấy vai Tổng Nhụy lay lay, khóe mắt thấy cay cay, không còn nghi ngờ gì nữa.

Tổng Nhụy hiểu rõ tâm trạng của cô, cô bắt chắp sự “nguy hiểm đến tính mạng” vừa nói ra sự thật, không phải vì Mộ Lạc Lạc, mà vì ông chủ của cô, một người đàn ông tinh tế và biết giữ chừng mực để mở lòng, có lẽ đến bản thân anh ta cũng không biết.

“Làm thế nào bây giờ, em còn mắng anh ấy là vô tình vô nghĩa, tại sao anh ấy không nói với em... hừm hừm...” Mộ Lạc Lạc lúc này chỉ muốn ôm lấy Dịch Nam đồng dạng nói với anh, cô rất yêu anh.

Tổng Nhụy đứng sau lưng cô. Lúc thang máy dừng lại ở bộ phận thiết kế, cô lại đóng cửa thang máy, quay lại tầng đỉnh.

Tổng Nhụy đưa Mộ Lạc Lạc về phòng làm việc của mình, từ ngăn kéo cuối cùng rút ra một tập hóa đơn, đây là những chi phí trong hai năm Mộ Lạc Lạc đã dùng khi ra nước ngoài, mỗi tờ đều là do chính tay Dịch Nam kí.

Mộ Lạc Lạc xem tập hóa đơn, nhỏ là cuốn tự điển, lớn là những thiết bị trưng bày trong phòng, lúc cô cho rằng nhà trường cung cấp miễn phí ăn trưa, thậm chí là mang lên phòng, mới biết những món ăn Trung Quốc không có trong học phí.

“Cô Mộ, tôi luôn nhắc cô, tôi chỉ là làm theo sự căn dặn của ông chủ, cô lại không ngừng cảm ơn tôi, thực sự người quan tâm cô không phải là tôi.” Tống Nhụy lấy một cốc cà phê đưa cho Mộ Lạc Lạc, mới phát hiện ra tay cô đang run lên.

Tống Nhụy rút ra một trang báo đưa cho cô:

“Người đàn ông đó, dù gặp phiền phức, dù phải chịu trách nhiệm cho người khác, cũng nguyện gánh chịu sự cô đơn và hiểu lầm, chỉ hi vọng đối phương sống nhẹ nhõm hơn mình.” Nói xong, từ trong ngăn kéo rút ra một hộp trang sức bằng nhung, nói: “Một năm trước, vào ngày sinh nhật của cô, người đàn ông đó đã đến phòng thăm cô, nhưng vì một số nguyên do, chiếc nhẫn không thể đến tay cô. Tôi cũng vừa mới nhận được bưu phẩm chuyển phát nhanh này, Chu Bộ Doanh gửi đến cô mười hai lời xin lỗi.”

Mộ Lạc Lạc khịt khịt mũi, cẩn thận mở hộp nhẫn, những giọt nước mắt nóng hổi thi nhau rơi xuống, lặng lẽ như những tiếng thở dài.

Lúc chồng cô vượt sông vượt núi đến chúc mừng sinh nhật cô, cô lại ngồi trong phòng ngủ, nói về chuyện li hôn với người đàn ông khác. Anh nghe thấy rồi hiểu lầm, hiểu lầm đến nỗi không biết đúng sai. Cô làm sao có thể quên được những biểu hiện cay độc như thế của chồng cô, nếu anh ấy có thể lớn tiếng nói “anh yêu em” thì đã không giấu tình cảm của mình đến hai năm như vậy. Thậm chí đến phút cuối cùng đến tiền cô tại sân bay, lúc anh biết cô không nhận được tin nhắn, có thể nói ra chứ...

Chồng à, anh đúng thật là một tiểu yêu tinh làm người ra trách móc.

...

Tống Nhụy thấy cô rưng rưng nước mắt, bèn quay người lau nước mắt cho cô, rồi nói: “Lấy một người đàn ông nội tâm nhưng tinh tế, không biết may mắn hay là không may mắn đây.”

“Là may mắn, rất may mắn...” Mộ Lạc Lạc lấy chiếc nhẫn từ chiếc hộp ra, chậm chậm đưa vào ngón áp út, vòng nhẫn rất vừa, rất nhanh một cảnh vụt lên trong đầu cô – nhớ lại phút giây cô và Dịch Nam chia tay ở sân bay, Dịch Nam cũng đã dùng tay vòng qua ngón áp út của cô. Mặc dù chỉ có một giây, nhưng anh đã nhớ số đo vòng tay của cô sao?

“Đẹp không?” Mộ Lạc Lạc giơ tay ra, cô thừa nhận mình đang tràn đầy hạnh phúc, muốn nói với tất cả mọi người cô rất hạnh phúc.

Tống Nhụy bật cười, trong lòng chợt cảm thấy buồn, bất luận cô cố gắng thế nào, người đàn ông đó cũng không bao giờ để ý đến cô, tình yêu rốt cuộc là đắng hay ngọt, rốt cuộc là cho đi hay nhận lại, ai lại đi kiểm tra việc so sánh đó.

Mộ Lạc Lạc dường như thấy sự u sầu trong đôi mắt của Tống Nhụy, cô cầm tay chị: “Em sẽ cố gắng thành một người vợ tốt, sẽ khiến chồng của em không còn lo âu, sầu não nữa. Trả lại cho chị một ông chủ hoạt bát, vui vẻ.”

Tống Nhụy ngược mắt nhìn lên, hai người nhìn nhau cười.

...

Nhưng, Mộ Lạc Lạc đợi bên ngoài cửa phòng họp, đợi đến trưa, cơm được đưa vào bên trong, cuộc họp vẫn tiếp tục.

“Tôi nghe nói, cuộc họp có thể kéo dài đến đêm. Tôi đưa cô đến bộ phận thiết kế trước nhé?” Tống Nhụy bước lên trước.

Mộ Lạc Lạc bậm môi, rầu rĩ đồng ý.

Bộ phận thiết kế của tập đoàn Thác Nhuệ chủ yếu phụ trách thiết kế mặt ngoài phần mềm và sản phẩm thiết bị ngoại vi của trò chơi trực tuyến.

Tổng Nhụy giới thiệu Mộ Lạc Lạc với những đồng nghiệp mới, các đồng nghiệp rất nhiệt tình, sinh viên Harvard hiển nhiên đi tới đâu đều có sức hút đến đó.

Phó tổ trưởng Triệu nhìn xung quanh, thấy đồng nghiệp đang bận, thầm đặt tay lên vai Mộ Lạc Lạc: “Nói cho tôi biết, ông chủ tốn bao nhiêu tiền để mời cô? Lương chắc không thấp?”

“...” Mộ Lạc Lạc đau khổ chớp mắt, báo cáo phó tổ trưởng, hai nghìn nhân dân tệ.

Phó tổ trưởng Triệu thấy khuôn mặt cô ủ rũ, cũng không hỏi thêm nữa, cười nói: “Thôi đi, thôi đi, tôi đã quá tò mò rồi.” Anh ta ho khan một tiếng, vui vẻ nói: “Chào mừng cô Mộ đến với tập đoàn Thác Nhụy, hôm nay tôi mời các đồng nghiệp cùng đi hát karaoke!”

Mộ Lạc Lạc vốn định từ chối, đồng nghiệp quá hào hứng, tung hô tán thưởng cổ vũ phó tổ trưởng Triệu.

“...” Mộ Lạc Lạc không muốn đi, chỉ muốn ôm chồng yêu của mình.

Hết giờ làm việc, Mộ Lạc Lạc gọi điện thoại cho Tổng Nhụy, xin cô ấy chuyển lời tới Dịch Nam – chỉ cần cuộc họp kết thúc, cô sẽ lập tức xuất hiện trước mặt anh.

Tổng Nhụy nhân dịp cuộc họp nghỉ giải lao, đã báo cáo thông tin đó cho Dịch Nam.

Cuộc họp kéo dài mười mấy tiếng khiến Dịch Nam cảm thấy mệt mỏi, nhưng nhất định trong khoảng thời gian ngắn này, anh phải hoạch định hết tất cả các hạng mục công việc trong một năm, anh không có thời gian nghỉ ngơi, cũng không thể để cho đầu óc mình nghỉ ngơi.

Dịch Nam xoa xoa thái dương: “Cô ấy về nhà rồi sao?”

Tổng Nhụy trả lời: “Chưa, phó tổ trưởng mời các đồng nghiệp cũ mới đi hát karaoke, cô Mộ rất khó xử, muốn về.”

Dịch Nam nghe xong, lấy lại tinh thần tiếp tục cuộc họp, lúc này anh mới phát hiện ra, giám đốc các bộ phận mất đi một người, lượng công việc của Triệu Phụ Hà áp lực đến nỗi tất cả mọi người cũng không thở nổi.

Anh mệt mỏi nói: “Hôm nay mọi người vất vả rồi, về nhà nghỉ trước đi thôi, chín giờ ngày mai tiếp tục.” Nói xong, anh đẩy cửa ra khỏi phòng họp, dáng vẻ ủ rũ, mệt mỏi.

“Ông chủ muốn ra nước ngoài sao? Những vấn đề bàn bạc vốn là kế hoạch của nửa năm tới.” Giám đốc bộ phận R&D khẽ thì thầm.

“Ai biết, bên trên nói thế nào, bên dưới làm thế, trái lại ông chủ hứa ngày nghỉ lương tăng 300%, không thể thiếu.” Giám đốc bộ phận PR khẽ vuốt mái tóc dài thu dọn hồ sơ.

...

Tổng Nhụy đúng lúc ở trong phóng trà nghe thấy nội dung cuộc nói chuyện của các giám đốc, trong lòng không giấu nổi kinh ngạc, ông chủ chuẩn bị rời khỏi công ty sao?!

Cùng lúc đó, trong phòng hát, các đồng nghiệp tận tình hát, âm ỉ đến nỗi màng nhĩ Mộ Lạc Lạc muốn nổ tung.

Mặc dù điện thoại đã điều chỉnh sang chế độ rung, nhưng cô vẫn không yên tâm, cuối cùng đặt điện thoại vào lòng bàn tay, chốc chốc lại gọi điện vào máy của Dịch Nam, nhưng chỉ thấy điện thoại chuyển đến hộp thư... chồng ơi nghe điện thoại đi, đã mười giờ rồi, tại sao anh vẫn họp? Cho dù anh đặt công việc lên hàng đầu, em hàng thứ hai, bản thân mình cũng không quan tâm? Hừm hừm.

Mộ Lạc Lạc không biết đột nhiên mình nghĩ gì, chớp mắt nhìn người đẹp bốn xung quanh. Ồ! Từ ngày hôm nay, cô phải giống như con sư tử mẹ bảo vệ lãnh thổ của mình, bất kể ai cũng đừng hòng chiếm lấy chồng cô!

Hừm... hừm...

Nhưng, “chí hướng to lớn” của Mộ Lạc Lạc cuối cùng cũng không có cách nào thực hiện.

Vì, liên tiếp hai tuần không thấy bóng dáng Địch Nam đầu, trong một đêm, công việc của bộ phận thiết kế nhiều như núi, Mộ Lạc Lạc vừa nhậm chức đã bận không mở mắt ra được. Cô vẫn dành ra một chút thời gian đi đi lại lại trước cửa văn phòng làm việc của Chủ tịch, nhưng thường đợi đến canh ba nửa đêm anh cũng không đến, càng khoa trương hơn là việc anh từ chối tiếp khách, vợ cũng không được. Do đó tạo nên vòng tuần hoàn tồi tệ, cô ngủ say, anh về nhà, cô đi làm, anh đi họp, cô đợi trước cửa phòng làm việc, cả đêm anh ở lại làm việc trong văn phòng.

Nhưng, cô thường đợi đến lúc ngủ say, mỗi lần tỉnh dậy, trên người đều được khoác một chiếc áo gió nam.

Mộ Lạc Lạc không thể giải thích được, anh thấy cô ngủ trên ghế sofa, tại sao không gọi cô dậy cùng về nhà?

Dần dần, cô cũng cảm nhận được, lẽ nào Địch Nam cố ý tránh mặt mình sao?

Mộ Lạc Lạc đột nhiên đứng phắt dậy, không được! Hôm nay nhất định phải nói rõ ràng, bất luận anh ấy đang làm gì, nhất định cô phải có được đáp án!

49. Chương 49: Chỉ Có Anh Và Em

Lúc Mộ Lạc Lạc vội vã chạy về chung cư, Địch Nam ngồi trong xe, nhìn bóng cô, rồi nhìn lên trời mây xám.

Anh than một tiếng, ấn nút khởi động xe, u sầu ngẩng đầu lên nhìn, anh thấy bộ dạng ủ rũ của mình cảm thấy không chịu được, quá thê lương.

Lúc này, có một cô bé rất đáng yêu cầm một giỏ hoa bước tới, gõ cửa xe: “Chú ơi, mua hoa không? Mua một bông hồng tặng người yêu chú không ạ?”

Địch Nam rầu rĩ nhìn, nụ cười của cô bé rất dịu dàng.

Anh cố gắng dùng chút sức lực cuối cùng, cười: “Nhưng, chú chưa có người yêu...”

Cô gái buồn rầu, cau mày, hôm nay là ngày lễ Tình nhân, trong giỏ hoa chỉ có hoa hồng. Do đó, cô bé bắt chước người lớn nói: “Thế... mua hoa hồng tặng người mà chú thích đi ạ, chú à, hãy tiến lên...”

Địch Nam bật cười với câu nói của cô bé, chưa đạt được mục đích thì quyết không từ bỏ rất giống Mộ Lạc Lạc, cố chấp nhưng rất đáng yêu.

Anh xuống xe, đứng bên cạnh đứa bé, nhìn chiếc giỏ đầy hoa hồng: “Cháu mấy tuổi, một mình ra ngoài không sợ người nhà lo lắng sao?”

“Ồ, nhà cháu ở kia! Chính là mẹ cháu bảo cháu hỏi chú có cần mua hoa hồng không, mẹ cháu nói tâm trạng chú không tốt, cho nên mới bảo cháu nói chuyện cùng chú, mời chú mua hoa!” Cô bé rất thành thật.

Địch Nam quay mặt nhìn, là một tiệm bán hoa, một người thiếu phụ đứng trước quầy cắt tỉa cành hoa, thấy Địch Nam nhìn lại, bèn nở một nụ cười điềm tĩnh.

Tất cả mọi người, chỉ cần nhìn anh, cũng dễ dàng nhận ra tâm trạng của anh, anh còn có là một Địch Nam không thể hiện vui buồn nữa không?

Địch Nam khẽ mỉm cười, từ trong ví rút ra vài tờ trăm tệ, bỏ vào túi quần đằng trước của cô bé.

Lúc đầu, Mộ Lạc Lạc cũng mặc một chiếc quần bò có kiểu túi như vậy, cũng cột tóc kiểu này, ngốc nghếch yêu cầu mình lấy cô ấy. Thoáng cái mà đã hai năm trôi qua, vợ của anh cũng trở thành một người phụ nữ xinh đẹp, nhưng với anh, anh luôn nhớ nhung những vẻ kì quái trước kia của cô.

Địch Nam bậm môi cười, thuận tay chỉnh lại mái tóc của cô bé ngay ngắn, trong lòng thấy xót xa. Nụ cười thân thiện, trong sáng của cô bé cuối cùng cũng có một ngày bị cuộc sống hiện thực đẩy tàn khóc cướp mất, nhưng ít nhất cô bé cũng có một tuổi thơ vô lo vô nghĩ.

Anh đặt bó hoa hồng lên ghế trước, chậm chậm khởi động xe rời đi, giá như anh cũng có một cô con gái nhanh nhẹn, hoạt bát, đáng yêu như thế, một đứa bé do anh và Lạc Lạc sinh ra... thế thì tốt biết bao.

Chiếc xe cứ đi mà không biết chủ nhân định đi đâu, chuông báo trong điện thoại reo lên, nhắc anh đến một ngày không bao giờ quên – ngày 15 tháng 2, ngày giỗ của mẹ anh.

Chính là ngày mai, mẹ mất cũng đã tròn mười lăm năm, anh nhìn bó hồng thắm tươi ở ghế bên cạnh, cả đời mẹ luôn yêu hoa hồng, năm nay tặng hoa hồng cho mẹ trước một ngày vậy, chắc chắn mẹ sẽ rất thích.

Nghĩ vậy, anh đổi hướng xe đến nghĩa trang.

Hồi ức như đang gặm nhấm tâm trạng của Dịch Nam... ngày này của mười lăm năm về trước, bác sĩ nói với mẹ anh, mẹ anh không thể cầm cự qua ngày 14. Nhưng, mẹ anh đã kiên trì đến sáng ngày 15. Bà nói với Dịch Nam – mẹ không thể chết vào ngày lễ Tình nhân, vì ngày này là ngày lễ của con, không nên rơi nước mắt, con nhất định phải tặng bó hồng rực rỡ, tươi đẹp nhất cho người con gái con yêu. Nhớ kĩ lời của mẹ, cho dù chia tay, cũng đừng nói ra trong bất cứ ngày lễ nào, vì đó sẽ trở thành ác mộng cả đời của cô ấy.

Dịch Nam hít một hơi, nhấn ga, cho xe chạy băng băng trên đường đi.

...

Anh đặt bó hồng to ở bậc cầu thang, gió rít từng hồi, một sự tang thương, buồn rầu bao quanh.

Anh bước lại gần mộ của mẹ, khung cảnh lúc này lọt vào tầm mắt, anh bước chậm rãi.

Một ông già bước đi với cây gậy, một mình bước lên trước mộ, dùng tay vờ đám cỏ dại trên mộ, bức tranh đó khiến cho cảnh càng đìu hiu... có vài cây cỏ như cứng đầu không muốn rời đi, ông già đặt chiếc gậy xuống, dùng hai tay cầm chặt bứt cỏ lên, thở phào một hơi, dùng hết sức nhỏ, nhưng có lẽ hơi quá đà, ông già đã lao đầu như sắp ngã về phía trước.

Dịch Nam kinh ngạc, bước nhanh về phía trước, nhưng ông già không ngã, dần lấy thăng bằng, đứng vững, ông nở nụ cười rạng rỡ, vừa nói vừa quỳ gối xuống: “Mạch Lan, ta vẫn phong độ nhanh nhẹn như ngày trước chứ? Haha”.

Hàn Kiến Quốc ngồi trước mộ, rút chiếc khăn tay lau những hạt bụi vương trên tấm đá, hoàn toàn không để ý bộ trang phục đắt tiền của mình bị dính bụi.

Dịch Nam nghi ngờ quan sát bố mình, trong lòng thấy xúc động, bố chưa từng xuất hiện vào đúng ngày giỗ của mẹ, nhưng năm nào, bia mộ của mẹ cũng rất sạch sẽ, anh luôn cho rằng những người trông giữ ở đây quét dọn, thì ra, bố đã đến trước một ngày để thăm mẹ, một mình lặng lẽ quét dọn.

Những người đàn ông, vĩnh viễn không muốn lộ bản thân mình trước mọi người, bố cũng thế, anh cũng vậy, dường như đã tỉnh ngộ.

Hàn Kiến Quốc mở chai rượu trắng, chậm chậm rót xuống đất, thì thầm: “Ngày mai Tiểu Nam sẽ đến thăm em, em nhớ con rồi phải không? Liệu có tiện thể nhớ đến lão già này không? Nếu em nói không, anh sẽ quyết không làm phiền em nữa, nghe rõ chưa?!”

Hàn Kiến Quốc hắng giọng rồi bật cười: “Hôm nay là ngày chúng ta chính thức hẹn hò, lúc đó em ôm bông hồng hỏi anh, hàng năm sẽ cùng em đón lễ tình nhân chứ! Chỉ cần anh còn sống, hàng năm anh sẽ đến đón lễ cùng em, yên tâm đi...”

Hàn Kiến Quốc uống một ngụm rượu trắng, không kịp được nói: “Tiểu Nam vẫn không chịu gọi anh là bố, anh e rằng cả đời này cũng không nghe thấy, Mạch Lan, anh muốn bàn với em một chuyện, em hãy báo mộng cho con, nói vài câu tốt cho anh, nhưng nhớ trang điểm thật đẹp hãy xuất hiện trước mặt con, đừng dọa con nhé, ha ha...”

...

...

“Bố...”

Một tiếng gọi...

Hàn Kiến Quốc sững người, kinh ngạc quay đầu lại: “Tiểu... Tiểu Nam...”

Địch Nam thấy bố vội vàng, lập cập đứng dậy, anh cúi người đỡ bố. Người đàn ông chừng chạc vĩnh viễn không cần dùng bất cứ thần thái nào, anh cười mãn nguyện.

Còn Hàn Kiến Quốc không có cách nào để khống chế tình cảm của mình, ông nắm chặt vai Địch Nam, run rẩy hỏi: “Con, vừa nãy con gọi ta là gì...”

“Bố.” Địch Nam bặm môi cười, cười rất tươi, rất rạng rỡ.

Hàn Kiến Quốc ngậy người, đứng đó rất lâu, dần dần, khóe mắt ông tràn đầy nước mắt, một tay ông nắm chặt vai con trai, một tay chỉ về tấm bia, vui mừng hét lên: “Mạch Lan! Mạch Lan! Con trai cuối cùng cũng gọi anh là bố rồi, em nghe thấy chưa?! Nghe thấy chưa, em mau ra đây uống rượu cùng anh! Ha ha...”

Địch Nam thấy bố vừa khóc vừa cười, chỉ sợ người già hay bị tăng huyết áp, anh ôm lấy vai bố: “Bố, những năm vừa qua, con đã lạnh lòng với bố, con xin lỗi.”

Hàn Kiến Quốc nắm chặt tay, quay lại ôm lấy vai con trai, vui mừng không nói nên lời.

Địch Nam đặt bó hoa hồng lên trước mộ mẹ, ánh sáng mặt trời tỏa trên khắp cành cây, một nụ cười vui mừng, dịu dàng... Mẹ, chúc mẹ lễ Tình nhân vui vẻ.

Nếu như có người hỏi, những việc hiểu lầm có thể tránh khỏi này tại sao lại để nó xảy ra?

Đối với tình yêu, mỗi người có một cách khác nhau để giữ gìn nó. Tình yêu giống như một loại trà tùy người thưởng thức, có người uống chỉ thấy đắng, nhưng có người lại cảm thấy rất ngọt. Những mùi vị trong đó không ai có thể đánh giá chính xác nhất.

Không phải anh nói đắng là đắng, cũng không phải tôi nói ngọt là nó ngọt.

Không phải tôi không thể nói, còn nói rồi anh cũng chưa thể tin tưởng được.

...

Nửa tiếng sau.

Hai bố con lên xe Địch Nam, Địch Nam ngại ngừng cười, bố để xe ở nhà, một mình đến mộ mẹ quét dọn, chỉ vì không muốn cho bất cứ người nào biết được bí mật tận đáy lòng mình.

“Con định ra nước ngoài sao? Đi bao lâu?”

Hàn Kiến Quốc vẫn chưa hết vui mừng, lại nghe được một tin tốt từ miệng của Địch Nam.

“Một năm, hai năm đều có thể, con sẽ gửi cho bố..., ha ha.” Địch Nam rất vui vẻ, nhẹ nhõm.

“Con đưa vợ đi du lịch vòng quanh thế giới sao?”

Địch Nam miễn cưỡng cười: “Cô ấy không đi.”

Rốt cuộc là bố con, Hàn Kiến Quốc dường như cũng nhận thấy có điều gì khác lạ trong tâm trạng của con trai, ông cau mày hỏi: “Hôm nay là ngày lễ Tình nhân, con làm gì? Không đưa vợ con đi chơi, lại chạy đến thăm mộ mẹ?”

Địch Nam cười không nói, dùng nụ cười để giấu đi tâm trạng ủ rũ của mình.

Hàn Kiến Quốc nhìn thẳng mắt con trai, mặc dù không nói, nhưng rất tò mò:

“Bố, con chuẩn bị...” Anh thở dài, “... li hôn.”

Nhưng lần này, Hàn Kiến Quốc không tức giận, ngược lại rất bình tĩnh nói: “Nếu như con vì em trai con mà quyết định như vậy, ta thực sự không muốn nhận con là con trai.”

Địch Nam khẽ cười, câu nói từ đáy lòng ông cho thấy bố rất hiểu con, giữa họ dường như chứa đầy cảm thông.

“Tư Viễn vì Lạc Lạc, đã không nề hà mà quỳ gối dưới chân con, con trai bố cứng đầu như vậy, bố rõ hơn bất cứ người nào. Bố cho rằng con có thể làm những việc vô cảm thế sao? Bố, nếu như đổi lại là bố, bố có thể nhìn thấy mà coi như không có sao? Đương nhiên những lý do này không thể khiến con đưa ra quyết

định li hôn, điều quyết định là... con không thể bảo đảm, Lạc Lạc sống với con sẽ hạnh phúc như cô ấy mong muốn.”

Hàn Kiến Quốc bưng bưng tức giận, nhưng cổ kìm nén, lòng bàn tay hay mu bàn tay đều là thịt, còn Mộ Lạc Lạc chỉ có một, không thể chia con bé làm hai?!

“Lúc đầu ta đã nói, Mộ Lạc Lạc là tiểu hồ ly tinh! Hãy nhìn đi, nhìn đi, một chốc lát đã làm tổn thương cả hai đứa con của ta!” Hàn Kiến Quốc nắm chặt tay.

Địch Nam hiểu tính cách bố, tức lên rồi ai cũng có thể mắng được, nhưng phần lớn là nói mà không suy nghĩ gì. Anh nắm lấy tay bố, thực sự anh hiểu bố rất yêu thương Tư Viễn, một bát nước muốn chia đều, đối với người đi trước mà nói, thực sự rất khó xử.

“Tiểu Nam, ta...”

“Bố, con hiểu rồi.”

Địch Nam đưa bố về trước cửa nhà, sau đó lên xe đi.

Địch Nam nhặt những bông hồng rơi trên ghế, lặng lẽ khép hờ mắt, bánh xe dần chuyển động, đi thêm một trăm mét, là đến cửa chung cư, Mộ Lạc Lạc có thể đang đợi anh trước cổng chung cư, anh nên đi đâu?

Lúc anh đang do dự, thì một bóng người vượt qua chặn xe anh, lao thẳng vào đầu xe. Địch Nam đạp mạnh phanh xe!

Mộ Lạc Lạc nước mắt lưng tròng nhìn anh: “Nếu như anh tiếp tục tránh em, chi bằng đâm em chết đi còn hơn!”

50. Chương 50: Vợ Ơi, Chúc Vợ Ngày Lễ Tình Nhân Vui Vẻ!

Địch Nam định kéo kín cửa.

Mộ Lạc Lạc thấy anh không có ý xuống xe, thậm chí còn khởi động, cô vội vàng bước đến, “rầm” một tiếng, cô giận giữ đập tay xuống mui xe!

Khuôn mặt vô tình không biểu cảm của Địch Nam nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của Mộ Lạc Lạc. Không kìm được, tay anh nắm chặt lại.

“Rốt cuộc em đã làm gì sai? Tại sao anh đối xử với em như vậy?!” Mộ Lạc Lạc bước đến, đập thành thịch vào cửa xe, khuôn mặt lạnh lùng đã nói lên tất cả, nhưng cô vẫn hoàn toàn không hiểu rốt cuộc có chuyện gì!

Địch Nam không nhìn cô, ngẩng đầu dựa vào lưng ghế, mở to nhạc, để âm lượng ở mức cao nhất, thứ âm thanh rín rít khiến anh thấy đỉnh tai nhức óc.

Mộ Lạc Lạc tức giận, cô nói không ngừng nghỉ, ngồi lên mui xe, quyết thi gan đến cùng? Em xem anh cầm cự đến lúc nào?

...

Hôm nay là ngày lễ Tình nhân, khắp đầu ngõ cuối phố được treo bóng bay đủ màu sắc, trước những cửa tiệm trang trí rất nhiều hoa hồng, đó là ngày lễ đẹp nhất dành cho những đôi yêu nhau, bốn bề xung quanh rất nhộn nhịp.

Nhưng trước chung cư, một cô gái ngồi trước mui xe Mercedes, tức giận đối diện với người đàn ông bên trong xe, hai người cứ như thế khoảng hơn một tiếng. Hành động này, khiến cho những người xung quanh rất hiếu kỳ.

Thấy anh nhắm mắt vờ ngủ, Mộ Lạc Lạc khẽ chớp mắt, soạt, cô rút điện thoại từ trong túi ra, vừa nhìn Địch Nam, vừa lật tìm danh sách điện thoại...

“Xin chào... Quý khách cần gì ạ?”

“Xin chào, tôi muốn đặt một suất hamburger loại lớn! Một hộp socola...” Mộ Lạc Lạc thành thực gọi món. “Vâng, những món đó thôi, đến đối diện tập đoàn Thác Nhuệ, cửa chung cư Tâm Lam, tôi đang ngồi trên mui xe Mercedes màu trắng bạc...”

Đến trưa, người qua lại tấp nập trước cổng chung cư, những đôi trai gái dịu dàng, ngọt ngào nắm tay nhau, chỉ có Mộ Lạc Lạc như đang đối diện với kẻ thù, cô ngồi rất vững, hai tay khoanh trước ngực, nhìn người đi đường.

Mười lăm phút sau, người giao hàng đi xe đạp điện vội vàng lao tới, quả nhiên, người đặt đồ ăn đang ngồi đợi trên nắp một chiếc xe sang trọng.

“Có phải cô Mộ không? Cô gọi đồ ăn... đặt ở đâu đây?”

Mộ Lạc Lạc chỉ vào vị trí cần gạt nước: “Phiền anh, đặt lên trên, tôi không tiện đặt lên.”

Người đưa hàng như muốn khóc, vừa rút bánh hamburger trong thùng đựng vừa nhìn trộm người đàn ông trong xe. Người phụ nữ ngồi trên mui xe ăn thức ăn nhanh, còn người đàn ông lại dường như đang ngủ.

Địch Nam nghe thấy tiếng động trước xe, hé mắt nhìn, chỉ thấy Mộ Lạc Lạc một tay cầm Coca, một tay cầm bánh ăn ngấu ngiến.

“Cô Mộ, bảy mươi chín tệ.” Người đưa hàng do dự, đưa tờ hóa đơn.

“Ừm, anh cứ nói với người đàn ông trong xe, tôi không mang tiền, anh ấy là chồng tôi.” Mộ Lạc Lạc khẽ nói, sau đó ừng ực uống Coca.

“?!” Người đưa hàng khẽ gõ cửa xe, công việc của anh cũng không dễ làm, hừm hừm.

Địch Nam kéo cửa kính xuống, nghi ngờ nhìn anh ta.

“Thưa ông, xin ông trả tiền thức ăn nhanh, tổng cộng bảy mươi chín tệ.”

Địch Nam thở dài, rút ra một tờ một trăm tệ, đưa ra ngoài cửa xe: “Không cần trả lại.” Nói rồi, anh kéo cửa kính lên.

Theo quy định, người đưa hàng không được phép nhận tiền thừa, anh rút trong ví ra hai mươi một tệ, cố gắng trả lại, cố nhét, cố nhét!

Địch Nam ngồi bên trong gõ vào cửa kính, có ý bảo anh đưa tiền thừa cho Mộ Lạc Lạc, tình cảnh này thật khó xử lý quá.

Mộ Lạc Lạc nhất định không nhận tiền thừa, cũng không để cho người đưa hàng đi, cô nói: “Anh hỏi lại anh ấy, có ăn hamburger không?”

Người đưa hàng đưa tay day day khóe mắt, đôi vợ chồng này chỉ bị ngăn cách bởi tấm kính, nhưng không ai chịu ai, anh chỉ là người bán hàng, định trên anh tức chết sao?

Anh lại kiên nhẫn gõ cửa xe, Địch Nam cũng không thèm để ý, đeo kính đen, mở máy tính xách tay, bắt đầu làm việc.

Mộ Lạc Lạc chớp mắt cười với người giao hàng: “Chúc anh lễ Tình nhân vui vẻ.” Nhân tiện lườm Địch Nam một cái, hứ! Loại người như anh thì đừng ra ngoài!

Nhưng đợi một lát.

Những chiếc đèn bắt đầu chiếu sáng, một thứ ánh sáng diệu kỳ, màn đêm khiến cho không khí lễ Tình nhân thêm phần lãng mạn.

Mộ Lạc Lạc cố hết sức leo lên trước tấm kính chắn gió, anh ấy không cần đi vệ sinh sao? Hừm hừm.

Những đôi tình nhân đi qua cô, trong tay mỗi người con gái đều cầm hoa hồng, có người còn ôm một bó to, thú bông, dải ruy băng, tiếng nói cười vang vọng khắp nơi. Một cơn gió lạnh thốc qua, Mộ Lạc Lạc cảm thấy rất lạnh.

Cô uể oải ngồi dậy, lấy tương cà chua rồi trải dài ngay ngắn tờ giấy bọc hamburger, vẽ hình trái tim. Sau đó gior lên cao, trước tấm kính chắn gió, cười rất ngọt ngào.

Địch Nam khẽ ngẩng đầu nhìn, thấy dòng chữ: “Chồng ơi, chúc anh lễ Tình nhân vui vẻ” mang màu đỏ của tương cà chua không mấy ngay ngắn.

Chiếc kính đen đã giấu đi vẻ hạnh phúc, vui sướng của anh lúc này, nhất định không được để cho Mộ Lạc Lạc nhìn thấy.

Lúc những đôi tình nhân tựa đầu vào nhau, anh đang làm gì vậy...

Lúc anh im lặng với vợ, cô lại nhiệt tình thể hiện tình cảm...

Càng sợ cô kiên quyết, sự cố chấp của cô càng không giống người bình thường.

Anh không thực hiện được vai trò của người chồng, anh là một người đàn ông không tốt.

Ngón tay Địch Nam vô tình sờ vào nút khóa cửa, anh có hàng trăm cách để vứt bỏ Mộ Lạc Lạc, nhưng trong tim anh có hàng ngàn lý do khiến anh không thể buông tay, nhưng... anh buông thông tay, chính sự ung dung không thể khống chế của anh lúc này mới khiến cảm xúc trào dâng như vậy. Nếu, anh không từng do dự, không từng mặc kệ cho cuộc hôn nhân này đi tới đâu, nếu như, nhưng không có nếu như...

Mộ Lạc Lạc tưởng anh định mở cửa xe, nhưng thấy anh dừng lại, cô ủ rũ cúi đầu, tại sao, lẽ nào tình cảm thực sự đó đều là giả dối sao? Hay anh thay lòng đổi dạ, hay là... Mộ Lạc Lạc hít một hơi, thêm một lần nữa lấy lại tinh thần, chắc chắn là không, nhất định phải có nguyên nhân, nhưng Địch Nam nhất định không nói.

...

Lúc này, một nhóm phóng viên đang cầm micro, tìm những đôi tình nhân trên đoạn đường này để thực hiện bản tin. Hình ảnh Mộ Lạc Lạc nhanh chóng gây chú ý, phóng viên và người chụp ảnh đã đến chỗ Lạc Lạc phỏng vấn.

Khuôn mặt phóng viên rất chuyên nghiệp, gior micro lên, và hỏi: “Chào cô, hôm nay là ngày lễ Tình nhân, cô xinh đẹp như vậy, tại sao không đi hẹn hò? Hay là cô đợi anh chàng đẹp trai đang ngồi trong xe kia?”

Người chụp ảnh chụp liên hồi, còn phóng viên tiếp tục phỏng vấn, lập tức thu hút rất nhiều người vây quanh xem.

Mộ Lạc Lạc lấy hai tay che ánh sáng của máy ảnh, mặc dù cô muốn cướp lấy micro, đứng trước ống kính nói cho tất cả mọi người: Người đàn ông vô tình đang ngồi trong xe là chồng tôi, đang không thèm để ý đến tôi, không thèm nhìn tôi, nhưng tôi không biết tại sao!

Nhưng, vì hình tượng của Địch Nam trước công chúng, cô đành làm một người phụ nữ cố gắng chịu đựng trong mức có thể.

Mộ Lạc Lạc nhảy xuống, đẩy ống kính, bước đi đầu không ngoảnh lại, mặc dù ngồi đó cho đến khi đôi chân tê dại, không cử động được, nhưng bước đi của cô rất nhanh rất vội, ánh sáng của máy quay đuổi theo phía sau cô, còn Địch Nam vẫn ngồi im lặng.

Đám người dần dần cũng tản ra, Địch Nam nhìn theo bóng dáng gấp gáp, vội vàng của cô, trái tim dường như sắp vỡ vụn.

Mộ Lạc Lạc chính là người phụ nữ như vậy, dễ dàng hóa giải được trái tim người đàn ông, khiến anh không thể không đau lòng, không thể không yêu.

Những đôi tình nhân đưa đón nhau, còn Mộ Lạc Lạc vẫn đứng một mình, cô nhìn những đôi tình nhân đang nắm tay nhau rất chặt, bấm môi nghĩ về sự lãng mạn của người khác.

Cô bước đi vô định trên đường, lần sờ chiếc nhẫn trên tay. Lễ Tình nhân vẫn chưa kết thúc, trong lòng ôm một hoang tưởng, có lẽ, Địch Nam sẽ tặng cô một bông hồng, như vậy thì tốt biết bao, hoặc không tặng gì cũng không sao, chỉ cần anh xuất hiện.

Cô đang mãi nghĩ, một chiếc xe phanh lại bên đường. Mộ Lạc Lạc vui vẻ nhìn sang...

Hàn Tư Viễn tay cầm một bó hồng, bước xuống xe, Mộ Lạc Lạc cười gượng gạo, miễn cưỡng hé môi: “Sao anh lại ở đây...”

Hàn Tư Viễn đẩy bó hoa vào tay Mộ Lạc Lạc, cười hàm ý: “Đúng là có duyên.”

Một mùi thơm nức mũi, Mộ Lạc Lạc bặm môi cười, từ trong túi quần rút ra một hộp socola đã được thắt bởi nơ hồng rất đẹp, chần chừ, chần chừ đưa cho Hàn Tư Viễn: “Anh tặng em hoa, em mời anh ăn socola...”

Hàn Tư Viễn nhìn hộp socola được bọc cẩn thận, trong ánh mắt lộ rõ sự u sầu, anh không muốn nhận món quà vốn không thuộc về anh, dứt hai tay vào túi quần, nói: “Nếu như em muốn cảm ơn anh thì hãy đi theo anh.”

Mộ Lạc Lạc ủ rũ gật đầu, vừa đi vừa mở hộp socola, bẻ một miếng bỏ vào miệng, mùi vị socola thơm ngọt lan tỏa khắp miệng, nhưng cô không tìm thấy dư vị ngọt ngào của tình yêu.

“Anh còn nhớ khi đi du học, em đã cai socola.”

“Vâng, vì em luôn cho rằng mùi vị socola rất ảo mộng, không có chút hiện thực nào...”

“Thế còn bây giờ?”

“Ha ha, em ăn socola đen, rất đắng, ha ha...” Mộ Lạc Lạc gượng cười, nhưng trong khóe mắt mong nước.

Trong lòng Hàn Tư Viễn cảm thấy rất đau, bước chậm từng bước, nhặt từng cánh hoa hồng. Mộ Lạc Lạc ngồi trước xe của Dịch Nam bao lâu, anh đợi bấy lâu. Đợi, ngoài đợi ra, anh không làm được gì.

Bọn họ đi rất lâu, rất lâu, nhưng không nói chuyện...

Tiếng chuông báo mười hai giờ đêm vang lên, Mộ Lạc Lạc dừng bước than thầm, lễ Tình nhân đã kết thúc rồi.

Một mình cô đi về chung cư, rất mệt, rất buồn ngủ, nhưng không khống chế nổi bước chân mình, cô đến trước cửa nhà Dịch Nam, ngồi gục xuống, đặt miếng socola đen cuối cùng và cả giấy bọc trước cửa.

Sau đó, cô đi thang máy về nơi ở của mình, lúc nhìn thấy một bông hồng trước cửa phòng, trong lòng đã không còn mộng ảo.

Mộ Lạc Lạc nhặt bông hồng không đề tên người tặng, ngẩng lên nhìn các vì sao trên trời, đợi chút!... Cô ngửi thấy một mùi rất đặc biệt, trên giấy bọc hoa, thoang thoảng mùi tương cà chua.

Cô ngây người, trong đầu nghĩ đến bức tranh cô dung tương cà chua vẽ cho Dịch Nam, còn giấy bọc hamburger trên xe, cô vẫn chưa dọn...

Rất nhanh, cô quay người, chạy rất nhanh vào thang máy, lúc cô đến tầng Dịch Nam ở, vừa hay nhìn thấy anh đóng cửa, miếng socola không thấy đâu.

Mộ Lạc Lạc vui vẻ cười, dựa vào bên cửa, khẽ nói: “Chồng ơi, em biết anh ở bên trong, mở cửa được không? Vợ chồng như thế, cho dù anh tránh em, cũng nên nói cho em biết lý do.”

Cô đợi rất lâu nhưng không thấy câu trả lời, không tìm được cô đập cửa: “Dịch Nam! Anh mau mở cửa cho em! Anh rõ ràng yêu em sao không thừa nhận?! Anh ra đây cho em, anh mở cửa đi, hừm hừm...”

Dịch Nam đứng bên trong, xé giấy bọc, bỏ miếng socola vào miệng, khẽ nhai, giơ ngón tay lên, lật đi lật lại.

Vợ ơi, chúc em lễ Tình nhân vui vẻ...

51. Chương 51: Hãy Nhìn Thẳng Vào Mắt Em Và Nói Với Em Rằng Anh Chưa Hề Yêu Em

Giữa tháng Hai cũng là khoảng thời gian lạnh nhất của miền Bắc, Mộ Lạc Lạc đi gió cả ngày, hơn nữa tâm trạng không tốt nên bị cảm nặng.

Nhưng cô vẫn cố gượng dậy để không bỏ lỡ bất kỳ một cơ hội nào có thể nói chuyện với Dịch Nam. Cô nhìn những bông hồng trong bình hoa, nghiêng đầu mỉm cười. Tuy Dịch Nam chưa bao giờ dành cho cô một ngày lễ Tình nhân lãng mạn nhưng những bông hoa tươi cũng đến tay cô, cô thừa nhận bản thân rất dễ hài lòng, từ trước tới giờ vẫn vậy.

Mộ Lạc Lạc thực sự không còn sức để trang điểm, cô kẹp tóc lên, mặc một chiếc áo phao ấm, quàng khăn lên cổ, nhìn vào gương thấy sắc mặt nhợt nhạt, đuôi mắt nổi xanh. Cô kẹp lại mi, vừa ho vừa lấy son môi trong túi trang điểm ra tô, cô không muốn làm Dịch Nam lo lắng, nếu anh ấy còn quan tâm tới mình.

Cô quẹt thẻ và đi vào phòng thiết kế, tất cả đồng nghiệp đều bận rộn, trước bàn của mỗi người đều đầy ắp tài liệu, cả bàn của Mộ Lạc Lạc cũng vậy.

“Khụ, khụ, khụ... chào tổ phó... khụ khụ khụ.” Mộ Lạc Lạc khê ho, đặt túi xách xuống, ngồi trước bàn làm việc, công việc cô phụ trách là chèn ảnh tạp chí du lịch và thiết kế sản phẩm ngoại vi, những chỉ dẫn mới và tốt nhất. Trong một tháng phải hoàn thành thiết kế hình ảnh của sáu tháng, lượng công việc không hề nhỏ.

Mộ Lạc Lạc pha một cốc sữa nóng, một tay dùng khăn che miệng, một tay nhấp chuột, những người khác đều đang bận, cô ngại làm ảnh hưởng đến người xung quanh, xem ra chỉ tới lúc ăn cơm trưa mới có thể nghỉ đôi chút.

“Lạc Lạc, ngày lễ Tình nhân thế nào?” Cô bạn đồng nghiệp bên cạnh hỏi mặc dù đang bận.

“Anh ấy rất bận, các cuộc họp lớn nhỏ cứ xoay vòng, không có thời gian nghỉ, khụ khụ...” Mộ Lạc Lạc cố gắng tin điều đó là sự thật.

Cuối cùng đã đến giờ nghỉ trưa, Mộ Lạc Lạc không ăn cơm, buổi trưa thang máy rất đông, cô không muốn lãng phí thời gian nên đã đi cầu thang bộ lên phòng họp.

Tình cờ cô nghe được cuộc nói chuyện của các giám đốc về việc đi xa của Chủ tịch.

Mộ Lạc Lạc bất chợt thấy nóng ruột, cô chạy nhanh tới đoạn rẽ cầu thang, đúng lúc đó thấy hai nhân viên cấp cao hút thuốc nói chuyện.

Cô bất giác nắm chặt lấy vạt áo, quay người chạy thẳng tới phòng họp, nhưng người bảo vệ ở ngoài cửa chặn lại yêu cầu cô xuất trình giấy thông hành.

Mộ Lạc Lạc đứng trước hai người bảo vệ to khỏe, nhất quyết không cho vào nên cô đành ngậm ngùi rời đi, rẽ tới góc hành lang, đứng cạnh thiết bị báo cháy.

Cô nhìn thấy bên ngoài nút báo cháy có tấm kính, cô nhanh nhẹn lấy chiếc rìu từ tủ báo động ra, dùng hết sức, giơ rìu lên, “ầm” một tiếng, lập tức ấn nút báo động, dãy hành lang bình thường im ắng trong chốc lát đã vang lên bởi tiếng chuông báo động hỏa hoạn. Âm thanh chói tai khiến mọi người nháo nhác. Xong xuôi, Mộ Lạc Lạc co người nấp ở phía sau cái cây to, chuẩn bị nhắm lúc hỗn loạn để len vào phòng hội nghị.

Khi cửa phòng họp mở, cô định chen ngược dòng người vào phòng nhưng nhìn thấy Dịch Nam chạy ra, Mộ Lạc Lạc chưa kịp gọi anh đã mở cửa thoát hiểm đi vào thang máy, cô không nhìn thấy nét mặt của Dịch Nam, cho là anh ấy quá hoảng loạn nên vội vàng chạy đi, cô vội vã đuổi theo sau nhưng cuối cùng vẫn không theo kịp.

Tiếng bước chân của Dịch Nam mất dần ở tầng thứ năm, phòng thiết kế nằm ở tầng này, Dịch Nam mở cửa phòng, mất dỗi khắp căn phòng bừa bộn. Tổ phó đang cố thu gom những tài liệu quan trọng khi nghe thấy tiếng còi báo động, kinh ngạc nhìn Chủ tịch bước tới, định cúi đầu chào thì Dịch Nam đã nắm lấy cánh tay, hỏi gấp: “Anh có nhìn thấy Mộ Lạc Lạc không?”

Tổ phó ôm đống tài liệu chỉ ra đằng sau Chủ tịch.

Dịch Nam do dự quay đầu lại, Mộ Lạc Lạc dựa vào cửa thở dốc, toàn thân run lên, nước mắt chảy dài. Dịch Nam nhìn nét mặt tái nhợt của cô, chưa kịp mở miệng thì Mộ Lạc Lạc đã ôm chặt lấy anh, cô thực sự không nghĩ là Dịch Nam vội vã băng ra khỏi phòng họp là vì sự an nguy của cô. Cuối cùng cô cũng đã thấy được vẻ mặt không hề lạnh nhạt của anh... Không dễ, thật không dễ chút nào.

“Em rất nhớ, rất nhớ anh...”

Tất cả mọi người xung quanh đều nhìn họ, Địch Nam ho nhẹ một tiếng, ra hiệu cho Mộ Lạc Lạc đi cùng anh.

Trên đường đi, Mộ Lạc Lạc nắm chặt vạt áo của Địch Nam, như thể sợ anh không cánh mà bay.

Đến phòng Chủ tịch, Địch Nam đóng cửa phòng lại, Mộ Lạc Lạc vẫn nắm lấy áo của anh không rời tay, trông rất đáng thương.

Địch Nam giơ ngón tay trở lên đầu Lạc Lạc rồi nhẹ nhàng đút vào túi quần. Mộ Lạc Lạc nhẹ ngẩng đầu nhìn: “Em vô tình nghe được cuộc nói chuyện của mấy giám đốc, họ nói anh... sẽ đi một thời gian, có thật thế không?”

“Ừ!”

“Bao lâu? Anh đi đâu?”

“Một năm, hai năm. Còn đi đâu... anh chưa nghĩ tới.”

“Anh có đưa em đi không?...” Mộ Lạc Lạc nhìn Địch Nam lo lắng hỏi.

Địch Nam ngược nhìn ra ngoài, quay người bước tới cửa sổ, nhìn xa xăm, suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng anh cũng bình tĩnh nói: “Trước khi anh đi, anh sẽ nhanh chóng giải quyết thủ tục li hôn.”

“Anh, anh nói gì? Em, em nghe không rõ...” Hai chân Mộ Lạc Lạc như muốn sụp xuống, nước mắt lăn chã rơi.

Địch Nam thở một hơi thật dài, mặt vô cảm quay người lại, từng câu từng chữ, lạnh lùng nói: “Anh thực sự không muốn làm tổn thương em, nhưng cuộc hôn nhân này là một sai lầm, anh và em khác nhau quá nhiều, điều anh cần là một người vợ hiền thực, một người phụ nữ đảm đang, còn em chỉ là một cô gái mới hơn hai mươi tuổi đầu, không thể cùng anh chia sẻ những ưu phiền.”

“Phịch” một tiếng, Mộ Lạc Lạc sụp xuống sàn, nước mắt nhoe mi, đau đớn tột cùng: “Em đang cố gắng, vì anh mà em vẫn luôn cố gắng, anh không thấy sao?”

Địch Nam không giấu được nước mắt khi nhìn thấy Lạc Lạc. Anh nắm chặt tay, vịn vào cửa kính, dường như mất hết cảm giác đau đớn.

“Lúc đó là anh chưa đủ lí trí, Lạc Lạc, xin lỗi em...”

Mộ Lạc Lạc ho không dứt, không gian rộng lớn nhưng cô thấy như nghẹt thở.

“Em chỉ hỏi anh một câu thôi, anh có từng yêu em không?”

“Chưa hề!” Anh nhắm mắt lấy hết sức lực.

Mộ Lạc Lạc vịn vào cửa cố đứng dậy, loạng choạng đến bên Địch Nam, nghiêm nghị nói: “Hãy nhìn em, nhìn em... nhìn thẳng vào mắt em, hãy nói với em rằng, anh chưa hề yêu em.”

Địch Nam hít sâu, quay người, nhìn thẳng vào đôi mắt đỏ ngầu của Mộ Lạc Lạc, cổ họng nghẹn ứ như thể bị mắc xương cá.

Mộ Lạc Lạc giơ chiếc nhẫn kim cương trên tay ra, nghẹn ngào trong đau đớn: “Không yêu em, tại sao anh lại vượt cả ngàn dặm đến nước Mỹ chỉ để thăm em. Không yêu em, tại sao dưới trời giông bão anh lại chạy khắp công viên để tìm em. Không yêu em thì anh cũng không giữ lại những tác phẩm em thiết kế thậm chí còn làm đĩa để lưu giữ chúng, anh cho rằng em không biết sao? Anh cho rằng em mù sao? Hay anh nghĩ chỉ cần mấy câu nói dó của anh là có thể khiến em rời xa anh, tại sao anh lại có thể nói từ trước tới giờ anh chưa hề yêu em?...”

Địch Nam nhìn ánh mắt đầy đau thương mà quả quyết của Mộ Lạc Lạc, trái tim như tan vỡ.

“Địch Nam, em nói với anh, lần cuối cùng em nói với anh, cho dù vì bất cứ lý do gì mà anh lựa chọn chạy trốn, lựa chọn rời bỏ em thì em cũng nhất quyết không chịu li hôn... nhất quyết không...”

Giọng của Mộ Lạc Lạc yếu dần, chưa nói hết câu, mắt tối sầm lại, ngã xuống sàn nhà.

“Lạc Lạc!”

Địch Nam vội ôm lấy Mộ Lạc Lạc mới thấy người cô nóng ran. Anh nắm bàn tay nhỏ bé của cô, các ngón tay lạnh ngắt... Địch Nam ghì chặt Mộ Lạc Lạc vào lòng, mười lăm năm rồi, kể từ khi mẹ anh qua đời, lại một lần nữa vì người phụ nữ quan trọng nhất trong cuộc đời mà anh rơi nước mắt.

Mộ Lạc Lạc đã dùng tình cảm chân thật của mình làm rung động trái tim Địch Nam, trong thế giới của cô, không có danh lợi, không có tuổi tác, chỉ có niềm tin. Cô là người lạc quan, luôn hi vọng chồng mình ngày nào cũng được vui vẻ. Nên anh đã lựa chọn con đường chạy trốn, từ đầu tới cuối, anh luôn mâu thuẫn và không tự tin về cuộc hôn nhân này, cô ấy sẽ không theo anh nữa, anh đã rơi vào cái hố sâu của tình cảm, càng rơi càng sâu, không leo lên được. Anh rất muốn nhìn vào nét mặt tươi cười của cô, nhưng dũng khí quay đầu lại còn không có. Tình yêu biến anh trở nên nhút nhát, biến anh từ một người vốn đã nhút nhát thành một tên ngốc.

52. Chương Cuối: Lời Cuối Cùng - Địch Nam, Ai Thắt Nút Thì Người Đó Phải Mổ Nút

Mộ Lạc Lạc dần dần tỉnh lại, cô cố gắng ngồi dậy, nhìn xung quanh, bất chợt nhận ra đây là nhà của Địch Nam. Cô nhớ rõ trước khi bị ngắt, Địch Nam đã ôm chặt lấy cô, nói gì đó nhưng cô không nhớ. Có điều Mộ Lạc Lạc khẳng định lí do cô ngắt không phải do bị sốt mà vì những lời nói của Địch Nam.

Mộ Lạc Lạc lấy tay ôm ngực, lo lắng, anh ấy thực sự dám nói trái với lương tâm là không yêu mình, không biết ai cho anh ấy dũng khí làm như vậy nữa.

Đúng lúc đó có tiếng bước chân đi vào phòng ngủ, cô liền nằm xuống nhắm mắt. Địch Nam bê vào một bát cháo, nhẹ nhàng ngồi xuống bên giường, đặt bát cháo xuống, vuốt nhẹ lên trán của Mộ Lạc Lạc thấy vẫn còn nóng, ngón tay của anh chạm vào khuôn mặt của Mộ Lạc Lạc, anh nhắm mắt như sám hối.

Ting ting ting... tiếng chuông điện thoại của Mộ Lạc Lạc phá vỡ không gian yên tĩnh.

Địch Nam sợ Mộ Lạc Lạc tỉnh, lấy điện thoại của cô ra, đập vào mặt là bức ảnh của mình, trái tim lại nhói đau, bởi vì tấm ảnh này là Mộ Lạc Lạc cắt từ tờ tạp chí xuống.

Màn hình điện thoại hiện tên người gọi tới: Em chồng.

...

Nhìn thấy dòng chữ đó, Địch Nam sửng sốt, cảm giác tội lỗi làm anh khó thở. Anh thở mạnh, nhẹ nhàng nhìn người vợ đang nằm bên gối, cúi xuống hôn nhẹ lên môi vợ rồi ra ngoài phòng khách nghe điện thoại.

Mộ Lạc Lạc mở mắt ra, chạm tay vào môi, bất giác mỉm cười rồi lại tức giận, sao lại phải nhắm lúc cô không biết gì mới dám hôn cơ chứ? Hừm... thật là lạnh lùng.

Cô nghe thấy tiếng nói chuyện liên nhón chân nhẹ nhàng tới cửa. Địch Nam đứng bên cửa sổ, tay nắm điện thoại không hề nói một câu nào. Mộ Lạc Lạc cho rằng người bên đầu dây kia đang thao thao bất tuyệt điều gì đó khiến Địch Nam không nói được câu nào. Ôi, có khi nào mẹ đã biết việc mình bị ngắt không?

Nghĩ đến đây, cô ghé tai nghe.

...

Một lúc lâu sau.

Địch Nam bình tĩnh nói: “Tư Viễn, em tin cũng được, không tin cũng được, tình yêu mà anh dành cho Lạc Lạc nhiều hơn tưởng tượng của bất cứ ai, bởi vì anh yêu cô ấy nên mới hi vọng cô ấy có thể tìm được hạnh phúc mà cô ấy hằng mong muốn. Khi thấy bức ảnh hai người hôn nhau trong lễ Giáng sinh... không giấu em anh đã thực sự muốn giết chết em. Còn về việc anh đồng ý ra đi không phải là vì em cũng yêu Lạc Lạc mà anh cho rằng anh là vật cản trở cô ấy tìm đến hạnh phúc. Nhưng tới bây giờ, anh biết anh đã sai, và đã hiểu ra rằng cho dù là anh em ruột thịt thì cũng không thể nhường nhịn được.”

Ngắt lời, Địch Nam cúp máy, nghĩ đến Lạc Lạc, anh mỉm cười ảm áp.

...

Mộ Lạc Lạc nhìn thấy Dịch Nam quay đầu, nhẹ nhàng quay trở về giường nằm, nắm chặt tay, giận tới mức nghiêng răng nhưng trong lòng thì vui sướng tột cùng.

Cảm động trước những lời giải bày đó ư? Đúng vậy, đúng vậy, ha ha ha! Cuối cùng cũng đã biết Dịch Nam không phải vì không yêu cô mà lựa chọn bỏ đi, thậm chí còn ngược lại, vì quá yêu cô mới biến thành như vậy, trời đất ơi, ha ha ha, vui sướng tột cùng!

Tức giận ư? Đúng vậy, đúng vậy... Dịch Nam đáng ghét, coi vợ như một món hàng gói lại rồi tặng cho người khác, cho dù người đó là Hàn Tư Viễn thì anh cũng nên hỏi ý kiến người trong cuộc rồi mới làm chứ? Anh ấy dựa vào cái gì mà tự ý làm như vậy khiến cô đau đớn rơi lệ.

Dịch Nam, em cho anh biết... Ai thất nút thì người đó phải tháo nút! Hừm!

...

Tiếng bước chân vang tới, Mộ Lạc Lạc nhắm mắt đúng lúc Dịch Nam bước vào phòng từ từ tỉnh dậy. Dịch Nam nhìn thấy cô tỉnh dậy, mỉm cười, vội vàng lấy cốc nước và thuốc hạ sốt đặt lên trên bàn. Mộ Lạc Lạc cố che giấu niềm vui tràn ngập trong lòng, tỏ vẻ tức giận nhìn anh.

Dịch Nam biết cô còn giận, bèn với bát cháo trên bàn, múc một thìa đút cho Lạc Lạc, ngậm ngùi khẽ nói: “Bà xã, ăn cháo trước rồi uống thuốc nhé?”

Mộ Lạc Lạc trong giây lát vui sướng vô cùng, nhưng sau lại gạt bát cháo ra, điềm nhiên nói: “Anh Dịch, xin chú ý cách xưng hô. Nếu như anh đã đưa ra đề nghị li hôn vậy thì tôi cũng tôn trọng quyết định của anh. Tục ngữ có câu, đưa chín ép không ngọt, người có thể ngốc một đời chứ không ngốc cả đời, vậy thì hà cớ gì mà tôi lại làm trái, anh nói có đúng không?”

Dịch Nam giật mình, cau mày, rõ ràng những lời này của Mộ Lạc Lạc khiến anh bối rối, lo lắng.

Anh im lặng, thổi bát cháo cho nguội, sau đó đưa thìa cháo tới miệng của Lạc Lạc. Mộ Lạc Lạc lạnh lùng gạt thìa cháo, tự xuống giường, cầm ví, với chiếc áo khoác, bước về phía phòng khách.

Dịch Nam buông bát cháo đuổi theo. Mộ Lạc Lạc ngồi xuống trước cửa chính đi giày. Anh không kịp nghĩ, bước lên chặn cửa lại.

Mộ Lạc Lạc ngược nhìn, lạnh lùng hỏi: “Anh Dịch, anh làm gì vậy? Anh muốn li hôn tôi cũng đã đồng ý rồi, cũng không ràng buộc gì anh nữa, khi nào các giấy tờ chuẩn bị xong sẽ đi làm thủ tục, anh còn hỏi gì nữa không?”

Dịch Nam chợt nhận ra rằng những việc trước kia mình làm đã khiến vợ bị tổn thương sâu sắc, xem ra Mộ Lạc Lạc không thể chịu đựng được nữa.

“Em... anh xin lỗi.” Giọng anh trầm hẳn xuống, anh sợ Mộ Lạc Lạc sẽ li hôn, anh không cần là một Dịch Nam oai phong lẫm liệt nữa.

Mộ Lạc Lạc nhìn thấy nét mặt lo lắng không yên của anh, chỉ muốn chạy tới hôn anh nhưng vì kế hoạch trả thù của mình, cô chỉ xoắn chặt góc áo như không có gì xảy ra.

“Anh không cần xin lỗi tôi, lúc đó là do tôi tự ngã, giờ tôi đã nghĩ kỹ rồi, như vậy đi.” Cô đi giày xong, đứng dậy, lịch sự đẩy tay anh ra: “Xin anh Dịch nhường đường, tôi phải về nhà rồi.”

“Đây là nhà của em!”

“Không, đã từng là nhà của tôi thôi.” Mộ Lạc Lạc thổi đầu ngón tay, nghiêm nghị nói.

“Bây giờ cũng vẫn là nhà của em.”

“Tôi nói không phải là không phải, anh tránh ra đi!”

Mộ Lạc Lạc kéo cánh tay Dịch Nam ra, nhưng lúc đó người đang sốt cao nên cô không thể kéo được anh chàng to khỏe ấy. Dịch Nam nhìn thấy cô quả quyết, càng đứng chặn ở cửa. Mộ Lạc Lạc đến bên cửa, dùng

vai đẩy anh ra, tuy cũng không nỗ nhưng không bắt Định Nam bị giày vò một chút thì cô có thể thoải mái được sao?

Ngay tức khắc, Định Nam kéo Mộ Lạc Lạc vào lòng, ôm chặt lấy cô mặc cho cô đang vùng vẫy.

“Buông tay ra, li hôn thì li hôn, anh nhẹ chút được không?” Mộ Lạc Lạc há to miệng cắn anh.

Định Nam nhắm mắt chịu đau: “Được, nhưng không li hôn.”

“Này này, anh nói li hôn là li hôn, anh không muốn li hôn là không li hôn sao? Tôi ghét anh, tôi coi thường anh, lời anh nói không là gì hết!”

Định Nam buông tay khỏi Lạc Lạc, quay người ghì cô vào tường.

“Tùy em, ghét anh hay coi thường anh cũng được, anh nói không li hôn là không li hôn.” Anh nhìn đôi mắt hoài nghi của Mộ Lạc Lạc, trịnh trọng nói lại.

Mộ Lạc Lạc nghiêng đầu kêu khẽ, khi cô đang toan tính bước tiếp theo thì hơi thở ấm áp đã phủ trên môi cô, giây phút đó, cô không còn suy nghĩ được gì nữa.

“Vợ của anh, anh yêu em, hãy cho anh thêm một cơ hội sửa sai được không?”

Định Nam khẩn cầu, hôn nhẹ lên môi cô, thì thầm như van xin.

“Vợ ơi, vì khác biệt về tuổi tác khiến anh lúc nào cũng thấy lo lắng, anh lại sống quá nội tâm, sợ em sẽ cảm thấy nhàm chán, anh sợ anh không xứng đáng với tình yêu của em, sợ em một ngày nào đó sẽ rời bỏ anh. Nhưng việc chạy trốn chỉ khiến anh yêu em hơn, chỉ cần em đồng ý, vì em anh có thể thay đổi bản thân, anh sẽ đưa em đi xem phim hoạt hình, đưa em đi mua đồ trang sức, chơi điện tử cùng em, đi công viên Disney cùng em, chỉ cần em thích anh có thể làm bất cứ điều gì cùng em, thậm chí là điều điên khùng. Bởi vì em là niềm vui duy nhất của anh. Vợ của anh, anh không thể mất em, thật sự không thể...”

Mộ Lạc Lạc nhìn vẻ mặt đầy hối lỗi của Định Nam, mọi tức giận đã tan biến.

Cô nhẹ nhàng đặt tay lên cổ anh, nước mắt đầm đìa, hôn lên môi anh.

Tất cả kế hoạch báo thù giờ đây đã hết, một điều nhin chín điều lành, ai bảo cô yêu anh chứ?

Cô muốn nói với tất cả những người phụ nữ đang bị vướng trong lưới tình rằng: Chỉ cần tin anh ấy yêu bạn, chỉ cần bạn dùng ánh mắt lạc quan để nhìn lại tình cảm của bạn thì mọi thứ sẽ đều tốt đẹp!

“Chết... anh bị lây cảm cúm của em mất.” Mộ Lạc Lạc dùng tay che miệng.

“Anh là gì của em?” Định Nam kéo tay cô ra, mỉm cười.

Mộ Lạc Lạc ngượng ngịu nói: “Là chồng của Mộ Lạc Lạc... có điều, em chưa nói là đã tha thứ cho anh đâu nhé! Còn phải xem biểu hiện của anh thế nào đã! Anh nghe rõ chưa? Hử?” Cô nháy mắt.

“Ừ, anh biết rồi.” Định Nam cười, hôn lên môi Lạc Lạc, lưu luyến không rời.

Anh đương nhiên không quên mình vẫn là một người chồng chưa xứng với Lạc Lạc nên anh sẽ cố gắng hết sức, vì vợ, vì bảo bối của cuộc đời anh, anh sẽ xây dựng một gia đình hạnh phúc.

Thương cô ấy, phải để cô ấy cảm nhận được.

Yêu cô ấy, phải nói thật to với cô ấy.

Cảm ơn!

Hoàn

NganBerry (^_^)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cap-lai-ok>